

**SANDRA
BROWN**

SPAĪMA

SANDRA BROWN

SPAIMA

CAPITOLUL 1

Mormântul era sărăcăcios. Furtuna care se anunțase urma să fie un nou record în materie. Din pământul dur se înălța o grămăjoară-mormântul fusese săpat pentru Millicent Gunn în vârstă de optsprezece ani, păr castaniu scurt, constituție delicată, înălțime 1,60 m, dată dispărută acum o săptămână. Mormântul era suficient de lung pentru înălțimea fetei. Dar adâncimea sau, mai bine zis, lipsa de adâncime, putea fi remediată la primăvară, când pământul va începe să se dezghețe. Asta dacă animalele scurmătoare nu vor distruge cadavrul până atunci.

Ben Tierney își mută privirea de la mormântul proaspăt spre celelalte din apropiere. Erau patru. Rămurelele uscate din pădure și resturile putrezite de plante ofereau un camuflaj natural, totuși fiecare dintre ele se înfățișa ca o topografie variată, dacă știai unde să te uiți. Un copac uscat căzuse peste unul dintre ele, ascunzându-1 în întregime, dar nu și de cel care avea o privire ageră cum era cea a lui Tierney. Se mai uită pentru ultima dată la mormântul gol, nu prea adânc, apoi apucă lopata care era la picioarele lui și se dădu înapoi. În timp ce se retrăgea, se uită la urmele lăsate de ghetetele

lui pe covorul alb de zloată și măzăriche.Nu-1 îngrijorau prea mult.Dacă meteorologii nu se înșelaseră,urmele ghetelor lui vor fi curând acoperite de câțiva centimetri buni de chiciură.Iar când zăpada se va topi,urmele vor fi absorbite de noroi.Oricum,nu se opri din drum din cauza lor.Trebuia să coboare de pe munte.Acum.

Își lăsase mașina pe șosea,la câteva sute de metri de vârf și de cimitirul improvizat.Deși acum cobora,nu exista nicio cărare pe care să meargă prin pădurea deasă.Covorul gros de frunze care acoperea solul nu-1 lăsa să alunece,

dar terenul era denivelat și periculos,chiar mai periculos din cauza precipitațiilor care îi împăienjneau vederea.Deși se grăbea,era obligat să pășească cu grijă,de teamă să nu alunece.Cei de la meteo prevăzuseră această furtună de mai multe zile.Confluența mai multor sisteme atmosferice avea puterea de a crea una dintre cele mai cumplite furtuni de zăpadă de care își aminteau oamenii.Cei care locuiau pe drumul pe unde urma să treacă el fuseseră,avertizați să-și facă provizii,să-și ia măsuri de prevedere și să se gândească bine dacă chiar trebuie să plece de acasă.Numai un nebun s-ar aventura pe munte într-o zi ca asta.Sau cineva care are de rezolvat ceva foarte important.Ca Tierney.

Ploaia rece care începuse să cadă după-amiază se transforma într-o lapoviță înghețată.În timp ce străbătea grăbit pădurea,rafalele de ploaie cu lapoviță și ninsoare îi șfichiuiau fața ca niște ace de gheață.Înălță umerii și își ridică gulerul până aproape de urechi,care îi amortiseră deja de ger.Viteza vântului crescuse considerabil.Copacii înce-puseră să se

clatine,iar crengile lor goale se loveau clănțănind una de alta ca niște bețe de tobă în vântul aspru.Acesta smulgea acele de brad și le arunca în toate părțile.Unul dintre ele îl lovi în obraz ca o săgeată.

Patruzeci de kilometri pe oră dinspre nord-vest,își spuse el cu acea parte a creierului care înregistrase automat starea actuala a vremii din jurul lui.Știa treburile astea-viteza vântului,ora,temperatura,direcția-din instinct,ca și când ar fi avut în el un termometru,un anemometru,un ceas și un GPS care l-ar fi alimentat în mod constant cu informații pertinente pentru subconștientul lui.

Acesta fusese un talent înnăscut,dezvoltat apoi într-o calitate și rafinat până devenise un adevărat talent,datorită nenumăratelor ore petrecute toată viața în aer liber.Nu trebuia să se gândească conștient la datele mereu în schimbare ale mediului înconjurător,pentru că se bizuia de cele mai multe ori pe capacitatea lui de a le sesiza imediat când avea nevoie de ele.Și acum se bizuia pe această intuiție,pentru că nu ar fi fost deloc bine să fie surprins pe vârful Cleary Peak -al doilea ca înălțime din Carolina de Nord după Mount Mitchell-cărând o lopată și fugind de patru morminte vechi și de unul proaspăt săpat.

Poliția locală nu era chiar renumită pentru investigațiile ei minuțioase și nici pentru rezolvarea cu succes a cazurilor de crimă.Șeful poliției era un „fost”,un detectiv dintr-un oraș mare,îndepărtat din departamentul în care lucrase..

Acum Dutch Burton conducea o gașcă de polițiști incapabili de provincie-niște nătărăi gătiți cu uniforme împopoțonate și insigne strălucitoare-asupra cărora se

făceau presiuni să-1 descopere pe cel care scria și picta obscenități cu spray-ul pe lăzile de gunoi din spatele benzinăriei Texaco.Acum se concentraseră pe cele cinci cazuri de persoane dispărute.Cu toată obtuzitatea lor,ajunseseră și ei la concluzia că dispariția a cinci femei dintr-o comunitate relativ mică pe parcursul a doi ani și jumătate era,după toate probabilitățile,ceva mai mult decât o coincidență.Într-o metropolă,această statistică ar fi fost strivită de altele și mai înfricoșătoare.Dar aici,în această zonă de munte slab populată,dispariția a cinci femei era consternantă.

În plus,există opinia unanimă că femeile dispărute avuseseră o soartă potrivnică și,prin urmare,găsirea rămășițelor pământești ale acestora,și nu a femeilor înseși,

era sarcina cu care se confruntau în momentul de față autoritățile.Bănuielile se vor îndrepta spre un bărbat care ducea o lopată prin pădure.Ca Tierney.

Până acum,scăpase de curiozitatea radarului lui Burton,șeful poliției.Ar fi fost nemaipomenit ca lucrurile să rămână așa.

În ritmul pașilor,își recapitula în minte ce le caracteriza pe femeile îngropate în mormintele de pe vârful muntelui.Carolyn Maddox,douăzeci și șase de ani,cu un piept bogat,păr frumos negru și ochi mari,căprui,dată dispărută în octombrie.

Mamă singură a unui copil diabetic care nu mai avea pe nimeni altcineva pe lume,făcea curățenie la o pensiune din oraș.Viața ei fusese un ciclu neîntrerupt de muncă și epuizare,fără nicio bucurie.Carolyn Maddox avea acum parte de odihnă din belșug.La fel și Laureen Elliott.

Necăsătorită, blondă, supraponderală, lucra ca infirmieră la o clinică medicală.

Betsy Calhoun, văduvă, fusese mai în vârstă decât celelalte. Torrie Lambert, cea mai tânără dintre ele, fusese prima și cea mai frumoasă, singura care nu locuia în Cleary. Tierney mări pasul, încercând s-o ia înaintea gândurilor care îl fugăreau din urmă și a vremii proaste. Ramurile copacilor începeau să se îmbrace în chiciură, care le acoperea ca niște mâneci. Drumul abrupt și sinuos spre Cleary

avea să devină curând impracticabil și era absolut obligatoriu să coboare cât mai repede de pe blestematul acesta de munte.

Din fericire, busola pe care o avea încorporată în organism nu-1 dezamăgi și ieși din pădure la mai puțin de zece metri de locul de unde intrase. Nu fu uimit când constată că mașina lui fusese deja acoperită de un strat subțire de gheață și zăpadă. În timp ce se apropia de ea, gâfâia din greu, scoțând din gură abur în aerul rece. Coborârea de pe vârf fusese foarte solicitantă. Sau poate că gâfâitul și pulsul accelerat fuseseră provocate de îngrijorare. Sau de frustrare. Sau de regret.

Puse lopata în portbagajul mașinii. Își scoase mănușile de latex pe care le purta, le aruncă și pe ele în portbagaj, apoi trânti capacul. Se urcă în mașină și închise repede portiera, fericit că găsisse adăpost în fața vântului mușcător.

Dârdâind de frig, își frecă viguros mâinile una de alta și suflă în ele, în speranța că-și va restabili circulația sângelui în vârfurile degetelor. Mănușile de latex fuseseră necesare, dar nu-i oferiseră niciun fel de protecție împotriva gerului. Luă o pereche de mănuși

căptușite cu cașmir din buzunarul hainei și le trase pe mâini. Răsuci cheia. Nu se întâmplă nimic.

Apăsă de câteva ori pe accelerație și încercă din nou. Motorul nici măcar nu mârâi. După mai multe încercări fără succes, se lăsă pe spătarul scaunului și se uită la dispozitivele de pe panoul de comandă, ca și când s-ar fi așteptat ca acestea să-i comunice ce nu este în regulă. Mai răsuci încă o dată cheia, dar motorul mort și tăcut ca femeile înmormântate cu cruzime în apropiere.

-La dracu'! Lovi cu amândoi pumnii înmănușați în volan și se uită înainte, deși acolo nu era nimic de privit. Un strat de gheață acoperise complet parbrizul.

-Tierney, murmură el, ai încurcat-o!

CAPITOLUL 2

Vântul s-a întezit și mai mult și cade gheață pe aici, spuse Dutch Burton, lăsând draperia să cadă la loc peste fereastră. Ar fi bine să plecăm de aici cât mai repede.

-Mai trebuie să golesc rafturile astea, după aceea sunt gata. Lilly luă mai multe cărți cu copertă din carton din biblioteca zidită în perete și le puse într-o cutie.

-Întotdeauna îți plăcea să citești când veneam aici.

-Adică atunci când aveam timp să citesc ultimele bestselleruri. Aici nu prea ai cu ce să te distrezi.

-În afară de mine, așa cred, spuse el. Îmi amintesc că te băteam la cap până când puneai cartea deoparte și îmi dădeai atenție.

Femeia se uită în sus din locul unde ședea pe pardoseală și zâmbi.

Dar nu continuă evocarea duioasă a amintirilor modului în care își petreceau timpul liber în căsuța lor

de la munte. Inițial veniseră aici în weekenduri și de sărbători, ca să scape de programele oficiale din Atlanta. Apoi veniseră pur și simplu ca să scape de Atlanta. Lilly împacheta ce mai rămăsese din obiectele ei personale ca să le ia cu ea când vor pleca astăzi. Nu se va mai întoarce aici. Și nici Dutch. Aceasta avea să fie ultima pagină-de fapt, un epilog-al vieții lor trăite împreună. Sperase ca ultima lor despărțire să fie cât mai puțin sentimentală. Dar se pare că el era decis să parcurgă drumul amintirilor.

Indiferent dacă evocarea vremurilor trecute ar fi putut să-1 facă pe el să se simtă mai bine sau pe ea să se simtă mai rău, nu era dispusă să se angajeze pe acest drum. Vremurile bune petrecute împreună fuseseră atât de mult eclipsate de cele rele, încât orice amintire nu ar fi făcut decât să-i redeschidă rănilor vechi. Canaliza discuția înapoi, spre lucrurile pragmatice.

-Am făcut copii după toate documentele legate de decizie. Sunt în plicul ăsta,

împreună cu un cec pentru jumătate din suma de vânzare. Dutch se uită în jos la plicul din hârtie maronie, dar îl lăasă să zacă pe măsuța din stejar pentru cafea unde îl pusese ea.

-Nu este corect ca eu să iau jumătate.

-Dutch, am mai discutat chestia asta. Lilly apăsă în jos cele patru capete ale capacului cutiei de carton ca să le închidă, dorindu-și să fi putut încheia și discuția la fel de ușor.

-Tu ai plătit pentru cabana aceasta.

-Am cumpărat-o împreună.

-Dar numai din salariului tău. Nu ne-am fi putut permite așa ceva din salariul meu. Femeia împinse

cutia pe podea spre ușă,apoi se opri în fața lui și îl privi în ochi.

-Eram căsătoriți atunci când am cumpărat-o și tot căsătoriți când veneam aici împreună.

-Eram căsătoriți și când făceam dragoste în ea...

-Dutch...

-Tot căsătoriți și când îmi serveai dimineața cafeaua și nu aveai nimic pe tine decât un zâmbet și halatul ăla,spuse el arătând spre halatul care stătea pe spătarul unui scaun.

-Te rog,nu face asta.

-Așa sunt eu,Lilly.Făcu un pas apropiindu-se de ea.Nu face asta!

-E deja făcut.E făcut de șase luni.

-Putem să-1 desfacem.

-Dar ai acceptat.

-N-am să accept niciodată.

-Asta e hotărârea ta.Făcu o pauză,trase aer în piept și lăsă cartea jos.Așa ești tu întotdeauna,Dutch.Refuzi să accepți schimbarea.Și din cauza asta nu poți depăși nimic.

-Dar nu vreau să „te depășesc” pe tine.Lilly se întoarse cu spatele spre el,trase o cutie de carton mai aproape de bibliotecă și începu s-o umple cu cărți,dar mai puțin atent decât înainte.Acum se grăbea să plece,înainte să fie nevoită să spună lucruri mai dureroase pentru a-1 convinge că mariajul lor se încheiase o dată pentru totdeauna.Urmară câteva minute de tăcere încordată întrerupte numai de șuieratul vântului prin copacii care înconjurau cabana.Crengile se loveau unele de altele cu o forță și o ritmicitate din ce în ce mai mari.

Lilly ar fi vrut ca el să fi plecat înaintea ei, ar fi preferat să nu fi fost aici când pleca ea de la cabană. Știind că era pentru ultima dată, Dutch putea să aibă o criză de melancolie. Mai trăise astfel de scene și nu voia să treacă încă o dată prin așa ceva. Despărțirea lor nu fusese nici amară, nici urâtă, dar Dutch voia să reînvie vechile certuri. Deși era clar că nu aceasta era intenția lui, faptul că relua argumentele nu făcea decât să-i confirme părerea că făcuse bine când pusese punct acestei căsnicii.

-Cred că Louis L'Amour ăsta este al tău. Lilly ridică volumul. O vrei sau o las aici pentru noii proprietari?

-Oricum, ăștia or să ia totul, spuse el posomorât. Arunc-o în bibliotecă.

-A fost mai ușor să vindem mobila odată cu cabana, spuse ea. Mobila a fost adusă special pentru locul acesta și nu s-ar fi potnvit bine în nicio altă casă. Și apoi, nici-unul dintre noi nu are spațiu în plus, așa că ce era să facem cu ea? S-o cărăm de aici numai ca s-o vindem altcuiva? Și unde s-o fi pus între timp? Mi

s-a părut mai logic să includem totul în prețul de vânzare.

-Nu despre asta este vorba, Lilly. Ea știa foarte bine despre ce e vorba. Lui Dutch nu-i plăcea gândul că niște străini vor locui în cabana lor, că vor folosi lucrurile lor. I se părea un sacrilegiu să lase totul intact pentru altcineva. Era o încălcare a intimității pe care o trăiseră împreună în aceste încăperi.

Puțin îmi pasă cât de logic este să vinzi totul împreună, Lilly. La dracu' cu logica! Cum poți suporta să te gândești că alți oameni dorm în patul nostru, în cearșafurile noastre? Aceasta fusese reacția lui când îi

povestise despre planul de a vinde mobila.Sigur că decizia ei îl iritase,dar era prea târziu ca să se mai răzgândească, chiar dacă ar fi vrut.Dar nu era cazul.Când în rafturile bibliotecii nu mai rămase nimic altceva decât romanul acesta western singuratic,

Lilly se uită de jur împrejur să vadă dacă nu cumva uitase ceva.

-Conservele astea,spuse ea arătând spre cutiile așezate pe barul care separa bucătăria de zona livingului,vrei să le iei cu tine?Dutch negă din cap.

Lilly le puse lângă ultima cutie cu cărți,care era numai pe jumătate plină.

-Am aranjat să se întrerupă gazele,apa și lumina,căci noii proprietari nu vor ocupa cabana decât la primăvară.Fără îndoială că asta știa și el.Lilly vorbea numai ca să umple tăcerea,care părea să devină din ce în ce mai grea,cu cât lua mai multe lucruri din cabană.

-Mai am de strâns câteva lucruri din baie și sunt gata.Am să închid totul,am să încui și apoi,așa cum ne-am înțeles,am să las cheia la biroul agentului imobiliar,

În drum spre oraș.Nefericirea lui era vizibilă după expresia feței și după atitudinea corpului.Dădu din cap afirmativ,dar nu spuse nimic.

-Nu trebuie să mă aștepți,Dutch.Sunt sigură că ai treburi în oraș.

-O să mai aștepte.

-Atunci când se prevede furtună și gheață? Probabil că o să fie nevoie de tine ca să dirijezi circulația la supermarket,spuse ea,aprinzând lumina.Știi că toată lumea face provizii ca pentru un

asediu.Hai să ne luăm rămas-bun acum,ca să poți pleca de pe munte.

-Te aștept Plecăm împreună.Termină ce ai de făcut aici,spuse el,arătând spre baie.Eu o să pun cutiile astea în portbagajul tău.Ridică prima cutie și o cără afară.Lilly se duse în cealaltă cameră.Patul,cu câte o noptieră de fiecare parte,se potrivea exact între pereți,sub tavanul înclinat.Singurele mobile de aici erau un balansoar și un birou.Peretele exterior era,de fapt,o fereastră.În spatele peretelui opus ferestrei se afla o debara și o baie mică.

Femeia trăsesse draperiile ceva mai devreme,așa că încăperea era cufundată acum în întuneric.Verifică debaraua.Umerașele goale care atârnav de stinghie arătau bizar.În sertare nu mai rămăsese nimic.Se duse în baie și strânse obiectele de toaletă pe care le folosisse în această dimineață și le puse într-o trusă de voiaj din plastic,iar după ce verifică să nu fi uitat ceva în dulăpiorul cu medicamente,se întoarse în dormitor.Puse și trusa cu obiecte de toaletă în valiza care stătea deschisă pe pat,apoi o închise exact în momentul în care Dutch veni lângă ea.Fără nici un fel de introducere,acesta spuse:

-Dacă nu ar fi fost Amy,am fi fost tot căsătoriți.Lilly își lăsă privirea în jos și dădu încet din cap.

-Dutch,te rog,hai să nu.

-Nu putem ști asta.

-Eu știu.Se întinse și îi apucă mâinile.

Acestea erau reci în strânsoarea mâinilor lui.

-Îmi asum întreaga răspundere pentru tot.Eșecul nostru a fost din vina mea.Dacă aș fi abordat lucrurile altfel,nu m-ai fi părăsit.Acum îmi dau seama,Lilly.

Recunosc greșelile pe care le-am făcut și au fost mari.Sunt un prost.

Recunosc.Dar,te rog,mai dă-mi o șansă!Te rog!

-Nu putem să ne mai întoarcem niciodată la ceea ce a fost,Dutch.Nu mai suntem aceiași oameni ca atunci când ne-am cunoscut.Nu-ți dai seama? Nimeni nu mai poate schimba ceea ce s-a întâmplat.Dar noi ne-am schimbat.

Dutch se agăță de afirmația ei.

-Așa este,oamenii se schimbă.Și eu m-am schimbat de la divorț încoace.M-am mutat aici.Mi-am luat serviciul ăsta.Totul a fost bine pentru mine,Lilly.Îmi dau seama că Cleary nici nu se compară cu Atlanta dar am ceva pe care să construiesc aici.O temelie solidă.Aici este casa mea și oamenii mă cunosc aici și sunt cu toții la fel cu mine.Mă respectă.

-Asta este minunat,Dutch.Îți doresc să ai succes aici.Îți doresc acest lucru din toată inima.Chiar îi dorea să reușească,nu numai de dragul lui,ci și pentru ea.

Până când Dutch nu se va afirma din nou ca un polițist de valoare,mai ales în mintea lui,nu se va elibera total de el.Va rămâne dependent de ea în ceea ce privește respectul de sine și respectul pentru munca pe care o făcea.Mica comunitate din Cleary îi oferea această posibilitate.Spera din tot sufletul că va reuși.

-Cariera mea,viața mea,adăugă el grăbit,sunt acum în fața unui nou început.Dar asta nu înseamnă nimic dacă nu faci și tu parte din acest început.

Înainte ca Lilly să-1 poată opri,Dutch își puse mâinile pe umerii ei și o strânse la piept.Îi vorbea acum rugător,direct în ureche.

-Spune-mi că îmi dai o a doua șansă.Încercă s-o sărute,dar ea întoarse capul într-o parte.

-Dutch,lasă-mă!

-Amintește-ți ce bine ne era împreună!Dacă ai lăsa măcar o clipă garda jos,am fi din nou exact acolo unde am început.Am putea da uitării toate lucrurile rele și ne-am întoarce acolo de unde am pornit.Mai ții minte cum nu puteam să ne ținem mâinile departe unul de altul?Încercă din nou s-o sărute,apăsându-și de astă buzele insistent pe ale ei.

-Încetează! Lilly îl împinse la o parte.Dutch se dădu un pas înapoi.Respirația îi devenise șuierătoare.

-Tot nu mă lași să te ating.Lilly își cuprinse mijlocul cu brațele încrucișate.

-Nu mai ești soțul meu.

-N-ai să mă ierți niciodată,așa e?strigă el furios.Ai profitat de ceea ce s-a întâmplat cu Amy ca de un pretext ca să divorțezi,dar nu despre asta era vorba, nu-i așa?

-Pleacă,Dutch.Pleacă înainte...

-Înainte să-mi pierd controlul? se stropși el.

-Înainte să te faci de râs.Femeia îi susținu privirea răutăcioasă.Răsucindu-se

brusc pe călcâie,Dutch ieși din cameră.Înșfăcă plicul care rămăsese pe măsută,își

luă paltonu și pălăria din cuiul de lângă ușă.Fără să mai stea să și le pună pe el,

trânti ușa în urma lui suficient de puternic pentru a face să se zguduie geamurile.

Câteva clipe mai târziu,Lilly auzi motorul mașinii care pornea și apoi scrâșnetul roților pe pietrișul de sub pneurile supradimensionate ale mașinii în timp ce

se îndepărta.Se lăsă ușor pe marginea patului,acoperindu-și fața cu mâinile.Acestea erau reci și tremurau.Acum,că totul se terminase,își dădu seama că fusese nu numai supărată și dezgustată,dar și înspăimântată.

Bărbatul acesta irascibil nu era Dutch cel dezarmant cu care se căsătorise ea.În ciuda afirmațiilor lui că avusese parte de un nou început,arăta disperat.

Disperarea se traducea într-o schimbare înspăimântătoare și bruscă a stărilor sufletești.Îi era aproape rușine de ușurarea pe care o simțea la gândul că terminase cu el o dată pentru totdeauna și n-o să-1 mai vadă niciodată.În sfârșit,

se terminase.Dutch Burton ieșise din viața ei.Epuizată de această întâlnire,se lăsă pe spate rezemându-se de tăblia patului și-și acoperi ochii cu antebratul.

Fu trezită de zgomotul rafalelor de zăpadă care loveau acoperișul subțire.

Certurile cu Dutch o lăsau întotdeauna fără vlagă.Întâlnirile tensionate pe care le avuseseră săptămâna trecută,când ea fusese la Cleary pentru a finaliza vânzarea cabanei își spusese probabil cuvântul mai mult decât își dăduse ea seama.După aceasta din urmă corpul ei îi închisese binevoitor porțile minții pentru,un timp și îi îngăduise să ațipească.Se ridică în capul oaselor pe marginea patului,

frecându-și brațele ca să alunge frigul.Dormitorul cabanei se cufundase în întuneric,era așa de întuneric,că nu vedea nici cât este ceasul.Se ridică în picioare,se duse la fereastră și trase de un capăt al

draperiei.În încăpere pătrunse foarte puțină lumină,dar suficient ca să vadă cât e ceasul.

Fu uimită să constate că nu dormise prea mult.Dormise fără vise dar,de fapt,

destul de puțin.Pentru că era așa de întuneric,crezuse că este mai târziu.Norii groși care îmbrăcau vârful muntelui creaseră un întuneric straniu și prematur.

Pământul era acoperit cu un strat opac de lapoviță și ninsoare.Continua să ningă și să plouă alternativ;din cer cădea ceea ce meteorologii numeau mazărice,

adică bucățele mici de gheață ascuțită,care arătau mult mai amenințător

decât verișorii lor fulgii de nea ca din dantelă.Ramurile copacilor erau deja învelite în tuburi de gheață,care se făceau tot mai groase văzând cu ochii.Un vânt puternic zgâlțâia geamurile.Nu fusese înțeles din partea ei să adoarmă.

Greșeala aceasta avea s-o coste o călătorie dificilă în josul muntelui și chiar și după ce va ajunge la Cleary,trebuia să se gândească la faptul că mai are un drum lung de făcut până înapoi la Atlanta.Acum,că își terminase toate treburile de aici,abia aștepta să ajungă acasă,să reintre în rutina obișnuită,să-și continue viața.Biroul ei era acum o îngrămădeală de hârtii,de emailuri,de proiecte,toate solicitându-i atenția imediat.Dar nu se temea de întoarcere,dimpotrivă,abia aștepta să se apuce iar de treabă.Nu numai că îi era dor de munca ei de acasă,dar ardea de nerăbdare să plece din orașul lui Dutch.Adora împrejurimile orașului Cleary și munții frumoși care îl înconjurau.Dar oamenii de aici îl cunoșteau pe Dutch și familia acestuia de câteva generații.Atât timp cât era soția lui,era primită

cu căldură și acceptată de comunitate. Dar acum, că divorțase de el,

oamenii își schimbaseră considerabil atitudinea față de ea.

Amintindu-și cât de ostil fusese când plecase din cameră, însemna că era momentul să se grăbească să plece de pe teritoriul lui.

Își cără grăbită valiza în camera din față și o așeză lângă ușă. Se mai uită pentru ultima dată de jur împrejur făcând o inspecție rapidă, ca să vadă dacă totul fusese închis și dacă nu cumva mai rămăsese vreun obiect al ei sau al lui Dutch.

Mulțumită să constate că totul este în ordine, își puse paltonul și mănușile și deschise ușa din față. Vântul o lovi în față cu o forță care îi tăie respirația. Imediat ce ieși pe terasă, ace de gheață începură să-i biciuiască fața. Trebui să-și acopere ochii cu mâna ca să se apere de ele, căci era prea întuneric ca să-și pună ochelarii de soare. Strângând din pleoape își cără valiza la mașină și o puse pe bancheta din spate. Intră apoi în mașină și se opri o clipă ca să-și tragă răsuflarea. Inhalarea aerului rece i-ar fi putut provoca o criză de astm. Dar avea la ea inhalatorul, care o ajută să prevină asta. Apoi, fără a-și mai acorda timpul de a arunca o ultimă privire încărcată de nostalgie în jur, închise ușa și încuie cu cheia ei.

În interiorul mașinii era frig ca într-un frigider. Porni motorul, dar trebuia să aștepte până să poată porni, căci geamul era înghețat. Își strânse paltonul mai mult în jurul corpului, își îngropa nasul și gura în guler și se concentră să respire egal. Îi clănțăneau dinții și nu-și putea controla dărdâitul corpului.

În sfârșit aerul se încălzi suficient ca să topească gheața de pe parbriz,iar ștergătoarele reușiră să înlătore amestecul de gheață și apă.Dar nu făceau față volumului de precipitații înghețate care continua să cadă.Vizibilitatea era foarte limitată,dar probabil că se va îmbunătăți când va ajunge mai jos.

Nu avea încotro,trebuia să pornească în jos,pe serpentinele șoselei de pe Muntele Laurel.O cunoștea bine,dar nu șofase niciodată pe aici pe o asemenea vreme.Se aplecă în față peste volan,privind prin parbrizul înghețat,încercând să vadă dincolo de ornamentul de pe capotă.La curbe o lua pe partea dreaptă a terasamentului stâncos,căci știa că de partea cealaltă era o prăpastie adâncă.Își dădu seama că își ținea respirația în curbele ascuțite în ac de păr.

Degetele îi înghețaseră așa de rău în mânuși că vârfurile îi amortiseră de tot,dar palmele îi transpiraseră de cât strângea volanul.Încordarea făcea să simtă că îi ard mușchii din jurul umerilor și al gâtului.Respirația ei neliniștită devenea tot mai inegală.În speranța că vizibilitatea se va îmbunătăți,șterse cu mâneca paltonului parbrizul,dar nu reuși să vadă mai bine decât vârtejurile amenințătoare de lapoviță și ninsoare.Și atunci,dintr-odată,o siluetă umană ieși de pe rambleul din pădure direct în calea ei.Apăsă din reflex pe frână,amintindu-și prea târziu că frânarea bruscă era lucrul cel mai rău pe care puteai să-1 faci pe un drum plin de gheață.Mașina derapă.Silueta din fața ei sări într-o parte,

încercând să se ferească din calea ei.Roțile se blocau,mașina alunecă pe lângă el,cu spatele pendulând îngrozitor.Lilly simți o izbitură în bara de

șoc din spate.Cu o senzație de greutate în stomac,își dădu seama că îl lovise.Acesta fu ultimul ei gând bolnav înainte să se izbească de un copac.

CAPITOLUL 3

Airbagul se umflă,plsnind-o peste față și eliberând un nor de praf adunat în interiorul mașinii.În mod instinctiv își ținu respirația ca să nu-l inhaleze.Centura de siguranță o apăsa peste piept.

Într-un colțisor îndepărtat al minții violența impactului o uimi.Fusesse o coliziune relativ ușoară; dar o uluise Își făcu rapid inventarul părților corpului,dar își dădu seama ca nu o doare pe nicăieri.Dar persoana pe care o lovise..."Dumnezeule!"

Dădu la o parte airbag-ul dezumflat acum,desfăcu centura de siguranță și deschise portiera.Încercând să iasă afară,alunecă și căzu înainte.Se lovi cu palmele și cu genunchiul drept de gheață,lucru care îi provocă o durere cumplită.

Se sprijini de marginea mașinii și porni șchiopătând spre spate.Își acoperea ochii cu mâna împotriva vântului și zări un om care zăcea nemișcat cu fața în sus,cu capul și trunchiul pe acostamentul șoselei,cu picioarele întinse pe șosea.După mărimea ghetelor își dădea seama că victima era un bărbat.Deplasându-se pe vine pe șoseaua înghețată,încercă să se apropie și se opri lângă el.Își trăsese căciula mult pe urechi și pe sprâncene.Avea ochii închiși.Pieptul nu i se mișca,poate că nu mai respira.Își strecură mâna pe sub fularul de lână de la gâtul lui și pe sub puloverul cu guler înalt ca să-i caute pulsul.Simțindu-1,șopti: „Slavă Domnului,slavă Domnului! Dar apoi observă pata întunecată care se lătea de la ceafa omului.Tocmai se

pregătea să-i ridice capul ca să caute sursa sângerării,când își aminti că o persoană lovită la cap nu trebuie mișcată.Era o regulă strictă sau o măsură de prim ajutor? Putea avea o rană la coloana

vertebrală,iar mișcarea o putea exacerba devenind astfel fatală.

Nu avea cum să stabilească cât de grav era rănit la cap.Și aceasta era numai rana vizibilă.Ce alte răni să mai fi suferit pe care ea nu le vedea? O hemoragie internă,un plămân perforat de vreo coastă,un organ rupt,oase fracturate.Și nu-i plăcea nici unghiul ciudat în care stătea,ca și când spatele i-ar fi fost aplecat înainte.Trebuia să facă rost de ajutoare.Imediat.Se ridică în picioare și se întoarse la mașină.Putea folosi celularul ca să sune la 911.Celularele nu funcționau întotdeauna la munte,dar poate că...

Un geamăt scos de om o opri din gândire.Se răsuci atât de brusc,încât picioarele aproape că îi zburară de sub ea.Se lăsă în genunchi lângă el.Pleoapele i se

zbătură o clipă și omul deschise ochii.Lilly mai văzuse ochi ca aceștia numai o dată."Tierney"?Omul deschise gura să spună ceva,apoi lăsă impresia că îi vine să vomite.Strânse din buze de câteva ori,încercând să-și învingă voma.Închise din nou ochii,dar după câteva secunde îi deschise din nou.

-Sunt lovit? Femeia dădu din cap.

-La spate,așa cred.Te doare undeva?După câțva clipe de evaluare,omul răspunse:

-Peste tot.

-Sângerezi de la ceafă.Nu știi cât de grav este.Ai căzut pe o piatră.Mi-e frică să te mișc din loc.Omul începu să clănțane din dinți.Ori îi era frig,ori intra în stare de șoc.Niciuna dintre aceste situații nu era bună.

-Am o pătură în mașină.Mă întorc imediat.Se ridică în picioare,lăsă capul în jos ca să se apere de vânt și ajunsese anevoie înapoi la mașină,gândindu-se ce naiba fusese în capul lui să iasă în fugă în halul ăla din pădure,exact în mijlocul drumului.Și la urma urmelor ce naiba făcea acolo pe jos,în viscolul ăsta?

Butonul de deschidere a portbagajului din interiorul mașinii nu funcționa,

probabil din cauza deteriorării sistemului electric.Sau poate pentru că înghețase capacul.Scoase cheia din contact și se duse cu ea spre spatele mașinii.Așa cum se temuse,încuietoearea era înghețată.Ajunsese cu greu la marginea drumului de unde luă cea mai mare piatră pe care o putea ridica și o folosi ca să dea gheața la o parte.În situații de urgență ca aceasta,se presupune că oamenii beneficiază de o secreție abundentă de adrenalină care le dă puteri supraomenești.Dar ea nu simțea nimic de felul acesta.Gâfâia și era epuizată în momentul în care dăduse suficientă gheață la o parte ca să ridice capacul.Dădu la o parte cutiile de ambalaj și găsi pătura de stadion,așezată în punga ei de plastic cu fermoar.Ea și Dutch o luau la stadion când se duceau la meciurile de fotbal american.Dar scopul ei era să te aperi de răcoarea toamnei,nu să supraviețuiești în viscol,dar își zise că,oricum,era mai bună decât nimic.Se întoarse la omul care zăcea întins pe jos,nemișcat ca un mort.Întrebă cu o ușoară panică în voce:

-Domnule Tierney? Acesta deschise ochii.

-Sunt încă în viață. ..

-Am avut de furcă până să deschid portbagajul,îmi pare rău că a durat așa de mult.Întinse pătura peste el.N-o să vă ajute prea mult,mi-e teamă că...

-Lasă-le încolo de scuze.Ai un telefon mobil?Lilly își aminti din ziua când se cunoscuse că era tipul de om care rezolvă problemele.Perfect.Nu era momentul să facă pe feminista.Scoase mobilul din buzunar.Ecranul era luminat.Îl întoarse spre el,ca să poată vedea mesajul: rețea indisponibilă.

-De asta mă temeam.Încercă să întoarcă încet capul,clipi și trase aer în piept,apoi strânse din fălci ca să oprească clănțănitul dinților.După o clipă întrebă: Mașina ta mai merge?Femeia dădu din cap negativ.Nu se pricepea cine știe ce la mașini,

dar atunci când capota arăta ca o cutie de bere turtită era normal să crezi că mașina nu mai mergea.

-Păi nici aici nu putem sta.Făcu un efort să se ridice în picioare,dar ea îi puse mâna pe umăr și îl apăsă în jos.

-S-ar putea să ai coloana fracturată.Nu cred că trebuie să te miști din loc.

-Este un risc,așa e.Dar altfel înseamnă să mor înghețat aici.Am să risc.Ajută-mă să mă ridic.Bărbatul întinse brațul drept și ea îl apucă strâns,în timp ce el se lupta să se ridice în capul oaselor.Dar nu se putea ridica.Se aplecă mult de la mijloc și căzu peste ea cu toată greutatea.Lilly îl rezemă de umărul ei și îl ținu bine,în timp ce îi așeza din nou pătura în jurul umerilor.Apoi îl susținu ușor până se așeză din nou în capul oaselor.Capul îi rămase aplecat mult spre piept.O dâră de sânge proaspăt se scurgea de sub căciulă de-a lungul părții anterioare a lobului urechii și cobora apoi spre maxilar.

-Tierney? îl bătu ușor peste obraz.Tierney!Omul ridică capul,dar rămase cu ochii închiși.

-Am leșinat,așa cred.Lasă-mă un minut.Sunt amețit ca naiba.

După câteva clipe deschise ochii și dădu din cap.

-E mai bine.Crezi că o să reușim să ne ridicăm în picioare?

-Nu te grăbi!

-Nu prea avem timp.Treci în spatele meu și pune-ți mâinile sub brațele mele.

Femeia îi dădu drumul cu grijă și când fu sigură că nu mai cade,se postă în spatele lui

-Ai un rucsac.

-Da,și ce-i cu asta?

-După cum zăceai în poziția aceea ciudată,am crezut ca ți-ai rupt spatele.

-Am aterizat pe rucsac.Probabil că m-a salvat de o fractură serioasă la cap.

Femeia desfăcu curelele rucsacului de pe umeri,ca să-1 poată sprijini mai bine.

-Sunt gata,oricând vrei.

-Cred că am să pot să mă ridic în picioare,spuse el.Stai acolo ca să mă prinzi dacă am să cad pe spate.Bine?

-Bine.Tierney își puse mâinile pe coapse și se ridică în picioare.Lilly nu se mulțumi numai să-1 păzească să nu cadă pe spate.Făcu un efort la fel de mare ca și el și-1 ridică până în momentul în care reuși să stea în picioare,apoi bărbatul spuse:

-Mulțumesc.Cred că e în ordine.Băgă mâna sub palton și când o scoase,avea în ea un celular,care firește că fusese prins de cureaua de la pantaloni.Citi

înjurătura pe buzele lui.Nici acesta nu avea rețea.Arătă cu mâna spre mașina stricată.

-Este ceva ce ar trebui să luăm cu noi înapoi la cabana ta?Lilly îl privi uimită:

-Știi de cabana mea?

Scott Hamer strângea din dinți din cauza efortului

-Aproape ai reușit,băiete! Haide! Poți s-o faci.Încă o dată.Brațele lui Scott tremurau de atâta efort.Venele i se umflaseră devenind de-a dreptul grotești.

Sudoarea curgea șiroaie de pe el și picura pe salteaua de gimnastică cu un plescăit ușor când se lovea de cauciuc.

-Nu mai pot să fac încă una,gemu el.

-Ba poți.Vreau să scoți un 110%.Vocea lui Wes Hamer răsună cu ecou în sala de gimnastică a liceului.În afară de ei,în clădire nu se mai afla nimeni.Toți ceilalți primiseră permisiunea să plece acasă încă de acum o oră.Dar Scott fusese rugat să mai rămână încă mult timp după ce se terminaseră cursurile,mult timp după ce ceilalți sportivi plecaseră după antrenamentul efectuat așa cum stabilise antrenorul lor,Wes,tatăl lui Scott.

-Vreau să văd maximum de efort.Scott avea senzația că venele or să-i plesnească dintr-o clipă în alta.Clipi din ochi ca să alunge transpirația și răsufle de câteva ori pe gură,împrăștiind saliva.

Un tremur de suprasolicitare îi cuprinse bicepsii și tricepsii.Simțea că pieptul o să-i facă explozie.Dar știa că tatăl lui n-o să-1 lase în pace până nu ajunge la două sute douăsprezece kilograme,mai mult decât dublul greutateii lui Scott.

Obiectivul pentru astăzi fusese de cinci reprize. Tatăl lui se pricepea foarte bine când era vorba să stabilească obiective. Se pricepea încă și mai bine când trebuia să le atingă.

-Încetează cu văicăreala, Scott, spuse Wes nerăbdător.

-Nu mă văicăresc.

-Respiră. Trimite oxigen în mușchi. Poți să faci asta. Scott inhala puternic, apoi expiră aerul în doze scurte, cerându-le imposibilul mușchilor de pe brațe și de pe piept.

-Asta este! exclamă tatăl lui. Ai mai ridicat încă cinci centimetri. Poate chiar mai mult. *Doamne, mă rog să fie așa.*

-Fă mai mult efort. Împinge mai mult, Scott. Fără să vrea, lăsa să-i scape un geamăt din gât în momentul în care își canaliza toate puterile spre brațele care îi tremurau. Dar reușise să ridice bara halterei încă cinci centimetri, suficient pentru a putea să-și blocheze coatele înainte ca tatăl lui să intervină și s-o ghideze înapoi, spre suportul ei. Brațele lui Scott căzură fără viață de-a lungul corpului. Umerii i se prăbușiră instantaneu. Pieptul se ridica și cobora rapid, în încercarea de a-și relua respirația normală, întregul corp îi tremura de oboseală.

-Bună treabă. Mâine o să încercăm la șase. Wes îi dădu un prosop, apoi se răsuci și porni spre biroul lui, unde începuse să sune telefonul.

-Du-te la duș. Strâng eu aici și apoi am să încui. Scott îl auzi pe tatăl lui cum răspunde la telefon pe un ton agresiv:

-Hamer! Ce dorești, Dora, continuă el cu tonul acela disprețuitor pe care îl folosea întotdeauna când vorbea

cu mama lui Scott.Scott se așeză jos și se șterse cu prosopul pe față și pe cap.Se simțea ca biciuit,absolut stors.Îi era frică și să pornească spre vestiar.Numai perspectiva unui duș fierbinte reuși să-1 facă să se ridice pe de bancă.

-Era mama ta,îi strigă Wes prin ușa deschisă de la biroul lui.

Acesta era o încăpere dezordonată în care numai cei curajoși îndrăzneau să intre.

Pe masă erau teancuri de hârtii pe care Wes le considera o pierdere de timp și de aceea le lăsa să zacă acolo cât mai mult.Pereții erau acoperiți cu programele de antrenament ale numeroaselor echipe sportive.Un calendar pe două luni era plin cu hieroglifele lui,pe care numai el le putea descifra.Pe perete era fixată și o hartă topografică a orașului Cleary și a zonei înconjurătoare.Locurile lui preferate;de vânătoare și de pescuit erau marcate cu roșu.

În fotografiile famate ale echipelor de fotbal din ultimii trei ani,antrenorul-șef Wes Scott poza mândru în mijlocul rândului din față.

-Spunea că a început viscolul,îi spuse el lui Scott.Trebuie să plecăm cât mai repede de aici.Era atât de obișnuit cu mirosul înțepător al vestiarului liceului,

încât Scott nici nu-1 mai remarca.Propriul lui miros se amesteca cu duhoarea stătută de transpirație adolescentină,șosete murdare,maiouri și adidași murdari.Mirosul era atât de persistent,de parcă ar fi pătruns până în cimentul de sub gresia din sala de duș.Scott dădu drumul robinetelor de la unul din dușuri,în timp ce își scotea cămașa se uită dezgustat

în oglindă la acneea care îi apăruse pe spate. Intra sub duș și se așeză cu spatele spre jet, apoi se frecă cât putu mai bine cu un săpun antibacterian. Tocmai se spăla între picioare când își făcu apariția tatăl lui cu un prosop în mână.

-Dacă cumva ai uitat să-ți iei prosop.

-Mulțumesc. Își luă imediat mâinile de pe părțile intime și începu să se spele sub braț. Wes așeză prosopul pe o bară din afara cabinei de duș, apoi arătă spre părțile intime ale lui Scott.

-Semeni cu taică-tău, băiete, spuse el chicotind. Nu ai de ce să-ți fie rușine în privința asta. Scott nu putea să sufere când tatăl lui încerca să fie apropiat cu el vorbindu-i despre sex. Ca și când acesta ar fi fost un subiect pe care Scott ar fi murit de nerăbdare să-l discute cu el. Ca și cum i-ar fi făcut plăcere toate aluziile și clipitul din ochi.

-Ai mai mult decât suficient acolo ca să le faci fericite pe toate prietenele tale.

-Tată!

-Numai să n-o faci pe vreuna prea fericită! spuse Wes, zâmbind cu subînțeles. Ești o adevărată partidă pentru fetișcanele astea de pe aici care abia așteaptă să pună mâna pe un bărbat. Nu se sfiesc niciodată când e vorba să îmbrobodească un bărbat. Este valabil pentru toate femeile pe care le-am cunoscut. Să nu ai niciodată încredere într-o fată că își ia măsuri să nu rămână însărcinată, spuse Wes, scuturându-și arătătorul, ca și când aceasta ar fi fost vreo lecție nouă, și nu o predică pe care Scott o auzea mereu de când ajunsese la pubertate.

Scott opri robinetele de apă și luă prosopul, înfășurându-l repede în jurul șoldurilor. Se

duse spre dulapul lui, dar tatăl lui încă nu terminase ce avea de spus. Acesta își puse mâna pe umărul lui al lui Scott și-1 întoarse cu fața spre el.

-Mai ai ani buni de muncă înaintea ta ca să ajungi acolo unde vrei. Nu vreau să apară vreo fatucă însărcinată și să ne strice toate planurile.

-N-o să se întâmple așa.

-Să ai mare grijă să nu se întâmple.

Apoi Wes îl împinse plin de afecțiune spre dulap. Îmbracă-te!

Cinci minute mai târziu, Wes înclua sala de gimnastică în urma lor, asigurând clădirea pentru noapte.

-Pun pariu că mâine n-o să se facă cursuri la școală, remarcă el. Cădea în continuare lapoviță amestecată cu gheață. Ai grijă cum calci! Alunecă foarte rău.

Porniră cu grijă spre parcare profesorală, unde Wes avea un loc special, rezervat pentru directorul sportiv de la Liceul din Cleary..

Ștergătoarele de parbriz munceau din greu cu ploaia de gheață de pe geam. Scott tremura în paltonul lui și-și afundă adânc mâinile în buzunarele căptușite cu flanel. Stomacul îi chiorăia de foame.

-Sper că mami e gata cu masa.

-Putem să gustăm ceva înainte pe drum. Scott întoarse capul repede spre Wes.

Acesta își ținea privirea ațintită asupra drumului.

-Ne oprim la magazin înainte să mergem acasă.

Scott se afundă și mai adânc în scaun, își strânse și mai mult paltonul în jurul lui și privi afară pe geam în timp ce treceau pe Strada Principală. Pe mai toate

ușile magazinelor se vedeau tăblițe cu „închis”. Oamenii plecaseră mai devreme acasă,

înainte să înceapă vremea rea. Circulația era greoaie, mai ales în apropiere de piața de legume și produse alimentare, care încă mai era deschisă și unde era destul de aglomerat. Scott înregistra toate acestea, dar numai la nivel sub-liminal,

până când se opriră la unul din stopurile de pe Strada Principală. Privea în gol prin geamurile pe care se scurgea apa, până când ochii lui dădură de anunțul lipit pe un stâlp. DISPĂRUTĂ!

Sub acest titlu alarmant se vedea o fotografie alb-negru a lui Millicent Gunn,

urmată de o descriere sumară a semnalmentelor, data dispariției și o listă de numere de telefon unde să sune cei care aveau informații despre locul unde s-ar putea afla. Scott închise ochii, încercând să-și amintească cum arăta Millicent ultima dată când o văzuse. Când îi deschise din nou, mașina se pusese în mișcare,

afișul nu se mai vedea.

CAPITOLUL 4

Ești sigură că avem tot ce ar putea să ne trebuiască? Apă minerală și alimente de lungă durată? Marilee Ritt încercă să-și ascundă nemulțumirea.

-Da, William. Înainte să plec de la piață am verificat de două ori lista

de cumpărături pe care mi-ai dat-o. Am fost chiar la raionul de aparate electrocasnice ca să mai cumpăr câteva baterii pentru lanternă pentru că la piață nu mai erau. Fratele ei se uită dincolo de ea pe fereastra lată a magazinului care îi purta numele. Pe strada principală

mașinile nu mai mergeau,ci se târau,nu din cauza condițiilor atmosferice,care oricum deveneau din ce în ce mai grele,ci din cauza aglomerației.Oamenii doreau să ajungă cât mai repede undeva înainte de începerea viscolului.

-Ăștia de la meteo spun că o să fie rău de tot,că s-ar putea să dureze mai multe zile.

-Am ascultat și eu la radio și m-am uitat și la televizor,William.

Bărbatul își mută repede privirea spre sora lui.

-N-am vrut să spun că nu ești eficientă.Numai că uneori ești cam distrată.Ce zici de o ceașcă de cacao? Fac eu cinste.Femeia se uită afară pe fereastră la șirul de mașini care înainta foarte încet.

-Nu cred că o să ajungem mai repede acasă dacă plecăm acum,așa că,de acord.

Mi-ar face mare plăcere o ceașcă de cacao.....O conduse către fântâna din fața magazinului și îi făcu semn către unul din scaunele înalte de la bar.

-Linda,Marilee vrea o ceașcă de cacao.

-Cu mai multă frișca,te rog,spuse Marilee,zăbindu-i femeii din spatele teighelei

-Imediat,domnișoară Marilee.Linda Wexler condusesese chioșcul cu răcoritoare cu

Mult înainte ca William Ritt să cumpere magazinul de la fostul proprietar.Cînd preluase afacerea,fusesse suficient de înțelept ca s-o păstreze pe Linda la locul ei.Linda era o adevărată instituție pe plan local și îi cunoștea pe toți locuitorii orașului,știa cine bea cafeaua cu lapte,cine fără.Făcea în fiecare dimineață salată proaspătă de ton și nici prin cap nu-i trecea să folosească aluat congelat pentru hamburgerii pe care îi servea la grătar.

-Ce ziceți ce vreme e afară? Întrebă ea, în timp ce turna laptele într-un ibric ca

să-1 încălzească pentru cacao, îmi amintesc pe când eram copii, cât de emoționați eram de fiecare dată când se anunța la rubrica meteo zăpadă și ne întrebam dacă a doua zi o să mai mergem la școală sau nu. Probabil că și tu te bucuri de vacanță la fel de mult ca și copiii. Marilee îi zâmbi.

-Dacă nu mai mergem la școală din cauza zăpezii, probabil că am să profit ca să corectez lucrări. Linda o privi dezaprobator.

-Păcat să pierzi o zi liberă. Ușa de la intrare se deschise și clopoțelul de deasupra zăngăni ușor. Marilee se răsuci pe scaunul ei ca să vadă cine intrase. Două adolescente intrară chicotind și scuturându-și apa din păr. Erau la cursul de gramatică și literatură americană pe care îl ținea Marilee.

-Fetelor, ar trebui să purtați căciulă, le spuse ea.

-Bună ziua, domnișoară Ritt, spuseră ele la unison.

-Ce faceți aici pe o vreme ca asta? N-ar fi trebuit să fiți acasă?

-Am venit să închiriem niște filme video, spuse una dintre ele. Pentru orice eventualitate, știți, dacă mâine nu mergem la școală.

-Sper să fie ceva nou, remarcă cealaltă fată.

-Bine că mi-ați amintit, aș putea să iau și eu un film sau două acasă.

Fetele se uitară lung la ea, ca și când nu le-ar fi trecut niciodată prin cap că

domnișoara Ritt putea să se uite la filme. Sau că poate să mai facă și altceva în afară de a da teme și teste și de a corecta lucrările sau de a supraveghea coridoarele în timpul recreațiilor, având grijă ca

nimeni,să nu sară capra.Probabil că nu-și puteau imagina nici un fel de viață pentru ea în afara coridoarelor de la liceul din Cleary.Și până de curând chiar ar fi avut dreptate.Marilee simți că roșește când își aminti de distracțiile ei din ultima vreme și schimbă subiectul.

-Duceți-vă acasă înainte ca drumul să devină prea alunecos,le sfătui pe elevele ei.

-Așa o să facem,spuse una dintre ele.Trebuie să fiu oricum acasă înainte de lăsarea întinericului.Ai mei sunt cam ciudați.

-Și ai mei la fel,spuse și cealaltă.Absolut.Trebuie să știe exact unde sunt douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și șapte zile pe săptămână.Își dădu ochii peste cap.Ca și când aș putea să mă apropiu suficient de mult de vreun ciudat,ca acesta să mă poată înhăța și să mă ducă undeva.

-Sunt convinsă că sunt foarte îngrijorați,spuse Marilee.Și așa și trebuie să fie,au de ce.

-Tăticul meu mi-a dat un pistol să-1 țin în mașină,spuse cealaltă fată.Mi-a spus să nu ezit să trag în oricine ar încerca să se ia de mine.

-Situația a devenit de-a dreptul înfricoșătoare,murmură Marilee.

Sesizând nerăbdarea fetelor de a se bucura de seara aceea Marilee le ură petrecere frumoasă în ziua cu zăpadă,dacă nu se va face școală,apoi se întoarse cu spatele spre teighea,exact în momentul în care Linda îi servea cacaoa.

-Ai grijă,iubito,e fierbinte.Privind în urma fetelor,adăugă: Oamenii au înnebunit de tot.

-Hm.Marilee sorbi cu grijă din ceașcă.Nu știi exact ce este mai înspăimântător-cele cinci femei dispărute

sau tatăl care își înarmează fiica adolescentă cu un pistol.La Cleary,toți oamenii erau îngrijorați din cauza fetelor dispărute.

Începuseră să încuie și să blocheze ușile care altădată stăteau neîncuiate.Femeile de toate vârstele erau avertizate să fie atente pe unde merg atunci când sunt singure și să evite locurile întunecoase și izolate.Erau sfătuite să nu aibă încredere în nimeni,decât dacă cunoșteau bine persoana respectivă.De la dispariția lui Millicent,se propusese ca soții și prietenii să-și ia partenererele de la locul de muncă și să le conducă apoi acasă.

-Nici nu cred că pot să le fac o vină prea mare din asta,spuse Linda,vorbind mai încet.Ascultă ce-ți spun eu,fata asta,Gunn,este deja moartă.

Era destul de pesimist să gândești în felul acesta,dar Marilee era înclinată să fie de acord.

-Când pleci acasă,Linda?

-Atunci când supraveghetorul acesta de sclavi care este fratele tău o să-mi dea voie să plec.

-Poate că pot să pun o vorbă bună ca să te lase să pleci mai devreme.

-Puțin probabil.Am vândut în draci toată după-amiaza.Oamenii își închipuie că vor trece câteva zile până să poată veni din nou la magazin.

Magazinul fusese la colțul străzilor Principală și Hemlock de când își amintea Marilee.Când era copil și se mutase cu familia în oraș,aștepta întotdeauna cu nerăbdare să se oprească aici.Probabil că și William își amintea cu bucurie de el,peutru că imediat ce absolvise Facultatea de Farmacie se întorsese la Cleary și începuse să lucreze acolo.Cân patronul său decisese să se pensioneze,William cumpărase

magazinul de la el,iar imediat după aceea împrumutase bani de la bancă ca să se extindă.

Cumpărase clădirea goală de alături și o unise cu magazinul existent,lărgind spațiul de lucru al Lindei.Și avusese și prevederea să rezerve un spațiu pentru închirierea de casete video.Pe lângă farmacie,avea și cel mai mare stoc de cărți și reviste din oraș.Femeile se opreau aici să cumpere cosmetice și felicitări.

Bărbații cumpărau produse de tutun.Toată lumea venea aici ca să audă ultimele bârfe.Iar dacă exista un epicentru în Cleary,acesta era desigur magazinul Lindei.

Pe lângă rețete,William împărțea și sfaturi,complimente,felicitări sau condoleanțe,în funcție de situația clienților săi.Deși Marilee considera că halatul alb de laborator pe care îl purta în magazin era cam pretențios,se pare că clienții nu aveau obiecții.Firește că mai erau și cei care făceau speculații în legătură cu faptul că el și Marilee rămăseseră necăsătoriți și continuau să locuiască împreună.Oamenii considerau că prea multă apropiere între frate și soră era ceva nefiresc Ba poate chiar mai rău.Marilee încerca să nu-i lase pe oamenii care întrețineau astfel de bârfe murdare să-i înnegureze viața.

Clopoțelul de deasupra ușii de la intrare suna din nou dar de data aceasta nu se mai întoarce,ci se uita în oglinda de pe perete,din spatele Lindei și îl văzu pe Wes Hamer care intra însoțit de fiul lui,Scott.Linda strigă la ei:

-Bună! Wes,Scott,ce mai faceți.

-La naiba,ce bine miroase! Vreau și eu una,Linda.Este o zi numai bună pentru o ceașcă de cacao fierbinte.

-Bună,Wes,Scott,spuse Marilee.Scott o salută cu un murmur:

-Bună ziua,domnișoară Ritt.Wes se așează pe scaunul înalt de lângă ea.

Genunchiul lui îl atinse pe al ei în timp ce se strecura pe sub tejgheaua barului.

Pot să stau lângă tine?

-Sigur că da.

-N-ar trebui să înjuri,Wes Hamer,spuse Linda.Ești un model pentru toți copiii.

-Dar ce-am zis?

-Ai zis „la naiba”.

-Și de când ai devenit așa de sensibilă? îmi amintesc că era o vreme când nu te șifonai așa de rău pentru o vorbă sau două dintr-astea.

Linda pufni,dar zâmbea.Wes avea acest efect asupra femeilor.

-Vrei și tu o ceașcă de cacao?îl întrebă Linda pe Scott,care stătea în spatele tatălui lui,zgribulit în palton,cu mâinile în buzunare și-și muta greutatea de pe un picior pe altul.

-Sigur,mulțumesc.E grozav!

-Să nu-i pui frișca,spuse Wes.Nu mai câștigă nici un punct la fotbal dacă pune osânză pe el.

-Nu cred că este în primejdie de așa ceva prea curând,spuse Linda.Dar nu-i puse frișca.Wes avea și acest efect asupra oamenilor.Wes își întoarse scaunul ca să se uite la Marilee:

-Cum se descurcă Scott la literatură americană?

-Foarte bine.A obținut 82 la testul despre Hawthorne.

-82? Nu e rău.Nu e grozav,dar nu e rău,spuse el,vorbindu-i lui Scott peste umăr.Du-te acolo și stai de vorbă cu fetele alea.S-au emoționat de tot de când ai intrat aici.Și ai grijă ca William să știe că ești aici.Scott se îndepărtă,luându-și și ceașca cu el.

-Nu se mai dezlipesc fetele de el,spuse Wes,uitându-se în urma lui Scott,care se îndrepta spre locul unde se închiriau casete video.

-Nu e de mirare,spuse Linda.Este tare dulce și drăgălaș.

-Se pare că toate gândesc așa.Sună acasă la cele mai felurite ore și închid dacă nu răspunde el.Dora este înnebunită.

-Dar ce părere ai despre această popularitate în rândul tinerilor? Întrebă Marilee.

Privirea lui Wes se întoarse din nou spre ea și clipi din ochi.

-Așchia nu sare departe de trunchi.

Marilee privi emoționată în ceașcă și căută ceva de spus.

-Scott se descurcă foarte bine și la temele suplimentare.Și scrisul lui s-a îmbunătățit remarcabil.

-Dacă te ocupi tu de el,cum s-ar putea să nu învețe?Cu câteva săptămâni după începerea semestrului de toamnă,Wes venise la ea rugând-o să-1 mediteze pe Scott sâmbăta dimineața și duminica seara.Pentru serviciile ei,se oferise să-i plătească o sumă modestă,pe care ea încercase s-o refuze.Dar el insistase.În cele din urmă,Marilee acceptase și fusese de acord să-1 ajute pe Scott la învățătură,

nu numai pentru că știa cât de important este pentru el să obțină note mari pentru examenele de intrare la colegiu,dar și pentru că nu mulți oameni puteau să-l

refuze pe Wes Hamer.

-Sper că ești mulțumit și știi pe ce dai banii,îi spuse ea acum.

-Dacă vreodată n-am să fiu,tu vei fi prima care o s-o afli Marilee.Îi zâmbi și ochi îi străluceau.

-Hei,Wes!William îl striga din spatele raionului de produse pentru nou-născuți.

Am o clipă liberă.Nu vrei să vii puțin încoace?

Wes susținu privirea lui Marilee câteva secunde în plus,apoi o rugă pe Linda să adauge cele două cești de cacao la contul lui și se îndreptă spre William și Scott care erau acum în locul unde se vindeau produsele farmaceutice.

-Asta e ciudat,spuse Marilee,întrebându-se ce treabă puteau avea cei doi Hamer cu fratele ei.Dar Linda era ocupată cu comanda altui client și nu o auzi.

Lilly continua să se întrebe de unde știa Ben Tierney că ea are o cabană pe vârful Cleary,când acesta o întrebă:

-Ai o idee mai bună?Zguduită de vântul puternic,trebuie să se gândească o clipă.

-Nu.Am putea să mergem la cabană.

-Mai întâi să ne uităm la mașină.Ajunseră la mașină fără alte peripeții,deși el se cam clătina pe picioare.Lilly se așeză pe locul șoferului.El împinse la o parte valiza și se așeză pe bancheta din spate,pe pentru că bordul intrase în locul din dreapta

șoferului. După ce închise ușa, își scoase mănușile și-și odihni fruntea pe încheietura mâinii drepte.

-Ai de gând să leșini din nou? Întrebă Lilly.

-Nu. Nu avem timp pentru așa ceva. Lăsă mâna în jos și se uită la ea peste spătarul scaunului, aruncându-i o privire critică. Nu ești îmbrăcată așa cum ar trebui aici.

-Mie-mi spui, făcu ea clănțănind din dinți.

-Ce ai în valiză? E ceva folositor?

-Nimic mai călduros decât ce am pe mine.

-Lenjerie călduroasă?

-Nu. Îi aruncă un pulover gros.

-Pune și asta pe tine. Lilly își scoase paltonul atât cât trebuia ca să-și poată pune puloverul.

-Să văd ce ghete ai. -Păi...

-Ghetele, repetă el nerăbdător. Lilly își ridică pantalonii și întinse piciorul destul de mult ca el să vadă încălțăminte. Omul se încruntă. Luă mai multe perechi de șosete din valiză și le aruncă pe scaunul de lângă ea. Pune-ți astea în buzunare. O să ți le tragi în picioare când ajungem la cabană. Ia și asta. Îi dădu un pulover subțire de mătase cu guler înalt pe care inițial îl luase ca să-l poarte pe sub costumul de schi. Apoi o luă prin surprindere când se întinse și o apucă de o șuviță de păr.

-E ud, spuse el. Lăsă șuvița imediat, dar lui Lilly îi părea bine că se gândea la părul ei ud și nu la mănunchiul de chiloți pe care îi ținea în mână. Ai vreo căciulă? Sau chiar o pălărie de orice fel?

-Nu mi-am planificat să petrec prea mult timp în liber în această călătorie.

-Trebuie să-ți pui ceva pe cap. Aruncă lenjerie înapoi în valiză și-și trase de pe umeri pătura.

-Apleacă-te spre mine!

Lilly se așeză în genunchi și se întotoarse cu fața spre bancheta din spate. Bărbatul îi făcu un fel de glugă din pătură, pe care i-o așeză pe cap și pe umeri. Apoi îi încheie paltonul deasupra ei și îl bătu ușor cu mâna.

-Așa. Înainte să ieși din mașină, trage-ți pătura puțin peste gură și nas. Ce mai ai în portbagaj în afară de roata de rezervă? Modul foarte familiar în care o atinsese o luase prin surprindere și acum o făcea să gândească mai încet. Minte ei porni în goană să ajungă din urmă întrebarea care îi fusese pusă.

-Păi...ăăă...Cred că este trusa de prim ajutor care se dă odată cu mașina.

-Bine.

-Și niște alimente pe care le-am luat din cabană.

-Și mai bine. Examină rapid interiorul mașinii. O lanternă, ceva în torpedou?

-Numai manualul de instrucțiuni pentru mașină.

-Foarte bine. Oricum nu cred că am fi putut scoate nimic din el, așa turtit cum este. Își șterse sângele proaspăt care îi curgea în jos pe gât, își trase mănușile și-i spuse: Hai să mergem!

-Stai, poșeta mea. O să avem nevoie de ea. Se uită în jur după poșetă și văzu că aceasta ajunsese pe jos, pe podeaua din dreptul scaunului din dreapta atunci când se izbise de copac. Cu oarecare dificultate reuși să se strecoare între bord și scaun și să-și scoată poșeta de sub resturi.

-Leag-o în jurul gâtului ca să-ți rămână mâinile libere. Te echilibrezi mai bine.

Lilly făcu așa cum i se spusese, apoi puse mâna pe mânerul portierei. Se opri și se uită neliniștită la el.

-Poate că ar trebui să stăm liniștiți aici,până putem să cerem ajutor.

-Am putea,dar în noaptea asta n-o să vină nimeni și mă îndoiesc că am putea supraviețui până dimineată.

-Asta înseamnă că nu avem de ales,așa este?

-Cam așa ceva.Întinse din nou mâna spre portieră dar de astă dată el fu acela care o opri,punându-i o mână pe umăr.

-N-am vrut să fiu așa de dur.

-Înțeleg că trebuie să ne grăbim.

-Trebuie să ajungem la adăpost înainte ca vremea să se înrăutățească și mai mult.Lilly dădu din cap în semn de aprobare.Se priviră în ochi câteva clipe,apoi el își retrase mâna de pe umărul ei,deschise portiera și ieși afară.Lilly ajunse lângă el în spatele mașinii,unde omul examina conținutul portbagajului deschis.Găsi trusa de prim ajutor și îi spuse să și-o pună în buzunar.Și câteva conserve cu mâncare.Și cleștele.Și el își umplea la fel buzunarele cu conserve,

care probabil că îl striveau sub greutatea lor,mai ales după ce își luă și rucsacul din locul în care îl lăsaseră pe șosea.

-Gata? întrebă el,mijind din ochi spre ea prin viscolul întetșit.

-Atât cât se poate.Îi făcu semn cu bărbia să meargă înaintea lui.Străbătuseră numai câțiva metri când își dădură seama că este inutil să încerce să meargă în sus pe drumul înghețat.După fiecare pas pe care îl făceau înainte,alunecau trei înapoi.Tierney îi făcu semn să meargă pe marginea drumului.Era îngust,adesea îi obliga să meargă unul în spatele celuilalt,împiedicându-se de bolovanii din drum.Dar

terenul denivelat era în avantajul lor.Se puteau sprijini pe pietrele și vegetația de sub pojghița de gheață.

Panta era abruptă.Într-o zi frumoasă cu condiții atmosferice ideale,drumul în sus ar fi însemnat un efort considerabil chiar și pentru persoane cu o condiție excelentă.De cele mai multe ori mergeau direct cu vântul în față,ceea ce îi obliga să țină capul aplecat împotriva lui,uneori mergând orbește printr-un amestec de ace de gheață usturătoare,care cădeau ca niște cioburi ascuțite pe partea neprotejată a fețelor lor.Se opreau des ca să-și tragă răsuflarea.O dată,Tierney s-a oprit brusc,s-a întors cu spatele spre ea și a vomitat,ceea ce o făcu să creadă că are o contuzie internă.

Observă că își proteja piciorul stâng și se întrebă dacă nu cumva avea și o fractură.În cele din urmă,mersul deveni pentru el un asemenea efort,încât femeia insistă să-și pună un braț pe umărul ei.Bărbatul făcu acest lucru,dar cu multă reticență,numai de nevoie.Cu fiecare pas se lăsa tot mai greu pe ea.Femeia se împiedica.Erau într-o stare de epuizare totală și continuau să meargă numai pentru că nu aveau încotro.

Distanța pe care o parcursese cu mașina în trei minute le luă aproape o oră pe jos.Se împiedicau unul de altul în momentul în care ajunseră la treptele terasei.

Lilly îl rezemă de un stâlp de pe terasă,în timp ce descuia ușa,apoi îl ajută să intre.Se opri numai atât cât fu nevoie ca să închidă ușa și să-și lase poșeta pe podea,înainte de a se prăbuși pe una din canapele.Tierney își scoase rucsacul din spate și se întinse cât era de lung pe canapeaua

cealaltă, separată de a ei prin măsuța de cafea. Rămaseră câteva minute exact acolo unde aterizaseră în timp ce respirația li se auzea zgomotoasă în întuneric. Pentru că întrerupsese încălzirea când plecase, în cameră era frig, dar în comparație cu ce era afară, era un adevărat balsam. Lilly nu credea că va mai avea vreodată energia de a se mișca din nou,

dar în cele din urmă se ridică în capul oaselor. Întinse mâna după lampa de pe masă și o aprinse.

-Slavă Domnului, spuse ea, clipind în lumina bruscă. Mi-era teamă să nu se fi întrerupt și curentul. Descărcă cutiile de conserve din buzunare și le așeză pe măsuța de cafea, apoi scoase celularul și formă un număr. Alertat brusc, Tierney întrebă:

-Pe cine suni?

-Pe Dutch.

CAPITOLUL 5

Previziunile lui Lilly cu privire la haosul din oraș se adevăraiseră.

Dutch se întorsese numai de câteva ore și tânjea deja după liniștea de la cabana lui din munți. Fosta lui cabană, își spuse cu amărăciune.

Orele de vârf din Atlanta nu fuseseră niciodată așa de congestionate cum era în seara aceasta Strada Principală din Cleary. Pe ambele sensuri se circula bară la bară, o fâșie de lumini roșii de poziție într-un sens, alt șir de lumini albe în celălalt. Parcă toată lumea dintr-o parte a orașului dorea să ajungă în partea cealaltă și invers. Biroul șerifului se ocupa de zona districtului, iar orașul ca atare era lăsat în grija lui Dutch

și a departamentului său.Acum ar fi fost un moment foarte prielnic pentru dat o spargere,peu că nimeni nu era acasă,acolo unde ar fi trebuit să fie,și toți polițiștii erau ocupați,încercând să țină sub control

debandada care se crease din cauza apropierii viscolului.Semaforul de la Moultrie și Main era din nou stricat,într-o altă zi n-ar fi fost mare lucru,căci șoferii ar fi ar fi așteptat și s-ar fi invitat politicos unii pe alții să treacă,făcând glume din cauza inconvenientelor.Dar astăzi,când toată lumea își pierduse răbdarea,proasta funcționare a semaforului provocase un blocaj care îi enerva foarte mult pe șoferi.Polițiștii care nu erau pe străzi să dirijeze circulația monitorizau mulțimea de la piață,încercând să preîntâmpine încăierările în legătură cu mărfurile tot mai puține de pe rafturi.Avusese deja loc o altercație pentru ultima cutie de sardele.Acum mazărichea era tot mai deasă,ajunsesse cât un grăunte de sare și situația se înrăutățea vizibil.Sistemul frontal se deplasa peste munte unde mătura versantul estic,coborând în vale și antrenând tot mai multe precipitații,ceea ce făcea ca situația să fie și mai greu de ținut sub control.Până nu se potolea furtuna și nu se topea gheața și zăpada,Dutch nu putea spera să aibă parte de liniște.Privi în sus spre vârful muntelui Cleary Peak și văzu că era în întregime învăluit în nori.Ajunsesse jos exact la timp și se gândea ușurat că și Lilly era chiar în urma lui și probabil că era acum în drum spre Atlanta.Dacă mergea bine,probabil că va ajunge acasă înaintea furtunii.

Se gândea mereu la ea,unde este,ce face.Era un obicei pe care niciun fel de hotărâre idioată de divorț nu putea să-1 anuleze.Își aminti cum se uitase la el

Înainte să plece de la cabană și simți o apăsare în piept, de parcă ar fi avut o nicovală pe el. Îi era teamă de el. Și nu era decât vina lui. Îi dăduse motive să-i fie teamă de el.

-Hei, Șefu! Wes Hamer striga la el de pe trotuarul din fața Magazinului Ritt. Vino încoace. Sunt și eu un contribuabil și am o dispută.

Dutch își trase mașina în spațiul de parcare rezervat pentru persoanele cu dizabilități din fața magazinului. Lăsă geamul în jos și o rafală de aer rece pătrunse înăuntru. Wes veni spre el cu pasul rulat al unui fost jucător de fotbal.

Ambii genunchi și unul dintre șolduri îi erau afectate de osteoartrită, dar lui Wes nu-i plăcea să se știe. Era în stare de orice, numai să nu se vadă că are vreo

slăbiciune, indiferent de ce fel.

-Ai vreo plângere, domnule antrenor? Întrebă Dutch

-Dumneata ești primul polițist care apare pe aici. Nu poți curăța străzile de tâmpiți?

-Aș putea să încep cu dumneata. Wes tresări surprins, dar sesiză imediat dispoziția sufletească sumbră a lui Dutch și se aplecă mai mult spre el.

-Hei, băiete, ce-i cu mutra asta de înmormântare?

-Mi-am luat rămas-bun de la Lilly pentru ultima dată. Acum câteva ore.

Sus, la cabană. Acum s-a dus pentru totdeauna, Wes. Wes se întoarse.

-Scott, du-te și încălzește mașina. Vin și eu imediat. Scott, care stătea în fața magazinului lui Ritt, prinse setul de chei pe care i-1 aruncă Wes, ridică cealaltă mână în semn de salut spre Dutch și coborî apoi de pe trotuar.

-A auzit ceva despre Clemson? Întrebă Dutch.

-Vorbim mai târziu despre asta.Acum să vorbim despre nevastă-ta.

-Fosta nevastă.Cu accentul pe fosta,așa cum mi-a explicat foarte clar în după-amiaza aceasta.

-Credeam că o să vorbești cu ea.

-Am vorbit.

-Și n-a mers?

-Nu.A obținut divorțul și este mulțumită așa.Nu mai vrea să aibă absolut deloc de-a face cu mine.S-a terminat.Se frecă la ochi cu mâna înmănușată.

Ai de gând să plângi?Dumnezeule,Dutch,nu mă face să-mi fie rușine că te numesc cel mai bun prieten al meu.Dutch se întoarce și se uita la el.

-Să te ia naiba! Netulburat,Wes continuă:

-Ce te tot smiorcăi așa!Scutură energic din cap,dezamăgit de purtarea jalnică a lui Dutch.Lilly n-a știut ce pierde.Așa că dă-o naibii! Părerea mea despre ea a fost întotdeauna ...

-Nu vreau să aud opinia ta despre ea.

-Ea crede că rahatul ei nu miroase.

-Am spus că nu vreau să știu,e clar?

Wes ridică ambele mâini în sus într-un gest de predare.

-Foarte bine.Dar nici ea nu mă respectă prea mult.

-Crede că ești un ticălos.

-De asta nu mai pot eu.Ce crede madam Lilly Martin Burton despre mine.Zâmbi șmecherește și puse mâna pe umărul lui Dutch.Iei mult prea în serios această despărțire.Ți-ai pierdut nevasta,nu bărbăția.Uită-te în jur,spuse el,făcând un gest larg.E plin de femei peste tot.

-Am avut și eu femei,mormăi Dutch.Wes înclină capul.

-Asta când? În timp ce...sau după?Și așa,și așa,își zise Dutch.Înșirase o mulțime de scuze pentru prima lui aventură.Era într-o stare de continuă tensiune la serviciu.Lilly era preocupată de cariera ei.Făceau dragoste într-un mod previzibil și neinspirat.Bla,bla,bla! Dar Lilly îi anihilase scuzele ca pe niște ținte de metal de la o tarabă de tir.El își recunoscuse slăbiciunea și jurase să nu mai calce niciodată greșit.Dar după prima aventură urmase a doua.Și apoi alta,și alta și,de fiecare dată,avea niște scuze tot mai jalnice.Acum își dădea seama că nu ultima lui aventură fusese cea care marcase sfârșitul căsătoriei lui,ci prima.Ar fi trebuit să-și dea seama că o femeie ca Lilly nu va putea tolera infidelitatea.

Wes se uita la el așteptând un răspuns.

-Știi,după un timp,după Amy,când eram într-o pasă proastă,căutam o ușurare în altă parte,cu orice femeie care spunea da și erau o grămadă dintr-astea.Niciuna dintre ele nu putea însă s-o înlocuiască pe Lilly.

-Aiurea.Nu ai căutat suficient de mult.Acum faci dragoste în mod regulat?

-Wes...

-Foarte bine,foarte bine,nu-mi spune.Dar ce femeie se uită la tine de două ori în zilele noastre? Dacă nu te superi că-ți spun,arăți ca naiba.

-Fiindcă așa mă și simt..

-Da,și se vede.Se vede pe față,în felul în care mergi.Te târăști,dragul meu.Ești la fel de amuzant ca o colecție de coșuri pe față.Și această abordare n-o să atragă genul de femei de care ai tu nevoie acum.

-Și ce gen e ăsta?

-Genul anti-Lilly.Ține-te departe de brunetele cu ochi căprui.

-Ochi ca aluna.De fapt,ochii ei sunt verzi cu pete maronii.Wes își exprimă tot disprețul pentru caracterizarea detaliată într-o singură privire.

-Caută-ți o blondă oxigenată.Scundă,nu înaltă.Cu țâțe mari și un fund pe care poți să te așezi.O fată nu prea deșteaptă,fără opinii personale despre altceva decât despre cocoșelul tău,despre care să creadă că este o sculă magică.

Wes era încântat de descrierea pe care o făcuse femeii ideale,așa cum se vedea din zâmbetul larg care se lățise pe fața lui.

-Uite ce este, spuse el,vino pe la noi mai târziu! O să omorâm împreună o sticlă de Jack și o să analizăm ce opțiuni ai.Și am și unul sau două filme porno la care să ne uităm.Ce zici?

-N-am voie să beau,nu știi?

-Regulile nu se aplică în timpul unei furtuni de zăpadă și gheață.

-Cine a spus asta?

-Eu.Era aproape imposibil să-i rezști lui Wes,atunci când era într-o dispoziție atât de amabilă,dar Dutch încercă la modul cel mai serios.Băgă maneta de viteză în marșarier.

-O să fiu foarte ocupat în noaptea asta.

-Haide,treci pe la noi,spuse Wes arătând cu degetul spre Dutch,în timp ce acesta dădea înapoi cu spatele.Am să te caut.Dutch intră din nou în trafic și îndreptă mașina spre clădirea de cărămidă cu un singur etaj de pe Strada Principală care adăpostea Poliția.Înainte de a fi îndepărtat definitiv de la Departamentul de Poliție din Atlanta,lui Dutch i se

ceruse să se întâlnească de două ori pe săptămână cu psihiatrul poliției. Acesta îi spusese lui Dutch în timpul uneia dintre ședințe că se afla la limita unui comportament paranoic. Dar cum era gluma aceea? Numai pentru că tu nu ești paranoic, asta nu înseamnă că nu stă toată lumea cu ochii pe tine de adevăratelea. Începuse să creadă că toată lumea nu era preocupată decât de el. Când intră la Poliție și îi văzu pe domnul și pe doamna Ernie Gunn în sala de așteptare i se strânse inima. Probabil că are o țintă pictată pe spate. Lilly, părinții lui Millicent Gunn, oamenii din Cleary, chiar și vremea conspiraseră să-i creeze cea mai proastă zi din viață.

OK. Una dintre cele mai proaste. Doamna Gunn, o femeie micuță care arăta ca o vrabie speriată în zilele ei cele mai bune, arăta acum de parcă n-ar fi dormit și

n-ar fi mâncat nimic de o săptămână, de când dispăruse fiica ei. Capul ei mic ieșea afară din gulerul hainei matlasate ca acela al unei țestoase din carapacea ei. Când intră Dutch, se uită la el cu priviri pline de speranță. Sentimentul acesta nu-i era străin. Îl înțelegea foarte bine. Dar în seara asta nu avea chef de doamna Gunn, fiindcă avea și el o bătălie a lui de dus. Domnul Gunn era un om grasuț care părea și mai voluminos în paltonul lui de stofă de lână cu carouri, alb cu negru. Gunn lucra cu lemnul. Măinile lui de tâmplar, asprite de deceniile de muncă manuală și mușcate de ger, arătau ca niște jamboane învelite în cremă de zahăr ars. Își acoperea cu pălăria degetele pline de cicatrice, privind în gol la fetru maro pătat. Când nevastă-sa îl împunse cu cotul, ridică ochii și întâlni privirea lui Dutch. Se ridică în picioare:

-Dutch.

-Ernie.Doamnă Gunn.Dutch îi salută cu capul.E tot mai rău afară.Ar trebui să mergeți acasă.

-Am venit să întrebăm dacă mai aveți noutăți.Dutch știa motivul acestei ambuscade.Primise mai multe mesaje telefonice de la ei astăzi și nu le răspunsese.Ar fi vrut ca unul dintre oamenii lui să-1 fi avertizat că sunt la birou și ar fi putut să se întoarcă mai târziu,după ce plecau ei acasă.Dar acum era aici și ei la fel.Poate că e mai bine,pestru că oricum ar fi trebuit să se întâlnească în cele din urmă.

-Veniți încoace.O să vorbim la mine în birou.V-a oferit cineva o cafea? E groasă ca gudronul,dar de obicei este fierbinte.

-Nu mulțumim,spuse Ernie Gunn,vorbind pentru amândoi.După ce se așezară în fața biroului lui,Dutch ridică din sprâncene cu regret.

-Din păcate nu am nimic nou să vă spun.Astăzi a trebuit să întrerupem căutarea din motive lesne de înțeles,spuse el,arătând spre fereastră.Înainte de începerea furtunii,am luat urma mașinii lui Millicent până la heleșteu.O să strângem toate dovezile pe care le găsim,dar nu există niciun fel de semne vizibile de luptă.

-Cum adică?Dutch se foi în scaun și aruncă o privire scurtă spre doamna Gunn,

înainte să-i răspundă soțului acesteia:

-Unghii rupte,fire de păr,sânge.Capul mic al doamnei Gunn tremură pe gâtul subțire.

-Asta e o veste bună,de fapt,spuse Dutch.Oamenii mei și cu mine încă mai încercăm să reconstituim mișcările lui Millicent de la ultima zi la locul de muncă.Am vorbit cu toți cei care au văzut-o intrând și ieșind din magazin.Dar în după-amiaza aceasta a

trebuit să suspendăm cercetările tot din cauza viscolului.Și n-am mai auzit nimic nici de la agentul special Wise,spuse el,

încercând să anticipeze următoarea lor întrebare.A fost chemat înapoi la Charlotte acum câteva zile,știți.Mai avea un alt caz unde era nevoie de el.Dar înainte de a pleca mi-a spus că lucrează la cazul de dispariție a lui Millicent și voia să folosească computerele de aici din birou ca să verifice ceva.

-N-a spus ce anume?Lui Dutch nu-i plăcea deloc să recunoască faptul că acest Wise-de fapt,toți ticăloșii de la FBI-erau foarte zgârciți cu informațiile.Erau cu buzele cusute în fața unor polițiști pe care îi considerau niște nătărăi inferiori,

incompetenți și limitați.Precum subsemnatul,de exemplu.

-Mi se pare că l-ați lăsat pe Wise să se uite în jurnalul lui Millicent,spuse el.

-Așa este.Domnul Gunn se întoarse spre soția lui și îi luă mâinile într-ale lui pentru încurajare.Poate că domnul Wise o să dea peste ceva ce ar putea să-l conducă la ea.Dutch se agăță de această posibilitate.

-Este o posibilitate foarte reală.Poate că Millicent a plecat de bunăvoie.Ridică mâinile ca să preîntâmpine protestele lor,Știu că acesta este primul lucru

care v-am întrebat când ați raportat că dispăruse.Dar ascultați-mă până la sfârșit.

Le adresă amândurora cea mai serioasă privire de polițist competent de care era în stare.

-Este foarte posibil ca Millicent să fi avut nevoie de un timp în care să fie singură,să plece.Poate că nu are nicio legătură cu celelalte femei dispărute.

Știa că aceste șanse erau foarte slabe,dar era tot ce le putea spune ca să le dea speranțe.

-Dar mașina ei,spuse doamna Gunn atât de încet încât Dutch abia auzi.Era tot în parcare,în spatele magazinului.Cum putea să plece fără mașină?

-Poate că a luat-o un prieten undeva,spuse Dutch.Din cauza panicii generale pe care a provocat-o dispariția ei,acum îi este frică să vină și să mărturisească,de teamă să nu dea de bucluc împreună cu Millicent pentru că ne-a speriat pe

toți așa de rău.Domnul Gunn spuse neîncrezător:

-Am avut și noi problemele noastre cu Millicent,așa cum au toți părinții cu adolescenții,dar nu cred că a făcut așa ceva ca să ne sperie.

-Știe că o iubim,știe cât de îngrijorată aș fi dacă ar fugi de acasă spuse doamna Gunn.Vocea i se stinse pe ultimele cuvinte și duse o batistă de hârtie la buze ca

să-și înăbușe un suspin.Era dureros să fii martor la suferința ei.Dutch se concentrează pe sugative de pe biroul lui,dându-i răgazul să-și revină.

-Doamnă Gunn,sunt sigur că știe în adâncul sunetului ei că o iubiți,spuse el blând.Dar am înțeles că nu a fost prea încântată de spitalul unde ați trimis-o anul trecut.Ați internat-o acolo împotriva voinței ei,așa este?

-Nu a vrut să meargă de bunăvoie,spuse domnul Gunn A trebuit s-o ducem acolo,căci altfel ar fi murit.

-Înțeleg,spuse Dutch.Și probabil că,într-o oarecare măsură,și Millicent înțelege.

Dar nu s-ar putea să vă poarte pică pentru asta?

Fata suferea de anorexie și era bulimică.Spre meritul părinților ei,când starea ei a devenit atât de

gravă încât viața îi era în pericol, amănaseră aproape tot ce aveau ca să-o trimită la un spital din Raleigh la tratament și la consiliere psihologică. Rămăsese acolo trei luni, după care fusese declarată vindecată și trimisă acasă. Dar bârfele din oraș spuneau că revenise la obiceiurile ei de a vomita și de a lua purgative imediat ce i se dăduse drumul din spital,

însăpământată la gândul că dacă se îngrașă nu ar mai fi fost primită în echipa de majorete a liceului. Și pentru că fusese în echipa de majorete încă din clasa a șasea, nu voia să fie dată afară tocmai în anii superiori.

-Era bine, spuse tatăl ei. Se simțea tot mai bine cu fiecare zi. Îi aruncă o privire dură lui Dutch. A fost răpită. De volanul ei a fost legată o panglică albastră.

-Nu aveți voie să vorbiți despre asta, îi aminti Dutch. De fiecare dată când o femeie fusese răpită, la scena răpirii fusese lăsată o panglică albastră, dar acest lucru fusese ascuns presei. Din cauza panglicii, răpitorul necunoscut fusese poreclit Albastru. Celularul de la cureaua lui Dutch începu să vibreze, dar nu-i răspunse. Avea aici ceva foarte serios de rezolvat. Dacă se auzea despre panglica albastră, putea să parieze că cei de la FBI o să spună că scurgerea de informații provenea de la departamentul lui Dutch. Poate chiar așa și era. Sigur că așa era. Dar oricum, o să facă tot ce poate ca să țină lucrurile sub control și să evite să

fie acuzat.

-L naiba, toată lumea știe despre asta, Dutch, spuse domnul Gunn. Nu poți ține secret un lucru ca ăsta mai ales când ticălosul a lăsat panglica asta albastră deja de cinci ori.

-Dacă toată lumea știe despre ea,atunci mai mult ca sigur că știe și Millicent.

Poate că a pus panglica acolo ca o păcăleală,ca să ne facă pe toți să credem că...

-La naiba,ce tot spui,ripostă supărat Ernie Gunn.Nu putea să fie atât de crudă încât să ne sperie în halul ăsta.Nu,domnule,Albastru a răpit-o pe Millicent.Știi și dumneata că așa este.Trebuie să te duci s-o cauți și s-o găsești înainte să...Vocea i se frânse.Ochii îi erau plini de lacrimi.Doamna Gunn își înăbuși un alt suspin.Totuși ea fu cea care vorbi.Expresia de pe chipul ei se înăsprise.

-Dumneata vii de la poliția din Atlanta și am crezut că o să-1 prinzi pe individul ăsta înainte să apuce s-o răpească pe Millicent sau pe vreo altă fată.

-Eu am lucrat la omucideri,nu la persoane dispărute,spuse Dutch încordat.

Simțise foarte multă înțelegere pentru oamenii ăștia,făcuse tot ce putuse să le găsească fata,dar tot nu era apreciat.Așteptau un miracol de la el,numai pentru ca fusese polițist într-un oraș mare.În momentul acela se simțea atât de rău încât

se întreba de ce naiba își alesese meseria asta.Când Consiliul Municipal-condus de președintele Wes Hamer îi oferise această slujbă-ar fi trebuit să le spună că o să devină șeful poliției lor numai după ce or să-l prindă ei pe ucigașul în serie.

Dar avea nevoie de postul ăsta.Și ceea ce era încă și mai important,trebuia să plece din Atlanta,unde fusese umilit personal de Lilly și profesional de departament.Divorțul lui fusese pronunțat în aceeași lună în care fusese demis.

Se pare că fusese o oarecare corelare între aceste evenimente.

Când era cu moralul în punctul cel mai de jos,Wes venise la Atlanta să-i ofere acest post.Îi măgulise eul cam pleoștit,spunându-i că orașul lui natal avea o nevoie disperată de un polițist bun cu experiența lui.Era exact genul de aiureli la care se pricepea Wes cel mai bine.Acesta era genul de discurs pe care îl servea și sportivilor pe care îi antrena,într-o pauză dintre două reprize în vestiar,pentru a le înflăcăra spiritele.Deși își dăduse seama de asta,lui Dutch îi plăcuse ce auzise și până să realizeze exact despre ce e vorba,pecetluseră înțelegerea printr-o strângere de mână.Aici era cunoscut și respectat.Îi cunoștea pe oameni,cunoștea orașul și zona așa cum își cunoștea podul palmei.Mutatul înapoi la Cleary fusese ca și când și-ar fi regăsit perechea veche de papuci preferați.Dar exista totuși un inconvenient major.Pătrunsese într-o adevărată harababură lăsată așa de predecesorul lui,care nu știa nimic altceva din meseria de polițist decât să scrie citații pentru depășirea timpului de parcare înscris pe parcometru.

În prima zi când se dusese la serviciu,i se puseseră în brațe cele patru cazuri nerezolvate de persoane dispărute.Acum,apăruse un al cincilea caz.Avea un buget limitat,un personal cu instruire minimă și fără experiență și intervenția condescendentă a FBI-ului,care se implicase în caz pentru că se părea că

era vorba de răpire,iar aceasta constituia un delict federal.Acum,la doi ani și jumătate după ce prima fată dispăruse în timpul unei excursii foarte populare,tot nu exista niciun suspect.Nu era vina lui Dutch,dar acum

cazul era al lui și devenea tot mai urât.Nu era deloc dispus să audă critici,nici chiar de la niște oameni despre care știa ca trec printr-un adevărat infern

-Mai am o listă întregă de cunoștințe de-ale lui Millicent cu care trebuie să stau de vorbă,spuse el imediat ce se mai liniștește vremea,vă jur că o să pornim cu toți oamenii pe care îi avem în căutarea ei.Se ridică în picioare,marcând în felul acesta încheierea discuției.Vreți să vă dau pe cineva cu o mașină să vă conducă acasă? Străzile sunt acum foarte periculoase.

-Nu,mulțumesc.Cu o demnitate admirabilă,domnul Gunn o ajută pe soția lui să se ridice de pe scaun și o conduse apoi spre partea din față a clădirii.

-Indiferent cât ar fi de greu,încercați să aveți o atitudine optimistă,spuse Dutch în timp ce îi urma pe holul nu prea lung.Domnul Gunn se mulțumi numai să dea din cap,își puse pălăria,apoi o conduse pe soția lui afară,în vântul care șuiera.

-Șefu! avem o...

-O clipă,spuse Dutch,ridicând mâna ca să-1 întrerupă pe polițistul care prelua apelurile telefonice.Toate liniile clipeau disperate.Dutch își scoase celularul de la cureaua și se uită să vadă cine îl sunase.

-Lilly.Și îi lăsase un mesaj.Apăsă grăbit pe taste ca să aibă acces la mesajele vocale.

-Dutch,nu știu dacă... ajung, sau nu.Am avut un accident când coboram de pe munteBen Tierney...rănit.Suntem...cabanaă.Are nevoie...Îngriji...medi....Dacă se poate...ajutor...cât ...curând posibil.

CAPITOLUL 6

Lilly transmisese un mesaj cât mai scurt și la obiect,gândindu-se că celularul ar putea să-și piardă oricând semnalul.Când termină mesajul,telefonul murise din nou.

-Nu știu cât a reușit să treacă,îi spuse ea lui Tierney.Poate că Dutch o să primească destul ca să-și dea seama singur de rest.

Își trăsese de pe cap pătura,dar aceasta era înfășurată și în jurul umerilor.Lâna era umedă,bucățele de gheață netopită atârnav de ea.Îi era frig,era udă și nu se simțea deloc bine.Firește că nu putea să se plângă pentru neplăcerile ei.Era o nimica toată în comparație cu ceea ce simțea Tierney.Acum ședea drept,dar arăta de parcă ar fi fost gata să se prăbușească în orice clipă.Căciula îi era îmbibată de sânge proaspăt.

Genele și sprâncenele îi erau înghețate,ceea ce îl făcea să arate ca o fantomă.

Lilly făcu semn spre ochii lui:

-Ți-au...

-Da,mi-au înghețat sprâncenele.Și ale tale la fel.O să treacă în câteva clipe.

Lilly își șterse cristalele de gheață de pe ochi și din nări.

-N-am mai fost niciodată expusă la așa ceva.Niciodată.Nu mi s-a întâmplat niciodată nimic mai grav decât să fiu surprinsă de ploaie fără umbrelă.

Se ridică și traversă camera spre termostatul din perete.După ce fixă dispozitivul,auzi fâșâitul liniștitor al jetului de aer care venea din tavan.

-O să se facă imediat cald aici.În timp ce se ducea spre canapea,spuse: Nu-mi mai simt degetele de la mâini și de la picioare.

-Stai jos și scoate-ți gheteteLilly se așeză lângă el și-și scoase mănușile,apoi reuși să-și tragă și picioarele din ghetete ude.

-Știi că ghetetele astea nu mă pot apăra de umezeală.

-Am avut norocul să ghicesc.Șosetele ei erau ude,la fel și pantalonii de la genunchi în jos.Își alesese hainele după modă,nu ca s-o protejeze împotriva viscolului.Bărbatul se bătu cu palma pe coapsă.

-Pune-ți piciorul aici.Lilly ezită,dar apoi își așeză piciorul pe pulpa lui.Îi scoase șoseta subțire.Lilly nu-și recunoștea propriul picior.Era alb ca un os,fără pic de sânge.Bărbatul îl apucă strâns în mână și începu să-1 frece energic.

-O să te doară,o avertiză el.

-Mă doare deja.

-Trebuie să facem sângele să circule din nou.

-Ai scris vreo carte despre supraviețuire pe timp de viscol?

-Nu din proprie experiență.Acum îmi dau seama cât de anost era articolul acela.

E mai bine?

-Mă ustură degetele de la picioare.

-Asta e bine.Înseamnă că revine sângele în ele.Vezi? Deja s-au făcut roz.Dă-mi și celălalt picior.

-Dar picioarele tale?

-Pot să mai aștepte.Ghetetele mele sunt impermeabile.Lilly schimbă picioarele.

Ben îi scoase șoseta,îi cuprinse laba piciorului în mâini,apoi începu să o maseze energic.Dar nu la fel

de repede ca data trecută.Ciupea ușor fiecare deget și urma apoi cu degetul mare curba lor interioară spre talpă și spre călcâi.

Lilly îi urmărea mâinile.El se uita la propriile lui mâini.Niciunul dintre ei nu vorbea.În cele din urmă îi cuprinse toată laba piciorului între mâinile lui calde.

Întoarse capul privind-o în față,atât de aproape că Lilly îi vedea fiecare

geană rămasă udă după ce se topise gheața.

-E mai bine? întrebă el.

-Mult mai bine,mulțumesc.

-Cu plăcere.Ben nu făcu nicio mișcare ca să-i elibereze piciorul,lăsându-i ei decizia de a și-1 retrage dintre mâinile lui.Lilly își dădu jos piciorul de pe coapsa lui.Luă o pereche de șosete uscate din buzunarul paltonului și putu apoi să plece de lângă el fără să se simtă stânjenită.Se uita la el cu coada ochiului în timp ce se apleca și-și desfăcea șireturile de la ghetetele de munte.Dar și după ce le desfăcu,rămase tot aplecat înaintea.Își rezemă cotul de genunchi și-și susținu fruntea cu mâinile.

-Ți-e rău din nou? întrebă ea.

-Nu,nu cred.Am amețit puțin.O să treacă.

-Probabil că ai o contuzie.

-Aici nu este vorba de probabilitate.

-Îmi pare rău.Scuzele din tonul ei îl făcură să ridice capul.

-De ce să te scuzi? Dacă n-aș fi fost eu,nu ți-ai fi zdrobit mașina.

-Nu vedeam mai departe de capotă.Și,dintr-odată ai apărut acolo,chiar în fața mea și...

-A fost vina mea la fel de mult ca și a ta.Am văzut farurile mașinii de după curbă.N-am vrut să ratez

ultima mea speranță de a găsi pe cineva să mă ducă în oraș, așa că am început să fug din toate puterile. Am avut prea multă inerție în momentul în care am coborât acostamentul. Următorul lucru de care-mi amintesc este că nu mai eram în drum, ci pe drum.

-Ce prostie din partea mea să frânez așa de tare.

-Reflexul, spuse el ridicând din umeri. Oricum, nu te învinui prea tare. Poate că am ajuns în calea ta cu un motiv anume.

-Probabil că mi-ai salvat viața. Dacă n-ai fi fost tu, aș fi rămas m mașină și aș fi înghețat până dimineța.

-Atunci înseamnă că a fost un noroc că am apărut

-Dar ce făceai acolo, pe vârful muntelui, pe jos? Ben se aplecă și începu să tragă de șireturile de la gheata dreaptă.

-Mă plimbam.

-Astăzi?

-Făceam ascensiuni pe vârful muntelui.

-Acum, când venea viscolul?

-Munții au alt aspect în lunile de iarnă. Își scoase și a doua gheată și o puse deoparte, apoi începu să-și maseze degetele. Când eram gata să mă întorc în oraș,

mașina n-a mai pornit. Cred că a murit bateria. Și apoi. În loc să merg pe drum și să iau toate curbele, m-am decis să o iau pe scurtătură, prin pădure.

-Pe întuneric?

-Acum, retrospectiv privind lucrurile, nu a fost chiar cea mai inteligentă decizie.

Dar ar fi fost în regulă daci viscolul nu s-ar fi întetșit atât de repede.

-Și eu mi-am greșit socotelile. Am adormit prosteste și...

Se opri brusc când observă că el clipește des,ca și când ar fi vrut să-și alunge amețea.

-Îți vine să leșini?

-Poate.Amețea asta blestemată.Lilly se ridică și și puse mâinile pe umerii lui.

-Lasă-te pe spate,pune capul jos!

-Dacă leșin,trezește-mă.Nu trebuie să adorm dacă am o contuzie.

-Îți promit să te țin treaz.Întinde-te la loc! El tot se mai împotriva.

-Am să-ți murdăresc canapeaua de sânge.

-Nu cred că asta are vreo importanță,domnule Tierney.Și apoi,nu mai este canapeaua mea.El se înmuie și o lăsă să-1 împingă înapoi până ajunse cu capul pe o pernă.

-Acum e mai bine?

-Da,mulțumesc.Lilly se duse spre cealaltă canapea și pentru că îi era frig,cu toate că avea paltonul pe ea,se înfășură în cuvertura brodată.Deși ținea ochii închiși,Tierney întrebă:

-Nu mai este canapeaua dumitale? Știam că această cabană este de vânzare.S-a vândut deja?

-Data limită a fost ieri.

-Cine a cumpărat-o? Cineva din oraș?

-Nu,o familie de pensionari din Jacksonville,Florida,care vor să-și petreacă verile aici.Deschise ochii și se uită de jur împrejurul încăperii mari.Cabana avea tot confortul modern,dar fusese construită și decorată în așa fel încât să arate rustic,în concordanță cu peisajul montan.Mobilele erau de dimensiuni mari și foarte îmbietoare,destinate mai mult să asigure confortul decât să facă impresie.

-Și-au cumpărat o casă pe cinste,spuse el.

-Da, așa este. Lilly se uită și ea în jur, gândindu-se la soliditatea construcției. O să ne simțim bine aici, nu-i așa? Vreau să spun cât mai durează viscolul.

-Care este sursa ta de apă?

-Avem un rezervor pe un platou cam la jumătatea drumului până în oraș.

-Să sperăm că țevile nu au înghețat. Lilly se ridică și ocoli barul care separa camera principală de bucătărie.

-Avem apă, anunță ea când aceasta țâșni din robinet

-Ai ceva în care să strângi apă?

-Ustensilele de bucătărie au fost incluse în prețul de vânzare a cabanei.

-Începe să umpli toate oalele și cratițele disponibile. Trebuie să strângem toată apa potabilă înainte să înghețe conductele. Noroc că ai mâncarea aia cu tine. N-o să murim de foame. Lilly găsi o tigia pe care o folosea o dată de Ziua Recunoștinței și o puse în chiuvetă sub robinet. Când ajunse din nou în camera principală, arătă spre cămin.

-Avem și lemne de foc pe terasă.

-Da, dar când am venit încoace am observat că cele mai multe sunt ude, iar butucii nu sunt desecați.

-Ai spirit de observație.

-Am un talent special de a observa rapid detaliile.

-Mi-am dat seama.

-Când?

-Când? repetă ea.

-Când ai observat talentul meu de a sesiza detaliile. Astăzi sau atunci, vara trecută?

-Cred că și atunci și acum. Cel puțin la nivelul subconștientului. Se întreba ce detalii reușise să

surprindă el repede despre ea cu ochii lui albaștri și ageri,atât în seara asta,cât și atunci,în iunie.

-De ce l-ai chemat?Întrebarea lui bruscă părea ruptă din context.Dar nu era.Lilly se uită la telefonul pe care îl pusese pe măsuța de cafea ca să-i fie la îndemână dacă sună.Înainte ca ea să apuce să răspundă,el adăugă:

-Am auzit că divorțați.

-Am divorțat.

-Atunci de ce l-ai chemat în seara asta?

-Dutch este șeful poliției din Cleary.

-Am auzit și asta.

-Se ocupă de cazurile de urgență provocate de viscol.Are autoritatea de a aduce ajutoare dacă poate.Bărbatul reflectă puțin la cele auzite,apoi se uită spre ușă.

-În noaptea asta n-o să vină nimeni aici,îți dai seama de asta,nu?

-Cred că noaptea asta trebuie să ne descurcăm singuri,dădu și ea din cap.Ca reacție la neliniștea ei ciudată,își afundă adânc mâinile în buzunarele paltonului.

-O,trusa de prim ajutor,exclamă ea.Aproape că am uitat de ea.O scoase din buzunar.Era o cutie mică din plastic alb cu o cruce roșie pe capac,ceva ce o mamă grijulie ar îndesa probabil în bagajul odorului ei înainte de o excursie

la terenul de joacă.O deschise și îi verifică conținutul.

-Mi-e teamă că nu prea este mare lucru aici,spuse ea.Dar cel puțin putem să-ți curățăm rana de la cap cu unul din aceste bandaje dezinfectante.Se uită la el nesigură.Vrei să-ți scoți singur căciula sau ai încredere

În mine să ți-o scot eu? Oricum, domnule Tierney, mi-e teamă că o să te doară.

-Lilly?

-Da?

-Am devenit dintr-odată *domnul* Tierney? Lilly dădu din umeri stânjenită.

-Parcă este mai potrivit, dat fiind împrejurările...

-Împrejurările fiind că suntem izolați împreună pentru o perioadă de timp nedefinită și depindem unul de altul pentru a supraviețui?

-Ceea ce este destul de stânjenitor.

-De ce stânjenitor? Lilly se încruntă spre el, considerându-l cam obtuz.

-Pentru că, dacă facem excepție de ziua aia de la râu, suntem niște necunoscuți unul pentru altul. Ben se ridică și se clătină abia vizibil. Dar era destul de sigur pe picioare când porni încet spre ea.

-Dacă tu crezi că suntem străini, înseamnă că nu-ți amintești ziua aia așa cum

mi-o amintesc eu. Lilly făcu un pas înapoi și clătină din cap, fie ca să-și limpezească amintirile despre acea zi scaldată în soare, fie să-l oprească. Nu era sigură pentru care dintre aceste motive.

-Uite ce este, Tierney...

-Slavă Domnului! Îi apără pe buze zâmbetul acela strălucitor de care își amintea cu oarecare neliniște. Am revenit la Tierney.

-Tierney? Agentul special Kent Begley repetă numele.

-Exact, domnule, T-i-e-r-n-e-y. Numele de botez Ben, repetă agentul special Charlie Wise. La biroul FBI din Charlotte toată lumea îi spunea lui Charlie Wise

Buha.Cineva-și nimeni nu-și mai amintea cine-făcuse legătura între numele lui de familie și o bufniță.Poreclă i se potrivea cu atât mai mult cu cât omul purta ochelari cu ramă groasă de baga și cu lentile mari,rotunde,care îl făceau să semene și mai mult cu o bufniță.Begley se uita acum prin acele lentile direct în ochii lui Buha care nu clipeau și îi adresa una dintre acele priviri pe care subalternii o numeau spărgătorul de nuci.Asta pe la spate,bineînțeles.

Begley era un credincios înfocat,întotdeauna cu Biblia la îndemână,cu numele lui gravat cu litere de aur pe legătura neagră de piele.Cartea era foarte uzată,ceea ce dovedea că era foarte des citită.Begley cita frecvent din ea.

Unul dintre fixurile standardelor morale rigide ale lui Begley era utilizarea

unor cuvinte necuviincioase.Nu accepta niciun fel de astfel de expresii de la bărbații și femeile din subordinea lui.El personal nu le folosea decât atunci când simțea că este absolut necesar,ca să se facă bine înțeles-ceea ce se întâmpla cam la fiecare zece secunde.Buha era un agent de încredere,capabil și destoinic.Se afla cel mai rar în bătaia privirii de spărgător de nuci a lui Begley.Nimeni nu știa exact ce acuratețe are la tragerile la țintă,dar era indiscutabil extrem de rapid la calculator.Éra excelent la cercetare și talentul lui nu putea fi întrecut de nimeni.Dacă Buha nu reușea să extragă datele necesare,însemna că datele nu există.Înfruntă cu curaj privirea fixă a șefului său.

-Mă ocup de Ben Tierney de câteva zile,domnule,și au apărut câteva fapte interesante.

-Te ascult.Begley îi făcu semn spre scaunul din fața biroului său,dar întrucât privirea cu care îl onora pe Buha spunea că e mai bine să nu piardă timpul, agentul începu să vorbească înainte să se așeze:

-În ultimii câțiva ani,Ben Tierney s-a tot plimbat prin zona asta,mai ales pe la Cleary la câteva luni distanță.Stă aici câteva săptămâni,uneori o lună,apoi pleacă.

-Sunt o mulțime de turiști de weekend în zonă.Și oameni în vacanță,spuse Begley.

-Știu asta,domnule.

-Atunci ce e așa de special cu el?Vizitele lui la Cleary coincid cumva cu disparițiile?

-Da,domnule,așa este.Stă într-o cabană cam la două mile de centrul orașului.Este o cabană privată cu chicineta,cu o punte care dă spre cascadă și un lac privat.

Begley dădu din cap.Cunoștea genul de locuri despre care vorbea Buha.Erau cu sutele în această zonă a statului,unde turismul era principala sursă de venituri pentru micile comunități montane.Activitățile în aer liber precum pescuitul,

vânătoarea,campingul,caiăcul erau o sursă importantă de venituri.

-După cum susține administratorul cabanelor,domnul Tierney rezervă

întotdeauna cabana cea mai mare.Numărul opt.Două dormitoare,un living cu cămin.Și încă ceva important.Își face singur curățenie.Indiferent cât de mult timp stă,ia lenjeria curată de pat de la recepție de două ori pe săptămână și refuză serviciul de curățenie zilnică.

-Nu prea iese fum de aici,Buha.

-Dar este ciudat.Begley se ridică de la birou și se duse la suportul pe care se afla tabla de plută adusă de Buha în birou înaintea ședinței lor.Pe ea erau fixate fotografiile celor cinci femei dispărute din zona Cleary,împreună cu datele obținute despre fiecare:data nașterii și domiciliul,numărul de la asigurări sociale,data dispariției,descrierea semnalmentelor fizice,membrii familiei și prietenii apropiați,interese și hobby-uri,afilierii religioase,nivelul studiilor,

conturi de bancă sau alte surse de finanțare-la nici una acestea nu se umblase -locul unde fuseseră văzute pentru ultima oară și orice altceva care ar putea ajuta la localizarea femeii sau da indicații despre necunoscutul care ar fi răpit-o,în acest caz poreclit Albastru.

-Și acest Tierney se potrivește cu profilul unui criminal sexual în serie?

Deși nu se stabilise că împotriva femeilor dispărute fuseseră comise delictе sexuale,se presupunea că acesta era motivul răpirii lor.

-Da,domnule.Este alb,mai mult sau mai puțin un singuratic.Căsătorit o singură dată,pentru scurt timp.În momentul de față divorțat.

-Fosta soție?

-Recăsătorită.

-Ce știm despre căsătorie și divorț?

-Perkins lucrează acum la asta pentru mine.Face săpături.

-Continuă.

-Are patruzeci și unu de ani.Are pașaport american și un permis de conducere din Virginia.Un metru

optzeci și șase înălțime.Greutatea nouăzeci de kilograme.

Cel puțin atâta era când și-a schimbat permisul de conducere acum doi ani.Părul șaten,ochii albaștri.Nu poartă barbă,nici mustață,nu are tatuaje și nici cicatrice vizibile.Adinistratorul de la cabane spune că este politicoș,nu este pretențios și dă bacșiș femeii de serviciu,deși aceasta nu face curat pentru el.Are o carte de credit.O folosește aproape pentru orice și plătește totul la sfârșitul lunii.Nu are datorii.Nu a avut conflicte cu Adinistrația impozitelor.Are o mașină Jeep Cherokee ultimul tip.Înmatricularea și asigurarea sunt la zi.

-Pare a fi un cetățean onorabil,un prinț printre oameni.În ciuda afirmației sale,Begley știa că înfățișarea impecabilă a cuiva putea foarte bine să ascundă un criminal,un psihopat sau un sociopat.În lunga lui carieră se întâlnește cu oameni foarte deformați.Cunoscuse o femeie care devenise văduvă de șase ori până când cineva să se apuce să cerceteze această biziă coincidentă.Motivul pentru care își ucidea soții,pe fiecare în alt fel,cât mai inventiv,era că adora să organizeze înmormântări.Era dolofană ca o potârniche și frumoasă ca o piersică.Nimeni nu și-ar fi putut imagina că este capabilă să omoare nicio muscă.

Apoi fusese individul acela care făcea pe Moș Crăciun la mall-ul din apropiere la fiecare Crăciun.Amabil și blând,iubit de toți cei care îl cunoșteau,îi așeza pe copii pe genunchii lui și asculta ce-și doresc de Crăciun,le dădea bomboane,le amintea să fie cuminiți și apoi alegea câte unul și îl

viola,după care îi dezmembra trupul pe care îl punea în ciorapii de Crăciun atârnați de haina lui.Ho,ho,ho!

Pe Begley nu-1 mai putea surprinde nimic,în niciun caz un vânător de femei politicos,care dădea bacșișuri generoase și-și plătea facturile la timp.

-Dar prieteni? Întrebă Begley.Vine vreodată cineva la el în cabana asta pe care o închiriază?

-Nimeni."Este mereu singur",ca să-1 citez pe domnul Gus Elmer,proprietarul cabanelor.Begley se uita la fotografia lui Laureen Elliott,a treia femeie care dispăruse.Avea un zâmbet dulce.Mașina ei fusese găsită la un restaurant cu grătar care se afla în drumul ei spre casă.Nu ridicase costițele comandate prin

Telefon.

-Ce înseamnă pentru Ben Tierney acasă?

-Își primește corespondența la o adresă din Virginia, chiar în afara orașului,răspunse Buha.Dar nu stă decât foarte rar pe acolo.Călătorește foarte mult.Begley se întoarse spre el.

-Se știe de ce?Buha scotoci rapid printre materialele tipărite pe care le adusese cu el și scoase o revistă foarte populară care se ocupa de sporturi și activități în aer liber.

-Pagina treizeci și șapte.Begley luă revista și dădu paginile,până ajunse la o relatare despre o călătorie cu pluta pe fluviul Colorado.

-Este scriitor liber-profesionist,îi explică Buha.Se duce în vacanțe captivante,

scrie despre ele,vinde articolele unor reviste și servește diferite interese.Face ascensiuni pe munte,drumeții,scufundări,plimbări în săniile trase de câini.Tot felul de chestii dintr-astea.Articolul era însoțit de o fotografie color care înfățișa doi bărbați stând pe

malul stâncos al unui râu,pe fundalul unui curs alb de apă.Unul dintre bărbați avea barbă,era îndesat,mult mai scund de un metru optzeci.Sub fotografie scria că este ghidul excursiei.Celălalt plutaș zâmbitor se potrivea semnalmentelor lui Tierney.Un zâmbet larg,luminos,pe o față bronzată.Părul îi flutura în vânt.Gambe puternice ca de jucător de basebal.Brațe sculpturale.

Abdomen plat.David al lui Michelangelo în pantaloni scurți.

Begley privi furios la Buha.

-Îți bați joc de mine?Ăsta e genul de bărbat pentru care femeile își aruncă instantaneu chiloții de pe ele.

-Ted Bundy era cunoscut ca un adevărat gentleman printre doamne.

Begley mormăi,acceptând punctul lui de vedere.

-Dar femeii?

-Relații?

-Indiferent ce.

-Vecinii lui din Virginia abia dacă îl cunosc,pentru că nu este decât rareori acasă,dar sunt de acord cu toții că nu au văzut niciodată o femeie la el acasă.

-Un celibatar atât de ehipeș ca el? întrebă Begley.

-Poate că este homosexual, ridică Buha din umeri.Dar nu există niciun indiciu că ar fi așa.

-Poate că are vreo iubită ascunsă undeva,se aventură Begley.

-Poate ca are,dar noi n-am găsit niciun fel de dovezi că ar exista.Niciun fel de relație pe termen lung.Și nici pe termen scurt.Dar,așa cum spuneam,călătorește foarte mult.Poate că are aventuri de ocazie,prinde ce poate și pe unde poate.

Begley rumegă un timp această informație. Violatorii în serie sau femeile ucigașe aveau și întrețineau foarte rar legături sănătoase, de durată. De regulă, aveau o aversiune puternică față de femei. În funcție de psihicul infractorului, ostilitatea putea fi latentă și bine disimulată sau exprimată fățiș. În ambele cazuri, de regulă, se manifestau violent împotriva sexului opus.

-OK. Mi-ai trezit interesul, spuse Begley, dar sper că ai ceva mai mult, nu numai asta. Buha scotoci din nou printre hârtii. Găsi fișa pe care o căuta și spuse:

-Iată un citat din jurnalul lui Millicent Gunn: „L-am văzut astăzi din nou pe B.T. Este a doua oară în ultimele trei zile. E așa de nostim. Și întotdeauna foarte drăguț cu mine.” Cuvântul foarte este subliniat, domnule.

Cred că mă place. Are răbdare să stea de vorbă cu mine, deși eu sunt grasă.” Această consemnare este datată cu trei zile înainte de dispariția ei. Părinții ei susțin ca nu are niciun prieten ale cărui inițiale să fie B.T. Nu știu pe nimeni cu acest nume sau cu aceste inițiale.

-Grasă?

-De fapt, domnișoara Gunn suferă de anorexie și bulimie. Begley încuviință din cap, căci citise în dosarul ei despre spitalizarea de anul trecut.

-Și unde l-a văzut ea pe acest B.T. de două ori în trei zile?

-Asta este ceea ce m-a pus pe urmele lui Ben Tierney. Am făcut săpături ca să văd cine ar putea fi B.T. Primul loc logic unde trebuia să caut era liceul. Dar n-am făcut nimic. B.T.-uri erau toate fete. Al doilea loc logic ar fi trebuit să fie locul unde lucrează

Millicent.Lucrează cu jumătate de normă în magazinul unchiului ei.Pe lângă articole de fierărie și echipament pentru grădinarit mai vinde...Buha își împinse ochelarii mai în sus.Articole de sport,haine și alte echipamente.

Begley se întoarce la tabla de plută și studie fotografiile celor cinci victime,în timp ce se trăgea gânditor de buza de jos.Se concentra pe prima.

-Era la Cleary în momentul în care a dispărut Torrie Lambert?

-Nu știi.Deocamdată nu am niciun fel de date referitoare la locul unde se afla când a dispărut fata.Dar în mod sigur a fost în oraș la puțin timp după aceea.

Registrul de la cabană atestă clar acest lucru.

-Poate că după Torrie Lambert și-a spus că în zona respectivă se poate vâna bine,așa că s-a întors și după aceea a tot revenit.

-Exact așa m-am gândit și eu.

-Omul călătorește.Te-ai gândit la alte cazuri similare de dispariție din apropierea altor destinații ale lui?

-Perkins lucrează și la asta.

-ViCAP,NCIC? Begley se referea la rețelele de informații folosite de agențiile de poliție.

-Nimic.După o scurtă pauză,Buha continuă: Dar nu știm încă toate locurile pe unde a fost.Va trebui să analizăm declarațiile lui bancare pentru carduri ca să vedem unde a călătorit în ultimii ani,să confruntăm aceste date cu cazurile nerezolvate din aceste zone.Este o muncă grea,care ia mult timp.

-Era cumva în apropiere de Cleary când a dispărut Millicent Gunn?

-A venit la cabană cu o săptămână înainte ca părinții ei să raporteze dispariția fetei.

-Dar ce cred băieții de la poliția comunitară despre el?

-Încă nu le-am transmis aceste informații, domnule. Begley veni lângă el.

-Atunci să reformulez: Ce părere au despre faptul că lucrezi la acest caz?

Exista o agenție de poliție comunitară mai aproape de Cleary decât de Charlotte.

Buha fusese transferat de la ea la oficiul de teren din Charlotte cu treisprezece luni în urmă, dar investigațiile lui în cazul dispariției lui Torrie Lambert și a presupusei ei răpiri începuseră la poliția comunitară care acoperea această jurisdicție.

-Acesta a fost cazul meu de la bun început, domnule. Polițiștii de acolo acceptă această idee și, sincer să fiu, sunt chiar încântați să mă lase pe mine să lucrez la caz. Și așa vrea să-1 duc până la capăt. Urmară douăzeci de secunde de tăcere în care Begley continua să se uite fix la fotografiile de pe tabla de plută.

Dintr-odată se întoarse brusc.

-Buha, cred că merită să facem o excursie până acolo și să stăm de vorbă cu domnul Tierney.

-Dumneavoastră și cu mine, domnule? Buha era uluit.

-N-am mai făcut de mult muncă de teren. Begley, aruncă o privire în jur, la pereții biroului său, ca și când aceștia ar fi devenit brusc prea apăsători. O să-mi facă bine. Acum că luase această decizie, începu să planifice imediat acțiunea.

-Nu vreau ca în Cleary să se afle că îl căutăm pe Ben Tierney.Cum ți-ai explicat interesul față de acest...Cum ziceai că-1 cheamă,proprietarul cabanei?

-Gus Elmer.I-am spus că Tierney candida la un premiu umanitar la universitatea pe care o absolvise și că toate aspectele vieții lui trebuie să fie cunoscute și analizate.

-Și a înghițit chestia asta?

-Fără nicio problemă,domnule.Begley dădu din cap absent,căci mintea lui era deja cu mult înainte.

-Vreau să nu spunem nimic cât mai mult timp cu putință poliției locale.Nu vreau să intre în alertă și să ratăm totul dacă tipul ăsta este într-adevăr Albastru.Cum ziceai că-1 cheamă pe ticălos?

-Tierney.

-Nu ticălosul ăsta,spuse el impacientat.Șeful poliției.

-Burton.Dutch Burton.

-Perfect.Nu are și el povestea lui?

-A lucrat mai înainte la poliția din Atlanta,îi explică Buha.Un detectiv remarcabil la departamentul de omucideri.Cu recomandări speciale.Un dosar impecabil.Dar după aceea a luat-o razna și a început să bea.

-Cum așa?

-Cred că a avut probleme în familie.

-Indiferent ce-a fost,a fost dat afară.Acum îmi amintesc.Begley își aduna obiectele personale,inclusiv mobilul,fotografia înrămată a soției sale cu care era căsătorit de treizeci de ani și a celor trei copii și Biblia,își luă pardesiul din cuier și și-1 puse pe el.Ia cu tine toate chestiile astea.Arătă spre dosarele pe care

Buha le ținea pe genunchi.O să le citesc în timp ce tu o să conduci mașina.

Buha se ridică în picioare și aruncă o privire îngrijorată spre fereastră,unde întunericul se lăsase deja peste oraș.

-Vreți să spuneți că vreți să...mergem chiar în seara asta?

-Mergem chiar în clipa asta.

-Dar,domnule...previziunea meteo...Se alese cu privirea dură,nediluată a spărgătorului de nuci.Nu se lăsă impresionat,își drese glasul și continuă:

-Se prevăd temperaturi negative record,gheață,zăpadă și condiții de viscol,mai ales în această parte a statului.Mergem exact în direcția aceea.

Begley arată cu degetul spre tabla de plută:

-N-ai vrea să încerci să-ți imaginezi ce s-a întâmplat cu aceste fete,Buha? La ce feluri de torturi îngrozitoare crezi că le-a supus ticălosul ăla înainte să leucidă? Știu,știu,nu știm chiar cu toată certitudinea că sunt moarte,pentru că încă nu s-a găsit niciun cadavru.Mi-ar plăcea să cred că o să le găsim în viață și nevătămate,

dar am peste treizeci de ani de experiență de când mă lupt cu ticăloșiile astea.Să privim lucrurile în față,Buha,avem toate șansele să reușim în cele din urmă să localizăm niște oase,căci aceasta este probabil ce a mai rămas din aceste fete care avuseseră un viitor,visuri,oameni care le iubeau.Și acum,dacă te uiți la chipurile lor,tot mai șovăi din cauza unui mic viscol? Hmm?

-Nu,domnule.Begley se întoarse și porni spre ușa,aruncând din mers:

-Așa ziceam și eu.

Tierney își scosese căciula din cap cu o singură mișcare bruscă. Lilly fusese în picioare lângă el, cu un prosop pregătit. Asta se întâmplase acum cincisprezece

minute, dar rana lui de la cap încă mai sângera. Prosopul era aproape saturat.

-Rănila la cap sângerează întotdeauna foarte mult, spuse el în fața expresiei de îngrijorare de pe chipul ei! Sunt o mulțime de capilare acolo.

-Uite un prosop curat. Îi dădu prosopul curat și se întinse să-1 ia pe cel murdar.

Dar el îl feri.

-Nu trebuie să te atingi de asta. Îl duc eu la baie. Presupun că este pe aici? spuse el și arătă spre ușa care dădea în baie.

-La dreapta.

-Am să-mi spăl sângele din păr. Poate că apa rece va ajuta la oprirea hemoragiei.

Clătinându-se pe picioare ca un bețiv, traversă camera spre baie, unde se rezemă de tocul ușii și se întoarse.

-Continuă să strângi apă în toate recipientele pe care le ai. Conductele vor îngheța curând. O să avem nevoie de apă de băut. Dispăru apoi în baie și aprinse lumina. Lăsase o dâră de sânge pe prag, observă Lilly. Când spusese „Slavă Domnului, am redevenit Tierney”, zâmbise într-un mod relaxat, prietenos, așa cum și-1 amintea de vara trecută. Ii alungase imediat criza de stânjeneală care acum i se părea prostescă și juvenilă. Nu știa prea multe despre el, dar nu era chiar un străin. Petrecuse o zi întregă cu el. Stătuseră

de vorbă.Râseseră.De atunci,îi citise articolele și aflate că este un autor respectat,care publica des.

Atunci de ce se purtase ca o proastă?Ei bine,dintr-un anumit motiv.Era o situație cel puțin bizară.Aventuri din acestea se întâmplau,de regulă,numai altora.Auzeai de prin presă de cazuri remarcabile de supraviețuire.Dar acestea nu se petreceau cu Lilly Martin.Dar iat-o acum aici,cotrobăind printr-o bucătărie care nu mai era a ei,în căutarea unor vase pe care să le umple cu apa necesară vieții pentru ea și pentru un bărbat pe care abia dacă îl cunoștea și cu care s-ar putea să

rămână închisă în această casă câteva zile.Și apoi,trebuia să recunoască,dacă Tierney nu ar fi fost atât de atrăgător,atât de masculin și atât de plin de viață,

probabil că nu ar fi fost atât de stânjenită că rămăsese izolată cu el.Dacă nu ar fi petrecut acea zi împreună la râu vara trecută,faptul că se afla acum închisă cu el aici ar fi fost mai puțin stânjenitor.

-Mai curge apa?Tresări ușor când îi auzi vocea chiar în spatele ei.

-Da,din fericire.Se întoarse de la chiuvetă unde umplea cu apă altă oală.Tierney ținea un prosop presat la ceafă.Avea părul ud.

-Cum e?

-M-a durut în timp ce curgea apa pe rană,probabil și din cauză că apa este așa de rece.Dar cred că frigul până la urmă a amorțit-o.Dădu prosopul la o parte.Acesta era pătat de sânge proaspăt,dar cantitatea scăzuse considerabil.

-Cred că a ajutat și la oprirea sângerării.Te-ar deranja să te uiți un pic?

-Chiar voiam să te rog să mă lași să mă uit puțin.Tierney încalecă pe unul din scaunele de la bar,cu fața spre spătarul lui.Lilly puse trusa de prim ajutor pe teigheaua barului,apoi se duse la spatele lui și după o clipă de ezitare,îi dădu ușor părul la o parte,chiar sub linia de inserție a părului de la ceafă.

-Ei bine cum e? întrebă el.Rana era largă,lungă și adâncă.Pentru ochii ei fără experiență,arăta rău.Scoase un oftat.

-E chiar așa de rău? râse el.

-Ai văzut vreodată un pepene verde răscopt care s-a crăpat de la sine?

-Oo!

-E foarte umflată de jur împrejur.

-Da,asta am simțit și eu când m-am spălat.

-Cred că ți-ar trebui vreo douăsprezece copci.Cel puțin.Tierney își puse prosopul pătat de sânge în jurul gâtului.Lilly apucă un colț și atinse ușor rana.

-Vestea cea bună este că nu mai curge sânge,mai este doar un firicel care se prelinge puțin.În trusă nu erau decât patru comprese dezinfectante,fiecare în plicul ei sigilat.Lilly deschise una și scoase tifonul îmbibat într-o soluție antibacteriană.Nu era mult mai mare decât palma,dar dacă intensitatea mirosului era un indiciu al concentrației soluției,înseamnă că avea să usture zdravăn.

Gândul s-o aplice pe rana deschisă îi întorcea stomacul pe dos.

-Strânge din dinți,îi spuse ea,neștiind sigur dacă avertismentul era pentru Tierney sau pentru ea.Tierney apucă marginea spătarului scaunului și-și rezemă bărbia pe mâini.

-Sunt gata.În momentul în care Lilly atinse cu tifonul carnea vie,tresări puternic.

Respirația îi deveni șuierătoare.

În speranța că-i distrage atenția,Lilly începu să vorbească:

-Mă mir că nu ai o trusă de prim ajutor în rucsac.Doar ești un excursionist cu experiență.Tierney lăsase rucsacul să cadă pe podea în momentul în care intraseră în cabană și nu se mai atinsese de el de atunci,decât ca să-1 împingă sub o masă,pentru că le stătea în drum.

-Mare greșeală.Data viitoare nu se va mai întâmpla.

-Mai ai și altceva în rucsac? întrebă ea.

-Ce anume?

-Ceva folositor?

-Nu,astăzi nu mi-am luat prea multe bagaje.Un baton de ciocolată.O sticlă de apă.Amândouă consumate

-Atunci de ce l-ai mai adus din mașină?

-Poftim?

-Rucsacul.Dacă nu are nimic folositor în el,de ce l-ai mai adus până aici?

-Să nu crezi,Doamne ferește,că sunt slab ca o fetiță,spuse el,dar mai ai mult? Arde ca focul iadului.Lilly suflă ușor peste rană,apoi se îndepărtă puțin și se uită.

-Am acoperit totul cu antiseptic.Pare foarte supărată.

-Și arde ca atare.Luă trusa de prim ajutor și îi inspecta conținutul sărăcăcios.Am să-ți iau aspirinele.

-Sunt alte tale.

-Mulțumesc.Ai cumva o mică trusă de cusut? Știi,din alea mici,ca o cutie de chibrituri.Pentru situații de urgență,ca atunci când ți se rupe un nasture.

Lilly simți cum i se strânge stomacul.

-Te rog să nu mă pui să fac asta.

-Ce?

-Să cos rana.

-Nu vrei?

-N-am trusă de cusut.

-Ai noroc.Dar vreo forfecuță de unghii?

-Asta am.În timp ce el înghițea două aspirine,Lilly scoase trusa de machiaj din poșetă și îi arătă forfecuța de unghii.

-Bine,spuse el.Apropo,oala asta s-a umplut.Lilly schimbă oala de sub robinet cu un bidon de plastic.Tierney rupse ambalajul de pe un leocoplast.O să tăiem fâșii de leucoplast și o să le punem curmezișul rănii.Nu sunt chiar ca niște cusături,

dar să sperăm că vor ajuta să țină rana închisă.Degetele lui nu încăpeau în urechile mici ale forfecuței.

-Stai,lasă-mă pe mine!Lilly îi luă din mâini forfecuța și leucoplastul,tăie fâșii din banda adezivă și le aplică pe rană așa cum o instruisese el.

-Acum aproape că nu mai sângerează deloc,spuse ea după ce termină.

-Acoperă acum totul cu unul din aceste bandaje.Lilly aplică cât mai blând una din compresele dezinfectante peste rană.

-O să te tragă de păr când o s-o scoatem.

-O să supraviețuiesc,spuse el,adăugând apoi ca pentru sine,cel puțin așa sper.

CAPITOLUL 7

Uimită de fața lui posomorâtă, Lilly întrebă:

-De ce spui asta? Ai și alte răni de care nu știu eu?

-Poate că da. Toată partea stângă a corpului este plină de vânătăi și mă doare. Îmi simt coastele de parcă cineva ar fi vrut să le despartă cu un levier, dar nu cred că am nicio fractură.

-Asta e bine, nu-i așa?

-Da, dar s-ar putea să fie ceva rupt pe dinăuntru, ficatul, rinichii, splina.

-Dar nu ai ști dacă ai avea o hemoragie internă?

-Cred că da. Dar am auzit de oameni care au murit de hemoragie internă înainte să descopere ce au. Dacă încep să mă balonez, asta ar fi un indiciu că abdomenul începe să se umple cu sânge.

-Ai remarcat vreo extindere, vreo duritate?

-Nu. Lilly își mușcă buza de jos.

-Dacă există vreo posibilitate să ai hemoragie internă, poate că n-ar fi trebuit să iei aspirina?

-La cât de tare mă doare capul, merita să-mi asum riscul. Se dădu jos de pe scaun,

se duse la chiuveta din bucătărie și dădu la o parte bidonul care se umpluse.

-Presupunând că voi rămâne în viață, probabil că vom avea nevoie de apă pentru o perioadă nedefinită de timp. Ce alte recipiente mai ai? Căutară împreună prin toată cabana și începură să umple tot ce putea să țină apa.

-Păcat că nu ai decât duș. Am fi putut folosi cada. După ce umplură toate oalele și cănilile, chiar și găleata cu mop, începură să se gândească la alte chestiuni.

- Care este sursa de încălzire și electricitate?
- Propan.Este un rezervor subteran.
- Când a fost umplut ultima dată?
- Din câte știu eu,iarna trecută.Pentru că urma să vând cabana,n-am mai comandat să se reumple toamna trecută.
- Și din câte știu eu,nici Dutch n-a făcut-o.
- Așa că ar putea să se termine.
- Așa cred.Depinde cât de mult a folosit Dutch cât n-am fost eu aici.
- De când n-ai mai fost aici?
- Înainte de săptămâna acesta,de câteva luni.
- Ai stat aici săptămâna asta?
- Da.
- Și Dutch?Dintr-o dată accentul conversației se mutase de la cantitatea de propan rămasă în rezervor.
- Este o întrebare nepotrivită,Tierney.
- Ceea ce înseamnă că da.
- De fapt,n-a stat aici,răspunse ea.Bărbatul îi susținu privirea câteva clipe,apoi se în-toarse și se duse la termostatul de pe perete.Am să reglez temperatura mai jos,pentru ca propanul să dureze mai mult.De acord?
- De acord.
- Dacă rezervorul se golește,va trebui să ne descurcăm numai cu căminul.Sper că avem ceva mai multe lemne decât ce este pe terasă.Nu-i plăcuse aluzia la faptul că încă se mai culcă cu fostul ei soț,dar ținând seama că erau blocați aici împreună,nu prea avea loc de supărare.Trecu peste supărare și spuse:
 - Mai sunt lemne de foc într-un șopron.Este o cărare prin...
 - Știu unde este.

-Știi unde este șopronul? De unde? Mica structură fusese construită din lemn decolorat de intemperii și fusese așezată în așa fel încât să nu fie vizibilă nici dinspre drum, nici de la cabană. Se pierdea în peisaj și era, practic, invizibilă. Sau cel puțin așa își închipuia ea.

-De unde știai de cabana asta, Tierney?

-Mi-ai povestit despre ea vara trecută. Își amintea foarte clar că îi spusese, pentru că de atunci își repetase de mai multe ori conversația în minte.

-Ți-am spus că era în această zonă, dar nu ți-am spus exact unde este.

-Nu, nu mi-ai spus.

-Atunci în seara asta, de unde ai știut? Tierney se uită lung la ea, apoi vorbește:

-M-am plimbat pe munții ăștia. Într-o zi am ajuns și la cabană și la șopron, fără să-mi dau seama că sunt pe o proprietate privată. Probabil că încălcasem o astfel de proprietate, dar n-am făcut-o intenționat. Am văzut apoi pancarta „De vânzare”, și pentru că îmi plăcea locul am luat legătura cu agentul imobiliar. Am aflat că era a ta și a soțului tău, dar pentru că erați în divorț, voiai s-o vinzi. Ridică brațele în sus. Așa am aflat despre locația cabanei tale. Îi aruncă o privire

care practic nu-i permitea să-i mai pună și alte întrebări.

-Acum, cam câte lemne sunt în șopron? Un metru cub? Întrebă el.

Deși nu era chiar dispusă să renunțe la problema de unde știa el atât de multe lucruri despre ea, nu vedea ce ar fi realizat dacă ar fi continuat să-1 interogheze și să-1 irite.

-Nici vorbă de așa ceva, răspunse ea.

-Ei bine,să sperăm că vom fi salvați înainte să fim nevoiți să stricăm mobila ca s-o punem pe foc.

-Cam cât crezi că ar putea să dureze? Vreau să spun,până vom fi salvați.

Tierney se așază pe canapea,unde un prosop acoperea acum perna de spate și-și rezemă capul de ea.

-Probabil că nu va fi mâine.Poate poimâine.Depinde de viscol și de cantitatea de gheață acumulată.Ar putea să dureze și mai mult.

Lilly își amintea de iarna trecută,când o furtună de zăpadă închisese drumul pe munte timp de câteva zile.Oamenii din zonele mai izolate rămăseseră fără curent electric,pentru că liniile căzuseră.În unele cazuri,a durat câteva săptămâni până când au fost reluate serviciile și comunitățile au revenit la normal.Iar viscolul care urla acum afară urma să fie,după previziunile meteorologilor,mai cumplit decât cel de anul trecutLilly se așază pe canapeaua din fața și-și trase

cuvertura peste picioare,foarte fericită că Tierney se gândise să ia o pereche de șosete de rezervă pentru ea.Le atârname pe cele ude de spătarul unui scaun ca să se usuce.Pantalonii îi erau încă uzi,dar se putea împăca cu asta,atât timp cât avea picioarele uscate și îi era rezonabil de cald.

-La cât ai pus termostatul?

-La 16 grade.

-Hm!

-Îmi dau seama că nu este chiar foarte cald,spuse el.Ar trebui să-ți pui și celălalt pulover pe gât ca să te izolezi mai bine.Trebuie să-ți păstrezi căldura corpului.

Lilly încuviință din cap,dar nu făcu nicio mișcare ca să se ridice.

-Ce temperatură crezi că este afară?

-Mult sub zero,răspunse el fără nicio ezitare.

-Atunci n-am să mă plâng că aici sunt 16.Se uită la cămin.Dar ar fi drăguț să avem un foc în cămin.

-Ar fi.Dar cred sincer că...

-Nu,nu,ai dreptate,trebuie să păstrăm lemnele.Mi-am exprimat numai o dorință cu voce tare.Îmi place atmosfera pe care o creează focul din cămin.

-Și mie.

-Face ca încăperea să pară mai primitoare.

-Așa este.După o clipă,Lilly întrebă:

-Ți-e foame?

-Stomacul meu este încă neliniștit.Dar dacă ți-e foame,mănâncă ceva.Nu face pe politicoasa.

-Nici mie nu mi-e chiar foame.

-Nu te gânde că trebuie să stai să mă păzești,spuse el.Pot să mă mențin treaz și singur.Dacă ești obosită și vrei să dormi...

-Nu prea.Nu avea de gând să doarmă și să-l lase să adoarmă,să intre poate și în comă.Trebuia să mai rămână treaz câteva ore și abia după aceea va fi în siguranță dacă adoarme Și apoi,somnul de după-amiază fusese suficient de lung ca să nu-i fie somn acum.Vorbise ca să umple tăcerea.Acum,că nu mai

vorbeau,singurele sunete care se auzeau erau zgomotele provocate de vânt,de ramurile copacilor care se loveau între ele și de gheața care continua să cadă răpăind pe acoperiș.Ochii lor rătăceau de jur împrejurul camerei,în care nu mai era nimic altceva decât mobila.Nu prea aveau la ce se uita,astfel că în cele din urmă se uitară unul la altul.Când privirile li se

întâlniră,pustietatea camerei se strânse în jurul lor,creând o intimitate jenantă.Lilly fu prima care își desprinse privirea.Observă telefonul mobil care stătea pe măsuta de cafea dintre ei.

-Dacă Dutch a primit mesajul meu,probabil că încearcă să ne vină în ajutor.

-N-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus.În legătură cu faptul că ați stat aici împreună.Lilly făcu un gest care arăta că nu era necesar să se scuze.

-Vreau numai să știu cât de mult mai ții încă la el,Lilly.Lilly se gândi să-i răspundă la întrebare,dar apoi se decise să lase problema asta în pace o dată pentru totdeauna.

-L-am chemat pe Dutch pentru că este șeful poliției,nu din cauza vreunei nostalgii personale.Căsătoria noastră s-a încheiat,dar n-o să mă lase să mor înghețată, pentru că nici eu nu i-aș întoarce spatele dacă ar fi într-o situație limită.Dacă este posibil,ne va salva.

-Va alerger să te salveze pe tine,spuse Tierney.Dar mă îndoiesc că se va grăbi să mă salveze pe mine.

-Ce vrei să spui?

-Nu mă place.

-Ce te face să crezi asta?

-De fapt,n-a făcut nimic în sensul ăsta.Am dat peste el într-o anumită ocazie.Dar nu s-a obosit niciodată să se prezinte.

-Poate că nu era un moment potrivit.

-Nu,cred că e ceva mai mult.

-Cum ar fi?

-În primul rând,eu sunt unul venit din afară și lumea nu are încredere în mine pentru că stră-stră-străbunicii mei nu s-au plimbat prin munții ăștia.

Lilly zâmbi,recunoscând în sinea ei că descriesese foarte exact atitudinea predominantă în regiune.

-Oamenii de aici formează o colectivitate închisă.Eu sunt numai în vizită aici,dar am venit suficient de des ca o mulțime de oameni să mă știe după nume și să vorbească cu mine când ne întâlnim.Să-mi spună bun venit când mă întorc.

Lucruri de genul ăsta.Dar totdeauna când mă duc la magazinul lui Ritt să-mi beau cafeaua de dimineață,stau tot singur la bar.N-am fost invitat niciodată să intru și eu în „clubul bătrânilor” care se adună în fiecare dimineață în separeuri.

Dutch Burton,Wes Hamer,toți cei care au crescut aici.Este o clică închisă.Nu că așa ține neapărat să fiu și eu inclus,dar nu sunt deloc prietenoși,ca să nu spun mai mult.

-Atunci acceptă scuzele mele în numele lor.

-Te rog să mă crezi,nu este chiar așa de important,dar mă întreb...Începu el.

-Ce anume?

-Mă întreb...dacă motivul pentru care mă evită nu este faptul că i-ai pomenit despre mine.Lilly lăsă capul în jos.

-Nu.Adică nu până ieri.Tierney nu reacționează,asa că după o tăcere prelungită,Lilly trebui să rupă liniștea.

-Am fost uimită să te văd din nou în oraș.Nu ți-ai epuizat subiectele despre care să scrii?

-Nu m-a adus înapoi goana după un subiect,Lilly Momeala pe care o aruncase era primejdioasă,dar

foarte ispititoare.Lilly ridică capul și se uită la el peste masă.

-Am vândut un articol despre ziua noastră de la râu spuse el.

-Știu.L-am citit.

-Da? întrebă el vizibil încântat.

-Revista aceea de sporturi nautice și revista mea au același editor,așa că primesc câteva exemplare și din ea.Răsfoiam în căutarea unei chestiuni și am dat peste articolul tău.În realitate,răsfoia această revistă și altele asemănătoare de luni de zile,întrebându-se dacă scrisese și vânduse un articol despre excursia cu caiacul.

-Era foarte bine scris.

-Mulțumesc.

-Sincer.Descrierile tale sunt foarte vii.Privind emoția pe care am trăit-o.Și titlul este foarte sugestiv: „T-multuosul Râu Francez”.

-M-am gândit că o să-i incite pe cei care nu știu despre ce e vorba,zâmbi el.Trebuie să citești articolul ca să înțelegi că așa se numește râul.

-A fost un articol foarte bun.

-A fost o zi foarte bună,spuse el cu o voce joasă,provocatoare.

Începutul lui iunie,vara trecută.Erau doi dintre cei doisprezece oameni care se înscriuseră la o excursie de o zi cu caiacul.S-au întâlnit la autobuzul care transporta grupul la câțiva kilometri mai sus,pe râu,unde se urcaseră în mai multe ambarcațiuni clasa trei și patru.Având cam aceleași calități,între ei se legase o camaraderie firească,mai ales după ce descoperiseră că și carierele lor erau un fel de

„verișoare”,cum spusese Tierney.El era scriitor liber-profesionist,

care își vindea articolele la diverse reviste,ea era redactor la o revistă.

Când grupul s-a oprit la mal ca să mănânce de prânz,se separaseră de ceilalți și se așezaseră împreună pe o ridicătură mare de pământ,care avea vederea spre cursul rapid de apă.

-Ești redactor-șef? exclamase el,când ea îi spusese ce funcție deține.

-De trei ani deja.

-Sunt impresionat.Este o publicație foarte distinsă.

-Am început la o revistă pentru femeile din sud.Acum avem distribuție națională și numărul abonaților crește cu fiecare nouă apariție.

Smart conținea articole despre decorațiuni interioare,modă,arta culinară,

călătorii.Grupul-țintă al revistei era alcătuit din femeile care îmbinau cariera cu gospodăria,care doreau din toată inima ca acest lucru să fie posibil.Un articol era,de exemplu,despre modul în care poți transforma o masă adusă de la restaurant într-o desfătare demnă de un gurmand,adăugând pur și simplu câteva mirodenii din cămară și servind mâncarea în farfurii frumoase de porțelan,altul putea fi o trecere în revistă a tendinței la moda pantofilor pentru sezonul următor.

-Firește că nu le excludem dintre cititoarele noastre nici pe mamele care stau acasă,îi explicase ea,dar ne concentrăm pe tipul de femeie care dorește să aibă succes în carieră,să știe cum să planifice perfect vacanța familiei și să fie gazda unor petreceri

fabuloase pe care să le poată organiza cât ai clipi din ochi.

-Este posibil așa ceva?

-O să afli dacă citești numărul nostru din iulie. Toastase fericită și râzând cu sticla lui de apă. Soarele era fierbinte și conversația relaxată. Între ei se înfiripase rapid o relație agreabilă. Se distraseră așa de bine pe râu înainte de masa de prânz, încât nu prea voiau să o pornească din nou la drum când ghidul îi anunțase că pauza de prânz s-a încheiat. În timpul după-amiezii mai sporovăiseră din când în când, dar trebuiau să se concentreze pe sportul destul de solicitant. Însă erau conștienți unul de prezența celuilalt. Comunicaau prin semne cu mâna și zâmbete.

Admirația pe care și-o nutreau reciproc pentru calitățile de sportiv le permitea să se tachineze din când în când dacă ajungeau cu burta în sus.

El îi dăduse din crema lui de protecție împotriva arsurilor de soare când descoperise că ea nu-și adusese așa ceva. Dar le dădu din cremă și altor două liceene, care flirtau fără jenă cu el și se străduiseră toată ziua să-i atragă atenția.

Când ajunseseră în locul unde își lăsaseră mașinile de dimineață, Lilly se duse la a ei, el la a lui. Dar după ce își pusese lucrurile în mașina lui, venise în fugă lângă ea.

-Unde locuiești?

-În Cleary. Stau aici în weekenduri și mai toată vara. Am o cabană.

-Ce drăguț!

-Da, așa este. Liceenele trăseseă jeep-ul în dreptul lor.

-Ne vedem mai târziu,Tierney,spuse cea care conducea.

-Da, sigur că da.

-Îți amintește numele locului?întrebă cealaltă.

-E salvat în memorie,spuse el,bătându-se peste frunte.

Ignorând-o pe Lilly și zâmbindu-i conspirativ,cele două plecară,într-un nor de praf.Tierney le făcuse cu mâna,clătinând din cap:

-Fete petrecărețe,o caută cu lumânarea.Apoi se întorsese spre Lilly zâmbind:

-Mândria mea de bărbat suferă,dar trebuie să recunosc că m-ai umilit cu mișcările tale de rodeo de la ambarcațiunea de clasa a patra.

-Mulțumesc foarte mult,spuse ea,prefacându-se modestă.Este un adevărat compliment din partea unei persoane atât de talentate ca tine.

-Cel mai modest lucru pe care pot să-1 fac este să-ți ofer un pahar în semn de felicitare.Putem să ne întâlnim undeva?Lilly făcuse semn cu capul în direcția fetelor.

-Credeam că ai anumite planuri.

-Am,spuse el.Am planul să te văd pe tine.Zâmbetul îi pierise brusc.Începu să-și caute grăbită cheile.

-Mulțumesc,Tierney,dar trebuie să te refuz.

-A,dar poate mâine-seară?

-Îmi pare rău,nu pot.Inspiră adânc și apoi se uită la el:Soțul meu și cu mine suntem invitați la masă.Zâmbetul lui nu dispăru,se prăbuși pur și simplu.

-Ești căsătorită.Rostise cuvintele ca o constatare,nu ca o întrebare.Ea încuviință din cap.Tierney se uită în jos la inelarul ei pe care nu era

nimic. Expresia lui, o combinație de uimire și de dezamăgire, era foarte grăitoare.

Apoi rămăseseră mult timp tăcuți, privindu-se unul pe altul, comunicând numai cu ochii, în timp ce soarele pălea printre copaci, lungind umbrele de pe fețele lor nefericite. În cele din urmă, ea întinsese mâna dreaptă.

-Mi-a făcut multă plăcere să te cunosc, Tierney.

-Și mie, spuse el, strângându-i mâna.

-Am să aștept articolele tale, spuse ea și urcă în mașină.

-Lilly...

-La revedere. Ai grijă cum conduci, închisese repede portiera mașinii și plecase înainte ca el să mai apuce să spună ceva. Aceasta fusese ultima dată când mai avuseseră vreo legătură până ieri, când îl zărise pe Strada Principală din Cleary.

Dutch se lovise de ea, căci Lilly se oprise brusc pe trotuar.

-La ce te uiți? Tierney tocmai se pregătea să se urce în mașina lui când întoarse din întâmplare capul în direcția ei. Ochii lor se întâlneau și rămăseră o clipă așa.

-Ben Tierney, spuse ea, răspunzând absentă la întrebarea lui Dutch. Sau poate că pur și simplu rostise cu voce tare un nume care nu-i ieșise din minte în ultimele opt luni. Dutch îi urmări privirea de-a curmezișul benzilor de circulație. Tierney era tot acolo, pe jumătate în mașină, pe jumătate afară, uitându-se la ea, de parcă ar fi așteptat un semnal care să-i spună ce trebuie să facă.

-Îl cunoști pe individul ăsta?

-L-am cunoscut vara trecută. Îți amintești de ziua aceea când am mers cu caiacul pe Râul Francez? Era

și el în grup.Dutch deschise ușa de la biroul avocatului unde aveau întâlnire ca să semneze ultimele documente, pentru vânzarea cabanei.

-Am întârziat, mai spuse el și o conduse înăuntru. O jumătate de oră mai târziu, când plecaseră de la avocat, se surprinse căutându-1 cu privirea pe Strada Principală. I-ar fi plăcut să-i spună cel puțin bună ziua, dar nu se vedea nici urmă de Tierney sau de mașina lui. Iar acum, când stătea la un metru de ea, îi venea greu să se uite la el și nici nu știa ce să-i spună. Simțind privirea lui ațintită asupra ei, se uită la el.

-După ziua aceea de pe râu, am sunat de mai multe ori la biroul tău din Atlanta.

-Articolele tale nu sunt pentru cititoarele mele.

-Nu am sunat ca să-mi plasez un articol. Lilly întoarse capul și se uită în căminul gol. Scosese cenușa de acolo în dimineața aceasta, o dimineață care părea un moment foarte îndepărtat în timp.

-Știu de ce ai telefonat, spuse ea moale. De aceea n-am putut să răspund.

Din același motiv pentru care nu am putut să merg cu tine la restaurant după ce ne-am cunoscut. Eram căsătorită. Tierney se ridică în picioare, înconjură măsuța de cafea și se așează pe canapeaua ei, obligând-o să se uite la el.

-Acum nu ești căsătorită.

William Ritt zâmbi în sus spre sora lui în timp ce aceasta îi lua farfuria goală din față.

-Mulțumesc, Marilee. Friptura a fost excelentă.

-Mă bucur că ți-a plăcut.

-Mă gândeam să inventez câte ceva pentru dejun în fiecare zi.Ceva diferit pentru fiecare zi a săptămânii.Miercurea friptură de vițel.Vinerea crochete de crabi.Te-ar deranja să-i dai rețeta ta de tocăniță și Lindei?

-Este rețeta mamei.

-O,cred că pe ea n-o poate deranja dacă o mai dai și altcuiva,nu-i așa?

Pentru urechile altcuiva,cuvintele acestea ar fi putut să pară foarte dure,dar Marilee cunoștea motivul insensibilității lui William și nu-1 putea învinovăți pentru asta.Părinții lor muriseră,dar nu le duceau dorul.Unul dintre ei fusese complet indiferent,celălalt inconștient de egoist.Pentru ei,ideea de a-și trata copiii cu dragoste și afecțiune era o concepție total străină.

Tatăl lor fusese un om sobru și taciturn.Mecanic de meserie,se trezea în fiecare dimineață înainte de revărsatul zorilor și cobora de pe munte jos,în oraș,la atelierul mecanic unde lucra.Se întorcea acasă la masa de seară,pe care o servea metodic.Mormăia niște răspunsuri la întrebările directe,dar altfel nu avea nimic de spus,niciun fel de critici sau dojeni.După masă făcea o baie,apoi se retrăgea în dormitor și închidea ușa bine în urma lui,izolându-se de toată familia.

Marilee nu văzuse să-i facă ceva plăcere,cu excepția grădinii de zarzavaturi pe care o cultiva în fiecare vară.Aceasta era mândria și bucuria lui.Avea șapte ani când tatăl ei îl surprinsese pe iepurașul ei rozând o varză.Îi sucise gâtul chiar în fața ei și o pusese pe maică-sa să-1 gătească pentru masa de seară.Marilee considerase că se înfăptuise justiția divină atunci când căzuse mort,lovit de un atac de

cord,în timp ce plivea un strat de ceapă.Mama lor fusese o smiorcăită și o ipohondră care se plângea tot timpul de soțul ei,ca de o povară pe care o ducea în spate.Timp de patruzeci de ani a avut grijă ca toată lumea să afle că se măritase mult sub condiția ei.Nenorocirea ei rămânea punctul esențial al vieții ei,toate celelalte fiind excluse....Când sănătatea precară o condamna să zacă cu adevărat la pat,Marilee își luase un semestru de concediu fără plată de la liceul din Cleary ca sa aibă grijă de ea.Într-o dimineață,când Marilee încercase s-o trezească, descoperise că mama ei murise în somn.Mai târziu,când preotul încerca s-o consoleze cu fel de fel de platitudini,Marilee nu se gândea decât la faptul că o femeie atât de înăcrită și preocupată numai de ea însăși n-ar fi meritat o moarte atât de ușoară.Cei doi copii ai acestor oameni dezechilibrați emoțional învățaseră foarte de timpuriu să aibă grijă singuri de ei.Casa familiei lor se afla la capătul orașului dinspre Vârful Cleary,departe de centru,izolată de ceilalți copii care se jucau împreună.Părinții lor nu aveau niciun fel de talente sociale,așa că nici ei nu le deprinseseră.Modul și mijloacele prin care oamenii interacționează unii cu alții le învățaseră abia la școală.

William fusese un elev bun care învățase foarte sârguincios.Eforturile îi fuseseră răsplătite cu referate excelente și diverse premii.Încercase să-și facă prieteni cu același gen de hotărâre,dar eforturile lui mult prea zeloase avuseseră,de regulă,

un rezultat contrar.Marilee își găsise îndrumarea pentru ceea ce îi lipsise în propria viață în paginile cărților.William,fiind cu câțiva ani buni mai în vârstă,a

fost primul care a învățat să citească.Se ținuse de capul lui s-o învețe și pe ea să citească,astfel că la cinci ani citea cărți care ar fi constituit o problemă chiar și pentru adulți.Cu excepția anilor cât fuseseră la colegiu,locuiseră împreună toată viața.După ce mama lor murise,William decisese că era momentul să se mute în oraș.Nu i-a trecut nicio clipă prin minte că s-ar putea ca și Marilee să-și aibă planurile ei.Și nici nu s-a gândit că sora lui ar dori poate să trăiască independent de el.De fapt,Marilee se simțise încântată la gândul să părăsească clădirea urâtă și tristă de pe munte,care îi evoca atât de multe amintiri neplăcute.

Cumpăraseră o casă micuță,frumoasă,pe o străduță liniștită.Ea o transformase într-un cămin foarte confortabil plin de culoare și de lumină,de plante în ghivece care lipsiseră în casa unde crescuseră.Dar după ce atârname ultima perdea și aranjase și ultima cameră se uitase în jur și își dăduse seama că,de fapt,nimic nu se schimbasese,în afara de mediul în care trăia.Viața ei nu era mai emoționantă,nu pornise pe o cale nouă.Colivia ei era mai frumoasă și mai bine mobilată,dar tot o cușcă rămânea.Cât despre casa de la munte,ar fi vrut s-o vândă sau s-o lase să putrezească până când s-ar fi pierdut în peisaj,dar William avea alte idei.

-Furtuna o să-ți întrerupă lucrul la casă un timp,spuse ea în timp ce ștergea masa cu o cârpă udă,strângând firimiturile de pâine în palmă.

-Așa este,răspunse el din spatele ziarului pe care îl citea.O să mai dureze câteva zile până o să se poată circula pe drumul principal.Cât despre drumul din spate până la locul nostru va dura și mai mult până va fi curățat.Drumul din spate la care se referea el

șerpua pe versantul vestic al muntelui, care era întotdeauna mai rece, mai întunecos, ultimul în care venea primăvara.

-Imediat ce se redeschide, aș dori să mă duci acolo, spuse ea. Vreau să văd și eu ce ai făcut acolo.

-Merge bine. Sper să termin, dacă nu vara asta, în vara viitoare.

Ideea lui fusese să repare casa și s-o închirieze vilegiaturiștilor. Erau câteva zeci de agenți imobiliari în zonă care țineau proprietățile ocupate luni întregi în timpul verii și al toamnei. Făcuse aproape totul singur, angajase oameni numai când fusese absolut necesar își petrecuse practic tot timpul liber cu renovarea casei.

După Marilee, casa ar fi trebuit demolată, dar William era foarte încântat de proiect, așa că ea îl sprijinea

-Am auzit că bătrânul Smithson a închiriat cu o mie cinci sute pe săptămână vara trecută, spuse el. Îți vine să crezi? Și casa aia era practic gata să se prăbușească atunci când au început renovarea. A noastră este mult mai prezentabilă.

-Ce ai făcut astăzi după-amiază cu Wes și cu Scott Hamer în camera din spate a magazinului?

-Iar începi? făcu el, lăsând în jos un colț al ziarului ca să se uite la ea.

-În după-amiaza asta, în camera din fundul magazinului, tu...

-Am mai auzit partea asta. Ce vrei să spui cu ce am făcut acolo?

-Nu trebuie să te superi, William. Am întrebat doar...

-Nu mă supăr. Numai că este o întrebare ciudată, asta e tot și oricum absolut nepotrivită și

deplasată. Data viitoare o să mă întreb ce medicamente iau clienții mei, când știi că nu pot dezvălui informații personale. În realitate, era un om ocupat, cărui îi plăceau bârfele, de cele mai multe ori despre clienții lui și despre starea sănătății lor.

-Treaba aia a ta cu Wes și Scott era ceva personal? William oftă, lăsând ziarul deoparte, ca și când Marilee i-ar fi stricat toată plăcerea.

-Personală, dar nu confidențială. Wes mă sunase mai înainte să-mi spună că Dora are o durere de cap și m-a întrebat ce analgezic pot să-i dau fără rețetă. A venit să-1 ia. Se ridică de la masă și se duse să-și umple din nou ceașca de cafea.

Privind peste marginea căniei, în timp ce sorbea din ea, întrebă:

-Ce te-a făcut să întreb? Crezi că Wes a venit special să flirteze cu tine?

-N-a flirtat cu mine. William îi aruncă o privire ironică.

-Nu a flirtat, insistă ea. Am stat numai de vorbă.

-Sincer să fiu, Marilee, nu pot să cred că te simți flatată de atenția lui Wes, spuse el cu o nuanță de milă în voce. Wes flirtează cu oricine are ovare.

-Nu fi mojic.

-Mojic? William râse stropind cu cafea în jur. Nu știu ce înseamnă să fii mojic dacă nu l-ai auzit pe Wes cum vorbește despre femei. Bineînțeles, când ele nu-1 aud. Folosește un limbaj atât de murdar, încât cred că tu nici nu l-ai înțelege și se laudă cu cuceririle lui sexuale. După cum vorbește, ai crede că e tot la liceu. Se laudă cu aventurile lui amoroase cu aceeași atitudine de cocoș cu care obișnuia să care mingea pe coridoarele liceului după o victorie importantă.

Marilee își dădea seama că cea mai mare parte din disprețul lui William era provocat de gelozie. I-ar fi plăcut și lui să fie un mascul feroce ca Wes. Adevărul este că încă nu scăpase de invidia adolescentină pe care o simțea pentru fostul coleg de liceu. Faptul că era bun la învățătură nu era deloc același lucru cu a fi căpitanul echipei de fotbal. Dar mai știa și că ceea ce spusese el despre Wes, deși poate exagerat, era în esență adevărat. Făcea parte din corpul profesoral al școlii la fel ca și Wes. Mergea pe coridoarele liceului ca și când acesta ar fi fost al lui. I se părea că statutul de proprietar i se cuvenea în calitatea lui de director sportiv. Se mândrea cu acest titlu și cu toată celebritatea și privilegiile pe care le implica.

-Știi că și-a sedus propriile eleve?

-Astea sunt bârfe, spuse Marilee blând. Lansate, cred eu, chiar de fetele care visează la așa ceva. William dădu din cap, ca și când ar fi fost întristat de naivitatea ei.

-Ești așa de inocentă în privința lucrurilor de pe lumea asta, Marilee! N-ai decât să-ți faci iluzii în legătura cu Wes Hamer, dacă ții neapărat. Dar în calitatea mea de frate mai mare căruia îi pasă de tine, îți recomand să-ți găsești un alt erou.

Își luă cafeaua și ziarul și se duse în living. William, aproape la fel ca și tatăl său, își avea și el rutina lui. Voia ca masa să fie gata întotdeauna seara când se întorcea el de la magazin. După masă, citea ziarul, în timp ce Marilee făcea curat în bucătărie și-și termina celelalte treburi gospodărești. Până când era și ea gata să se așeze în living ca să corecteze lucrările

elevilor,el se retrăgea deja în camera lui să se uite la televizor până adormea.

Locuiau în aceeași casă,dar rareori se întâmpla să fie în aceeași încăpere.

Ea îl întreba întotdeauna cum fusese ziua,dar el n-o întreba decât foarte rar pe ea despre același lucru,ca și când munca ei nu ar fi avut importanță.El își exprima liber gândurile,sentimentele,opiniile,dar când ea voia să și le expună pe ale ei,

acestea erau respinse cu un gest al mâinii sau ignorate.

El putea să iasă seara fără să trebuiască să dea socoteală pentru timpul lui sau

să-i spună unde se duce.Dacă pleca ea,trebuia să-i spună din timp,să-i explice cu cine se duce și când crede că se va întoarce.După dispariția celei de-a doua femei din localitate,devenise încă și mai vigilant în privința plecărilor ei de acasă.

Marilee se întreba cu cinism dacă era chiar îngrijorat pentru soarta ei sau îi plăcea să-și exercite autoritatea asupra ei.Marilee își îndeplinea îndatoririle plicticoase ale unei soții fără a avea statutul de soție.Era o fată bătrână,făcând menajul pentru fratele ei,pentru că nu avea alt bărbat pentru care să facă asta.

Fără îndoială că așa credeau oamenii,clătinând cu milă din cap și murmurând: „Dumnezeu s-o binecuvânteze”.William își avea viața lui.Și ea la fel.Tot a lui.Până de curând când totul se schimbase în mod miraculos și dulce.

CAPITOLUL 8

Tensiunea din jurul mesei din bucătărie a familiei Hamer era mare, la fel de palpabilă ca și cotletul în care Wes își înfigea acum cuțitul. Tăie o bucățiță de carne o cufundă în grămăjoara de ketchup de pe farfurie și o băgă în gură.

-Mi-ai spus că formularele alea de cereri au fost deja expediate, spuse el, vorbind printre înghițituri. În dimineața asta am intrat în camera ta și le-am văzut acolo,

aruncate peste tot pe masă. Așadar, pe lângă faptul că nu ți-ai luat în serios responsabilitățile, m-ai și mințit. Și nu o singură dată.

Scott stătea ghemuit pe scaunul lui, cu ochii în jos. Cu vârful furculiței, împungea absent în porția de piure de cartofi.

-Am învățat pentru examenele semestriale, tată. După aceea am petrecut o săptămână la bunicul, de Crăciun. De când a început din nou școala am fost foarte ocupat. Wes își trimise friptura în jos pe gât cu o înghițitură de bere.

-Ocupat cu orice altceva în afară de viitorul tău.

-Nu.

-Wes

-Nu te băga în chestia asta, Dora, spuse el, aruncându-i o privire scurtă soției. Asta este între Scott și mine.

-Am să încep să completez formularele în seara asta. Scott își împinse scaunul înapoi și puse șervețelul lângă farfurie.

-Voi începe în seara asta. Wes arătă cu cuțitul spre farfuria lui Scott. Termină de mâncat.

-Nu mi-e foame.

-Mănâncă oricum.Ai nevoie de proteine.Scott își puse la loc șervețelul pe genunchi și tăie friptura.

-În vacanță am să te las să mănânci porcării din alea,spuse Wes.De acum până se termină antrenamentul de primăvară,am de gând să-ți supraveghez regimul alimentar.Fără desert.

-Am făcut o plăcintă cu mere pentru seara asta,spuse Dora.

Privirea plină de simpatie pe care i-o aruncase Dora lui Scott îl înfurie pe Wes mai mult decât ideea plăcintei.

-Jumătate din ceea ce nu e în regulă cu el vine de la tine.L-ai răsfățat,Dora.Dacă ar fi fost după tine,probabil că nici nu s-ar fi dus deloc la colegiu.Ai fi fost în stare să-1 ții aici să-1 răsfеți toată viața.Își terminară masa în tăcere.Scott ținea capul plecat,aruncând mâncarea în gură până când farfuria rămase goală și apoi ceru voie să plece de la masă.

-Uite ce este,spuse Wes,facându-i mărinimos cu ochiul fiului său,hai să zicem că o felie de plăcintă cu mere n-are cum să-ți facă rău.

-Mulțumesc.Scott aruncă jos șervețelul și plecă din bucătărie.Câteva secunde mai târziu auziră cum se trântește ușa de la camera lui și apoi muzica dată tare.

-Mă duc să vorbesc cu el.Wes o apucă pe Dora de mână când aceasta încercă să se ridice.

-Lasă-1 în pace,spuse el,obligându-o să se așeze înapoi pe scaun.Lasă-1 să fie bosumflat.O să-i treacă.

-Tocmai asta e că în ultima vreme e mereu bosumflat.

-Ce adolescent nu are stări sufletești schimbătoare?

-Dar Scott nu a avut așa ceva până de curând Nu mai este în apele lui.Ceva nu

e-n regulă.Cu o politețe exagerată,Wes spuse:

-Acum aș dori să mănânc niște plăcintă Dora rămase cu spatele la el în timp ce tăia plăcinta care se răcea pe masă.

-Te iubește,Wes.Se străduiește să te mulțumească,dar nu-1 lauzi niciodată pentru nimic.Ar reacționa mai bine la laude decât la critici.

-Nu putem sta niciodată de vorbă fără să-mi arunci în cap panseuri dintr-astea din telenovele? mormăi el.Dora îi aduse o bucată de plăcintă.

-Vrei și înghețată?

-Nu așa o mănânc întotdeauna?Femeia aduse cutia cu înghețată,luă o lingură și i-o puse peste plăcinta cu mere,apoi duse înghețata înapoi în congelator și începu să aranjeze farfuriile murdare în teanc.

-Ai să-1 înstrăinezi pe Scott de noi.Asta vrei?

-Ceea ce vreau este să-mi mănânc desertul în liniște.Când Dora se întoarse spre el,fu surprins s-o vadă o fractiune de secundă pe colega lui de școală,când o zărise prima dată traversând campusul într-un tricou de tenis,cu racheta aruncată pe umăr,cu maioul ud de transpirație,venind de la un meci despre care aflase mai târziu că îl câștigase cu ușurință.În după-amiaza aceea,ochii ei ardeau de mânie pentru că îl văzuse când aruncase un ambalaj de la bomboane pe pajiștea îngrijită din fața căminului sportivilor,unde mai multe colege stăteau pe terasa largă.

-Ce glumă urâtă,spusese ea,de parcă ar fi scuipat într-o fântână.Se apropiase de hârtiuță,o luase de jos

și-o dusesse la cel mai apropiat coș de gunoi. Apoi îi con-tinuase drumul, fără să se uite nici măcar o clipa înapoi.

Colegii și prietenii lui, printre care și Dutch Burton, fluieraseră și țipaseră după ea, făcând fel de fel de observații fără perdea când se aplecase să ridice hârtia.

Dar Wes se uitase gânditor în urma ei. Îi plăceau țâțele ei tari și fundul provocator, sigur că da. Îi încinseseră deja mădulele. Dar fusese doborât de atitudinea ei măreață și disprețuitoare.

Cele mai multe dintre colege leșinau când intra el în încăpere. Fetele își ofereau paturile și a te culca cu o vedetă sportivă era un motiv de mare mândrie. La vremea respectivă, el și Dutch erau vedetele echipei de fotbal. Fetele nu le refuzau nimic și, de regulă, primeau mai mult decât ceruseră. Era așa de ușor să te culci cu ele, încât aproape că nu mai avea niciun haz. Dar fata asta îi plăcuse tocmai pentru că dăduse dovadă de ceva demnitate. Acum se întreba ce se întâmplase cu demnitatea Dorei. De când se căsătoriseră, dispăruse cu totul, deși parcă mai rămăsese o urmă în expresia ei de acum.

-Plăcinta cu mere este mai importantă decât fiul tău?

-Pentru numele lui Dumnezeu, Dora, am vrut numai să...

-Într-o bună zi ai să întreci măsura, o să ne părăsească și n-o să-1 mai vedem niciodată.

-Știi care e problema ta? Întrebă el supărat. Nu ai suficiente ocupații, asta este. Stai aici toată ziua și te uiți la toate aiurelile alea împotriva bărbaților de la televizor, după care vrei să-mi găsești mie toate

cusururile alea de acolo.De aceea inventezi scenariile astea nebunești,care nu se vor întâmpla niciodată cu familia noastră.Tatăl meu a fost dur cu mine,dar m-am descurcat foarte bine

-Îl iubești?

-Pe cine?

-Pe tatăl tău.

-Îl respect.

-Ți-e frică de el.Ești înspăimântat ca un rahat de bătrânul ăla.de Wes lăsă jos lingurița și se ridică brusc,în timp ce scaunul scrijelea zgomotos pardoseala.Se privi în ochi peste masa câteva clipe încordate.Apoi el zâmbi:

-Dora,ce-mi place când vorbești urât!

Dora îi întoarse spatele,se răsuci spre chiuvetă și dadu drumul la robinete.Wes se apropie de ea,întinse mâna și le opri.

-Farfuriile pot să mai aștepte.Își puse mâinile pe coapsele ei și o trase cu spatele spre el.Mi-ai creat o asemenea erecție că nu mai pot.

-Du-te cu ea în altă parte,Wes.Bărbatul pufni disprețuitor și lăsă mâinile în jos.

-Așa am să fac.

-Știu.Dora dadu din nou drumul la robinete.

Dutch bătu de câteva ori la ușa din spate a familiei Hamer.Prin fereastră se vedea în bucătărie,unde toate luminile erau aprinse,dar nu se vedea nici țipenie de om.Bătând din picioare de nerăbdare și de frig,mai bătu o dată,apoi deschise ușa și începu să strige:

-Wes,sunt eu,Dutch.Păși înăuntru împreună cu o rafală de aer înghețat,închise ușa,traversă bucătăria și se uită în living.

-Wes? strigă el cu o voce care, spera el, se auzea chiar și peste bașii unei muzici rock care venea de undeva de sus, probabil din camera lui Scott.

Ușa dintre bucătărie și garaj se deschise în spatele lui Se întoarse și îl zări pe Wes care tocmai intra. Văzându-l pe Dutch la el în bucătărie, Wes începu să râdă:

-Așadar, până la urmă ai venit. Mi-am imaginat eu că n-ai să poți rezista la filmele alea marcate cu X. Am pus antigel în mașina Dorei. E așa de frig că...

Apoi zâmbetul îi pieri: S-a întâmplat ceva?

-Lilly a avut un accident.

-Dumnezeule! E rănită?

-Nu cred. Nu sunt sigur. Wes își puse mâinile pe bicepsii lui Dutch și îl conduse în living, apoi îi împinse până se așeză pe o canapea. Dutch își scoase mănușile și pălăria. Ghetele lui lăsaseră o dâră de noroi pe covor, dar niciunul dintre ei nu observă. Wes turnă puțin Jack Daniels într-un pahar și i-l aduse.

-Ia o înghițitură și după aia spune-mi ce s-a întâmplat.

Dutch dădu peste cap paharul de whisky, se strâmbă, apoi trase adânc aer în piept.

-Mi-a lăsat un mesaj pe mobil. Tocmai vorbeam cu familia Gunn și nu am răspuns la telefon. La naiba! Oricum, s-a produs un fel de accident în timp ce cobora de pe munte. La naiba, când am plecat de la cabană credeam că este în ordine, că vine după mine. N-ar fi trebuit să plec înaintea ei. Drumul era deja plin de gheață. Cred că a derapat sau cam așa ceva. Nu știu. Oricum, a spus că s-a dus înapoi la cabană și cu individul ăla, Ben Tierney...

-Tierney? Țăla... Wes mimă scrisul la calculator.

-Da,ăla.Autorul ăla de articole despre aventuri sau cum naiba le zice.Lilly zicea că e rănit.

-S-au ciocnit cu mașinile?

-Tot ce a spus și ce am putut eu să înțeleg pentru că nu se auzea bine pe celular,este că sunt la cabană,că Tierney este rănit și să le trimit ajutor.

-Ce s-a întâmplat? întrebă și Dora care își făcu apariția într-un capot legat strâns în talie cu un cordon.Expresia ei îi sugera întotdeauna lui Dutch un dansator pe sârmă care tocmai își dăduse seama că făcuse un pas greșit.

Wes îi povesti pe scurt situația.-Dora își exprimă îngrijorarea,apoi întrebă:

-Ți-a spus Lilly ceva despre rana domnului Tierney cât este de gravă?

Dutch dădu din cap în semn că nu.Întinse paharul gol lui Wes,care îl umplu din nou.De astă dată Dutch sorbi mai pe îndelete.

-Nu știi dacă are numai o zgârietură sau este într-o stare critică și se agață de viață.Sincer să fiu,nici nu prea îmi pasă.Sunt îngrijorat pentru Lilly.Trebuie să mă duc acolo.Acum.

-În noaptea asta? făcu Dora.Wes se uită afară pe fereastra de la living.

-Viscolul nu s-a terminat,Dutch.E mai rău ca înainte.

-Nu trebuie să-mi spui mie asta.Am mers cu mașina prin viscol.Toate suprafețele exterioare sunt îmbrăcate în gheață.Nu este niciun semn de ameliorare a precipitațiilor,iar temperatura continuă să scadă.

-Cum îți propui să ajungi acolo,Dutch? Nu poți merge cu mașina pe drumul până la cabana ta.Chiar și un 4x4 este inutil pe gheață.

-Știu,spuse el amărât și furios.Am încercat deja.

-Ai înnebunit?

-Da,am înnebunit.Sau eram nebun,oricum.Când am auzit mesajul ăla pe telefonul meu,am reacționat fără să gândesc.Am scos jeep-ul și am pornit la drum dar...Încheie golind al doilea pahar.Am derapat,abia am reușit să redobândesc controlul asupra mașinii.

-Mă duc să fac niște cafea,spuse Dora și porni spre bucătărie.

-Ai fi putut să te sinucizi,spuse Wes.Să faci o nebunie ca asta!

Dutch se ridică de pe canapea și începu să se plimbe încoace și încolo.

-Atunci ce să fac,Wes?Să stau aici cu degetul în gură și să aștept până se dezăpezește drumul? Asta poate să mai dureze câteva zile.Nu pot să stau pur și simplu și să aștept.Dar dacă și Lilly este rănită? Asta ar cam fi în stilul ei,să

nu-mi spună nimic.

-Îți înțeleg îngrijorarea.Dar se pare că nu mai ești răspunzător pentru ea.

Dutch se apropie de el,își strânse mâinile în pumni și fu cât pe-aici să-1 lovească pe prietenul lui.Deși,tehnic vorbind,Wes spunea adevărul,nu voia să-1 audă.Și mai ales nu voia să-1 audă de la Wes.Wes,cel care era în toate superior.Wes,cel care nu știuse niciodată ce este înfrângerea și nu avusese în viața lui niciun moment de îndoială.Wes care ținea totul sub control.

-Eu sunt șeful poliției.Dacă nu ar fi decât acest motiv,și Lilly tot este responsabilitatea mea.Wes dădu din mână.

-OK,foarte bine,liniștește-te! Dacă te înfurii pe mine nu rezolvi nimic.

Dutch acceptă una din cănile de cafea pe care i le oferi Dora pe o tavă.Sorbi de mai multe ori,căci avea mare nevoie de cafea după cele două păhărele de whisky.Gustul lui amărui fusese ca un nectar pentru organismul lui.

Aroma,gustul,căldura i se răspândiseră în tot corpul,iar gâdilatul plăcut din stomac îl făcuse să-și dea seama cât de mult dusesese dorul băuturii.

-Cal Hawkins are în continuare monopolul camionului cu nisip,așa e? întrebă el.

-Municipalitatea i-a reînnoit contractul anul trecut,spuse Wes.Dar asta numai pentru că nemernicul are instalația.

-Am trimis niște oameni să-1 caute.M-am dus chiar eu la el acasă.Éra întuneric și încuiat peste tot Nu răspunde nimeni la telefon.Dacă nu este afară să dea cu nisip pe drum,atunci unde naiba este?

-În vreun bar aș spune eu,sugeră Wes.De aceea îi place așa de mult slujba asta.

Nu trebuie să lucreze decât câteva ore pe an.În restul timpului este liber să se îmbete până cade sub masă.

-Am căutat deja în toate barurile.

-Acolo unde se servește băutură cu timbru de impozit din sticle cu etichetă? Wes pufni disprețuitor și își arcui sprâncenele.Nu acolo ai să-1 găsești pe Cal.Se duse la dulapul de la intrare,își scoase

paltonul,căciula,mănușile.Conduci tu.Eu am să-ți spun pe unde s-o iei.

-Mulțumesc pentru cafea,Dora,spuse Dutch când trecu pe lângă ea.

-Te rog să ai grijă.Wes nu-i spuse decât:

-Nu mă aștepta.Când ieșiră în cea mai cumplită vreme din istoria recentă a orașului,Wes îl bătutu pe Dutch între omoplați:

-Nu-ți face griji,bătrâne,într-un fel sau altul o s-o salvăm pe doamna ta.

Ferestrele dormitorului lui Scott dădeau spre curtea din spate.Se uită la tatăl lui și la Dutch Burton care practic patinară până la mașina neagră a lui Dutch,cu lumină pe acoperiș și o insignă pe portieră.Dutch lăsase motorul să meargă cât fusese înăuntru.Fumul de la țeava de eșapament forma o mică fantomă alba care dansa în spatele portbagajului.Când dădură înapoi,pe alee,roțile porniră în gol,

neputând să se agațe de nimic.Scott încă se mai uita la luminile din spate care se vedeau tot mai puțin,când mama lui bătutu la ușă.

-Scott?

-Intră.Scott dădu volumul muzicii mai încet.

-Vrei să mănânci acum o bucată de plăcintă?

-Nu pot s-o las pentru micul dejun? Am mâncat prea multă friptură.Am văzut că tata a plecat cu domnul Burton.Dora îi spuse ce se întâmplase.

-Cred că Lilly n-a plecat în jos la timp și a fost prinsă acolo de viscol.Dar cel puțin ea avea un motiv întemeiat să se afle acolo.Dar nu pot pricepe în ruptul capului ce căuta domnul Tierney acolo pe vârf,tocmai astăzi.

-Este alpinist.

-Cu atât mai mult ar fi trebuit să știe mai bine ca oricine altcineva că nu se merge la munte pe o vreme ca asta.

Scott gândea la fel.Era și el un alpinist încercat și citise și articolele lui Tierney despre traseele din regiune.Crescuse explorând și făcând camping prin munți și păduri,mai întâi cu Cercetașii,după aceea și singur.Oricând i-ar fi plăcut foarte mult să urce pe Cleary Peak,care putea fi un teren foarte ostil chiar și pe vreme frumoasă,dar în niciun caz nu s-ar fi dus acolo în după-amiaza aceasta,când vremea se înrăutățise așa de tare.

-Chiar dacă îl găsesc pe Cal Hawkins,nu cred că poate cineva să urce în noaptea asta pe Șoseaua Laurel,spuse el.

-Nici eu,dar oricum nu mă ascultă pe mine.Dacă este cineva mai încăpățânat decât taică-tău,acela este Dutch Burton.Pot să-ți aduc ceva? O ceașcă de cacao?

-Nu,mulțumesc,mamă.Am să lucrez puțin la formularele astea,așa cum i-am promis tatei.

-Foarte bine,somn ușor!

-Nu uita să încui și să pui ceasul să sune când te duci la culcare,fi aminti el când ieși din camerăDora îi zâmbi.

-N-am să uit.Wes mi-a amintit mereu că trebuie să ținem ușa și ferestrele încuiate,mai ales după ce a dispărut Millicent.Dar nu mi-e teamă de nici un spărgător.Și de ce te-ai teme? își spuse Scott.În sertarul noptierei de lângă patul ei era un pistol încărcat.Nu ar fi trebuit să știe de el,dar știa.Îl descoperise când era în clasa a șasea și se

strecurase în dormitorul părinților lui și fusese mult mai uimit de revolverul din sertar decât de tubul cu lubrifiant spermicid.

-Se pare că Millicent și celelalte fete nu au fost luate cu forța,continuă ea.

Indiferent cine este vinovatul,fetele îl cunoșteau sau cel puțin l-au recunoscut și au considerat că este inofensiv.Se pare că s-au dus cu el de bunăvoie.

-Bine,dar oricum,mamă,ai grijă! Dora îi trimise o sărutare suflată.

-Așa am să fac.Promit.

După ce se închise ușa,Scott dădu muzica din nou tare și potrive cronometrul s-o oprească peste douăzeci de minute.Apoi se îmbracă pentru excursia pe care o planificase.Ferestrele de la camera lui se deschiseră fără zgomot,peu ce le ungea mereu.Într-o clipă fu afară și închise fereastra din nou.Nu voia ca mama lui să simtă vreun curent de aer rece și să vină să vadă de unde provine.

Aerul înghețat îi arse ochii și începu să-i curgă nasul.Își strânse umerii ca să înfrunte viscolul și își afundă mâinile înmănușate în buzunarele paltonului.

Străbătu curtea prin partea neluminată apoi porni la drum.

Uneori,mai ales după câte una din predicile bătrânului despre cât era el de grozav,când,de fapt,nu știa ce să mai facă ca să-i intre în voie tatălui lui,simțea nevoia să fugă din casa asta.Firește că nimic din ceea ce făcea el nu era suficient ca să-1 mulțumească pe tatăl lui.Nicio panglică albastră nu era destul de albastră,niciun trofeu de argint nu era destul de strălucitor pentru odrasla lui Hamer.Dacă ar fi câștigat o medalie olimpică de aur,tatăl lui ar fi vrut să

știe de ce nu a câștigat două.Văzu două faruri care se apropiau și,temându-se să nu fie Dutch Burton,se ascunse după un gard,așteptând să treacă vehiculul.Mergea nu cu mai mult de 15 km pe oră și lui Scott i se păru că trece o veșnicie până să ajungă la el,iar lui îi înghețaseră picioarele de frig și de încordare.

Dar precauțiile lui nu erau necesare.Nu era mașina lui Dutch cea care se târâse pe lângă el.Începu să meargă din nou,cu gulerul de la palton ridicat ca să-i acopere obrazii,cu căciula trasă cât mai pe urechi,ca să nu fie recunoscut de nimeni,dacă s-ar nimeri să fie cineva care să se uite la furtună de la fereastră.

Oamenilor din orașul ăsta le plăcea să trăncănească.Dacă îl vedea cineva în noaptea asta și îi spunea tatălui lui,dădea de bucluc.Dacă aluneca pe gheață și-și rupea ceva? Tatăl lui ar fi făcut un atac de inimă.Dar mai întâi l-ar fi omorât.

Pierdut în aceste gânduri-sau poate tocmai temându-se foarte mult de asta-alunecă pe gheața de pe trotuar.Picioarele îi zburară în sus și se izbi cu toată forța de trotuar.Îl durea coccisul de parcă i-ar fi intrat direct în cap.Căzătura îl silise să încleșteze maxilarele și să-și muște limba.Rămase câteva clipe ca să-și revină din impact înainte să încerce să se ridice.După câteva încercări oarecum

Comice de a-și găsi un sprijin pentru picioare pe suprafața alunecoasă,reuși.Se duse lângă un gard de scânduri și se rezemă de el.

-Dumnezeule,șopti el,imginându-și ce ar fi făcut tatăl lui dacă s-ar fi întors acasă cu o gleznă scrântită sau cu tibia fracturată.

Știi,tată,uite cum s-a întâmplat.M-am furișat afară din casă.În timp ce hoinăream pe străzile orașului am căzut pe gheață.Să fi auzit ce zgomot au făcut oasele cand am căzut.Ca niște bețe lovite unul de altul.Oftat.Cred că nu mai pot să merg la Concursul Crimson Tide din Alabama.O să trebuiască să câștige campionatul de fotbal NCAA fără mine.

În timp ce mergea înainte pe trotuar,ținându-se foarte aproape de gard,se cutremură la gândul efectului de bombă cu hidrogen pe care ar fi putut să-1 aibă o astfel de greșeală asupra vieții lui.Ar plăti pentru ea până în ziua înmormântării,când tatăl lui va sta aplecat deasupra sicriului și va spune *Ce naiba a fost în capul tău,Scott?*,iar urletele și reproșurile lui Wes nu s-ar mai sfârși niciodată.Ar avea sfârșit numai marile lui ambiții pentru Scott.

Aruncă o privire înapoi la peticul de gheață care îi provocase căzătura.Fusese la un milimetru de dezastru.Avusese mare noroc că nu-și rupsese gâtul.

*Sau fusese ghinion?*Gândul acesta apăru fără niciun fel de avertisment în subconștientul,lui Scott și îl opri brusc din mers.De unde putea să vină un gând atât de rebel? se întreba el.Era genul de gânduri pentru care-numai pentru ca le-ai gândit-poți să cazi,lovit de trăsnet.În ultimul timp făcuse niște lucruri care vor fi considerate mai târziu demne de condamnare de către orice cod moral sau religios de pe planetă.Dar nu se temuse de această eternitate până acum și asta numai pentru că avusese, chiar dacă numai pentru o fracțiune de secundă,acest gând trădător.Dar cine poate fi condamnat pentru ceea ce gândește? Și cine va ști ce a gândit ei acum?Lui Scott

îi mai trebuiă câteva clipe până să continue drumul.Cu foarte mare grijă.

CAPITOLUL 9

Când Tierney îi aminti că nu mai este măritată,Lilly se ridică brusc de pe canapea,aruncând cuvertura la o parte.Se așteptase ca el să încerce s-o țină lângă el,dar rănile îl împiedicau să se miște așa de repede.Nu reuși decât să se ridice și să se clatine pe picioare.

-Lilly...

-Nu,ascultă-mă,Tierney!

Deși n-o atinsese,Lilly întinse o mână ca să-1 împiedice să încerce așa ceva.

-Împrejurările actuale sunt destul de descurajante și așa,fără si...

-Descurajante? Te simți descurajați? Nu te simți în siguranță cu mine?

-În siguranță? Da,sigur că da.Cine a vorbit despre siguranță? Este vorba...

-Ce anume? Cu sprâncenele arcuite întrebător,Tierney lăsă întrebarea să atârne.

-Începem să avem o abordare prea personală.Cât timp vom mai fi aici,trebuie să evităm acest lucru.Să lăsăm la o parte latura personală și să ne concentrăm pe chestiunile practice.Tierney părea gata să riposteze,dar ea mai adăugă și un „Te rog” care atenua puțin tonul vocii ei.Bărbatul fu de acord cam fără voie.

-Foarte bine,atunci să fim practici. Ai vreun proiect?

-Cum ar fi?

-Vânătoarea scormonitorilor prin gunoaie.Voia să spună că ar fi bine să mai caute prin camere să vadă dacă nu cumva lăsase ceva atunci când strânsese lucrurile din cabană.Spuse că va începe cu bucătăria și se îndreptă nesigur în direcția aceea.

-Tierney?Se întoarse.Înainte să-i piară curajul sau să se convingă că nu merită,

Lilly întrebă:

-Te-ai întâlnit cu ele mai târziu?

-Cu cine? întrebă el nedumerit,ridicând din sprâncene.

-Cu cele două fete de liceu.Cele cu jeep-ul,care o căutau cu lumânarea.După ce eu am refuzat invitația ta de a ne întâlni să bem ceva,te-ai întâlnit cu ele?

Tierney îi aruncă o privire lungă,apoi se întoarse și continuă drumul spre bucătărie.

-Vezi dacă găsești ceva în dormitor și în baie.

Dormitorul nu le oferi decât trei ace de păr care rămăseseră înțepenite într-o crăpătură a sertarului.I le oferi lui Tierney.

-Asta e tot,în afară de doi gândaci morți.I-am lăsat acolo.

-S-ar putea să avem nevoie de ei pentru proteine,spuse el numai pe jumătate în glumă.Scoase și el două lumânări,decolorate și deformate,dar care ar fi putut să le fie de folos dacă se întrupea curentul.Erau la fundul sertarului mesei.Se sprijinea acum de barul din bucătărie,cu mâinile așezate ferm pe suprafața de granit.Ținea ochii închiși.

-Ar trebui să te întinzi,spuse ea.

-Nu,n-am nimic,murmură el absent și deschise ochii.

-Ești gata să cazi.

-Am avut un nou val de amețeală.Părăsi barul și se duse la una din ferestrele care flancau ușa din față și dădu draperia la o parte.

-Mă gândeam la ceva.

Lilly aștepta să audă la ce se gândise,dar avea deja o presimțire sumbră.

-Dacă după această ploaie înghețată vine zăpadă,ceea ce este foarte probabil la această altitudine,situația noastră va deveni și mai periculoasă.Mi-e teamă că

rezervorul de propan se va goli,ceea ce înseamnă că vom avea nevoie de combustibil.Se întoarse din nou cu fața spre cameră.

-Cât timp mai este cât de cât posibil,ar trebui să mă duc până la șopron și să aduc cât mai multe lemne în casă.

Lilly se uită peste umărul lui afară,pe fereastră,apoi din nou la el.

-Nu poți să te duci acolo!Abia poți să stai în picioare fără să-ți pierzi echilibrul.

Ai o contuzie la creier.

-Care nu va mai avea mare importanță,dacă murim înghețați.

-Renunță la ideea asta.Nu poți să te duci.Nu te las.Vehemența ei îl făcu să zâmbească.

-Nu-ți cer permisiunea,Lilly.

-Mă duc eu.Chiar în momentul în care se auzea cum se oferă voluntar,Lilly se cutremură la gândul să iasă din căldura și siguranța relativă a cabanei.Tierney o examina din cap până-n picioare.

-Nu poți să cari suficiente lemne ca să însemne realmente ceva.Poate că nici eu nu pot să car prea

mult,dar va fi oricum mai mult decât poți lua tu.Și apoi,ghetele tale sunt ude.Pot să-ți degere picioarele.Eu sunt cel care trebuie să se ducă.Se mai certară cam cinci minute,dar tot timpul,indiferent de argumentele ei împotriva acestei idei,Tierney era pregătit să plece.

-Există ceva în șopron ce aș putea să utilizez? Cum ar fi o sanie? Ceva ca să trag lemnele după mine?Își făcu rapid inventarul în memorie,apoi dădu din cap:

-Din păcate,Dutch și cu mine am luat totul,în afară de câteva instrumente de bază.Cum intri,pe dreapta,este o ladă mare de lemn pe care o foloseam drept cutie de scule.S-ar putea să găsești ceva folositor în ea.Este un topor,din câte știu.Ceva mai mare decât cel de pe terasă.Spuneai că lemnele trebuie despicate,

așa că dacă poți să aduci și toporul,ar fi bine.

-După ce trec de terasă,o iau în direcția asta,nu? Tierney indică direcția.

-Da.

-Între locul unde suntem și șopron este ceva la care trebuie să fiu atent? Un copac căzut,o groapă,o ridicătură de teren?Lilly încercă să-și amintească eventualele obstacole de pe cărare.

-Nu cred.Este un drum destul de drept.Dar după ce treci de poiană și intri în pădure...

-Da,va fi mai greu,spuse el încruntat.

-Cum o să vezi?Scoase o mică lanternă din buzunarul paltonului.Nu părea prea grozavă.

-Și dacă se termină bateria?

-Am un al șaselea simț petru orientare.Dacă văd destul ca să ajung acolo,am să fiu în stare să găsesc

și drumul înapoi. Dar dacă lumina din cabană se stinge cât timp eu nu am ajuns încă înapoi-și mă aștept la așa ceva din clipă în clipă-gheața este o nenorocire pe firele electrice. Lilly încuviință din cap.

-Dacă se stinge lumina, aprinde una din lumânările astea și pune-o la fereastră.

-Nu am chibrituri. Bărbatul scoase un pliculeț cu chibrituri din alt buzunar și i-1 întinse.

-Ține lumânările și chibriturile la un loc, ca să știi unde simt când ai să ai nevoie de ele. Dintr-odată, Lilly fu izbită de nebunia pe care era pe cale s-o facă.

-Tierney, te rog, mai gândește-te. Putem să rupem mobila și s-o ardem. Rafturile din bibliotecă, măsuța de cafea, ușile de la dulapuri. Înainte să se termine combustibilul vom fi salvați. Și s-ar putea ca propanul să țină mai mult decât credem noi.

-Nu sunt dispus să risc. Și apoi, nu are sens să devastăm cabana decât dacă nu mai avem încotro. N-o să mi se întâmple nimic. Am trecut prin situații mai grele.

-Pe timp de viscol? Nu răspunse și se întinse să-și ia căciula. Când puse mâna pe ea, se strâmbă dezgustat.

-Este îmbibată cu sânge coagulat. Te superi dacă iau pătura? Lilly îl ajută să facă un fel de glugă, așa cum îi făcuse el mai înainte și când fu gata, încercă un ultim argument:

-Oamenii cu contuzie nu trebuie să se forțeze. S-ar putea să leșini, s-ar putea ca cel de-al șaselea simț să te dezamăgească, poți să te rătăcești, să aluneci de pe o stâncă și să degeri.

-Noi cei pe cale să murim...spuse el și o salută militărește.

-Nu mai glumi.

-Aș vrea eu să glumesc.Tierney își puse fularul pe partea de jos a feței și puse mîna pe clanță.Dar după ce o apucă,șovăi o clipă,își trase fularul de pe gură:

-Dacă nu mă mai întorc am să regret ca naiba că nu te-am sărutat.

Ochii lui străluceau ca două flăcări.Îi susținu privirea în timp ce își trăgea din nou fularul peste nas.Când deschise ușa,suflul de aer înghețat fu ca o palmă peste față,dar destul de scurtă.Închise bine ușa imediat ce ieși afară.

Alergând la fereastră,Lilly trase la o parte draperiile,făcându-i lumină.Tierney se întoarse și făcu un semn cu degetul mare în sus pentru că se gândise la asta.Se duse la cealaltă fereastră și făcu același lucru,apoi își înconjură ochii cu mâinile ca să-1 vadă prin geamul înghețat.La fiecare pas,își potrivea bine gheata și se asigura că are un sprijin solid sub picior înainte să se lase cu toată greutatea pe el.Ferestrele aruncau o pată de lumină în zona din imediata apropiere a cabanei,care nu ajungea prea departe și,în cele din urmă,Tierney ieși din pata de lumină.Nerăbdătoare,Lilly șterse aburul format de răsuflarea ei pe geamul rece.Văzu licărirea slabă a lanternei care țopăia în toate direcțiile.

În curând nu mai văzu nici asta.

Îl găsiră pe Cal Hawkins în genul de loc pe care îl descrisese Wes.Era undeva,în inima pădurii,unde un drum de pământ se termina brusc în fața unui perete de stâncă solidă înalt de cincizeci de metri.Înghesuită în coasta muntelui,fără ferestre,structura cu un singur nivel avea toate trăsăturile caracteristice ale unei cutii de carton.În centrul fațadei plate se vedea o ușă

metalică răblăgită. Un tub galben de neon fusese înșurubat chiar deasupra ei. În fața clădirii erau parcate mai multe camioane. Judecând după grosimea stratului de zăpadă de pe ele, se vede că erau aici de mult timp. Dutch mersese cu mașina lui, un Bronco, peste patru kilometri, pe un drum îngust, periculos și neluminat, așa că era într-o dispoziție foarte proastă când intră în cârciumă. Lumina era foarte slabă.

Încăperea era plină de fum și mirosea a haine umede. Călcară peste pete de zeamă de tutun, încercând să ajungă la teigheaua situată de-a lungul peretelui din față. Fără nici un fel de ceremonie, Dutch întrebă:

-Cal Hawkins? Barmanul arată spre un cap ciufulit și slinos dintr-un colț.

Hawkins stătea la una din mesele hodorogite, cu capul căzut pe ea și cu brațele atârând fără viață de-a lungul corpului. Sforăia.

-Așa este cam de o oră, îi informă barmanul în timp ce se scărpină absent la subraț prin maioul de flanelă jegos. Dar ce aveți cu el?

-Ce a băut? întrebă Dutch.

-Ceva ce au adus chiar ei. Arată cu degetul mare spre cealaltă masă ocupată, unde un trio de bărbați beți și bărboși jucau cărți sub capul uriaș al unui urs împăiat care se uita la ei de pe perete.

-Ursul are cel mai înalt IQ dintre toți, îi șopti Wes lui Dutch. Sper că pistolul tău nu este numai de paradă. Căci pot să pun pariu că ale lor nu sunt de paradă.

Dutch văzuse deja armele proptite de fiecare scaun.

-Acoperă-mi spatele.

-Trei contra unu? N-are niciun rost Dutch se apropie de masa unde dormea Hawkins. De pe buzele lui întredeschise se scursesese o baltă de salivă pe masă.

Dutch își făcu vânt și lovi puternic cu piciorul m scaunul lui Hawkins, care zbură literalmente de sub el. Acesta căzu greu la pământ.

-Ce mama mă-sii! urlă Hawkins și se ridică de jos cu pumnii strânși. Dar zărind strălucirea insignei lui Dutch se dădu înapoi și clipi confuz. Apoi zâmbi: Hei, Dutch, pe când eram copil mă uitam la tine cum te jucai cu mingea.

-Ar trebui să te arunc în închisoare, mormăi Dutch. Dar dacă ești destul de treaz ca să faci pe prostul, ești destul de treaz și ca să muncești. Am nevoie de tine.

Hawkins își șterse saliva de pe bărbie cu dosul palmei.

-Pentru ce?

-Păi tu ce crezi? Dutch se apropie mai mult de el, dar se dădu imediat înapoi când simți răsuflarea bărbatului. Ai un contract cu municipalitatea să împrăștii nisip pe drumuri în timpul furtunilor cu gheață. Ei bine, știi ceva, genialule? Chiar acum suntem în mijlocul unei astfel de furtuni. Și tu unde ești? Aici în mijlocul câmpului, puțin a băătură. Mi-am pierdut câteva ore ca să te găsesc.

Smulse ceea ce presupunea că este paltonul lui Hawkins de pe spătarul scaunului și i-l aruncă. Hawkins îl prinse la piept. Dutch fu bucuros să constate ca reflexele omului nu erau complet la pământ.

-Pleci imediat de aici. Te urmăresc până la garaj unde camionul tău a fost deja încărcat și te așteaptă. Unde

ai cheile? Hawkins scotoci în buzunarul blugilor săi unsuroși și scoase un set de chei, pe care le întinse lui Dutch.

-De ce nu le luați dumneavoastră și...

-Le-aș lua, numai că nimeni altcineva nu are experiență cu camionul tău și mecanismele lui, iar tu ești singurul care are asigurare ca să-1 poată conduce. Nu sunt dispus să-mi asum eu răspunderea și nici oamenii din Cleary. Ia-o din loc, Hawkins! Și să nu-ți închipui că poți să scapi de mine de aici până în oraș. Am să mă țin așa de aproape de tine că o să te lovesc în fund dacă încerci ceva. Să mergem!

-Nu are niciun rost, protestă Hawkins, în timp ce Dutch îi dădea un brânci spre ușă. Merg cu dumneavoastră, Șefii!, dar după cum e vijelia de afară până mâine dimineață nu mai rămâne nimic din ce pun eu acum. E păcat numai că risipim un nisip bun. O să coste dublu municipalitatea, pentru că o să trebuiască să-1 împrăști din nou, imediat ce se termină furtuna.

-Asta e problema mea. Problema ta este să nu mă lași să-ți trag o mamă de bătaie după ce o să termini ce trebuie să faci.

Lilly urmărise îngrijorată întoarcerea lui Tierney și scoase o exclamație de bucurie când îl văzu apărând din întuneric. Trăgea ceva după el. Când ajunse mai aproape, Lilly văzu că era o prelată pe care pusese niște lemne. O lăsă la baza scărilor și le urcă apoi clătînându-se. Lilly deschise ușa cabanei, îl apucă de mânecile paltonului și îl trase înăuntru. Bărbatul se rezemă de tocul ușii și-și dădu pe spate gluga improvizată. Sprâncenele și genele îi erau pline de gheață. Lilly le șterse instinctiv cu mâna.

-Un pahar cu apă,te rog.Lilly se repezi spre bucătărie și umplu un pahar din bidon.Picuratul robinetului se opri.Făcuseră foarte bine că umpluseră toate vasele cu apă atunci când încă se mai putuse.Tierney se lăsă să cadă de-a lungul peretelui și stătea acum rezemat de el pe podea, cu picioarele întinse în fața lui. Își scosese mânușile și-și masa și îndoia degetele,încercând să-și restabilească circulația.Lilly îngenunche lângă el.Tierney luă recunoscător paharul din mâna ei și-1 bău pe tot.

-Te simți bine? Firește,în afară de ceea ce este oricum clar.Dădu din cap fără să răspundă.De regulă,drumul până la șopron ar fi durat șaiszeci de secunde.După ceasul ei de la mână fusese plecat treizeci și opt de minute,minute în care se mustrase încontinuu că-i dăduse drumul să plece.

-Mă bucur că te-ai întors,spuse ea cu toată sinceritatea de care era în stare.

-Mă duc din nou.

-Ce?Cu un geamăt,începu să se ridice de-a lungul peretelui până când reuși să stea în picioare.Mai mult sau mai puțin.De fapt,se clătina ca și când singurul motiv pentru care nu cădea era că tălpile îi erau fixate de podea.

-Tierney,nu poți.

-Încă o încărcătură poate fi foarte importantă.De data asta nu cred că o să dureze la fel de mult,spuse el și-și puse din nou mânușile.Acum știu unde sunt toate lucrurile.Am pierdut foarte mult timp căutând pe pipăite în șopron.

Scutură puțin din cap,ca și când ar fi vrut să-și limpezească gândurile.

-N-ai să poți face încă un efort ca ăsta.

-Mă simt bine.Își puse la loc gluga improvizată și fularul.

-Aș vrea să te pot convinge să renunți.

-Și eu aș vrea,spuse el zâmbind trist.Apoi își trase fularul peste nas și ieși.Lilly se uită pe fereastră în timp ce el transfera butucii de pe prelată pe stiva de lemne de sub copertină.Lilly continuă să-1 urmărească cu privirile până când dispăru încă o dată în întuneric.Se întoarse în cameră și se gândi cum să-și petreacă mai bine timpul decât agitându-se fără rost.Mai curând decât se așteptase,auzi ghetetele care bocăneau pe trepte.Când deschise ușa,Tierney trăgea prelata plină de lemne în sus,pe terasă.Era destul de greu,pentru că erau butuci mari.

-Ai uitat de topor?

-Nu era acolo.Vocea lui era înăbușită de fular.

-Dar l-am văzut acum câteva zile.

-Nu era acolo.Rosti cuvintele ferm și destul de accentuat ca s-o reducă la tăcere.

Notează-ți,își spuse ea.Lui Tierney nu-i place să-i pună cineva cuvintele la îndoială.Tierney se uită la focul care ardea în cămin și se încruntă.

-Acum e prea târziu ca să mai discutăm,spuse ea.Bărbatul făcu o stivă de lemne lângă ușă,pe dinăuntru,ca să înceapă să se usuze,apoi acoperi lemnele de pe terasă cu prelata și intră în cameră.Lilly îl împinse spre șemineu.

-Poți să te bucuri și tu de el.

Își dădu gluga de pe cap,se duse spre șemineu și se lăsă în genunchi în fața lui ca un penitent înaintea altarului,își scoase mânușile și întinse mâinile spre foc.

-Am simțit miros de fum când m-am întors.Cum ai reușit?

-Am găsit câțiva bușteni uscați lângă peretele terasei.

-Foarte bine,mulțumesc.

-Cu plăcere.

-Și mai simt și miros de cafea.

-Am lăsat o cutie de cafea nedeschisă în congelatorul de la frigider,îi explică ea,ducându-se spre bucătărie.Am consumat din apa de băut,știu,dar am făcut numai două cești.Nu este nici lapte,nici zahăr.

-Nu beau oricum nici cu zahăr,nici cu lapte.Și scosesse paltonul,fularul și ghetetele și stătea acum cu spatele la flăcări,când ea îi aduse ceașca aburindă.

-N-o să-ți provoace amețeală?

-Am să risc.Cuprinse cana cu ambele mâini și o ridică la buze,apoi se opri.

-A ta unde este?

-Este pentru tine.Ți-ai câștigat-o.Luă mai multe sorbituri,savurând gustul și căldura și scoțând mici plescăituri de plăcere.

-S-ar putea să te iau de nevastă.Ea scoase un răs nervos și se așeză într-un colț al canapelei cât mai aproape de foc,cu picioarele încrucișate sub ea.Strânse cuvertura la piept ca și când ar fi vrut să se protejeze.Nu era sigură împotriva a ce.Poate împotriva ochilor lui Tierney,care păreau că o urmăresc pretutindeni,că văd prin ea,că știu mai mult despre ea decât știa chiar ea însăși.Tierney se așeză pe jos în fața focului și-și întinse picioarele spre flăcări.

-Ce îți mai face capul? întrebă ea ca să umple tăcerea.

-Se învârte.

-Te doare?

-Puțin.

-Nu văd niciun fel de sânge proaspăt în păr dar după ce te odihnești puțin,poate că ar fi bine să mă mai uit o dată la rană.Bărbatul dădu din cap, dar nu spuse nimic.În cele din urmă,Lilly se ridică,luă ceașca goala de cafea din fața lui și se duse din nou în bucătărie ca s-o umple.Când se întoarse,Tierney refuză dând din cap:

-Asta este a ta.

-Am făcut-o pentru tine.

-Insist să bei și tu.Lilly luă câteva sorbituri,murmură mulțumesc,apoi i-o dădu din nou lui.Degetele lui le atinseră pe ale ei.

-Mă simt foarte bine,Lilly,mulțumesc.

-Mulțumesc că te-ai dus după lemne.

-Cu plăcere.Lilly își reluă locul de la capătul canapelei.Abia se instalase că el începu o nouă conversație cu o afirmație bruscă:

-Știu despre fiica ta.Probabil că își arătase mirarea,peu ce el ridică puțin din umeri și adăugă:

-Am cules frânturi de informații de ici,de colo.

-De la cine?

-De la oamenii din Cleary.S-a vorbit foarte mult despre tine,mai ales de când Dutch s-a mutat aici și a devenit șeful poliției.Ați rămas amândoi un subiect important de bârfă la barul din magazinul lui Ritt.

-Îți petreci mult timp acolo?

-Când sunt la Roma.Este locul cel mai potrivit.

-Da,așa este,e viesparul orașului,spuse ea sarcastic.Presupun că despărțirea mea de Dutch va provoca o revigorare a tuturor bârfelor și speculațiilor.Bârfele se învârt mai ales în jurul căsătoriilor,sarcinilor,aventurilor,divorțurilor.

-Morților,adăugă el încet.

-Da. Oftând, se uită la el. Ce se spune despre moartea lui Amy?

-Că a fost tragică.

-Ei bine, asta nu e bârfă. Avea numai trei ani când a murit. Știi? El dădu din cap că da. Acum patru ani. Pentru mine e greu de crezut că sunt fără ea de mai mult

timp decât am petrecut cu ea.

-Tumoare la creier?

-Da așa este. O tumoare foarte afurisită. Perfidă și mortală. În cea mai mare parte a timpului nu s-a manifestat. Nici paralizie, nici orbire parțială, nici vorbire împiedicată. Niciun fel de semnal de avertizare în legătură cu ce avea să urmeze.

Amy părea o fetiță perfect sănătoasă. Asta era vestea cea bună. Dar era și o veste proastă. Pentru că totuși, cu timpul, am început să ne dăm seama că ceva nu era în regulă, dar tumoarea invadase deja toată zona creierului.

Apucă strâns marginea cuverturii.

-Ni s-a spus de la bun început că este inoperabilă și incurabilă. Doctorii spuneau că, chiar și cu o chimioterapie agresivă și tratament cu radiații viața ei nu ar fi putut fi prelungită decât cu câteva săptămâni, poate o lună sau două, dar nu putea fi salvată. Dutch și cu mine am decis să n-o mai supunem aceluși tratament traumatizant. Am luat-o acasă și am mai avut șase săptămâni aproape normale cu ea. Apoi tumoarea aceea blestemată a crescut și au apărut simptomele. Au progresat foarte rapid și, într-o dimineață, n-a mai putut să-și înghită suc de portocale. Până la prânz și alte sisteme s-au

oprit din funcționare.Ar fi trebuit să mănânce de seară la spital,dar între timp intrase deja în comă A doua zi de dimineață a încetat să mai respire și apoi inima ei a mai bătut o singură dată,după care a murit.Privirea ei alunecă spre el și apoi spre focul din șemineu.

-Am donat trupul pentru cercetări medical.Ne-am gândit că poate o să folosească la ceva,poate o să împiedice alți copii să aibă aceeași soartă nefericită.Și apoi,nu suportam gândul s-o știu închisă într-un coșciug.Îi era frică de întuneric,știi.Nu dormea decât cu veioza aprinsă.Veioza era un mic înger translucid,cu aripile întinse ca un vestitor al Crăciunului.O mai am și acum și o aprind în fiecare seară.Oricum,nu puteam s-o pun în pământ.

-Nu trebuie să vorbim despre asta,Lilly.

-Nu,e perfect,mă simt foarte bine,spuse ea,ștergându-și lacrimile de pe obraji.

-N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

-Ba ai făcut bine.De fapt,este foarte bine pentru mine să vorbesc despre ea,

despre Amy.Psihiatrul meu spune că este foarte sănătos să vorbesc despre ea și să-i spun pe nume.Întâlni privirea lui fixă.

-Curios,după ce a murit,foarte puțini oameni îmi vorbeau despre ea.Fără să mă privească în ochi,făceau referiri eufemistice la „pierderea” mea,”necazul” meu,

”perioada de reculegere”,dar nimeni nu rostea cu voce tare numele lui Amy.Își închipuiau probabil că mă cruță de durere evitând subiectul,când,de fapt,eu aveam nevoie să vorbesc despre ea.

-Și Dutch?

-Ce-i cu el?

-Cum a reacționat?

-Ce spun bârfele?

-Că s-a îndrăgostit de whisky.Lilly râse trist.

-Bârfele de la Cleary nu sunt deloc exacte.Da,a început să bea prea mult.Chestia asta a început să-i afecteze munca.A început să facă greșeli care erau periculoase pentru el și pentru partenerii lui.Nu se mai putea pune bază pe el.l s-a făcut observație de câteva ori,apoi a venit mustrea oficială,apoi a fost transferat,

lucru care l-a arnmcat și mai jos în depresie și l-a făcut să bea și mai mult.În cele din urmă a fost dat afară.Chiar astăzi spunea că dacă n-ar fi fost problema cu Amy,căsătoria noastră ar fi durat pentru totdeauna.Poate că are dreptate.Moartea ne-a despărțit.Moartea ei.Mi-e teamă că am devenit un fel de șablon,cuplul care nu rezistă în fața morții unui copil.Nu am mai fost niciodată aceiași.Nici ca pereche,nici ca indivizi luați separat.Își mută privirea de la foc,la Tierney.

-Am omis ceva? Amatorii de bârfe cunosc și condițiile divorțului nostru?

-Lucrează la ele.În orice caz,se bucură că Dutch a revenit printre ei.

-Și ce spun despre mine? Tierney ridică din umeri.

-Haide,Tierney,am pielea groasă,rezist la orice.

-Spun că tu ai insistat să divorțezi.Că ai cerut divorțul.

-Mă fac să par un fel de ticăloasă lipsită de inimă.

-N-am auzit chiar așa ceva.

-Dar pe aproape,sunt sigură.Era de așteptat ca cei din Cleary să țină cu unul de-al lor.Se uită din nou la foc,rostindu-și apoi gândurile cu voce tare,așa cum îi

veneau în minte.Divorțul de Dutch a fost o decizie pe care am luat-o din furie și dispreț.Pentru propria mea supraviețuire.Incapacitatea lui de a se reface după moartea lui Amy mă împiedica pe mine să mă refac.Ar fi dorit ca Tierney să înțeleagă ceea ce nimeni altcineva nu era capabil să sesizeze.

-Eu devenisem cârja lui.Îi era mai ușor să se sprijine pe mine,decât să recurgă la ajutorul unui profesionist și să se vindece.Devenise pentru mine o responsabi-

litate și o povară pe care nu o mai puteam duce și voiam să-mi trăiesc și viața mea.Nu mai era o relație sănătoasă pentru niciunul dintre noi.Ne era mai bine când eram singuri.Deși Dutch și acum refuză să accepte că această căsătorie s-a încheiat.

-Este de înțeles.Lilly reacționa ca și când ar fi fost înțepată cu un fier înroșit în focul căminului.

-Poftim?

-Nu e vina lui că este derutat.

-De ce să fie derutat?

-Orice bărbat ar fi derutat.Ai divorțat de el.Nu,ai cerut divorțul.Dar aseară,când erai la ananghie,el a fost prima persoană pe care ai chemat-o.

-Ți-am explicat de ce l-am chemat.

-Totuși asta înseamnă să-i trimiți semnale confuze fostului soț.Explicase foarte clar de ce îl chemase în ajutor pe Dutch.De ce trebuia să-i pese dacă Tierney o credea sau nu?Își spuse că n-o interesează,totuși critica lui o durea.Aruncă o privire la ceasul de la mână,fară să rețină însă ce oră este.

-S-a făcut târziu.

-Am spus prostii.Lilly se opri din ce făcea și se uită la el.

-Da, Tierney, așa este. Dar în loc să fie conciliant și să-și ceară scuze, așa cum se aștepta ea, bărbatul vorbește fără menajamente:

-Ei bine, la naiba, Lilly! Vrei să știi de ce naiba am stat aici, pe jos, în loc să mă bucur de tine pe canapea? Vrei să știi de ce n-am făcut nimic să te consolez, de ce n-am venit să te țin în brațe atunci când plângeai după Amy? Numai pentru că și eu sunt la fel de derutat ca și Dutch în legătură cu ceea ce simți pentru el.

Lilly deschise gura să spună ceva, dar nu găsi niciun fel de cuvinte. Lăsă privirea în jos și se jucă cu încuietoarea poșetei.

-Nu-l vreau pe Dutch înapoi în viața mea. În niciun fel. Dar cred că sentimentele mele sunt ambigue. Îmi doresc numai bine. A fost un erou al fotbalului, știi. De regulă el marca golul victoriei. Asta este ceea ce îmi doresc și acum.

-Golul victoriei?

-Un gol important. Munca lui de la Cleary îi oferă un nou început. Are ocazia să se afirme din nou ca un polițist bun. Îmi doresc mai mult ca orice să reușească aici.

-Mai mult ca orice, repetă Tierney gânditor. Este o afirmație îndrăzneță.

-Asta vreau, sincer.

-Și presupun că ești gata să-1 ajuți în orice fel ca să-i asiguri succesul.

-Absolut. Din păcate, nu pot face mai nimic.

-S-ar putea să fii uimită. Cu această afirmație criptică, se ridică în picioare,

mormăi ceva în sensul că trebuie să se ducă la toaletă și se duse spre dormitor,

probabil pentru a ajunge în baie. Lilly privi în urma lui cu sentimentul că fusese lăsată cumva la mijlocul propoziției, ca și când psihiatrul ei și-ar fi întrerupt brusc ședința, atunci când ea ar mai fi avut multe de spus. Îi părea bine că Tierney știa deja despre Amy, deoarece trecuse astfel peste partea cea mai dificilă. Dar era un subiect cam ciudat pe care să-1 introduci în conversație cu o persoană pe care de-abia ai cunoscut-o. Lucrul acesta nu se anunță de la început, deși fusese adesea tentată s-o facă pentru a evita inevitabilul *Aveți copii?* care ducea la explicațiile necesare, urmat de obligatoriul *O, îmi pare rău, nu știam!* ceea ce făcea ca cealaltă parte să se simtă stânjenită. Cel puțin ea și Tierney săriseră peste această parte neplăcută. Mai aprecia și faptul că nu-i înșirase tot felul de platitudini și nici n-o întrebase cum se simțise, căci acest lucru se înțelegea de la sine. Era un ascultător de excepție. Dar preocuparea lui pentru Dutch și relația actuală dintre ei începea s-o irite. Dutch nu mai reprezenta un factor al vieții ei. Dar se pare că Tierney nu era convins de asta. Iar dacă voia să știe cum ar reacționa ea în cazul că ar lua-o în brațe, de ce nu făcuse acest lucru ca să constate, în loc să-1 folosească pe Dutch ca pretext pentru a nu face asta?

-Scotocești prin geanta aia de cinci minute. Se întorsese. Nu-și dăduse seama că este acolo, în picioare, la celălalt capăt al canapelei și se uita la ea în timp ce vorbea.

-Ce cauți?

-Medicamentele.

-Medicamentele?

-Pentru astm. Le-am luat ieri de la Ritt. El, apropo, spuse ea, este cel mai înrăit infractor

când este vorba de bârfe. Ieri când am fost acolo ca să-mi refac o rețetă,

William Ritt mi-a pus o grămadă de întrebări despre Dutch și despre mine,

despre divorț, despre vânzarea cabanei. M-a întrebat chiar și cât am obținut pe ea.

Îți vine să crezi una ca asta? Poate că voia să fie prietenos, dar nu mă pot împiedica să cred că...ei... Preocupată de căutarea în poșetă, lăsă fraza neterminată. Impacientată, ridică poșeta cu fundul în sus și răsturnă tot conținutul pe măsuta de cafea. Era acolo trusa de machiaj unde găsisese forfecuța de unghii,

portofelul și carnetul de cecuri, un pachet de servetele, guma de mestecat,

încărcătorul de la mobil, permisul de intrare în clădirea biroului ei din Atlanta,

inelul cu chei, ochelarii de soare, un săpun.

Toate lucrurile erau la locul lor, cu excepția medicamentelor de care avea nevoie. Disperată, se uită în sus la Tierney:

-Nu sunt aici

CAPITOLUL 10

Dutch se urcă în mașina de împrăștiat nisip a lui Cal Hawkins, în primul rând pentru că nu avea încredere în Hawkins că o să facă efortul de a străbate acel drum de munte. În al doilea rând, voia să fie primul care să ajungă la cabană, să intre pe ușă ca și cum ar fi fost cavalerul lui Lilly, într-o armură strălucitoare.

De la văgăuna în care îl găsiseră pe Hawkins înapoi în oraș fusese un drum mizerabil. Podurile erau șubrede, iar drumul nu era nici el mult mai bun. Când

ajunseseră la garaj,Dutch îi turnase lui Hawkins pe gât câteva cești de cafea fără zahăr.Acesta înjurase și protestase tot timpul,până când Dutch îl amenințase că îi pune un căluș în gură dacă nu încetează,apoi îl urcase pur și simplu la volan.

Cabina camionului era ca o cocină.Gunoaie și ambalaje de la alimente rămase din iarna trecută erau răspândite peste tot pe jos.Tapițeria de vinilin a scaunelor avea mai multe răni deschise prin care se vedea polistirenul cu care fuseseră umplute.De oglinda retrovizoare atârna,pe lângă o pereche de zaruri

supradimensionate și holograma unei fete goale într-o poziție intimă cu vibratorul,un deodorant în formă de brad,care însă nu putea acoperi mirosurile imposibile.Camionul de împrăștiat nisip făcea parte din flota de echipament greu pe care bătrânul domn Hawkins îl închiria municipalităților,companiilor de utilități publice și echipelor de constructori.Fusese o afacere pe cinste până când murise și Cal Junior moștenise flota.Camionul de împrăștiat nisip era tot ce mai rămăsese din moștenire.Cal Junior folosise moștenirea lăsată de tatăl lui ca să-și achite datoriile pe care nu reușea să le plătească la timp.Totul îi fusese confiscat,

cu excepția acestei instalații.Dutch nu simțea niciun fel de compasiune pentru necazurile financiare ale lui Cal și nici nu-i păsa dacă o agenție de recuperare ar fi reclamat chiar a doua zi camionul,atât timp cat îl ducea în seara asta pe vârf.

Se uită în oglinda exterioară și văzu farurile mașinii sale care îl urma la o distanță de siguranță.La volan era unul dintre polițiștii lui,Samuel Bull,care avea

avantajul că mergea pe stratul de nisip și sare pe care îl presăra Hawkins. Dar și așa, suprafața drumului era periculoasă. Din când în când, Dutch vedea cum mașina lui derapează spre șanț sau de-a curmezișul drumului.

Alături de Bull era Wes. Înainte să plece de la garaj, Dutch îi spusese că nu trebuie să vină cu el.

-Du-te acasă! Asta e problema mea, nu a ta.

-Vreau să fiu și eu prin preajmă, ca să-ți acord sprijin moral, spusese el și se urcase în mașina lui Dutch. Dutch ar fi avut nevoie de sprijin moral numai dacă această încercare de a ajunge la Lilly ar fi eșuat. După cât se părea, Wes considera că eșecul este inevitabil. Și Bull la fel. Și Hawkins la fel. Dubiile răsunau foarte clar în spatele a tot ceea ce spuneau ei și Dutch vedea și milă în ochii lor.

Probabil că arăt ca un disperat pentru ei, își spuse el. Disperarea era o stare de spirit nepotrivită pentru un polițist. Pentru un bărbat. Fără îndoială, nu putea inspira încredere celorlalți. Tot ceea ce îi putea inspira lui Cal Hawkins era frică.

Când ajunseră la aproape cincizeci de metri de cotitura spre Drumul Laurel, Dutch spuse:

-Dacă văd că tragi de timp, te bag la închisoare.

-Sub ce acuzație?

-Că mă enervezi.

-Nu poți să faci asta.

-Te sfătuiesc să nu mă pui la încercare. Trebuie să scoți din mașina asta tot ce poate, m-ai înțeles?

-Da, dar...

-Fără scuze. Hawkins își umezi buzele și apucă mai tare volanul, mormăind.

-Nu văd nimic.Dar schimbă într-o viteză inferioară când se apropie de intersecție.Era foarte complicat,peu ce drumul avea o înclinație foarte mare.

Ca să nu derapeze,Hawkins ar fi trebuit să ia curba încet,dar trebuia să aibă suficientă accelerație ca să poată urca panta.Dutch apăsă pe butonul aparatului walkie-talkie pe care îl avea în mână.

-Stai mai departe,Bull.Nu te apropia prea mult.

-Nu-ți face tu griji pentru asta,prietene,răspunse Wes prin aparat.Are instrucțiuni precise de la mine.

-Încet și ușurel,mormăi Hawkins în barbă,vorbind fie cu el însuși,fie cu camionul.

-Nu prea ușor,spuse Dutch.Trebuie să poți urca panta.

-Eu sunt cel care cunoaște mașina asta.

-Atunci condu-o cum trebuie.Dar să ai grijă să ajungi unde trebuie.Apoi trase adânc aer în piept și își ținu respirația pe ascuns.Hawkins intră cu grijă în curbă.

Mașina o luă fără nicio problemă.Dutch răsufă.

-Acum bagă puțină viteză.

-Nu mă învăța tu pe mine cum să-mi fac meseria,se răsti Hawkins.La dracu',

drumul ăsta e mai întunecat decât Egiptul.Drumul național care se continua cu Strada Principală din Cleary,era luminat pe tot tronsonul din oraș,de la un capăt la altul.Dar odată ce ieșeau din oraș,drumul nu mai era luminat.Farurile camionului nu luminau decât dansul sălbatic și amețitor al fulgilor și acelor de gheață.Hawkins se sperie.Ridică piciorul de pe accelerație.

-Nu!Dutch făcuse de nenumărate ori drumul acesta și știa că exact aici era locul în care trebuia să accelerezi pentru a lua prima pantă.

-Bagă puțină viteză!

-Nu văd nimic!scânci Hawkins.Aduse maneta la punctul mort și lăasă motorul să meargă în gol,în timp ce își ștergea fața cu mâneca.Cu toată temperatura scăzută,

pe frunte avea broboane de sudoare care miroseau deja a acru.

-Bagă în viteză,spuse Dutch,scrâșnind din dinți.

-Imediat.Lasă-mă să mi se obișnuiască ochii.Toate chestiile astea care se învârt în fața mea m-au amețit.

-Nu imediat.Acum! Hawkins se strâmbă la el.

-Vrei să mă omori sau ce?

-Trebuie să mergi.Pentru că altfel am de gând să te omor,dacă nu pornești cu camionul în următoarele cinci secunde.

-Nu cred că șeful poliției trebuie să-i amenințe pe cetățeni în felul ăsta.

-Unu.

-Ce se întâmplă acolo? se auzi vocea lui Wes prin radio.

-Doi.Dutch apăsă pe buton și vorbi în aparat: Cal analizează cel mai bun mod de a lua panta.Debransă și rosti: trei.

-Dutch,ești sigur că e bine?Poate ar trebui să te mai gândești.

-Patru.

-Bull abia dacă poate să țină pe mașina pe șosea,și asta rulând pe nisip.Abia dacă vedem dincolo de capotă și...

-Cinci,Dutch își scoase pistolul de la centură.

-La dracu! Cal băgă în viteza întâi.

-E în ordine,Wes,spuse Dutch în aparat,cu ceea ce își închipuia el că este un calm remarcabil.Am pornit.Call ridică piciorul de pe ambreiaj și apăsă pedala de accelerație.Camionul se mișcă înainte câțiva metri.

-Trebuie să bagi un pic de viteză,altfel n-o să-l urnești niciodată,spuse Dutch.

-Avem o încărcătură grea,nu uita.

-Tocmai de-aia trebuie să compensezi.Hawkins încuviință și schimbă

întra doua,dar în momentul în care accelerează,roțile din spate începură să se învârtă în gol.Nu merge.

- N-o lăsa acum.

-Nu merge,..

-Încearcă,accelerează mai mult!Hawkins murmură ceva despre cristoși,sfinți și dumnezei,apoi făcu cum îi poruncise Dutch.Roțile se mai învârtiră un timp,dar apoi făcură priză și camionul se mișcă înainte.

-Vezi? făcu Dutch cu mai multă ușurare decât ar fi dorit să arate.

-Da,dar mai trebuie să luăm și curba aia în ac de păr.

-Poți s-o iei.

-Dar pot să ajung cu tine cu tot direct în iad la fel de bine,pentru că nu văd nimic.Nu-mi place deloc să mă rostogolesc prin văgăunile astea ca smoala.

Dutch îl ignoră.Pe sub haine,transpirase mai rău decât Hawkins.Se concentra pe strălucirea fulgilor de gheață din fața lui,dincolo de lungimea capotei.Ca să fie corect cu Hawkins,nu-1 contrazise cu privire la pericolul pe care îl reprezenta conducerea unui camion pe un drum înghețat de munte,când

vizibilitatea era de numai câțiva metri.Precipitațiile abundente acoperiseră deja stratul de nisip presărat de camion.Observă că Bull rămăsese cu mașina la cotitură.Cei doi dinăuntru-cel mai bun prieten al lui și subordonatul lui discutau probabil despre această prostie uriașă.Dar nu-și putea permite să se lase iritat de opinia lor.

Mârâind și horcăind,camionul urca panta cu o înclinație de 20 de grade.Mergea încet,dar Dutch își spunea în continuare că fiecare centimetru câștigat îl ducea mai aproape de Lilly.Și de Ben Tierney.Dintre toți bărbații cu care ar fi putut să rămână izolată,de ce trebuise să fie tocmai individul ăsta? Gândul că era singură în cabană cu un bărbat,indiferent care,era suficient ca să-1 scoată din sărite.Dar era acolo tocmai cu bărbatul la care căscase gura cu o zi înainte.

Dutch mai văzuse și alte femei,tinere sau mai în vârstă,care îi priveau pe Ben Tierney,admirându-i corpul sculptural.Și putea pune pariu că și el știa al naibii de bine că le tulbura pe femei.Probabil că se crede un fel de superman.În căutare de situații incitante,explorări,îi apare fotografia în reviste.Toate acestea îi asigurau accesul neîngrădit la femei.*Excursie cu caiacul,pe naiba!*

Alungând gândurile amare,îl îndemnă pe Hawkins:

-Haide,capul sus,Hawkins,ne apropiem de prima curbă.

-Îhî.

-Cred că mai sunt vreo zece metri.

-N-avem nicio șansă să luăm curba asta.

-Dacă știi ce te așteaptă,înseamnă că o s-o luăm Pentru câteva secunde,Dutch chiar crezu că or să reușească.Poate că își dorea așa de mult,încât se și

văzuse dincolo de ea.Dar gândirea pozitivă nu poate contrazice legile fizicii.Pentru a lua în siguranță curba în ac de păr,Cal trebuia să schimbe într-o viteză inferioară.

Când schimbă,camionul nu mai avu suficientă viteză pentru a urca panta.

Rămase pe loc și păru să încremenească pentru totdeauna.Dutch își ținea respirația.Apoi mașina începu să alunece înapoi.Hawkins începu să scâncească ca un copil.

-Accelerează,tâmpitule!Hawkins se conformă,dar lui Dutch i se păru că eforturile lui nu erau suficient de agresive pentru a combate forța inexorabilă a gravitației.În orice caz,nimic din ceea ce făcea Hawkins nu reușea,cu excepția faptului că apăsarea treptată pe frână reuși să oprească alunecarea la vale și nici nu ieșiră de pe șosea.Când camionul se opri în sfârșit,Hawkins expiră zgomotos.

-La naiba! Era cât pe-aci să ne ia dracu'!

-Mai încearcă o dată.Întoarse capul așa de repede,că vertebrele gâtului îi ieșiră în afară ca niște sâmburi.

-Ai înnebunit?

-Bagă la loc în viteză și încearcă din nou.Hawkins dădu din cap ca un câine plouat.

-Nuuu,poți să scoți pistolul și să mă împuști direct între ochi,dar cel puțin am să mor repede Mai bine decât să-mi văd mațele strivite de câteva tone de nisip și sare.Nu,mulțumesc,domnule,n-ai decât să aștepți pana se îndreaptă vremea,sau să-ți cauți alt șofer,sau sa conduci chiar dumneata.Mie puțin îmi pasă,numai să nu mă pui pe mine să fac chestia asta.Dutch încercă să-i facă să asculte,dar ochii injectați ai lui Cal

Hawkins priveau acum spre el. Maxilarul lui era împins agresiv în față. Amândoi fură foarte surprinși când cineva bătu în geamul din dreapta. Wes se uita la ei.

-Ați pățit ceva?

-N-am pățit nimic, răspunse Dutch prin geam.

-Pe dracu', urlă Hawkins.

Wes se urcă pe treaptă, deschise portiera și simți imediat frica lui Hawkins.

-Ce se întâmplă aici? Hawkins arăta cu degetul spre Dutch.

-A scos pistolul și m-a amenințat, mi-a spus că mă omoară dacă nu-1 duc acolo,

sus. A înnebunit de tot. Lui Wes nu-i venea să-și creadă urechilor. Își muta privirea spre Dutch, care spuse cu o voce obosită:

-Nu aveam de gând să-1 împușc. Am vrut să-1 sperii ca să facă un efort.

Wes îl privi de aproape o clipă, apoi i se adresă lui Hawkins pe un ton confidențial:

-Soția lui este sus, în cabana lor, cu un bărbat. Hawkins digeră informația, apoi se uită la Dutch, văzându-1 brusc într-o cu totul altă lumină.

-Aoleu, asta nu miroase deloc bine! Dar lui Dutch nu-i convenea deloc să fie compătimit de indivizi de soiul lui Cal Hawkins.

-Cal, crezi că poți să mergi înapoi cu camionul până la drumul principal? întrebă Wes. Hawkins, acum într-o dispoziție mai bună, îi spuse că va încerca. Ghidat de ei, reuși să aducă din nou camionul cu nisip pe șoseaua principală și îl întoarse cu fața spre oraș. Dutch îi ordonă lui Bull să meargă în cabina camionului cu Hawkins, avertizându-1 pe ofițerul său

să stea cu ochii pe individ și să nu-1 lase să facă nimic din ce ar putea sabota viitoarea utilizare a camionului

-Nu m-aș mira să-1 strice intenționat,ca să aibă motiv să nu mai iasă mâine din garaj și să încerce din nou.Pornind în urma lor în mașina lui,Dutch scrâșni din dinți:

-Bețivul ăsta nenorocit,fără un dram de curaj în el!

-Dispariția lui Cal Hawkins nu ar fi mare pagubă,cu asta sunt de acord,spuse Wes.Dar,peu Dumnezeu,ce ți-a venit să-1 ameninți cu pistolul?

-Trebuia neapărat să-i spui că Lilly este acolo cu un alt bărbat? Acum o să știe tot orașul până mâine-dimineată.Ca să nu mai vorbim despre ce or să inventeze ce fac acolo Ben și Lilly ca să se încălzească.Știi cum le lucrează mintea oamenilor ăstora!

-Deocamdată văd cum funcționează a ta.Dutch îi aruncă o privire furioasă.

-Și apoi,continuă Wes,nu am menționat numele lui Ben Tierney.Hawkins nu știe decât că este blocată acolo cu cineva.

-Oare?

-Uite ce este,i-am spus pentru că este o situație pe care poate s-o înțeleagă și el.Să mergi în sus pe munte pe o vreme ca asta casă salvezi un cetățean rătăcit? Nu poate înțelege în felul ăsta simțul datoriei.Dar să te duci după femeia ta,care este acolo cu alt bărbat,asta da,asta poate justifica o acțiune nesăbuită.Chiar și faptul ca ameninți pe cineva cu pistolul.Nu mai scoaseră nicio vorbă până ajunseră la garaj.Dutch îi spuse lui Bull să se întoarcă la sediu ca să vadă dacă avea să aibă nevoie de el undeva.Dacă nu se putea duce acasă.

-Am înțeles,domnule.Apoi,privind în pământ,spuse stânjenit:îmi pare rău,

domnule,că n-am reușit să ajungem la soția dumneavoastră.

-Ne vedem mâine,i-o tăie Dutch scurt.Polițistul se îndreptă spre mașina de poliție.Hawkins tocmai se urca în cabina camionului,când Dutch îl ajunsese din urmă.

-Mâine-dimineăța te caut la prima oră.Să nu mă faci să umblu după tine.

-Am să fiu acasă la mine.Știți unde stau?

-Vin să te iau dis-de-dimineăța.Dacă ești cumva beat când ajung acolo sau mahmur,ai să-ți dorești să te fi împușcat pe munte.Merșeră în spatele mașinii lui Hawkins până ieșiră din garaj.Nu era de mirare că una dintre luminile din spate lipsea.

-Am să-i trimit o amendă pentru asta,mormăi Dutch,când Hawkins o luă pe altă stradă după intersecție.Când ajunseră acasă la Hamer,Wes spuse:

-Lasă-mă la capătul aleii.Nu e nevoie să intri pe alee.Dutch opri mașina.Câteva clipe niciunul dintre cei doi bărbați nu spuse nimic.Wes privi posomorât prin parbriz.

-Nu dă semne că ar vrea să se potolească,așa e? Dutch înjură zăpada și gheața.

-Mâine-dimineăța trebuie să ajung neapărat acolo,măcar că am să-mi pun arici.

-S-ar putea ca asta să fie exact ceea ce va trebui să faci.Acum unde te duci?

-O să mă mai plimb puțin prin oraș.Să văd dacă totul e în regulă.

-Ce-ar fi să parchezi mai bine mașina și să te duci la culcare,Dutch?

-N-aș putea să dorm nici dacă aș încerca.Am prea multă adrenalină și cafeina în mine.Wes se uită lung la el.

-Eu te-am recomandat pentru postul ăsta.

-Și ce,acum îți pare rău? făcu Dutch,uitându-se dur la el.

-Nu.Dar nu cred că sunt deplasat dacă îți amintesc cât de mult depinde viitorul tău de succesul de aici.

-Uite ce este,dacă crezi că nu-mi fac bine treaba...

-N-am spus asta.

-Atunci ce este?

-Este în joc reputația ta și la fel și a mea.

-Dar tu știi să te acoperi întotdeauna foarte bine,nu-i așa,Wes?

-Ai perfectă dreptate,chiar așa fac,ripostă el.

-Ai avut întotdeauna oameni mari și tari în linia întâi ca să te acopere și dacă nu reușeau era vai de pielea lor.Eu eram acolo în spate,strivit de niște indivizi cu gâtul mai gros decât talia mea.Puțin îți păsa dacă or să mă strivească,atâta timp cât tu te simțeai protejat.Dându-și seama ce impresie de persoană imatură făcea,

amintind de vremurile când jucau împreună fotbal,își înghiți comentariile pe care mai voia să le facă.Ceea ce spusese Wes era adevărul adevărat și urât.Știa și el.Numai că îl enerva să audă asta din gura altcuiva.

-Dutch,spuse Wes pe un ton măsurat cu grijă,acum nu ne mai jucăm de-a baba oarba aici.Și nici măcar nu jucăm fotbal.În orașelul nostru este un psihopat,un pervers ticălos care omoară femeile.Cinci până acum.Numai Dumnezeu știe ce le face.Oamenii sunt

însăpăimântați și au ajuns la limita răbdării, întrebându-se câte victime o să mai facă până o să fie prins.

-Ce vrei să spui?

-Vreau să spun că nu am văzut să te preocupe această criză a orașului nici pe departe așa cum te preocupă faptul că Lilly este blocată într-o cabană drăguță într-o noapte înzăpezită. Sigur, ești îngrijorat din cauza ei. Foarte bine. O oarecare îngrijorare este justificată. Dar, pentru Dumnezeu, încearcă să privești lucrurile în perspectivă.

-Nu-mi mai ține predici, domnule Președinte al Consiliului Municipal. Vocea șoptită a lui Dutch contrasta puternic cu furia care fierbea în el. Nu ești chiar un etalon de moralitate, Wes. Și ca să aibă ultimul cuvânt, mai adăugă: Mai ales când este vorba de fericirea femeilor.

CAPITOLUL 11

Ai astm?

-Astm cronic. Nu este un astm alergic. Lilly căută în interiorul poșetei goale,

știind că era inutil. Trusa mică în care își ținea medicamentele nu mai era acolo.

Își trecu neliniștită mâinile prin păr și apoi își acoperi gura și gâtul cu mâna.

-Unde poate fi?

-Dar nu ai nicio criză de astm.

-Pentru că iau medicamente ca să o previn. Am un inhalator și niște pilule.

-Fără ele...

-Aș putea face o criză. Ceea ce ar fi foarte rău pentru că nu am bronhodilatatorul.

-Bronho...

-Dilatator,dilatator,spuse ea impacientată.Un inhalator care se folosește în timpul crizei.

-I-am văzut pe unii care foloseau așa ceva.

-Fără el nu pot să respir.Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere.

-Unde poate să fie trusa aia? E cam atât de mare spuse ea,ținând palmele cam la zece centimetri depărtare una de alta.Este din mătase verde,cu mărgelile de cristal pe ea.Mi-a dăruit-o anul trecut de Crăciun una din fetele din redacție.Observase că cea pe care o aveam se uzase.

-Poate că ai lăsat-o...Lilly nu-1 lăsă să termine și se repezi:

-Era în poșeta mea,Tierney.Era acolo în după-amiaza aceasta.

-Ești sigură?

-Absolut sigură.Aerul rece poate provoca o criză de astm,așa că am folosit unul dintre inhalatoare chiar înainte să plec de la cabană.Devenind tot mai nervoasă,

începu să-și frângă mâinile.Era în poșetă în după-amiaza asta,dar acum nu mai este nicăieri,așa că ce s-a întâmplat cu ea?

-Calmează-te!Lilly îl ocoli,furioasă de incapacitatea lui de a înțelege panica ce o cuprinsese.Nu știa ce înseamnă să vrei să respiri și să-ți fie teamă că în curând n-ai s-o mai poți face.

-Nu-mi spune tu mie să mă calmez,nu știi...

-Așa este.O apucă de umeri și o scutură ușor.Nu știi nimic despre astm,dar știu că isteria nu te poate ajuta în niciun caz.Așa că,liniștește-te!

Lilly nu putea să sufere tonul lui superior, dar firește că avea dreptate. Încuviință din cap și se desfăcu din strânsoarea lui.

-Foarte bine, sunt calmă.

-Hai s-o luăm înapoi pe urma ei. Ai folosit inhalatorul când ai plecat de la cabană, așa este?

-Ultima dată când ieșeam pe ușă. Știu că l-am pus înapoi în poșetă. Îmi amintesc că m-am luptat cu incuietoarea, pentru că îmi pusesem mânușile. Dar chiar dacă din greșeală l-aș fi uitat aici, ar trebui să fie în camera asta. Dar am căutat fiecare centimetru pătrat din cabana asta. Nu este aici, căci altfel unul dintre noi l-ar fi găsit.

-Poșeta ta a fost aruncată pe podeaua mașinii atunci când te-ai lovit de copac,

mai ții minte? Nu, nu-și amintise de asta până acum.

-Bineînțeles, mormăi ea. Probabil că atunci a căzut trusa. Era deasupra tuturor celorlalte lucruri, pentru că am pus-o acolo ultima.

-Deci aceasta este explicația logică. Când ai tras poșeta de sub bord, te-ai uitat să vezi dacă trusa cu medicamente este acolo?

-Nu. Nu mi-a dat prin minte să mă uit dacă nu căzuse ceva pe jos. Mă gândeam numai la necazul nostru.

-În condiții normale, când ai avea nevoie de medicament?

-Înainte de culcare. Numai dacă nu am vreo criză, căci atunci am nevoie de inhalator imediat. Tierney reflectă la cele auzite.

-Atunci înseamnă că va trebui să facem totul pentru a preveni o criză. Ce o provoacă? În afară de

respirarea aerului rece.Și apropo,cum naiba ai urcat panta,

practic cărându-mă și pe mine,fară să ai nicio criză?

-Medicamentele au efect tocmai în acest sens.Dacă mă port normal și îmi iau medicamentele,pot să fac orice doresc.De exemplu,să vâslesc în caiac,adăugă ea,cu un zâmbet slab.

-Dar urcușul ăla pe mine aproape că m-a dat gata,Lilly.Tu cum de i-ai făcut față?

-Poate că aveam în acel moment puteri supraomenești.Ca să-1 facă să înțeleagă gluma,Lilly continuă:

În timp ce stătea,acolo în drum,am alergat să iau pătura,apoi încolo și înapoi și mă întrebam de ce nu simt acel puseu de adrenalină despre care se spune că îl au oamenii când sunt într-o situație de criză.

-Probabil că ai avut acel puseu de adrenalină,dar nici nu ți-ai dat seama de el.

-Firește.Oricum,crizele sunt provocate de suprasolicitare,asta e sigur.Și apoi și de substanțele iritante,cum ar fi praful,mucegaiul și poluarea atmosferică.Dar este vorba și de stres,continuă ea.Și asta poate provoca o criză.

După ce a murit Amy,am avut crize dese,pentru că plângeam foarte mult.Cu timpul au scăzut în frecvență,firește,dar trebuie oricum să evit să mă solicit prea mult.Îi zâmbi într-un mod care spera ea că este încurajator.

-Sunt sigură că n-o să am nimic.Probabil că nu contează dacă am să sar câteva doze.Tierney se uită gânditor la ea,apoi aruncă o privire spre ușă.

-Mă duc înapoi la mașină s-o caut.

-Nu! Lilly îl apucă de mânecă și se agăță de ea ca și când viața ei ar fi depins de asta. Mai rău decât să nu aibă medicamentele la îndemână ar fi fost să nu le aibă și să sufere o criză cât timp era singură. Curând după moartea lui Amy, avusese o criză în timpul nopții. Fusese trezită din cauza zgomotului pe care îl făcea propria ei respirație și începu să se înece cu acumulările de mucus. Toate căile respiratorii îi erau aproape complet blocate în momentul în care inhalase medicamentul care îi salvase viața. Fusese un episod înspăimântător, pentru ca era singură. Dutch nu venise acasă în noaptea aceea. Și nici nu-i telefonase ca să spună că întârzie. Pentru că numai avea ce scuză să invoce, găsise că este mai comod să nu mai telefoneze ca să-i mai spună vreo minciună.

În cele din urmă renunțase să-1 mai aștepte și se dusesse la culcare. Își amintește că se gândise după aceea ce lecție bună ar fi fost pentru el dacă ea nu și-ar fi găsit inhalatorul la timp sau dacă nu ar fi fost suficient ca să-i curețe căile respiratorii și ar fi venit acasă exact ca să constate că ea se sufocase în timp ce el era cu altă femeie. Dându-și seama că încă îl mai ținea pe Tierney de mânecă într-o încleștare disperată, îi dădu drumul.

-Nu ai să reușești să ajungi până la mașină și înapoi fără să cazi, spuse ea. O să rămâi acolo să degeri în frig sau leșinat, iar eu am să rămân tot fără medicamente. Va fi mai rău, nu mai bine. Tierney respiră adânc.

-Mi-e teamă că ai dreptate. Am să amân mersul până acolo pentru momentul când într-adevăr nu vom mai avea încotro.

-Dacă ai de gând să pleci,să nu te duci fără să-mi spui.Îi era rușine de emoția pe care o simțea în gât,dar era de o importanță vitală ca el să înțeleagă acest lucru.

Am avut astm de când mă știu,dar oricum o criză gravă este o experiență înfricoșătoare.Mă simt foarte bine singură atât timp cât inhalatorul meu de urgență este la îndemână.Dar acum nu este.Nu vreau să mă trezesc că mă sufoc și sunt singură aici,Tierney.Promite-mi!

-Îți promit,spuse el încet.Unul din butucii din foc se mișcă,trimițând scânteii în sus pe coș.Lilly se întoarce de la el și îngenunche în fața căminului ca să mai răscolească tăciunii de sub grătarul de fier.

-Lilly?

-Hm? Cum Tierney nu răspunse,se întoarce: Ce este?

-Ce-ai zice dacă ne-am culca unul lângă altul?

Marilee Ritt avusese o seară relaxantă.Deși încă nu se anunțase oficial,știa că mâine nu se vor ține cursuri.Chiar dacă autobuzele ar putea să meargă,ceea ce era exclus,ar fi costat foarte mult să se încălzească școala când afară era așa de frig.Oricum,adinistratorul va simți satisfacția perversă să-i anunțe pe toți numai în ultimul moment,probabil cu o ora înainte să sune clopoțelul de intrare.

În loc să corecteze lucrările elevilor,aceasta fiind ocupația pe care o avea seara,

preferase să se uite la un film pe care îl împrumutase de la magazin.Eroina principală era un personaj superficial.Bărbatul era un ticălos fără niciun fel de calități speciale.Singurele merite ale filmului

constau în atracția sexuală dintre cei doi actori la fel de frumoși și un cântec foarte reușit, interpretat de Sting. Așa că, ce dacă erau lacune în intrigă și dialogul era stupid? Nu era Dostoievski, dar era bun ca să-ți treacă timpul, iar ei îi plăcea. Străbătu apoi toată casa, stinse luminile și verifică dacă sunt toate ușile încuiate. Privi apoi pe coridorul dormitoarelor și observă că pe sub ușa lui William nu se vedea nicio dâră de lumină. Își spuse că era probabil în pat de câteva ore. Îi plăcea să se culce devreme și să se trezească devreme.

Se duse în dormitorul ei și închise ușa, dar nu aprinse lumina. Stâlpul de lumină din fața ferestrei ei împrăștia suficientă lumină prin obloanele de la ferestre ca să vada pe unde merge. Dădu la o parte pernele ornamentale de pe patul ei și rulă în jos cuvertura. Se duse apoi în baie și începu să se dezbrace. O făcu pe îndelete,

scoțându-și fiecare obiect de îmbrăcăminte încet și așezându-1 apoi frumos,

înainte să-1 scoată pe celălalt. Pielea i se făcu imediat ca de găină, dar tot nu se grăbi. Când rămase complet goală, își scoase elasticul care îi ținea părul într-o coadă de cal și îi dădu drumul, trecându-și degetele printre firele de culoarea grâului, de care era foarte mândră în sinea ei. Îi plăcea să-1 simtă liber și moale pe umerii goi. Cămașa de noapte atârna într-un cui de pe ușă. Și-o trase pe ea. Era foarte subțire și neadecvată pentru anotimp, dar ei îi plăceau cămășile de noapte cu dantelă de mătase și le purta tot anul. Se îndreptă tremurând spre dormitor.

Tocmai se urca în pat, când el o prinse de după talie cu o mână și îi astupă gura cu cealaltă. Marilee

încercă să țipe și-și arcui spatele într-un efort de a scăpa de el.

-Șșșt! șopti el direct în urechea ei.Stai liniștită sau te plesnesc.

Marilee încetă să se mai zbată.

-Așa e mai bine,spuse el.Fratele tău doarme?

-Îhî.O strânse și mai tare de talie,trăgând-o mai aproape de pieptul lui.

Răsuflarea lui era caldă și umedă și o simțea în ureche și pe gât.

-Am întrebat dacă fratele tău doarme.Femeia șovăi o clipă,apoi încuviință.

-Foarte bine.Fă ce-ți spun și n-ai să pățești nimic.Ai înțeles?Inima îi bătea parcă izbindu-se de coaste,dar încuviință din nou din cap.

-Acum am să-mi iau mâna de pe gura ta.Ai de gând să țipi?

Marilee dădu din cap,probabil prea repede ca să fie sinceră.Bărbatul mormăi:

-Dacă încerci...Femeia dădu din cap cu mai multă hotărâre.Bărbatul își luă treptat mâna de pe gura ei.

-Ce ai de gând să-mi faci? murmură ea.Și atunci el îi arătă.

CAPITOLUL 12

Intrusul o apucă brutal de mână,o întoarse cu spatele spre el și îi apăsă palma pe penisul lui scos afară.Marilee își ținu respirația înspăimântată.El îi strânse degetele în jurul penisului în erjecție și i le mișcă apoi în sus și în jos.

Marilee vedea imaginea lor reflectată în oglinda toaletei de pe peretele opus al camerei.Era o mobilă demodată care fusese a bunicii ei și ajunsese apoi a

mamei ei,iar acum era ei.Era o oglindă ovală,cu o ramă de lemn crem pictată cu trandafirași roz.Dar nu era nimic demodat în imaginea pe care o reflecta oglinda.

Era ceva carnal,crud,erotic.În semiîntuneric,se vedea pe ea în cămașa de noapte scurtă,vaporoasă.El era în umbră.Nu vedea din bărbat decât căciula de pe cap și ochii care se întâlneau cu ai ei,în oglindă.Mângâindu-i adâncitura dintre fese,bărbatul șopti:

-Dă-ți jos cămașa.Ea dădu din cap mai întâi încet,apoi hotărâtă:

Înainte să apuce să reacționeze în vreun fel,bărbatul îi smulse bretelele cămășii de pe umeri.Aceasta căzu până în talie,lăsându-i sânii dezgoliți.O cuprinse imediat cu brațele strivindu-i sânii de pieptul lui.Marilee gemu.

-Șșșt,șuieră el.Marilee își mușcă buza de jos.Bărbatul își strecură o mână pe abdomenul ei în jos,încercând să-i desfacă coapsele.

-Desfă-le.

-Te rog...Marilee își depărtă puțin picioarele.

-Mai mult.Femeia ezită,apoi făcu ce i se poruncise.El își vârî degetele în ea.

Ochii lor se întâlneau în oglindă.Parcă luaseră foc.

-Așază-te în genunchi și pune-ți fața pe saltea.Marilee își puse genunchii pe marginea patului,apoi se aplecă înainte până când fruntea i se rezemă de pat.

Mâinile lui fierbinți o mângâiau,o desfăceau,scoteau totul la iveală.Vârful penisului o mângâie puțin înainte de a se înfige în ea.Mâinile ei

apucară convulsiv cearșaful la fel de strâns cum se strângea corpul ei în jurul lui.

-Spune,ce-ți fac? gemu el.Marilee mormăi un răspuns cu fața afundată în saltea.

-Mai tare.Femeia repetă cuvântul și se mișcă în întâmpinarea lui.

-O să termini,nu-i așa? Mișcările lui deveniră mai rapide și mai dese.

-Da,gemu ea.Orgasmul o lăsă umedă,istovită și incredibil de fericită.Tocmai începuse să pălească în momentul în care simți și apogeul lui.Îi ținea coapsele între mâinile lui și întreg corpul i se încordase și vibra.Iar ea termină din

nou cu un orgasm ceva mai mic de astă dată,dar la fel de plin de satisfacție.

După ce își recapătă suflul,se târî înainte pe pat și întinse brațele spre el.

-A fost atât de emoționant.Bărbatul îi cunoștea toate fanteziile pentru că ea i le povestise.Nu le jucau întotdeauna,dar ei îi plăcea foarte mult când o făceau.Îi luă sânii în palme și-și trecu degetele mari peste sfârcurile ei întărite.

-Îți place să fii înspăimântată.

-Trebuie,altfel nu te-ai furișat aici.Se sărutară apoi lung și languros.Când se despărțiră în sfârșit,ea îi atinse dragăstoasă fața.Ai văzut cum m-am dezbrăcat în baie?

-N-ai simțit cum te priveam?

-Ca să fii sinceră,da.În clipa când am intrat în cameră am știut că ești aici.

Voiam să prelungesc mai mult striptease-ul.Știi,poate chiar să mă mângâi.

-Asta îmi place.

-Altă dată.În noaptea asta era prea frig.De fapt,din cauza vremii nici nu te-am așteptat.O sărută coborând cu buzele în jos,pe tors,apoi îngenunche între coapsele ei desfăcute.Când își apăsă fața în el,bărbatul gemu:

-Nu pot fără asta.În fața ușii lui Marilee,William asculta de câteva minute.Apoi zâmbi șmecherește,înăbușindu-și cu greu un chicotit și se strecură pe coridor înapoi,în camera lui.

Întrebarea lui Tierney o luă pe Lilly prin surprindere.Se uită fix la el,prea șocată să poată răspunde

-Poate că ar fi trebuit să ajung mai delicat la întrebarea asta și să n-o arunc așa de brutal,spuse el.De regulă sunt mai subtil.Mai subtil când invita o femeie să se culce cu el.Și cât de des se întâmpla asta oare,se întrebă ea,deși era destul de sigură că se întâmpla destul de des.Era la fel de sigură că puține dintre cele invitate îl refuzau.Râsul ei liber sună foarte fals:

-Ar trebui să mă simt măgulită sau jignită? De ce crezi că o abordare mai subtilă ar fi avut un efect mai bun asupra mea?

-La tine nu se aplică niciun fel de regulă,Lilly.

-De ce?

-Ești prea deșteaptă și prea frumoasă.

-Nu sunt frumoasă.Atrăgătoare,poate,dar nu frumoasă.

-Ba ești.Asta am crezut din momentul în care te-ai urcat în autobuz.

Își amintea că întârziase câteva minute și fusese ultima care se urcase în autobuz.Stătea cu fața spre

ceilalți,căutând un loc liber.Tierney stătea pe rândul al treilea,lângă geam.Locul de lângă el era liber.Ochii lor se întâlneau.Îi întorsese zâmbetul,dar nu acceptase invitația lui silențioasă de a se așeza lângă el.Trecuse mai departe și se așezase pe locul de la margine din spatele lui.

Ușile se încinseseră și autobuzul pornise.Ghidul stătea în picioare pe intervalul dintre scaune și le ura bun venit.Le spuse regulile de siguranță și le explică ce urmau să facă pe Râul Francez.Glumele lui erau cam răsuflate,dar râse politicoasă,la fel ca și Tierney.Ghidul își termină micul discurs și se așeză în spatele șoferului,iar ceilalți călători începură să discute între ei.Tierney se întorsese spre ea.*Eu sunt Ben Tierney.Lilly Martin.Mă bucur să te cunosc,Lilly Martin.*

-Arătai grozav în ziua aia.Știa că ar fi trebuit să oprească discuția aici.Încălca regula fundamentală pe care o stabilise tot ea,să rămână cu mintea concentrată la aspectele practice și să lase toate elementele personale la o parte.

Dar femeia din ea dorea să știe ce are el de spus.Se încruntă nedumerită spre el.

-În costumul meu pentru caiac?

-Niciodată spandexul negru nu a arătat așa de bine.

-Nu e adevărat,dar îți mulțumesc oricum.

-Te-ai prezentat cu numele de fată.Abia la următoarea mea deplasare în Cleary am aflat că acea Lilly Martin pe care o cunoscusem pe râu era,de fapt,doamna Burton,soția înstrăinată a lui Dutch,nou angajatul șef al poliției.

-Mi-am folosit numele de fată în profesie.Iar după ce am depus actele de divorț,

am început să-1 utilizez tot timpul.Cine ți-a spus că eu și Dutch eram căsătoriți?

-Un bătrân pe care îl cheamă Gus Elmer.Îl cunoști? Lilly negă din cap.

-Este proprietarul cabanei unde stau când vin aici.E un personaj foarte pitoresc.

Întotdeauna nerăbdător să stea de vorbă cu oaspeții lui.Fără să las impresia că sunt foarte curios,I-am întrebat dacă o cunoaște pe o anume Lilly Martin,care are o cabană în apropiere.

-Și ți-a împuiat urechile.Ben zâmbi poznaș.

-Dacă Gus avea cumva vreo rețineră în privința bânelor,băutura i-a liniștit conștiința.Când sticla s-a golit,aflasem elementele de bază ale vieții tale,inclusiv despre moartea lui Amy.Asta explica foarte multe.

-În legătură cu ce?Își alese cu multă grijă cuvintele.

-Am observat în ziua aceea de pe râu ca,ori de câte ori râdeai parcă erai tu însăși surprinsă și te opreai imediat.Brusc,zâmbetul îți pierea.Scânteia se stinge în

ochii tăi.Pc moment,m-a șocat.Mă întrebam de ce îți reproșai faptul că te simțeai bine.Parcă ți-ai fi spus că nu ai dreptul să te bucuri,ca și când ar fi fost necuviincios să te simți bine.

-Exact așa era,Tierney.

-Faptul că te simți bine te face să te simți vinovată,peutru că Amy a murit,iar tu ești în viață.

-După cum spune psihiatrul meu,așa este.O cunoștea extrem de bine.Parcă ar fi știut tot ce ascunde în fiecare sertăraș al inimii.Îi citise gândurile din prima zi în care se întâlniseră.Era bine că putea vorbi așa de liber despre Amy,dar puterea lui de

pătrundere era derutantă. Tierney se așează mai bine în fața șemineului, lângă ea.

-Astă seară, când mi-ai povestit tu însăși despre moartea lui Amy, am recunoscut la tine aceeași tristețe pe care o văzusem și în ziua aceea, pe râu.

-Îmi pare rău.

-De ce te scuzi?

-Tristețea îi face pe oameni să se simtă stânjeniți.

-Poate pe alții. Nu pe mine.

-De ce? întrebă ea, privindu-1 curioasă.

-Adinir modul în care ai încercat s-o depășești.

-Nu întotdeauna cu succes.

-Dar cel mai important lucru este că nu te-ai lăsat învinsă. Nu mai adăugă „ca soțul tău”, dar asta era ceea ce gândea.

-Dar oricum, nimănui nu-i place să stea alături de cineva cufundat în tristețe.

-Dar eu sunt tot aici.

-N-ai încotro. Suntem izolați aici, îți amintești?

-Nu mă plâng. De fapt, trebuie să-ți mărturisesc ceva. Mă bucur că suntem aici singuri, tu și cu mine rupți de restul lumii. Vocea lui coborî cu o octavă. Discuția asta a început cu o întrebare.

-Nu, nu vreau să mă culc cu tine.

-Ascultă-mă bine, Lilly! Putem să conservăm căldură, ba chiar să generăm căldură, dacă ne dezbrăcăm și ne vârm sub un teanc de pături. Căldura combinată a corpurilor noastre o să ne țină de cald.

-Da, înțeleg. Faci o propunere mânat strict de nevoie.

-Nu chiar așa de strict.Cam șaptezeci și cinci la sută.

-Tocmai celelalte douăzeci și cinci de procente mă îngrijorează.

Întinse mâna și apucă o șuviță de păr,dar,spre deosebire de ceea ce se întâmplase în mașină,nu-i dădu drumul imediat.O frecă între degete.

-Te-am dorit încă din prima zi.De ce să mai pierdem timpul cu subtilități când sunt absolut sigur că și tu ai știut asta de la bun început? Vreau să te simt sub mine.Dar și acest lucru este foarte important-nu se va întâmpla nimic dacă nu știi că și tu vrei același lucru.Desfăcu degetele și se uită la firele de păr care se resfirau printre ele,apoi îi întâlnește din nou privirea: Jur.

Lilly îl privi în ochi,auzi sinceritatea din vocea lui răgușită și avu încredere în el că se va ține de cuvânt.Era bine,oarecum.Simțea și ,ea o dorință foarte puternică.

Dar nu avea încredere în situație.Încerca să-și imagineze cum ar fi arătat ea și Tierney culcați unul lângă altul,parțial dezbrăcați,strângându-se în brațe numai ca să-și țină de cald,fără niciun fel de explorări sau experimente sexuale.Pe cine își închipuia el că prosteste? Poate pe el însuși,în niciun caz pe ea.

Dar nu s-ar fi făcut nici gaură în cer dacă ar fi cedat dorinței.Dar nu-1 cunoștea decât de...cât? Socotind și ziua din excursia de la râu petrecuse în total cu el

cincisprezece ore.Chiar și în această epocă a relaxării sexuale și a satisfacției fără teama de consecințe,era cam repede pentru ea.Tot ceea ce știa despre el era că știe să-i asculte pe oameni și scrie articole captivante și interesante

pentru reviste.Dar era dispusă oare să aibă relații intime cu un bărbat despre care știa atât de puțin? Femeile din generația mai tânără vor spune probabil că este demodată,lașă.Dar ea prefera să se considere precaută într-un mod înțelept.

-Nu,Tierney.Răspunsul meu rămâne nu.

-Foarte bine.Îi zâmbi strâmb.Ca să fiu sincer,dacă rolurile ar fi inversate,nici eu n-aș avea încredere în mine.Se ridică în picioare.

-Atunci trecem la planul B.Închidem ventilatoarele din dormitor și din baie,

închidem total aceste camere și rămânem numai aici,unde avem o mică rezervă de căldură.Aș putea să aduc salteaua de pe pat și s-o pun în apropierea șemineului pentru tine.Eu am să dorm pe una din canapele,la o distanță de siguranță de un metru și jumătate de tine.Dar dacă vrei să fim mai aproape,fară îndoială că am să fiu foarte înțelegător.Lilly se ridică în picioare și-și scutură pantalonii.

-Planul B este perfect logic.

-Mă bucur că ești de acord.Mă apuc să-1 pun în aplicare.Porni spre dormitor.

-Tierney?Bărbatul se întoarse și privi înapoi.

-Îți mulțumesc că ai acceptat decizia mea fără să mai discuți.Ai fost foarte drăguț.Tierney se uită câteva clipe la ea,apoi acoperi distanța dintre ei din doi pași lungi.

-Nu sunt chiar așa de drăguț.

CAPITOLUL 13

Ai citit vreodată Cartea lui Ieremia,Hoot?

-Ieremia? Nu,domnule.Nu de la un capăt la altul Numai anumite versete.SAC Begley închise Biblia.O

citise tot timpul pe parcursul ultimilor cincisprezece kilometri, pentru care agentului special Wise îi trebuiseră două ore ca să le parcurgă.

-Dumnezeu are un om bun în Ieremia.

-Da, domnule.

-Căruia Dumnezeu Iehova i-a poruncit să spună oamenilor lucruri pe care aceștia nu vor să le audă și pe care oricum foarte curând aveau să le uite.

Cunoștințele lui Hoot despre Vechiul Testament erau cam precare, așa că își exprimă acordul cu afirmația lui Begley printr-un mormăit care nu-l angaja la nimic.

-El îi omoară, știi asta. Încercând disperat să mențină mașina pe șosea și în același timp să urmărească și ceea ce îi spunea Begley, Hoot se întreba dacă pronumele „el” era folosit aici în locul profetului, al lui Dumnezeu sau al aceluia făptaș necunoscut care pândește comunitatea din Cleary. Se gândi că era vorba de acesta din urmă.

-Probabil că aveți dreptate, domnule. Deși, dacă își limitează activitatea numai la această zonă și deocamdată nu am putut stabili nicio legătură între acest caz și alte cazuri din alte părți ale țării-ar fi trebuit să găsim pini acum niște rămășițe pământești.

-La naiba, dar uită-te cum arată „zona” asta! Begley își frecă mâneca de geamul înghețat din dreapta lui ca să vadă ceva în peisajul înghețat. Sunt sute de kilometri pitrați de pădure deasă. Este un teren aspru, de munte.

Văi stâncoase. Peșteri. Sunt și animale sălbatice pe aici. Probabil că le dă pe fetele astea de mâncare la urși. Acest lucru îi declanșează aciditatea lui Hoot. Ultima

ceașcă de cafea pe care o băuse îi lăsase un gust amar în gât.

-Să sperăm că nu este așa,domnule.

-Este o regiune slab populată.Ticălosul care a bombardat Parcul Olimpic din Atlanta s-a ascuns aici ani de zile până să-1 găsim.Nu,Hoot,dacă aș ucide femei tinere,aș alege exact zone ca aceasta ca teren de vânătoare.Arătând cu capul înainte,întrebă: Asta este?

-Da,domnule.Hoot nu mai fusese niciodată în viața lui așa de fericit să vadă o destinație.Condusese mașina toată noaptea pe drumuri mai potrivite pentru o sanie.La o intersecție nu departe de Charlotte,o mașină de patrulă rutieră blocase intrarea pe o rampă.Polițistul a ieșit afară și i-a făcut semn lui Hoot să o ia înapoi.La ordinul lui Begley,Hoot rămăsese pe loc.

Polițistul de apropiase de el,țișând furios:

-N-ai văzut că ți-am făcut semn? Nu poți s-o iei pe aici.Șoseaua este închisă.

Hoot lăsase geamul în jos.Begley se aplecă peste el și îi arătă polițistului legitimația,apoi îi explică că erau în urmărirea unui infractor,se certă cu el,iar în cele din urmă îl amenință că o să împingă mașina poliției din șosea,dacă n-o dă el la o parte imediat.Polițistul dădu mașina la o parte.

Hoot reușise să treacă peste rampă fără să derapeze,dar mușchii gâtului și ai spatelui îi rămăseseră de atunci încordați ca niște noduri.Begley părea să nu-și dea seama de pericol.Fie din acest motiv era așa,fie pentru că avea mare încredere în calitățile de șofer ale lui Hoot,chiar mai mult decât acesta însuși.La ultima oprire,Hoot de-abia apucase

să-și tragă fermoarul după ce mersese la toaletă,că Begley bătea deja în ușă și îi spunea să se grăbească.

Zorii zilei reduseseră numai parțial întunericul.Plafonul de nori era în continuare jos și gros.Ceața și zăpada care continua să cadă limitau vizibilitatea la câțiva metri.Ochii lui Hoot erau obosiți din cauza încordării de a vedea dincolo de capota mașinii.Mersese cu o viteză medie de 20 km pe oră.Dacă ar fi mers mai repede,ar fi însemnat sinucidere curată.Ploaia amestecată cu lapoviță de ieri se transformase acum într-o cădere foarte abundentă de zăpadă,pe care cei de vârsta lui Hoot,și anume treizeci și nouă de ani,nu o văzuseră prea frecvent.

Înainte să stea de vorbă cu Tierney,ar fi vrut să facă un duș,să se bărbierească,să bea o cană mare de cafea fierbinte și să mănânce un mic dejun cald și consistent.Dar când se apropiară de Cleary,Begley îi dădu instrucțiuni să meargă direct la cabanele de la periferia orașului.

Cabanele Whistler Falls erau situate pe malul unui mic lac format de cascada de deasupra lui.De-a lungul gardului care înconjura terenul de joacă se adunaseră nămeți mari de zăpadă.Din coșul de pe acoperișul biroului ieșea fum.În afară de acesta,nu se mai vedea niciun alt semn de viață,iar locul părea un peisaj de iarnă părăsit.Hoot conduse cu grijă mașina,ieșind de pe șosea pe ceea ce spera el să fie o alee.

-Care este a lui? întrebă Begley.

-Numărul opt.Hoot făcu un gest cu capul în acea direcție.Cea care este cel mai aproape de lac.

-Mai este încă înregistrat aici?

-Ieri-seară încă mai era.Dar mașina lui nu este aici,observă Hoot dezamăgit.

Numai în fața unei singure cabane se vedea un vehicul parcat, pe jumătate îngropat în zăpadă. Nu se vedeau urme de mașină pe zăpadă.

-Să vorbim cu administratorul?

-La ce bun? întrebă Begley. Hoot se uită la el. Văd și de aici că ușa de la cabana numărul opt este întredeschisă, domnule agent special Wise. Pun pariu că dacă batem la ușă o să ne deschidă imediat.

-Dar dacă acesta este omul nostru, n-aș vrea să scape pentru că i-am încălcat drepturile civile.

-Dacă este omul nostru, am să-i încalc capul cu un glonț mai bine decât să-l las să scape pe baza unor rahaturi de proceduri. Hoot parcă în fața cabanei numărul opt. Coborî din mașină și se simți mai bine când avu posibilitatea să se întindă,

deși se scufundă până la glezne în zăpadă. Vântul îi tăia respirația, smulgându-i-o parcă direct din plămâni și globii oculari păreau să-i înghețe instantaneu, dar faptul că putea să-și arcuiască spina compensa toate aceste neazuri.

Begley parcă nu observa nici zăpada care îi orbea, nici vântul îngrozitor de rece. Își croi drum spre treptele de la terasa cabanei. Încercă ușa și, constatând că este încuiată, strecură nonșalant o carte de credit în ea. Câteva secunde mai târziu, era înăuntru, împreună cu Hoot. Era ceva mai cald decât afară, dar suficient de frig pentru ca respirația lor să scoată aburi. Cenușa din șemineu era rece. Chicineta de lângă camera principală era curată. Nu erau resturi de mâncare.

Farfuriile fuseseră spălate și lăsate să se usuce. Și erau de destul timp acolo ca să se usuce. Begley își puse mâinile în șolduri și se răsuci încet, înregistrând detaliile din camera principală.

-Nu pare să fi fost aici de mai multă vreme.Nu a mers cu mașina în dimineața aceasta,căci am fi văzut urmele pe zăpadă. Ai idee unde și-a petrecut noaptea domnul Tierney,Hoot?

-Nu,domnule.

-Vreo prietenă prin apropiere?

-Nu,cel puțin din câte știu eu.

-Rude?

-Nu.De asta sunt sigur.A fost copil unic la părinți și aceștia sunt decedați.

-Și atunci unde naiba și-a petrecut noaptea? Hoot nu avea răspuns la această întrebare.Îl urmă pe Begley în camera principală.După ce se uită rapid de jur împrejur,Begley arată spre patul dublu.

-Doamna Begley ar considera că acest pat este făcut neglijent.Spune că așa fac patul bărbații,dacă îl fac,în general.

-Da,domnule.Hoot era bărbat și nu lăsa niciodată patul nestrâns,verifica întotdeauna dacă marginile cuverturii sunt egale.Și nici nu lăsa farfuriile în uscător.Le ștergea și le punea la locul lor.Își ținea CD-urile în ordine alfabetică,

după numele autorului,nu după titlu,iar sertarul cu șosete era aranjat pe culori,de la cele mai deschise la cele mai închise,de la stânga la dreapta.Dar ar fi preferat să-și taie limba decât s-o contrazică pe doamna Begley.

Spre deosebire de camera principală,dormitorul unde dormea Tierney părea locuit.Într-un colț zăceau aruncate o pereche de ghete de cowboy pline de noroi.În mijlocul camerei era un rucsac deschis,din care ieșeau fel de fel de lucruri și articole de îmbrăcăminte.Pe masa de sub fereastră erau

împrăștiate niște reviste.Hoot se luptă cu impulsul lui de a le aranja frumos,în timp ce examina rapid coperțile lucioase.

-Pornografie? întrebă Begley.

-Aventuri,sport,viața în aer liber,fitness.Genul pentru care scrie el articole.

-Rahat,spuse Begley,dezamăgit.Camera asta arată că Tierney este un cetățean cumsecade.

-Ceea ce se potrivește cu profilul ticălosului pe care îl căutăm.

-Corect.Dar asta,la naiba,spuse Begley.Camera asta arată ca cea a băiatului meu cel mare.Așadar,cine este Tierney? Un psihopat ticălos sau exact ceea ce pare că este? Un tip normal căruia îi place viața în aer liber și nu-și ține lucrurile chiar în cea mai mare ordine și nu folosește reviste pornografice ca să se satisfacă?

Întrebarea era retorică.Ceea ce era bine,din moment ce pornografia care se referea numai la reviste 1-a lăsat pe Hoot fără replică.

Ușa de la dulap era deschisă.Begley aruncă o privire înăuntru.

-Îmbrăcăminte de ocazie,dar este marfa de calitate,remarcă el după ce citi câteva etichete.

-Declarațiile cărților lui de credit confirmă acest lucru,spuse Hoot.Nu cumpără de la magazine cu discount.Begley se răsuci pe călcâie și ieși repede din cameră.

Traversă livingul și deschise ușa de la celălalt dormitor.Abia făcuse doi pași în cameră când se opri brusc.

-Am găsit,Hoot!Hoot veni repede și ajunse lângă el într-o secundă.

-O,Dumnezeule,spuse el ținându-și răsuflarea.Deasupra unei mese despre care Hoot își dădu seama că era masa din chicinetă se aflau,lipite pe perete,fo-tografiile celor cinci femei dispărute.Nu-și dăduse seama că lipsește de acolo până n-o văzuse aici.Pe masă se afla un computer și mai multe materiale printate.Din Cleary Call și din publicații provenind din alte locuri destul de îndepărtate,chiar și Raleigh și Nashville fuseseră decupate articole care conțineau reportaje și știri despre femeile dispărute.Anumite pasaje erau marcate cu markere colorate.Mai era și un bloc de scris cu file galbene pe care erau însemnări,unele dintre ele tăiate,altele subliniate sau marcate în alt fel,pentru a fi revizuite sau ținute minte.Erau și cinci dosare,câte unul pentru fiecare dintre cele cinci tinere.Acestea conțineau file cu însemnări de mână,extrase din ziare,fotografiile care fuseseră publicate după dispariția fetelor,anunțuri din ziare.

De fiecare dată când se menționa că făptașul nu a fost identificat,acest lucru era subliniat cu un marker albastru.Begley arată spre unul dintre aceste pasaje.

-Albastru.

-Am observat și eu,domnule.

-Culoarea care reprezintă semnătura lui.

-Așa se pare.

-Asta de când a răpit-o pe Torrie Lambert.

-Așa este,domnule.

-Calculatorul...

-Fără îndoială că are o parolă.

-Poți s-o spargi?

-În orice caz am să încerc.

-Foarte bine,nu mișcați dacă nu vreți să vedeți cum vă stă cu un glonț în cap.

Vocea care rostise cuvintele acestea avea o rezonanță de malaxor de ciment.

-Mâinile sus și întoarceți-vă în loc foarte încet.Begley și Hoot făcură ce li se spusese și se treziră față în față cu o armă cu două încărcătoare..

-Bună ziua,domnule Elmer.Vă mai amintiți de mine? Charlie Wise?

Omul stătea în mijlocul camerei cu armat la nivelul pieptului.Când Hoot îi spuse pe nume,clipi din ochi ca să vadă mai bine.Avea fața roșie și ridată ca o smochină care stătuse prea mult la soare.Purta o căciulă de paznic mâncată de molii,de sub care ieșeau suvițe rare de păr la fel de albe ca și barba neîngrijită.De jur împrejurul buzelor avea pete de tutun.Zâmbi larg dezvelindu-și gingiile și cei trei dinți.

-Dumnezeule mare,aș fi putut să vă ucid.Lăsa arma în jos.Ați venit să-i dați domnului Tierney premiul ăla?Hoot trebui să se gândească puțin ca să-și amintească povestea pe care o fabricase pentru a-și explica interesul pentru Ben Tierney.

-Ăă,nu.Acesta este agentul special Begley.Suntem...

-Gus,ești acolo?

-La naiba,am sunat la poliție,spuse Gus Elmer.Mă gândeam că a venit cineva să fure lucrurile domnului Tierney în absența lui.Begley înjură în barbă.

Bătrânul se întoarse și-i făcu semn polițistului care băgase capul pe ușa principală să vină încoace.Cu pistolul în mână,acesta se uită curios la cei doi agenți.

-Ăștia sunt hoții?

-Nu suntem hoți.Hoot își dădea seama după tonul lui Begley că acesta se săturase de toată aiureala asta și era pe cale să preia controlul asupra situației care deraiase rapid.Îl împinse pe Hoot înainte și închise cu zgomot ușa dormitorului în urma lui,pentru ca ceilalți doi să nu vadă ce descoperiseră ei.

-Suntem agenți FBI,continuă Begley.Și aș dori să-ți pui revolverul la loc în toc înainte să împuști pe cineva,de exemplu pe mine.Polițistul era tânăr,cu mult sub treizeci de ani,dacă Hoot nu se înșela.Vocea ca de spărgător de nuci a lui Begley și tonul autoritar îl făcură să se fâstâcească.Abia după ce își puse pistolul la loc își aminti să le ceară documentele de identitate.Cei doi se conformară.

Mulțumit să constate că amândoi erau ceea ce pretindeau că sunt,se prezentă și el regulamentar

-Harris.Poliția din Cleary.Își duse mâna la pălăria uniformei,plină de zăpadă în curs de topire.Pantalonii uniformei erau băgați în cizme.Jacheta de piele căptușită părea cu unul sau două numere mai mică,ceea ce făcea ca mâinile să nu aibă o poziție foarte firească.Stăteau depărtate la câțiva centimetri de corp.

-Chiar ești agent FBI? întrebă Gus Elmer,scărpinându-se în barbă cu ochii holbați la cei doi.Pe bune?

-Pe bune,repeta Begley,răspunzând în locul lui.

-Și ce naiba faceți aici? Ce vreți de la domnul Tierney?

-Să stăm de vorbă cu el.

-Despre ce? E căutat pentru ceva? Ce-a făcut?

-Asta aș vrea și eu să știu,spuse Harris.Aveți un mandat de arestare?

-Nici vorbă.Nu vrem decât să-i punem câteva întrebări.

-Hm! întrebări! Harris rumegă o clipă informația aceasta,uitându-se bănuitor la ei.Aveți un mandat de percheziție?Așadar,gândi Hoot,Harris nu era chiar așa de lipsit de experiență cum părea.Ignorând întrebarea,Begley întrebă:

-Șeful dumitale se numește Burton,așa este.

-Da,domnule.Dutch Burton.

-Unde aș putea să-1 găsesc?

-Chiar acum?Era o întrebare atât de prostească,încât Begley nu catadicsi să răspundă.Nu accepta altfel de idee decât,,exact acum".Harris își dădu seama

de gafă și răspunse bâlbâindu-se:

-Păi,ăă,am auzit dispecerul cum spunea că șeful se duce la Cal Hawkins-cel care are camionul pentru împrăștiat nisip-și că după aceea se duc la magazin să bea o cafea.

-Hoot,știi unde este magazinul? întrebă Begley.Hoot dădu din cap în semn că da.Begley se întoarse spre Harris.

-Spune-i domnului Burton că vrem să ne întâlnim cu el acolo peste o jumătate de oră.Ai înțeles?

-Am înțeles,dar se grăbește să...

-Nu există nimic mai important decât asta.Să-i spui că așa am spus eu.

-Da,domnule,răspunse Harris.Dar mandatul?

-Mai târziu.Begley împunse cu degetul spre tânărul polițist,care dăduse să vină spre el.Spre deosebire de jachetă,cizmele păreau să-i fie prea mari.Begley se apropie de el și îi vorbi pe un ton ferm:

-Dacă îi comunică mesajul meu lui Burton prin radioul poliției, spune-i că este absolut obligatoriu să ne întâlnim în dimineața asta. Nu menționa niciun fel de nume. Înțelegi? Este o urgență extremă și o chestiune extrem de delicată. Discreția este vitală. Pot conta pe confidențialitatea dumatăle?

-Absolut, domnule. Înțeleg. Își duse mâna la tâmplă, salută și porni în goană.

Când fusese repartizat la biroul din Charlotte, fusese încântat de ocazia de a lucra sub comanda vestitului director al acestuia. Până acum avusese ocazia să lucreze cu Begley numai indirect. Era pentru prima dată când Hoot avea șansa să-l urmărească în acțiune și să observe calitățile pentru care devenise o legendă vie, atât printre polițiști, cât și printre infractori. Colegii învățau de la el. Infractorii învățau și ei, dar în dezavantajul lor.

Deși nu discuta niciodată despre perioada cât lucrase în Orientul Mijlociu, se povestea că Begley reușise să scape împreună cu alți trei colegi de execuție pentru că efectuaseră operațiuni de spionaj împotriva regimului lui Saddam Hussem. Deși exact acest lucru făceau, Begley îi convinsese pe cei care îl prinseseră că se înșelaseră asupra lor, că era vorba de o identitate falsă și că aveau să regrete amarnic dacă le făceau vreun rău, dacă îi maltratau sau îi asasinau. La cinci zile după ce fuseseră prinși, cei patru oameni plini de praf și morți de sete intrau în holul hotelului Hilton din centrul Bagdadului, spre uimirea colegilor lor, a diplomaților și a presei, care îi considerau deja morți.

Povestea fusese înflorită la fiecare nouă relatare, dar Hoot nu se îndoia că esențialul este

adevărat.Begley era drept ca o săgeată,dar avea gândirea și sufletul unui ticălos.Reputația lui de mare manipulator era pe deplin meritată.

Nu-i dezvăluise nimic important tânărului Harris,dar îl flatase introducându-1 în „chestiunea lor de prioritate maximă și de extremă delicatete”,făcându-1 astfel să uite că nu aveau mandat de percheziție și că,de fapt,fuseseră prinși asupra faptului în timp ce intraseră prin efracție într-o locuință.

Begley mai subliniase și faptul că Harris trebuie să ia legătura de urgență cu șeful lui,scăpând astfel de prezența lui,pentru a-1 putea interoga nestingherit pe Elmer,fără public.

-Aș bea o cafea,tu nu,Hoot? spuse el pe neașteptate.Domnule Elmer,putem să vă impunem ideea de ospitalitate?

-Cum adică? clipi din ochi bătrânul fără sa priceapă.

-Aveți niște cafea? traduse Hoot.

-A,sigur că da.La birou.Și am și un foc bun acolo.Aveți grijă la trepte.Alunecă al naibii de rău.Câteva clipe mai târziu se aflau instalați pe două balansoare cu spătar de piele în fața unui foc care trosnea în cămin.Zăpada de pe ghetele lui Hoot se topea și apa i se prelingea în interior,ceea ce făcea să-i înghețe picioarele și să se simtă foarte neplăcut.Își întinse picioarele cât mai aproape de foc.Cănila de cafea pe care le oferi Gus Elmer erau la fel de știrbe ca și dinții lui,

dar licoarea era fierbinte,tare și delicioasă.Sau poate că i se părea lui așa,pentru că tânjise atât de tare după ea.Deși era foarte dispus să colaboreze cu FBI,Gus Elmer nu reuși să le furnizeze mult mai multe

informații decât cele pe care Hoot le obținuse deja de la el. Ben Tierney era un oaspete liniștit, amabil, care își plătea cu regularitate facturile. Singurul lucru ciudat la el era că refuza să o lase pe femeia de serviciu să facă curat în cabana lui atunci când era acolo. Această particularitate se explica acum prin ceea ce descoperiseră în a doua încăpere.

-Dar asta e numai o ciudățenie, eu nu mă plâng, spuse Gus. Dacă vrei părerea mea, este un oaspete ideal, întotdeauna lasă cabana într-o stare foarte bună, stinge toate luminile, pune gunoiul în ladă ca să nu-1 împrăștie urșii. Iar în ziua când pleacă, eliberează camera înainte de prânz. Da, domnule, e un om foarte corect.

-Ce trofeu impresionant, domnule Elmer, spuse Begley, arătând spre capul împăiat de pe peretele de deasupra căminului. Dumneata l-ai împușcat?

Era o tactică pentru care Begley era vestit. În timpul interogatoriului, arunca din când în când câte un comentariu care n-avea nicio legătură cu discuția. Spunea că asta îl ajută să primească răspunsuri spontane. Schimbând brusc subiectul, nu lăsa persoana pe care o interoga să anticipeze ceea ce urma să întrebe în continuare și să-și formuleze un răspuns în minte.

-Domnul Tierney ți-a vorbit vreodată despre femeii? Elmer, care încă mai admira trofeul, întoarse capul și se uită întrebător la Begley:

-Femeii?

-Soții, foste soții, prietene, amante? Coborând vocea, adaugă: Ți-a spus ceva despre viața lui sexuală? Bătrânul chicoti.

-Nu-mi amintesc așa ceva și cred că mi-aș fi amintit dacă era cazul.O dată l-am întrebat dacă o să vină și doamna și mi-a spus că nu,așa că am crezut că e divorțat.

-Crezi că e normal?Gura bătrânului se deschise,oferind priveliștea deloc atrăgătoare a maxilarelor fără dinți.

-Vreți să spuneți că e poponar? Chiar el?

-Nu avem motive să credem că este homosexual,răspunse Begley.Dar mi se pare ciudat ca un bărbat singur,care arată așa de bine ca el să nu fi pomenit niciodată în fața dumitale de sexul frumos.Hoot era din nou impresionat.Begley sonda memoria lui Gus Elmer fără să lase impresia că face acest lucru.Conta pe faptul că Begley nu putea să-i sufere pe homosexuali.Unui bărbat ca el,nu i-ar fi plăcut ca un chiriaș obișnuit al lui,cu care se și împrietenise de altfel,să fie altceva decât bărbat adevărat,heterosexual până în măduva oaselor.Așa că dacă Tierney ar fi pomenit vreodată de vreo femeie în conversațiile lor,acum bătrânul își va scormoni în memorie ca să-și amintească.

În timp ce se concentra,degetul mic îi plonja în tufa de păr din ureche,începând să se scarpine.

-Acum când mă gândesc,ieri-dimineată parcă a spus ceva despre ultima fată care a dispărut.

-Te superi dacă îmi mai torn o cană? Fără să mai aștepte răspunsul,Begley se ridică în picioare și se duse la filtrul de cafea din colțul celălalt al camerei.

-A venit aici la birou ca să ia ziarul *Call* și a citit prima pagină.Atunci a spus: „Dacă mă întrebi pe mine,se pare că orașul ăsta este blestemat cu un nebun”.

Spunea că îi este milă de bietele fete,că au trecut prin asemenea încercări.

Begley se întoarse la balansoarul lui,suflând în cafea ca s-o răcească.

-Este o cafea excelentă,domnule Elmer.Domnule agent special Wise,te rog să-ți notezi marca.

-Bineînțeles.

-Vreau să cumpăr și eu din asta pentru doamna Begley,s-o iau cu mine când plecăm la Charlotte.Și asta e tot ce a spus domnul Tierney despre fată?

-Păi să vedem,spuse bătrânul,încercând să-și mai amintească ceva.A,nu,a mai spus că o văzuse chiar cu o zi sau două înainte să dispară.

-A spus și unde? întrebă Hoot.

-La magazinul unde își cumpără lucrurile.A spus că s-a oprit acolo ca să-și cumpere o pereche de șosete și chiar ea i le-a dat.

-La ce oră?

-Când a fost el la magazin? N-a spus.A împăturit ziarul,a luat o hartă și a spus că vrea să urce pe vârful.Eu l-am avertizat că s-ar putea să dea vreun urs peste el.A râs și a spus că o să încerce să se ferească și oricum,în această perioadă a anului hibernau,nu-i așa? A cumpărat câteva batoane de ciocolată de la automatul din spate și a plecat.

-A vorbit vreodată despre celelalte fete care au dispărut?

-Nu.Adică nu-mi amintesc...Elmer se opri brusc.Îi aruncă o privire ciudată lui Begley,apoi își mută privirile apoase spre Hoot,care încerca să păstreze un aer

Impasibil.Când se uită din nou la Begley,înghiți cu greutate în sec.Hoot spera că înghițise mai întâi zeama de tutun.

-Credeți cumva că domnul Tierney este cel care răpește fetele alea?

-Câtuși de puțin.Vrem numai să stăm de vorbă cu el ca să vedem dacă îl putem șterge de pe lista noastră de posibilități.Begley vorbise cu mai multă emoție atunci când discutase despre Cartea lui Ieremia,dar Gus Elmer nu se lăsă păcălit de aparenta lui nonșalanță.Dădu din cap,măturându-și pieptul cu barba murdară.

-Este ultimul om la care m-aș fi gândit că ar putea avea ceva de-a face cu femeile alea...

-L-ați auzit vreodată făcând observații depreciative despre femei?

-Despre...cum?

-Comentarii negative sau răuvoitoare.

-A,despre femei ziceați?

-Despre femei în general,sau despre o anumită femeie? Întrebă Hoot.

-Nu,așa cum v-am spus,singura dată când a spus ceva...Se opri,apucă o cutie goală de conserve și scuipe în ea.Stați așa.Mi-am amintit de ceva.Închise ochii.

Da,chiar acum mi-am amintit.Era în toamna trecută.Îmi amintesc pentru că ședeam amândoi acolo afară și adiniram frunzele.M-a întrebat dacă nu vreau să bem ceva împreună și am zis sigur că da.Adică numai așa,ca să alungăm răceala serii,înțelegeți.Și am ajuns cumva la Dutch Burton.

-Șeful politiei? Întrebă Hoot surprins.

-Îhî.Dutch nu e șef aici de prea multă vreme numai de vreo lună sau cam așa ceva și am discutat cu domnul Tierney că „o să dea lovitura cu femeile alea care dispăruseră”.

-Ce a spus mai exact?

-Nimic,numai asta.Scuipă din nou în cutie,se șterse la gură cu dosul palmei și apoi zâmbi spre ei.Dacă mă întrebați pe mine,îl interesa mai mult nevasta lui Dutch.Adică fosta nevastă acum.Begley îi aruncă o privire lui Hoot,ca și când ar fi vrut să se asigure că acesta era atent.

-Ce-i cu ea?

-Se pare că domnul Tierney o cunoscuse în vara aia.Zâmbetul lui Gus Elmer se lăți într-un rânjel oarecum de ușurare.De fapt,pot să spun cu siguranță că nu e deloc poponar.Dacă mă întrebați pe mine,i se aprinseseră rău călcâiele după fosta doamnă Burton.Begley se opri din legănat.

-I se aprinseseră călcâiele după ea...Bătrânul începu să râdă,scuipând o flegmă.

-Mă rog,i se aprinseseră călcâiele,era înfierbântat,excitat,cum vreți să-i spuneți!

CAPITOLUL 14

Lilly se trezi înghețată.Avu nevoie de câteva clipe ca să-și amintească unde este și de ce.Complet îmbrăcată,stătea culcată sub trei pături cu genunchii adunați la piept.Frigul pătrunzător străbătuse prin toate păturile și hainele.

Stătea culcată cu fața spre cămin,dar acesta nu mai dădea căldură.Tăciunii care străluceau când Tierney stin-sese luminile se transformaseră acum în cenușă.

Dădu pătura mai jos,îndepărtând-o de faţă și suflă.Respirația ei formă imediat un nor de abur.Probabil că rezervorul de propan se golise peste noapte.Șemineul avea să fie acum singura lor sursă de căldură.Ar fi trebuit să se ridice și să pună lemne pe grătar,să facă focul.Dacă s-ar fi mișcat,s-ar fi încălzit puțin.

Dar nu se putea hotărî să iasă din culcușul cât de cât călduț.Camera era tot cufundată în întuneric și numai o dâră subțire de lumină cenușie se strecura printre draperii Vântul sufla la fel de puternic ca și cu o zi mai înainte.Din când în când,ramurile învelite în gheață ale copacilor se loveau de acoperiș.Era o zi perfectă ca să stai ghemuit în pat.Poate că ar fi trebuit să accepte propunerea lui Tierney.Dacă ar fi acceptat-o,poate că acum n-ar mai fi tremurat în halul ăsta de frig.Dar nu,luase decizia corectă.O apropiere prea mare ar fi schimbat situația izolării lor și ar fi complicat-o de zece ori mai mult.Se complicase destul și printr-un simplu sărut.Un simplu sărut? Nu tocmai.Fusese scurt,dar îi tăiasse respirația.Tierney îi dăduse drumul imediat.Se întorsese cu spatele spre ea și continuase conversația,ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.Spusese că acum probabil putea să doarmă,deoarece trecuseră deja câteva ore de când avusese lovitura la cap.Încercând să pară la fel de blazată ca și el,fusese de acord.O îndemnase din nou să mănânce ceva,dar spusese că nu-i este foame,iar el spusese că nici lui nu-i este.O invitase să folosească prima baie.În timp ce era în baie,Tierney trăsese salteaua de pe pat și o târâse în living.Îl certase apoi că nu o așteptase ca să-l ajute,dar el spusese că nu trebuie să se lupte cu salteaua,din

moment ce un efort i-ar putea declașa o criză de astm. Ea îi aminti însă că suferise o lovitură puternică și nici el nu trebuia să se forțeze. Dar faptul era consumat, astfel că discuția se oprise aici. Când ieși el din baie, Lilly era înfășurată în păaturi. Tierney stinsese lumina și se întinsese pe una din canapele. O întrebase dacă îi era destul de cald și îi oferise una dintre păturile lui, dar ea o refuzase, spunând că se simte bine, și îi mulțumi.

Tierney se tot foia. I-a trebuit destul de mult timp până să-și găsească locul. Îl întrebase dacă nu-1 doare capul, dar spusese că e acceptabil. Se oferise să arunce o privire, eventual să-i mai aplice niște antiseptic și un bandaj nou, dar el spusese nu, mulțumesc, se uitase el când fusese în baie. Lilly se întrebase în sinea ei cum putuse să vadă la ceafă, din moment ce în baie nu era decât o singură oglindă, dar nu mai insistase. Mai adăugă că, deși era plin de vânătăi, nu observase semne de hemoragie internă, iar ea răspunsese mormăind ceva aproape ininteligibil în sensul „Asta e bine”. Apoi mormăitul lui de încuviințare pusese capăt dialogului.

Îi trebuise aproape o oră ca să adoarmă și era foarte sigură că el era încă treaz când adormise ea. În perioada aceea dintre momentul în care stinsese lumina și momentul când adormise, stătuse întinsă acolo, țeapănă și tăcută și... mai cum? Așteptând ceva? După sărut, tensiunea dintre ei devenise mai densă, groasă s-o tai cu cuțitul. Conversația trena. Evitau să se privească în ochi. Erau exagerat de politicoși unul cu altul. Ignorarea sărutului îl făcuse să capete și mai multă importanță. Dacă ar fi glumit despre el, dacă ar fi spus ceva în genul: „Ei, bine că am

scăpat și de asta! Acum,că ne-am satisfăcut curiozitatea,putem să ne relaxăm și să ne vedem de supraviețuire”-atunci sărutul ar fi fost mai ușor de șters din memorie.Dar așa,se prefăceau că nu se întâmplase.Niciunul nu știa ce crede celălalt despre el.Prin urmare,pentru că fiecăruia îi era teamă să nu greșească,să spună sau â facă ceva ce ar putea să tulbure echilibrul atât de fragil sărutul rămase ignorat.Dar acum,după acea indiferență afișată în mod stângaci,Lilly se așteptase măcar puțin ca el să spună ceva de genul „Asta-i o aiureală!” și să vină alături de ea,sub pături.Pentru că nu fusese un simplu sărut.Fusese un preludiu.

-Nu sunt chiar așa de drăguț,spusese el.

O clipă mai târziu îi ținea fața în mâinile lui puternice,pe care i le adinirase toată seara și își apăsase buzele pe gura ei.Nu ezitase și nici nu-i ceruse voie.Era o scuză sau o încercare timidă? Nici pomeneală! Din momentul în care buzele lui o atinseseră,nu mai era în el decât sete și dorință.

Îi desfăcuse haina și-și băgase mâinile sub ea.O cuprinsese cu brațele,îndoise puțin genunchii și o trăsese spre el.Își proptise mâna în spatele ei,în dreptul taliei și o ținuse strâns lipită de el,într-un mod care spunea fără echivoc: *te doresc*.

Un val cald de dorință i se răspândise în abdomen și de-a lungul coapselor.Era adinirabil să simtă din nou această senzație pe care n-o putea înlocui nicio băutură și nici un drog.Nu exista nicio altă senzație comparabilă cu excitația sexuală.Trecuseră atâția ani de când n-o mai simțise.Și în nici un caz după moartea lui Amy,când nici ea,nici Dutch nu mai aveau resursele emoționale necesare sa facă sex așa cum

trebuie.Încercaseră,dar era foarte greu să se prefacă entuziasmați,iar ea nu se străduise să se prefacă că ajunge la orgasm. Lipsa ei de reacție fusese o altă lovitura împotriva mândriei lui,care era deja profund afectată.Și atunci se gândise să-și refacă mândria având mai multe aventuri.Pe acestea aproape că i le putea trece cu vederea.Se dusese la alte femei ca să primească ceea ce ea nu-i mai putea oferi.Dar ceea ce nu-i putea ierta erau aventurile pe care le avusese înainte s-o conceapă pe Amy.

Îi trebuise foarte mult ca să-și dea seama de ce se culcase Dutch cu alte femei în primii ani ai căsniciei lor,când viața lor sexuală era așa de activă și de bună.Dar își dăduse seama apoi că el avea nevoie să se asigure permanent.În pat,firește.Și încă și mai mult în afara lui.Își mai dăduse seama și cât de istovitor era să-și dea aceste asigurări tot timpul.Niciun fel de încurajare nu părea să fie suficientă pentru el.Se cunoscuseră la o petrecere foarte elegantă pentru obținerea de fonduri pentru acțiunea de caritate susținută de poliția din Atlanta.Ridicat de un val de publicitate recentă ca urmare a rezolvării unui caz de omucidere multiplă,

Dutch era centrul atenției departamentului lui și fusese rugat să ia cuvântul la banchet.Se urcase pe podium și fusese frumos,fermecător și elocvent.Reprezenta o combinație uimitoare: fostă vedetă de fotbal în colegiu,devenise acum un erou al rezolvării cazurilor de crimă.Cuvântarea lui îi făcuse pe oameni să-și deschidă portofelele cu generozitate și o îndemnase și pe Lilly să se apropie de el după aceea și să se prezinte.Până la sfârșitul evenimentului,își fixaseră deja o întâlnire ca să ia masa împreună.Șase

luni mai târziu erau căsătoriți și în primul an viața fusese cum nu se poate mai frumoasă. Amândoi lucrau din greu ca să se realizeze în profesiile lor, dar se și distrau și se iubeau din plin. Își cumpăraseră cabana și mergeau acolo în weekend. Uneori nu ieșeau deloc din dormitor.

Pe atunci, Dutch adusese în pat încrederea în sine. Se vedea în felul în care făcea dragoste. Era un partener generos și sensibil, un amant atent și înflăcărat un soț

După aceea însă începuseră certurile, pornite din resentimentul lui față de capacitatea ei de a câștiga bani care o depășea cu mult pe a lui. Ea susținuse că aceasta nu are nicio importanță, pentru că el își alesese o carieră în serviciile publice, unde erau slujbele cele mai grele și cele mai prost plătite și de cele mai multe ori neapreciate. Era adevărat, dar el vedea în acest lucru eșecul lui. Se temea că nu va ajunge niciodată la același nivel de realizări în poliție pe care îl va avea ea la revistă. Cu timpul, obsesia lui legată de eșec se transformase într-o profeție care se împlinise. În același timp, steaua lui Lilly se ridica tot mai sus. Succesul ei continua să roadă din mândria lui. Și se gândise să compenseze acest neajuns cu femeile care îl priveau ca pe eroul strălucitor care ar fi vrut el să fie.

De fiecare dată când Lilly îl prindea înșelând-o, își exprima cele mai profunde regrete și spunea că aventurile lui nu au nicio importanță pentru el. Acestea aveau însă importanță pentru Lilly, care, în cele din urmă, îl amenință că o să-1 părăsească. Dutch declarase că, dacă îl părăsește, o să moară, îi jurase că îi va fi credincios, îi spusese că o iubește și o implorase

să-1 ierte.Și ea îl iertase-pentru că era însărcinată cu Amy.Perspectiva unui copil le consolidase căsnicia.Dar numai până când se născuse Amy.În lunile de după nașterea fetiței,Dutch începuse să se întâlnească cu o polițistă.Când Lilly îl acuză de ceea ce știa că este un fapt sigur,el negase,spusese că bănuielile ei se depresiei,lactației și instabilității hormonale.Ridicolul lui o jignise mai mult decât minciunile transparente.În mijlocul acestui câmp de luptă,Amy crea o zonă neutră în care puteau coexista.Genera suficientă dragoste pentru a face ca lucrurile să pară normale.Se bucurau împreună de copil și acest lucru îi ajuta să uite de neînțelegerile din trecut.Evitau chestiunile care puteau genera fricțiuni.Nu erau tocmai fericiți,dar erau destul de echilibrați.Apoi Amy murise.Eșafodajul deja șubrezit al căsniciei se prăbușise rapid sub povara de durere și suferință.Relatia lor se înrăutățise tot mai mult până la un nivel la care Lilly își spusese că mai rău n-are cum să fie.Dar fusese și mai rău.Acum,când își amintea incidentul care,

pentru ea,fusese lovitura de moarte,Lilly se scutură instinctiv și-și trase genunchii și mai tare la piept,îngropându-și adânc capul în pernă.

După câteva clipe își aminti că acum căsnicia ei era de domeniul trecutului.Nu mai trebuia nici măcar să se gândească la ea.Ziua de ieri marcuse emanciparea ei față de Dutch.Nu mai era legată de el nici sentimental,nici legal,așa că acum putea să privească numai înainte.Momentul în care Tierney intrase în viața ei era o adevărată ironie a sortii.Reapăruse în ziua în care devenea oficial liberă.

Noaptea trecută nu numai că îi reactivase senzorii erotici, dar îi trezise cu multă intensitate. Sărutul lui o făcuse să-i zvâcnească urechile.

Se simțise atrasă de el chiar din clipa în care îi zâmbise de pe locul acela din autobuzul rablagit. Pe parcursul zilei pe care o petrecuseră împreună pe râu ajunsese să-i placă absolut totul la el. Firește că și înfățișarea exterioară. Ce ar fi putut să nu-i placă? Dar îi plăcuse și așa, de el, de faptul că era inteligent, de ușurința cu care putea discuta despre orice subiect. Și celelalte persoane din grupul acela se simțiseră atrase de el. Fetele de liceu nu făcuseră niciun secret din atracția pe care o simțeau pentru el. Dar chiar și instructorul acela înfumurat, care la început fusese iritat de calitățile superioare de caiacist ale lui Tierney, în cele din urmă începuse să-i ceară sfaturi. Tierney atrăgea oamenii fără niciun efort aparent. Nimeni nu era străin pentru el. Și totuși, el însuși, rămânea străin.

Se împrietenea cu oamenii și îi invita să vorbească despre ei înșiși, dar nu spunea mai nimic despre el. Acesta să fi fost oare paradoxul care îl făcea atât de misterios și de seducător? Fu uimită să constate că folosisse cuvântul „seducător” în legătură cu el și asta din cauza nuanței ușor sinistre. Dar nu-i venea în minte niciun alt cuvânt mai potrivit ca să descrie magnetismul lui Tierney. În cele două ocazii când fusese cu el dăduse dovadă de această calitate greu de definit într-un mod care era de-a dreptul neliniștitor. De când își spusese bună ziua prima dată și până ajunseseră la sărutul de aseară. Ajunseseră pe drumuri separate, dar în mod indiscutabil. Așa că atunci când el o sărutase, i se păruse un lucru inevitabil,

care pur și simplu fusese amânat câteva luni. Sărutarea meritase așteptarea. Își amintea foarte clar apăsarea degetelor lui mari pe față în momentul în care îi înclinase capul, păstrase amintirea răsufării lui pe buzele ei, a limbii lui care se strecurase plină de înțelesuri în gura ei. Făcând cât mai puțin zgomot cu putință, se întoarse să se uite la el și zâmbi. Era prea înalt pentru canapea. Brațul canapelei era la jumătatea gambei lui. Își pusese o pernă sub cap ca să-1 mențină ceva mai sus. Era acoperit cu păturile până sub bărbie, unde peste noapte îi crescuse barba. Stătuse ani de zile în soare și vânt, dar urmele lăsate de ele îi veneau bine. Îi plăceau ridurile care radiau de la colțurile ochilor lui. Buzele îi erau ușor crăpate. Își amintea de acest lucru și din timpul sărutului, când se frecaseră de buzele ei. Nu ar fi deranjat-o dacă sărutul ar fi durat ceva mai mult. Sau dacă ar mai fi fost și un al doilea sărut. Refuzul ei de a se culca cu el nu exclusese neapărat un sărut, dar se pare că el așa înțelesese. Fie așa, fie nu-i plăcuse la fel de mult cât îi plăcuse ei. Nu. Imposibil! Chiar dacă n-ar fi simțit apăsarea aceea specifică de sub abdomen, geamătul acela de regret când îi dăduse drumul era suficient ca s-o convingă că fusese prins de sărut la fel de mult ca și ea, dacă nu chiar mai mult. Părea de-a dreptul supărat când întrerupsese sărutul, o lăsase și apoi se întorsese cu spatele.

Atunci de ce nu continuase? Sau de ce nu întrebase cel puțin dacă putea să continue? îi explicase foarte clar că nu mai are nimic cu Dutch. Ar fi trebuit să presupună că nu avea nicio altă relație, dar...

Gândurile îi zburară în altă parte. Ea nu avea nicio altă relație, dar Tierney? Nu purta verighetă. Nu

pomenise nicio clipă de vreo soție sau de vreo altă relație importantă,dar e drept că nici ea nu întrebase.Și nu însemna nimic nici faptul că îi ceruse o întâlnire în ziua când se cunoscuseră.Bărbații căsătoriți se întâlneau mereu cu alte femei.Seara trecută nu spusese niciodată că soția sau prietena lui ar putea fi îngrijorată dacă nu se întoarce acasă,dar acest lucru nu însemna că nu exista o soție sau o prietenă care se plimba nervoasă prin cameră,întrebându-se unde și cu cine era,așa cum se întrebase ea atâtea nopți despre Dutch.

Ce naivitate din partea ei să presupună că nu există nici o femeie în viața lui! Un bărbat care arăta ca el.*Haide,Lilly,vino-ți în fire!*

Privirea îi alunecă spre rucsacul care stătea tot pe podea sub masa unde îl împinsese el seara trecută spunând că nu are acolo nimic folositor.

Dar ar fi putut să-i ofere anumite informații.

-Scott?

-Hmm!

-Trezește-te!

-Hmm?

-Am spus să te trezești.Scott se rostogoli pe spate și deschise ochii.Wes stătea în cadrul ușii și se încrunta la el.Băiatul se rezemă în coate și se uită pe fereastră,

unde totul era alb.Nu se vedea nici măcar gardul de la curtea din spate.

-Nu s-au anulat orele la școală?

-Normal că s-au anulat.Dar dacă îți închipui că ai să zaci ca un leneș toată ziua,te înșeli.Ridică-te.Te aștept în bucătărie.Ai trei minute.

Wes plecă din ușa și Scott înțelese că nu mai era rost de dormit. Cu o înjurătură,

căzu la loc pe pernă. Nu avea dreptul nici măcar să profite de ziua liberă din cauza zăpezii. Orice altă persoană din oraș putea face asta, numai el nu, nu, fiul antrenorului nu putea să-și permită, îi venea să-și tragă plapuma peste cap.

Probabil că ar fi dormit toată ziua dacă ar fi fost lăsat. Dar dacă nu ajungea în bucătărie în trei minute, ar fi fost iadul pe pământ. Mormăind printre dinți un „La naiba!” aruncă plapuma de pe el. Tatăl lui chiar îl cronometra. Când intră în bucătărie, Wes se uită la ceasul de pe perete, apoi se uită la el și îi dădu de înțeles că nu respectase termenul limită. Mama îi veni în ajutor.

-Bună dimineața, iubitele. Ochiuri cu slănină sau napolitane?

-Ce se face mai ușor. Se așează la masă și-și turnă un pahar de suc de portocale, căscând larg.

-La ce oră te-ai întors aseară? îl întrebă tatăl său.

-Nu știu exact. Nu erai încă acasă.

-Am fost cu Dutch.

-Tot timpul?

-Câteva ore.

-Ați reușit să ajungeți sus, pe munte? Până să termine Wes de povestit ce făcuseră noaptea trecută, Dora îi servi lui Scott o farfurie cu ochiuri cu șuncă și două napolitane. Băiatul îi mulțumi cu un zâmbet.

-Am avut o adevărată aventură, spuse Wes. Mai ales ca să ajungem în fundătura aia unde l-am găsit

pe Cal Hawkins. Am avut noroc să scăpăm fără un glonț în fund de la niște derbedei beți.

-Wes! Wes râse văzând cât de oripilată este soția lui.

-Calmează-te, Dora, Scott știe că există și lucruri dintr-astea. Nu-i așa, Scott?

Stânjenit din cauza mamei sale, Scott lăsă capul în jos și continuă să mănânce.

Tatăl lui credea că este drăguț să folosească cuvinte vulgare cu el, ca și când ar fi vrut să-l includă în societatea bărbaților, cărora li se permiteau astfel de privilegii. Era fals, firește, pentru că în toate celelalte privințe era tratat ca un copil de doi ani. Mai avea numai câteva luni până să împlinească nouăsprezece ani, dar i se spunea când să mănânce, când să se trezească și când să se ducă la culcare.

Era cel mai în vârstă din clasa lui. Tatăl lui îl pusese să repete clasa a șasea. Și asta nu pentru că ar fi rămas corigent la vreo materie sau nu ar fi fost suficient de socializat, dar Wes dorise să-i mai acorde încă un an ca să crească și să se dezvolte suficient înainte să ia parte la activitățile sportive din liceu. Faptul că fusese silit să repete o clasă fusese ceva umilitor pentru el, dar Wes luase această decizie fără să discute nici cu el, nici cu mama lui și rămăsese la această decizie în ciuda protestelor lor.

-Cercetașii de colegiu încep să caute jucători încă de la clasa a șaptea și a opta,

spuse el. Dacă mai crești încă un an o să ai un avantaj în plus. Vii de la o școală mică, așa că ai nevoie de toate avantajele pe care le poți obține.

Și acum lua toate deciziile în locul lui. Din punct de vedere legal, Scott era bărbat. Ar fi putut să meargă la

război și să moară pentru patrie,dar nu putea să-și contrazică tatăl.Ca și când i-ar fi citit gândurile,Wes îi spuse:

-Astăzi ai să termini de completat formularele acelea.Nu ai niciun motiv să nu le termini.

-Toți băieții sunt invitați la Gary acasă să stăm la taclale.Gary era unul din colegii lui de clasă.Lui Scott nu-i plăcea în mod deosebit,dar avea o cameră mare cu o masă pentru jocuri și i se păruse mai interesant să petreacă ziua liberă din cauza zăpezii cu colegii decât să completeze formularele de adiniterie la colegiu.

-Mai întâi termini de completat formularele,spuse tatăl său.De astă dată am să verific să văd ce ai făcut.După masă,te duc cu mașina la sala de sport,ca să nu pierzi antrenamentul.

-Pot să mă duc și singur cu mașina.

-O să derapezi pe gheață,o să lovești ceva,poate îți rupi vreun picior.Nu,te duc eu,spuse Wes dând din cap.

-Nu cred că o să fie chiar o nenorocire dacă pierde o zi de antrenament,se amestecă și Dora.

-Asta dovedește cât de puțin te pricepi la treburile astea,Dora.Sună telefonul.

-Răspund eu,spuse Scott.

-Răspund eu,spuse Wes,smulgându-i receptorul din mână.Tu apucă-te de formularele alea.Scott își puse farfuria în chiuvetă,apoi se oferă s-o ajute pe mama lui să spele vasele.Ea refuză însă dând din cap.

-Mai bine fă așa cum ți-a spus tatăl tău.Cu cât termini mai repede,cu atât ai să poți să te duci mai curând la prietenii tăi.Wes puse receptorul în furcă.

-Era William Ritt.Scott simți cum i se ridică părul la ceafa.

-A spus că trebuie să mă duc la magazin imediat.

-De ce? întrebă Scott.Dora aruncă o privire pe fereastră:

-A deschis și astăzi?

-O,da,a deschis și afacerea merge.N-o să-ți vină să crezi cine a venit să se întâlnească cu Dutch.

Îi ținu câteva clipe în suspans pe Dora și pe Scott,apoi rosti în șoaptă:

-FBI.

-Dar ce vor de la Dutch? întrebă Dora.Scott ghicise,dar îl lăsă pe tatăl lui să vorbească.

-Aș putea pune pariu pe o sumă mare de bani că este vorba despre Millicent.Wes își luă paltonul și se îmbracă.Și pentru că eu sunt președintele Consiliului Municipal,Ritt s-a gândit că ar trebui să știu și eu despre asta.Deschise ușa din spate și mai adăugă în timp ce ieșea: Poate că au găsit o urmă.

Scott se uită la el cum pleacă,apoi rămase încă mult timp cu privirile pironite pe ușa care se închisese.

CAPITOLUL 15

De regulă,Linda Wexler se prezenta la lucru la magazinul lui Ritt la ora șase fix,ca să aibă timp pentru făcut cafeaua și toate celelalte pregătiri,ca să deschidă la ora șapte pentru cei care așteptau în fiecare dimineață aici flămânzi să li se servească șuncă prăjită.Dar în dimineața asta nu avea cum să ajungă.Chiar înainte de ivirea zorilor îi telefonase lui William ca să-i spună că acasă la ea era ca în Siberia.

-Și încă mai ninge.Până nu vine camionul cu nisip și aici,pe străzile lăturalnice,

sunt complet izolată. William îi comunicase asta și lui Marilee, care încercase

să-1 convingă să renunțe, să nu mai plece de acasă ca să deschidă magazinul.

-Cine o să vină acum la magazin? Mai așteaptă câteva ore, până se dă cu nisip pe străzi. Dar el era încăpățânat și voia să deschidă la timp.

-Am dat deja zăpada de pe alee. Și apoi, clienții mei contează pe mine.

Acoperișul pergolei le protejase mașinile. Marilee se uită la el pe fereastra de la bucătărie cum se urcă în mașină, pornește motorul și șterge apoi parbrizul cu mâna. Dădu încet cu spatele și porni. Deși Marilee încercase să-1 facă să renunțe, era încântată să rămână singură în casă. Se simțea foarte fericită la gândul că va avea toată ziua numai pentru ea. Se întoarse în dormitor, își scoase capotul și se băgă din nou în pat ca să se desfete cu amintirile erotice pe care le trăiseră noaptea trecută ea și amantul ei. Nu stătea niciodată toată noaptea,

firește, dar nici nu pleca imediat după ce făceau dragoste. Câteva clipe încântătoare, rămâneau culcați unul lângă celalalt și se angajau într-o sporovăială licențioasă. Cu capetele apropiate rosteau cuvintele în șoaptă, folosind limbajul poetic al lumii interlope și imaginau fantezii care ar fi scandalizat și pe cei mai temerari amanți. De cele mai multe ori, își puneau și în aplicare fanteziile verbale.

Ea nu-i refuza nimic. Primise acces nerestricționat la trupul ei.

Înainte de el, sexualitatea ei fusese o țară a nimănui, necartografiată. Prima dată când fuseseră împreună, îl invitase fără rușine și fără rezerve nu numai

s-o exploreze,dar s-o și exploateze.Ajunseseră treptat la acea primă dată.Se cunoșteau de ani de zile,dar felul cum se percepeau reciproc se schimbase brusc.

Începuseră se pare simultan să se privească unul pe altul în altă lumină.Niciunul dintre ei nu era sigur dacă celălalt simte același lucru,așa că gravitaseră unul în jurul altuia cu destul de multă precauție un timp,până când interesul sexual a fost recunoscut în mod tacit.După aceea începuseră să inventeze fel de fel de pretexte pentru ca drumurile lor să se întâlnească.Conversațiile le erau condimentate cu expresii pline de înțelesuri,deși nimănui altcuiva nu li se păreau nepotrivite sau necuviincioase.Dacă privirile li se întâlneau chiar într-un loc public și aglomerat,își transmiteau o dorință nerostită care,așa cum își mărturiseau mai târziu,îi făcea să roșească și să se simtă slabi.

Apoi,într-o seară,au obținut ceea ce își doriseră fiecare în mod independent.

William se dusese la munte să lucreze la cabana cea veche,așa că Marilee nu avea niciun motiv să se grăbească acasă după ce termină orele.Stătea în clasă și corecta lucrări,căci prefera să nu le mai care acasă,numai ca să le aducă după aceea înapoi.El observase mașina ei în parcare profesorilor și intrase în clădire sub pretextul că vrea să caute pe cineva.Apăru apoi în cadrul ușii de la clasa ei și o făcu să tresară mirată,deoarece credea că este singură în clădire Se angajaseră apoi în exercițiul politicos de conversație-el întrebase dacă o văzuse pe persoana pe care o căuta iar ea răspunsese că nu,dar fiecare știa că era vorba numai de un pretext de conversație.Rămăsese în cadrul ușii.Marilee ridicase

perforatorul și îl studia ca și când ar fi fost cine știe ce invenție complicată, apoi îl puse la locul lui. El își scoase jacheta și o împături pe braț. Ea își pipăi cu degetele cerceii cu perle. Mai schimbaseră apoi câteva cuvinte despre lucruri lipsite de importanță.

Curând nu mai avură niciun subiect de conversație care să nu sune banal. Stătea acolo și se uita plin de dorință la ea, așteptând un semnal din partea ei ca să răspundă imboldului fizic pe care îl simțeau amândoi atunci când erau unul în prezența celuilalt. De fapt, îi lăsase ei inițiativa. Nu era liber să-și ia o amantă.

Marilee știa acest lucru, dar îl accepta, nu-i păsa de chestia asta. Măcar o dată în viața ei avea să fie egoistă și să ia ceea ce își dorea, fără să țină seama de opinia altcuiva. La naiba cu consecințele! Cel mai îndrăzneț lucru pe care îl făcuse vreodată fusese să-1 întrebe dacă nu vrea s-o însoțească la depozit ca să ia un teanc de cărți pe care să le aducă apoi în clasă.

-Săptămâna viitoare începem să citim Ivanhoe cu cei din clasa a cincea, îi spuse ea în timp ce străbăteau distanța scurtă și pașii lor răsunau pe coridorul pustiu.

Cărțile sunt depozitate aici. Deschise ușa de la depozit și intră înaintea lui. Trase de sfoara care atârna de la becul din tavan și îl aprinse. Se întoarse apoi cu fața spre el și cu mâinile lăsate de-a lungul corpului și așteptă. Îl adusesse până aici. Următoarea mișcare îi aparținea lui. Și el rezistă cam trei secunde înainte s-o tragă la piept și s-o sărute cu patimă. Îi frământa fesele cu mâinile, îi mângâia sânii. Îi trase elasticul din păr și își răsuci șuvițele de păr pe degete. Marilee aflase numai din cărți despre pasiuni atât de fierbinți și nu-i venea să creadă că poate fi și ea obiectul unei astfel de dezlănțuirii. Începu s-o pipăie pe sub pulover, iar ea îi

veni în întâmpinare.Își trase puloverul peste cap și-și scoase sutienul,arătându-și pentru prima dată sânii unui bărbat,își băgă mâna sub fustă și-și scoase colanții și chiloții,apoi se rezemă cu coapsele de un teanc de cărți.

-Fă cu mine tot ce ți-ai imaginat în fanteziile tale,șopti ea.Vreau să te umpli de mine.Atinge-mă peste tot,cât dorești.Își plimbă mâinile în sus pe coapsele ei.Era deja umedă.Când degetele lui pătrunseră în ea,își dădu capul pe spate:

-Tot ce dorești,absolut orice.Ochii lui erau plini de dorință,dar în timp ce își deschidea fermoarul și își punea un prezervativ,avu prezența de spirit s-o întrebe dacă este virgină.Iar ea îi povestise singura ei experiență.Se întâmplase în ultimul an de colegiu,cu un coleg de la filozofie.Se întâmplase numai o dată și nu fusese precedat decât de un sărut sec.

-Scaunul din față al unei mașini este foarte inconfortabil pentru regulat.

Domnișoara Marilee Ritt era ultima persoană din lumea aceasta de la care s-ar fi așteptat să audă asemenea cuvinte.Auzindu-le de pe buzele ei aproape virgine,nu mai putu să se abțină.Își pierdu controlul și o posedă furios și repede,terminând înaintea ei.Apoi îi ridică capul și o întrebă:

-N-ai terminat,nu-i așa?

-E foarte bine.

-Pe dracu',bine!O satisfăcuse cu degetele.După aceea tremura așa de rău,că nu se putea îmbrăca.O ajutase el.Râseră de stângăcia lui cu hainele femeiești,oftă de fiecare dată când se oprea ca să-i mai mângâie o parte a trupului,facându-i reproșuri în glumă în legătură cu comentariile lui lubrice.O ajută

să-și pună chiloții,apoi o mângâie prin țesătura umedă până când mai avu un orgasm,

agățată de umerii lui și gâfâind la pieptul lui.Aerul din depozit devenise gros și apăsător.După ce plecară,Marilee se întrebă dacă următorul membru al corpului didactic care va intra în depozit va simți mirosul de sex.Ea așa spera.Gândul acesta pervers o făcu să zâmbească.Aspectul clandestin al depozitului mărise excitația acestei prime întâlniri,dar din punct de vedere practic nu puteau continua să-1 folosească.

Nu numai că era un risc foarte mare să fie descoperiți,dar romantic vorbind,lăsa foarte mult de dorit.

-Pe partea de nord a camerei mele este o ușă de balcon.Am s-o las descuiată pentru tine în fiecare noapte.Vino la mine oricând poți.El nu era foarte sigur dacă planul acesta era bun,dar Marilee îi alungă toate temerile în legătură cu William care i-ar fi putut descoperi.

-Se duce la culcare devreme și nu mai iese din camera lui până a doua zi de dimineață.În prima seară când se strecurase în camera ei,fuseseră de acord că merita să înfrunte orice risc ca să facă dragoste complet goi,într-un pat.Îi lăuda fiecare parte a corpului,cu cuvinte care o făceau să roșească.Și ea îl uimea cu curiozitatea ei nestăvilită în legătură cu corpul lui.

-Iubitul meu frumos,șopti ea acum,repetând ceea ce îi spusese noaptea trecută,când îi luase penisul între buze.Îi plăcuse.Îi plăcuse când închisese gura în jurul vârfului,care era neted și tare ca o prună.Soneriei telefonului o smulse din reveriile dulci.Se rostogoli pe o parte și se uită să vadă cine o cheamă.Era

William,care o suna de la magazin.Dacă n-ar fi răspuns,ar fi putut să spună că nu auzise,că era ia duș.Dar dacă chiar avea nevoie de ajutorul ei,ar putea să-și ierte vreodată că nu a răspuns pentru că dorea să mai viseze cu ochii deschiși la amantul ei secret? Sentimentul de vinovăție avu câștig de cauză.

-Ce este,William?Marilee părea amețită,dar și oarecum iritată.Oare se culcase din nou după ce plecase el de acasă? se întreba William.Probabil.Nu dormise prea mult noaptea trecută.A,păi acesta era prețul pasiunii.Așa îi trebuie dacă o să fie mahmură toată ziua,pentru că nu va putea să doarmă,așa cum probabil că avusese de gând după noaptea trecută.

De fapt,era de admirat pentru puterea ei.Pentru el era un motiv de mare uimire că sora lui mai putea să meargă normal a doua zi după acele maratoane de amor.Și vigoarea amantului ei era de admirat în egală măsură.

Era adesea tentat să-i dea gata cu faptul că știe despre aventura lor secretă.De fapt,se lingeau în secret pe buze,anticipând momentul când le va spune că știe ce se petrece în budoarul surorii lui.Parcă îi vedea cum vor rămâne cu ochii holbați la el,plini de groază la gândul că viitorul lor depinde de bunăvoința lui.

Va fi un moment de-a dreptul triumfător.Firește,jumătate din plăcere consta tocmai în inevitabilitatea unui astfel de moment,astfel că putea aștepta.O să știe el să aleagă momentul cel mai potrivit și când va veni va închide capcana.

Dar,între timp,n-au decât să se aia cât poftesc.Era greu să-și ascundă zâmbetul din voce

-Marilee,am nevoie de tine la magazin imediat.

-De ce? Ce s-a întâmplat?

-Nu s-a întâmplat nimic.Am clienți.Clienți importanți,spuse el în șoaptă.Doi agenți FBI.Așteptau în mașină când am ajuns eu aici.Vor să se întâlnească cu Dutch ca să discute cazul dispariției lui Millicent Gunn.Ar trebui să le ofer ceva de mâncare,dar după cum știi,Linda nu vine astăzi.

-Dar nu știi cum să pornesc soba aia.

-Cât poate fi de complicat? Ai să te descurci tu.Nu mai sta.Am nevoie de tine aici.L-am chemat pe Wes...

-De ce pe Wes?

-Ca președinte al Consiliului,m-am gândit că ar trebui să știe de asta.Oricum,a și pornit încoace.În cât timp poți să fii aici?

-Dă-mi zece minute.William închise cu un zâmbet și un mormăit de automulțumire.

Clopoțelul de deasupra ușii sună când Dutch intră în magazin.

Sunetul vesel al clopoțelului îl făcu să scrâșnească din dinți.Ținându-1 strâns de cot pe Cal Hawkins,Dutch aproape că îl târî spre teighea și apoi îl aruncă fără prea multe fasoane pe unul dintre scaunele înalte,sperând că mișcarea bruscă o să-l trezească pe idiot.

-Te rog să-i dai niște cafea,îi spuse el lui William Ritt,al cărui zâmbet fericit îl enerva la fel ca și clopoțelul ăla idiot de deasupra ușii.Să fie neagră și tare.Și pentru mine la fel.

-Vine! Ritt făcu semn spre filtrul de cafea care începuse să bolborosească.

În mod deloc surprinzător,Hawkins nu se trezise și nu era gata de plecare în momentul în care Dutch ajunsese la casa lui dărăpănată.Hawkins nu

răspunsese când Dutch bătuse la ușă,așa că acesta intră în casă.Locul era atât de plin de resturi și gunoaie,încât era un adevărat pericol de incendiu.Mirosea a țevi înfundate și a lapte acru.Îl găsi pe Hawkins dormind îmbrăcat pe un pat atât de jegos,că nici unui câine vagabond nu i-ar fi convenit să moară în el.Îl săltase din pat și îl îmbrâncise prin casă până ajunsese cu el afară,unde îl urcase în mașina lui.Când veneau spre centru,îi repetase lui Hawkins cât de important era să încerce să se adune și să meargă cu camionul cu nisip sus,la munte.Și deși Hawkins îi răspunsese de fiecare dată cu o încuviințare din cap și un mormăit,

Dutch nu era deloc sigur că era complet conștient.

Și ca și când n-ar fi fost de ajuns că trebuia să aibă de-a face cu Hawkins,acum mai trebuia să facă frumos și la doi agenți FBI.Era un lucru care îi displăcea profund întotdeauna,dar care îl irita peste măsură acum,după noaptea pe care

o avusese.După ce îl lăsase pe Wes la el acasă,nu se dusese direct la sediu.Se făcuse foarte târziu când ajunsese acolo și,în loc de bună seara,dispecerul îi dăduse o mulțime de apeluri înregistrate.Erau tot felul de plângeri pe care oricum nu le putea rezolva până nu se îndrepta vremea,ca de exemplu o fântână care înghețase în fața clădirii băncii,o vacă de lapte care se rătăcise,o creangă de copac care se rupsesse sub greutatea zăpezii.Și asta era problema lui?

Apoi mai era un telefon de la doamna Kramer,care avea mai mulți bani decât Dumnezeu datorită unui depozit de coca-cola pe care un străbunic înțelept îl cumpărase ieftin.Dar nu exista baborniță mai zgârcită și mai afurisită ca ea.

Telefonase ca să raporteze că cineva se furișase prin curtea ei. Dutch citi din nou mesajul notat de dispecer.

-Este vorba despre Scott H.?

-Da. Băiatul lui Hamer. Zice că se plimba prin fața casei ei, ca și când ar fi fost o seară de mai. Fără niciun rost, dacă e s-o întrebăm pe ea.

-Ei bine, n-am s-o întreb, spuse Dutch și oricum bate câmpii. Am fost acasă la Hamer. Scott era la el în cameră și asculta muzică. Și apoi, Wes nu i-ar da voie să iasă din casă pe o noapte ca asta. Dispecerul ridică din umeri și nu-și luă ochii de la filmul cu John Wayne pe care îl urmărea la televizorul alb-negru.

-La ce te poți aștepta de la o țicnită al cărei hobby este să scoțoască prin lăzile de gunoi? Se știa că doamna Kramer își punea mănuși de menaj în mână și scoțocea prin lăzile de gunoi noaptea ca să n-o vadă nimeni. Imaginați-vă!

Dutch mototoli mesajul și îl aruncă în coșul de gunoi care dădea pe dinafară de plin ce era. Puse celelalte mesaje în buzunar cu gând să le rezolve mai târziu, dar numai după ce Lilly va coborî jos de pe Cleary Pick și va fi în siguranță. Aceasta era tot ceea ce îl interesa în dimineața aceasta - să-1 pună pe Cal Hawkins să pornească camionul cu nisip și să ajungă sus, pe munte, ca s-o salveze.

E adevărat că încă mai ninge foarte tare, e adevărat că sub zăpadă era un strat de gheață gros de cinci centimetri. Acestea erau obiecțiile pe care Hawkins fusese suficient de treaz ca să le ridice și erau adevărate. Dar nu va mai fi la fel de greu ca noaptea trecută, când mai trebuiseră să se lupte și cu întunericul. Cel puțin asta este ceea ce îi spusese

Dutch.Prinse reflectarea propriei imagini în oglinda de pe

peretele din față al magazinului și văzu ceea ce aveau să vadă și agenții FBI-un ratat,un om sfârșit.Își petrecuse noaptea moțând în scaunul lui de la birou,iar somnul îi fusese întrerupt frecvent de gânduri supărătoare legate de Lilly,de ceea ce ar putea să facă într-un anumit moment.La ceea ce făcea Ben Tierney.La ceea ce făceau împreună.Înainte să plece de la sediu se spălase și se bărbierise la toaletă,folosind un aparat de ras tocit,o bucată de săpun și niște apă caldută

într-o chiuvetă puțin adâncă.Dacă ar fi știut mai dinainte că se va întâlni cu agenții FBI,s-ar fi dus acasă să facă un duș și să-și pună o uniformă curată.

Dar acum nu mai avea ce face.

-Ce se aude cu cafeaua aia? îl întrebă el pe Ritt.

-Câteva minute.O aduc imediat ce este gata.Epuizându-și astfel motivele pentru care putea amâna întâlnirea,Dutch se întoarse spre separeul unde ședeau cei doi agenți și așteptau ca niște vulturi deasupra unui :adavru.Cel mai în vârstă se uită cu subînțeles la ceas.Afurisitul,își spuse Dutch.Ce,își închipuiau că este la dispoziția lor? Cam așa ceva,judecând după modul în care comandaseră această întâlnire,fără să-1 avertizeze practic în niciun fel.Tocmai ieșea din casa lui Hawkins când primise un telefon de la Harris.Tânărul polițist găfaia și părea foarte emoționat,dar în cele din urmă Dutch reușise să prindă mesajul: să se întâlnească cu agenții FBI la magazin.

-Într-o jumătate de oră,așa a spus.

-Cine a spus? Agentul ăla special,Wise?

-Nu,răspunse Harris,cel mai în vârstă.S-a prezentat ca agent principal.

Nemaipomenit,dracu' să-i ia!

-Unde ai dat de ei?

-Păi,ăă,nu cred că pot să spun.Mi-a spus să nu rostesc nume prin radio.

-De ce vor să mă vadă?

-Nici asta nu pot să spun prin radioDutch înjură în barbă.Ce naiba se întâmplase cu Hams? Îl vrăjiseră?

-Bine,dacă sunt la magazin când ajung și eu acolo,c în ordine.Dar nu am de gând să stau pe acolo să-i aștept.

-Nu cred că vreți să-1 supărați pe omul ăsta,domnule!

Dutch nu putea să sufere să vadă că autoritatea lui este pusă la îndoială,mai ales de către polițiștii din subordinea lui.

-Cred că nici el nu vrea să mă supere.

-Nu,domnule,spuse Harris,dar agentul principal a spus că este important să vă întâlniți cu el în dimineața asta.Și modul în care mi-a spus era...cum să vă spun, că ar fi foarte rău dacă nu v-ați arăta.Asta e părerea mea,domnule!

Acum când îl vedea el însuși pe agentul principal,Dutch fu de aceeași părere cu Harris.O singură privire îi fusese de ajuns să se convingă că avea de-a face cu unul din înfumurații ăia cu care se întâlnise nu o dată la Poliția din Atlanta.Fără grabă,porni spre separeul în care stăteau și se opri în fața lor.

-Bună dimineața.Wise făcu prezentările:

-Șeful Poliției locale,Dutch Burton,și agentul principal Kent Begley.

Begley era dur și tăios, chiar și în felul în care spuse „Burton”, în timp ce își strângeau mâinile peste masă. Din asta se vedea clar ce crede despre Burton.

Begley îi considera drept o cantitate neglijabilă chiar înainte să facă schimbul convenit de saluturi. În mintea agentului principal, aceasta era numai o formalitate,

un protocol prin care trebuia să treacă înainte de a-i da un ghiont tâmpitului de polițist local. Ticăloșii de federali pretindeau că nu gândesc așa despre forțele locale de poliție. Linia de conduită a instituției lor cerea să arate cel mai profund respect tuturor celor care aveau o insignă. Aiureli! Poate că găseai vreo excepție dacă ar fi căutat cu lumânarea printre ei, dar, în general vorbind, ei se considerau atotștiutori și atotputernici. Punct. Sfârșitul discuției.

-Ne cerem scuze că v-am anunțat în ultima clipă, spuse Wise.

Wise îi fusese prezentat lui Dutch la puțin timp după ce acesta preluase postul de șef al poliției din Cleary. Când își strânseseră mâinile pentru prima oară, Wise declarase că se simțea ușurat că cineva cu cunoștințele și experiența lui va lucra acum la cazul disparițiilor de persoane. Dar Dutch nu văzuse în această afirmație decât o dovadă de politețe. Wise încerca să-i intre pe sub piele pentru că aceasta era politica lor. Ritt aduse trei cești de cafea. Begley o ignoră pe a lui. Wise deschise un pliculeț cu îndulcitor. Dutch sorbi din cafea, apoi întrebă:

-Care este chestiunea așa de urgentă?

-Vreți să spuneți în afară de cele cinci femei dispărute? spuse Begley.

Vocea lui era ca o hârtie abrazivă pentru nervii lui Dutch.Îi venea să-1 pocnească.Dar se limită numai la un schimb de priviri cu agentul principal,în care ambii bărbați își exprimară profundul dispreț unul pentru celălalt.Wise tuși ușor în pumn și-și ridică ochelarii care îi alunecaseră.

-Domnule,sunt sigur că domnul polițist-șef Burton nu a avut în vedere minimizarea importanței persoanelor dispărute.

-Vremea de afară a suspendat temporar cercetările mele.

-Care au ajuns unde? întrebă Begley.Diplomat ca întotdeauna,Wise se grăbi să atenueze întrebarea lui Begley:

-Credeti că puteți să ne puneți la curent cu cercetările dumneavoastră,domnule Burton?Dutch simțea că răbdarea lui atârână numai de un fir foarte subțire,dar cu cât răspundea mai repede la întrebări,cu atât putea să plece mai repede să-și vadă de treaba lui.

-De când am aflat de dispariția numitei Millicent Gunn am folosit toți oamenii pe care i-am putut mobiliza-din departamentul meu,din poliția de stat,de la oficiul șerifului și un mare număr de voluntari ca să scotocim zona.Numai că terenul este aici foarte dificil,ceea ce face ca investigația să meargă foarte încet,

mai ales că eu le-am ordonat să nu lase nicio rămurică necercetată.Ieri,când a început viscolul,am fost nevoit să suspend căutările.Suntem blocați atât timp cât vremea nu se potolește.Și cred că nu mai e nevoie să vă spun ce efect va avea și asupra

eventualelor probe.În timp ce arăta cu mâna spre partea din față a clădirii,

îi văzu pe Wes Hamer și Marilee Ritt care se apropiau de intrare,fiecare din altă direcție,ajungând la ușă în același timp.Wes deschise ușa și o ținu pentru ea,

după care o urmă repede înăuntru.Își scuturau zăpada care le rămăsese pe haine.Se opriră în dreptul ușii,pe dinăuntru,și bătură din picioare ca să-și scuture zăpada de pe cizme.Wes își scoase căciula și mănușile.Marilee își scoase și ea căciula de pe cap și Wes râse când părul ei electricizat se ridică în sus.Avea vârful nasului roșu,dar Dutch fu uimit să vadă cât de animată și de frumoasă părea în dimineața aceasta.William o strigă,iar ea se duse repede lângă el în spatele teighelei.Wes aruncă o privire spre separeul unde Dutch ședea împreună cu agenții FBI.Nu păru surprins să-i vadă împreună.Probabil că Ritt,în calitate sa auto-impusă de herald al orașului,îi telefonase lui Wes ca să-1 informeze despre întâlnire.Seara trecută,el și Wes avuseseră un schimb dur de cuvinte și se despărțiseră supărați unul pe altul.După ce Dutch făcuse aluzie la comportamentul lui Wes față de femei,acesta deschisese portiera și coborâse.

-Nu-ți poți permite să mă enervezi,Dutch.Nu atât timp cât eu sunt singurul prieten care ți-a mai rămas.Trântise apoi portiera și pornise să înfrunte vârtejurile de zăpadă.Acum se salutară cu un gest din cap,apoi Dutch își concentra din nou atenția spre Wise și Begley.

-Seara trecută am stat de vorbă cu domnul și doamna Gunn,continuă el.Nu le spuse că,de

fapt,părinții lui Millicent îl căutaseră pe el și nu invers.Era bucuros că putea să raporteze măcar atâta lucru.Oricum,asta îl făcea să pară călare pe situație și crea imaginea unei atitudini active.Le-am adus la cunoștință care este lista cu persoanele care au văzut-o sau au discutat cu Millicent în ziua dispariției ei,mai întâi la liceu,apoi la locul de muncă.Am făcut o listă foarte cuprinzătoare,

dar nu am reușit să-i interoghez pe toți înainte să înceapă furtuna.Am un departament mic și un personal limitat.Și avem un buget foarte redus.

Văzând că scuzele lui începeau să sune cam plângăreț,se opri și mai sorbi din cafea.Aruncă o privire spre tejghea.Hawkins ședea acolo cu umerii căzuți și ținea cana de cafea cu amândouă mâinile,parcă și-ar fi menținut echilibrul cu ele.Wes stătea de vorbă cu Ritt și Marilee.Vorbea încet,dar amândoi îl ascultau cu mare atenție.Dutch se întreba ce naiba le povestea atât de captivant.

Intorcându-și din nou atenția spre problema lui,i se adresa lui Wise:

-Ați aflat ceva din jurnalul lui Millicent?

Lasă să mai răspundă și ei,își spuse el.Era și cazul lor în egală măsură.Dar nici ei cu resursele lor nu reușiseră să-1 rezolve.

-Una sau două dintre însemnări mi-au trezit curiozitatea,răspunse Wise.Mai turnă un pliculeț de îndulcitor în cafea și o amestecă încet.Dar există șansa să nu aibă nicio importanță în legătură cu dispariția ei.

-Nicio importanță? pufni Dutch.Dacă nu ar fi avut nicio importanță,nu ați fi fost acum aici.În niciun caz agentul principal Begley.Ce anume v-a trezit

curiozitatea? Wise îi aruncă o privire lui Begley. Acesta continua să-1 piaronească pe Dutch cu privirea fără să spună nimic. Wise își drese glasul și se uită din nou la Dutch, prin lentilele lui mari.

-Cunoașteți un om pe care îl cheamă Ben Tierney?

Tierney se trezi cu o tresărire. Cu numai o secundă înainte fusese cufundat într-un somn greu, fără vise. În secunda următoare era perfect treaz, toate simțurile îi erau în alertă, parcă ar fi fost străbătut de un curent electric.

Împinse instinctiv cuverturile la o parte și încercă să se ridice în capul oaselor. O avalanșă de dureri îl asalta din toate părțile, făcându-1 să-și piardă respirația și să-i dea lacrimile. Simțea că îl ia cu amețeală. Rămase nemișcat și începu să respire încet, nu prea adânc, până când ajunse la un nivel acceptabil și își recapătă oarecum echilibrul, apoi își lăsă cu grijă picioarele pe podea și se așeză în capul oaselor. Lilly se trezise deja, probabil că era în baie.

Deși în cameră era întuneric, își dădu seama că afară se făcuse probabil lumină.

Apăsă pe butonul veiozei de pe masă și aceasta se aprinse. Cabana mai avea încă curent electric. Dar era frig și începu să tremure. Se pare că rezervorul de propan se golise în timpul nopții. Prima sarcină a zilei era să facă focul.

De regulă ar fi acționat imediat în acest sens. Dar în dimineața aceasta, simplul fapt că ședea în capul oaselor părea să fie o sarcină aproape insurmontabilă. Îi dureau toți mușchii, articulațiile îi înțepeniseră în timpul nopții, când dormise în aceeași poziție tot timpul-singura pe care o permitea

canapeaua. Până și simpla dilatare a cutiei toracice la fiecare respirație îi producea durere.

Își ridică haina și puloverul și își examina partea de sus a corpului. Întreaga parte stângă era de culoarea vinetei. Pipăi cu grijă fiecare coastă. Nu credea că este vreuna ruptă, dar n-ar fi fost gata să jure. Nu ar fi putut să-1 doară mai rău dacă ar fi fost rupte. Din fericire, niciunul din organele interne nu era atins sau dacă era, rana nu era prea gravă. În orice caz, nu murise de hemoragie în timpul nopții.

Rana de la cap lăsase o pată de sânge pe fața de pernă, dar nu era o cantitate

prea mare. Nu mai avea durerile acelea ascuțite din craniu, ci numai o durere

surdă și amețeaală repetată, pe care o putea controla dacă nu făcea mișcări prea bruște. Din fericire, amețeaala nu mai era la fel de puternică cum fusese ieri. De fapt, îi era foame, ceea ce era un semn pozitiv. Gândindu-se la cafea, simți că îi lasă gura apa. Aveau suficiente rezerve de apă ca să-și facă câte o ceașcă de cafea. Aruncă o privire spre ușa închisă de la dormitor. Probabil că Lilly era la baie și acolo era cu siguranță încă și mai frig decât aici. Dar ce putea face acolo atâta timp? O întrebare delicată pe care n-o puteai pune unei femei.

La naiba, să rămână închis aici în cabană cu ea. A naibii încurcătură!

Se ridică de pe canapea și se duse să se uite afară, pe geam. Vântul sufla în continuare, dar nu la fel de puternic ca ieri. Aceasta era însă singura îmbunătățire.

Zăpada cădea atât de abundent, încât începuse să se lipească și de suprafețele verticale. Stratul de

zăpadă era cel puțin până la genunchi,își spuse el.Nu aveau cum să coboare astăzi de pe munte.Nu putea să sufere gândul că va trebui să se ducă din nou la magazia cu lemne,dar era bine că aveau lemne.Vor avea nevoie de alte lemne de foc.Lăsă draperia să cadă la loc,se duse la ușa de la dormitor și bătu încetîșor:

-Lilly?Își lipi urechea de ușă și ascultă,dar nu auzi nicio mișcare și niciun sunet.*Ceva nu e în regulă.*Nu era vorba numai de faptul că intuia acest lucru,dar îl știa.Știa la fel de sigur cum simțea că îi înghețaseră picioarele și îl doare din nou capul,probabil din cauza creșterii tensiunii arteriale.Bătu din nou la ușă,de data aceasta mai tare.

-Lilly?Împinse ușa și se uită în cameră.Lilly nu era în dormitor.Ușa de la baie era închisă.Se duse repede acolo și bătu tare în ea cu încheieturile mâinii înghețate.

-Lilly? Pentru că nu primi niciun răspuns,deschise ușa.Baia era goală.

Alarmat,se răsuci pe călcâie,dar se opri clătînându-se,când o văzu stînd în spatele ușii de la dormitor,unde probabil că se ascunsese arunci când intrase el acolo.

-La naiba!Conținutul rucsacului lui zăcea răspândit pe podea la picioarele ei.

Iar în mâinile ei și îndreptat direct spre el era propriul lui pistol.

CAPITOLUL 16

Făcu un pas spre ea.

-Stai pe loc sau trag.Tierney arătă cu mâna spre lucrurile de pe podea.

-Pot să-ți explic toate astea.Dar nu dacă ții arma îndreptată spre mine.Mai făcu un pas.

-Stai pe loc sau trag.

-Lilly,lasă pistolul la o parte,spuse el cu un calm enervant.N-ai să mă împuști.

Cel puțin nu intenționat.

-Jur pe Dumnezeu că trag.Mâinile ei tremurătoare țineau arma de jur împrejur,

așa cum o învățase Dutch.În pofida obiecțiilor ei,insistase ca ea să învețe să tragă cu pistolul.Spunea că își făcuse mulți dușmani printre infractori și criminali,care s-ar putea să vină să-1 caute după ce erau eliberați din închisoare,unde îi trimisese el.O dusesse la terenul de tir și stătuse lângă ea până se declarase mulțumit că poate să se apere într-o situație de criză.Lecțiile fuseseră mai mult pentru liniștea lui sufletească decât pentru ea.Nu-și imaginase niciodată că va avea nevoie să le folosească.Și oricum nu se gândise că avea să recurgă la aceste cunoștințe împotriva lui Ben Tierney.

-Cine ești? întrebă ea.

-Știi cine sunt.

-Am crezut că știi,spuse ea pe un ton sumbru.

-Orice bărbat peste vârsta de doisprezece ani are o armă în această parte a țării.

-Așa este.Un pistol în rucsacul unui alpinist nu este un motiv de alarmă.

-Atunci explică-mi de ce îl ții îndreptat spre mine.

-Știi bine de ce,Tierney.Nu ești prost.Dar cred că eu am fost.Până atunci ceea ce spusese și făcuse el în ultimele optsprezece ore i se păruse ciudat,dar în niciun caz înspăimântător.Combinat însă cu ceea ce

descoperise în rucsac,această percepție se schimbase dramatic.

-Lilly,lasă jos...

-Nu mișca! Împinse pistolul încă cinci centimetri mai înainte când el făcu un pas șovăielnic spre ea.Știu să trag cu arma asta și am să trag.Vocea ei nu avea însă suficientă forță ca să pară convingătoare.Pentru că era prinsă aici în capcană fără nicio speranță de salvare cu un bărbat despre care acum credea că le răpise pe cele cinci fete și probabil le omorâse și pentru că nu mai luase două doze de medicamente, respirația ei devenise tot mai anevoioasă.Tierney observă lucrul acesta.

-Ai probleme.

-Nu,tu ai.

-Ai început să respiri greu.

-N-am nimic.

-Dar nu pentru mult timp.

-O să mă simt foarte bine.

-Ai spus că dacă te emoționezi,poți să ai o criză.Teama poate declanșa o criză.

-Eu sunt cea care are pistolul,de ce mi-ar fi frică?

-Nu trebuie să-ți fie fiică de mine.Lilly pufni pe nas și se strădui să suporte privirea lui albastră și pătrunzătoare.

-Te aștepți să te cred pe cuvânt?

-N-am să-ți fac nimic.Jur.

-Îmi pare rău,Tierney.Trebuie să faci ceva mai mult decât atât.Ce făceai pe munte ieri?

-Ți-am spus,eu...

-Nu-mi insulta inteligența.Nu era o zi de adinirat priveliștea.Cine se duce în excursie pe munte când s-a anunțat viscol? Oricum,în niciun caz cineva ca tine,

care are atâta experiență a vieții în aer liber.

-Recunosc că am fost neglijent.

-Neglijent? Tu? Nu-ți stă în caracter.Încearcă altceva.Buzele lui formară o linie subțire și albă,amintindu-i că nu-i plăcea să i se pună la îndoială cuvintele.

-Furtuna s-a declanșat mai repede decât mă așteptam.Mașina n-a mai pornit.

N-am avut încotro și a trebuit să cobor pe jos.

-Asta cred.

-Am luat-o pe scurtătură ca să evit serpentinele de pe șosea.M-am rătăcit...

-Rătăcit? Îl întrerupse ea subliniind cuvântul.Tu,care ai al șaselea simț pentru direcție și orientare,te-ai rătăcit?Prins cu minciuna,tăcu o clipă,apoi încercă altă tactică:

-Te-a prins și pe tine mania.

-Ce manie?

-În legătură cu disparițiile.Fiecare femeie din Cleary este înspăimântată că ea ar putea fi următoarea.Este principala preocupare a întregii comunități.Ești aici de o săptămână.Te uiți bănuitoare la toți bărbații.

-Nu la toți bărbații,Tierney.Numai la unul.La cel care nu are o explicație logică pentru faptul că rătăcește pe munte în viscol.Unul care știa locația cabanei mele fără ca eu să i-o fi spus.Cel care a refuzat să deschisă rucsacul seara trecută,din motive care acum sunt clare.

-Promit să-ți explic toate astea,spuse el încordat,dar nu dacă ții arma îndreptată spre mine.

-N-ai decât să-i explici toate astea lui Dutch.Trăsăturile feței lui deveniră dure și

pronunțate,ca și când pielea s-ar fi întins brusc peste oase.Lilly își scoase celularul din buzunarul hainei.Tot nu avea semnal.

-Faci o greșeală,Lilly.Cuvintele și tonul profund și măsurat cu care fuseseră rostite îi înghețară sângele în vine.

-Dacă îți dai frâu liber imaginației s-ar putea să fie o greșeală foarte costisitoare.

Nu putea să-1 asculte,nu putea să renunțe la convingerea ei.O mințise din prima clipă,de când cu zâmbetul acela dezarmant din autobuz.Nu făcuse decât să joace teatru,interpretând un rol pe care îl repetase bine înainte.Tot ceea ce făcuse și spusese era o minciună.El însuși era un mincinos.

-Te implor să-mi acorzi beneficiul îndoielii.

-Foarte bine,Tierney,spuse ea.Îți acord beneficiul îndoielii dacă îmi explici astea.La picioarele ei erau cătușele pe care le găsisese într-unul din compartimentele închise cu fermoar ale rucsacului împreună cu pistolul.Le lovi cu piciorul și le împinse înainte.Cătușele alunecară pe parchet și se opriră la picioarele lui.Tierney privi un moment lung la ele,apoi ridică ochii și se uită la ea cu o privire implacabila.

-Așa mă gândeam și eu.Ținând pistolul în mâna dreaptă,formă cu stânga numărul de celular al lui Dutch.Deși nu avea semnal nici acum,se prefăcu că îi iasă un mesaj vocal."Dutch,sunt în mare pericol cu Tierney.Vino repede."

-Greșești,Lilly.Lilly își puse la loc mobilul în buzunarul hainei și apucă pistolul cu ambele mâini.

-Nu cred.

-Ascultă-mă,te rog!

-Am ascultat destul.la cătușele de jos.

-Cum poți să crezi că eu sunt Albastru? Numai pentru o pereche de cătușe și o bucată de panglică? Lilly îl auzise pe Dutch vorbind despre suspectul necunoscut ca despre Albastru.Când auzi numele rostit atât de nonșalant de Tierney,înima începu să-i bată cu putere,izbindu-se parcă de coaste.Dar nu asta îi provocă groaza.Probabil că se vedea și în expresia de pe fața ei.

-Haide,Lilly,spuse el blând.Nu poate să te mire că știi porecla pe care o dau polițiștii făptașului.E un oraș mic.Toată lumea din Cleary îl știe.

-Dar nu asta,spuse ea,cu respirația deja șuierătoare.N-am menționat nicio clipă panglica.

Întrebarea agentului special Wise era deplasată sau cel puțin așa i se păru lui Dutch.Rămase o clipă perplex.

-Ben Tierney?Dar ei vorbeau despre dispariția lui Millicent Gunn și dintr-odată,poftim,Wise îl întreabă despre Ben Tierney.Împărți o privire mirată între Wise și Begley,dar ar fi putut la fel de bine să se uite în ochii a două păpuși.

-Ce legătură are Ben Tierney cu prețul ceaiului din China?

-Îl cunoașteți?

-După nume și din vedere,atâta tot.Apoi fu străbătut brusc de un fior de gheață care nu avea nimic de-a face cu temperatura de afară.Simțea acea neliniște pe care o trăia întotdeauna când intra într-o clădire în care se credea că se află un suspect.Știai că trebuie să se întâmple ceva rău,dar nu știai de unde s-o apuci sau cât va fi de rău.Nu știai de ce să te temi dar știai suficient ca să-ți fie frică.

-Ce-i cu Ben Tierney? Wise privi în jos în ceașca cu cafea și puse cu atenție lingurița pe marginea farfurioarei. Tăcerea lui era mai elocventă decât orice altceva ar fi putut să spună. Dutch simți că i se oprește inima în piept.

-Uite ce este, dacă cumva este implicat în ...

-Cât de bine îl cunoaște fosta dumitale soție? Privirea lui Dutch se mută la Begley, care îi adresase această întrebare. Simți că i se urcă sângele la cap.

-Ce naiba vreți să spuneți?

-Am înțeles că se cunosc.

-Cine v-a făcut să credeți asta?

-Cât de bine se cunosc? Care este natura relației dintre ei?

-Nu există nicio relație, spuse Dutch furios. L-a întâlnit o singură dată. De ce?

-Numai din curiozitate. Verificăm mai multe piste... Dutch lovi cu pumnul în masă, făcând să zăngăne tacâmurile și ceștile. Lingurița lui Wise căzu de pe marginea farfurioarei și se rostogoli pe masă.

-Încetați cu aiurelile și spuneți-mi ce e cu individul ăsta. Sigur, voi sunteți mari agenți de la FBI, dar eu sunt polițist și, naiba să mă ia, am dreptul să mă respectați și am dreptul la orice informație dețineți în legătură cu investigațiile mele. Ce este cu Ben Tierney?

-Liniștește-te, porunci Begley. Și pentru informarea dumitale, să știi că nu apreciez nici limbajul necuviincios, nici luarea în deșert a numelui Domnului. Să nu mai faci așa ceva în prezența mea. Dutch ieși din separeul lor, își luă paltonul și mănușile și le puse cu gesturi bruște și mânioase. Apoi se aplecă în față,

apropiindu-se cât mai mult de fața lui Begley:

-În primul rând,te bag în mă-ta.În al doilea rând,înțelege ce-ți spun,fandosit împutit ce ești.Dacă ai aflat ceva în legătură cu Ben Tierney și dispariția acestor femei,să faci bine să-mi spui,pentru că în timp ce noi stăm la palavre aici,soția mea este izolată în cabana noastră de pe munte împreună cu el.

Pentru prima oară pe fețele lor apărură mai multe reacții care începură cu cea de uimire și terminară cu un asemenea grad de îngrijorare,încât Dutch făcu un pas înapoi:

-Dumnezeule mare,vreți să spuneți că Ben Tierney este Albastru?

Aruncând o privire prudentă spre grupul care se strânsese la tejghea,

Wise spuse aproape în șoaptă:

-Am strâns niște dovezi indirecte care merită să fie cercetate mai mult.

Agentul se ascundea după degete așa cum făcuse de multe ori și Dutch când era detectiv la omucideri.Asta era ceea ce spuneai atunci când erai ferm convins că un suspect este vinovat și nu aveai nevoie decât de o probă mai solidă ca să-1 priponești definitiv.Arătă cu degetul spre Begley:

-Nu am nevoie de alte cercetări ca să știu că ticălosul și-a petrecut noaptea cu nevastă-mea.Dacă i-a clintit fie și numai un fir de păr din cap,să vă rugați la Dumnezeu să ajungeți la el înaintea mea.Le întoarse spatele și traversă încăperea spre tejghea,îl apucă pe Hawkins de guler și îl smulse de pe scaun.

-Începe spectacolul.

-Dacă tâmpitul ăsta gelos îmi distruge cazul,îi rup gâtul.Și asta din partea unui agent FBI care cu numai șaizeci de secunde mai înainte îi spusese lui Dutch că

nu agreează o vorțire indecentă.În timp ce se apropia împreună cu agentul mai tânăr de teighea,pe chipurile celor doi se citea o expresie atât de hotărâtă,încât Marilee simți nevoia să se dea un pas înapoi ca să se îndepărteze de ei.

-Știe vreunul din voi unde naiba s-a dus?

-Sus,pe munte,s-o salveze pe Lilly.Wes se ridică în picioare și întinse mâna.

-Wes Hamer,președintele Consiliului Municipal,antrenor-șef al echipei de fotbal a liceului.Le strânse mâna pe rând,în timp ce aceștia se prezentară.Wes flutură din mână către insignele pe care le arătară cei doi:

-Nu este nevoie să vă identificați.Știu cine sunteți.V-am mai văzut prin oraș de câteva ori,îi spuse el lui Wise.Arătând apoi spre William și sora lui,care stăteau în spatele teighelei,spuse: William Ritt și sora lui,Marilee Ritt.

-Pot să vă ofer ceva? Mai doriți o cafea? întrebă William.

-Nu,mulțumim.Marilee își dădea seama că cel mai în vârstă își cam pierduse răbdarea cu atâtea amabilități.

-Am înțeles că Burton și soția lui au divorțat și că ea se numește acum Lilly Martin.

-Burton nu prea s-a împăcat cu gândul ăsta,le explică William..

-Le-a murit copilul,o fetiță,acum câțiva ani le explică Wes.Oamenii reacționează în mod diferit la astfel de tragedii.Begley se uită la partenerul său ca și când i-ar fi dat instrucțiuni să țină minte ce aude.Marilee își dădu seama că exact acest lucru încerca să facă tânărul.

-Ce știți despre faptul că a rămas izolată cu Ben Tierney? Întrebă Begley.

Plănuiseră cumva să se întâlnească acolo?

-Nu știu foarte sigur,dar mă îndoiesc foarte tare că a fost vorba de un

rendez-vous.Wes le povesti despre cabana care aparținuse familiei Burton și despre vânzarea ei recentă.

-Ieri după-amiază s-au dus acolo să-și ia ultimele lucruri.Dutch a plecat înapoi spre oraș înaintea ei.Se pare că în timp ce cobora muntele s-a produs un fel de accident în care a fost implicat Tierney.A lăsat un mesaj cam confuz pe mobilul lui Dutch,a spus că Tierney este rănit,dar că erau în cabană și 1-a rugat pe Dutch să vină să-i ajute cât mai repede.

-Cum a fost rănit?

-N-a spus,și nici cât de grav.Nu au mai comunicat după aceea.Linia telefonică din cabană fusese deja de-conectată,iar rețeaua de telefonie mobilă în munții ăștia de rahat-mă scuzați,domnule Begley.În zilele bune,' mobilele cârâie în cel mai bun caz.Când e vreme proastă,nici nu ne mai putem gândi la ele.

Wes interpretează tăcerea lui Begley ca pe un îndemn să continue.

-Dutch m-a chemat noaptea trecută să-1 ajut să-1 găsească pe Cal Hawkins.

Tipul pe care tocmai 1-a înhățat de aici.Este singurul din oraș care are un camion care împrăștie nisip.Le povesti apoi încercarea nereușită de a urca pe drumul de munte.

-În cele din urmă,Dutch a trebuit să se împace cu ideea că este imposibil.Dar este foarte hotărât să încerce din nou în dimineața asta.Acolo a plecat.

-Dar nu prea cred că o să aibă nici astăzi prea mult succes,spuse Wise.

-Încercați să-i spuneți și lui asta.

-Aș vrea să merg și eu la cabana aia,spuse Begley punandu-și paltonul.Ultimul lucru de care ar fi nevoie este ca Burton să se năpustească acolo așa furios.

-Chiar credeți că Ben Tierney este domnul Albastru?

-Unde ați auzit asta? Begley îl pironi pe William cu privirile,peptu că avusese proasta inspirație să-i pună o asemenea întrebare.Proprietarul magazinului își înghiți replica firească,și anume că ar fi trebuit să fie surd ca să nu audă conversația lui cu Dutch.

-Este o coincidență cam ciudată,spuse el,umezindu-și buzele.

-O,cum așa,domnule Ritt?

-Păi,noi toți ne cunoaștem între noi.Dar domnul Tierney este străin de oraș.Nu știm mare lucru despre el.

-Dar ce știți despre el? întrebă agentul special Wise.

-Numai ceea ce am observat de fiecare dată când vine la magazin.

-Cât de des se întâmplă asta?

-Când este în oraș,vine aici foarte des.Întotdeauna...William aruncă o privire spre ascultătorii săi.

-Probabil că nu are importanță.

-Ce anume,domnule Ritt? Begley bătu impacientat cu mânușile în palma mâinii celeilalte.Lăsați-ne pe noi sa decidem dacă ceea ce ați observat este important sau nu.

-Păi,totdeauna când vine la magazin atrage atenția

-Atrage atenția? Begley îi aruncă altă privire lui Wise. A cui atenție?

-A femeilor, răspunse simplu Wilham. Le atrage ca un magnet. Se uită la Wes și adăugă: V-am auzit fără să vreau când ați vorbit despre el. Cineva i-a spus Păunul.

-E vina mea, spuse Wes, ridicând mâna dreaptă. Cred că individul știe că femeile se dau în vânt după genul ăsta de bărbat crescut în aer liber.

Toate privirile se întoarseră spre Marilee, care simți că roșește stânjenită.

-Nu l-am văzut decât ocazional pe domnul Tierney, spuse ea, dar am citit câteva dintre articolele lui. De fapt, sunt chiar foarte bune, dacă vă interesează genul ăsta de lucruri. Se pare că pe Begley nu-l interesau. Se întoarse spre William:

-Se angajează în conversații cu femeile?

-Întotdeauna.

-Și despre ce discută?

-Nu obișnuiesc să trag cu urechea la discuțiile clienților mei. Probele dovedesc exact contrariul își spuse Marilee. Tocmai recunoscuse că ascultase conversația dintre Wes și Dutch. Begley privi sceptic la William, dar nu făcu niciun comentariu.

-Ce cumpără Tierney când vine aici? Dacă puteți să-mi spuneți fără a încălca principiul confidențialității clientului, mai adăugă el, încercând să-și muște limba.

-Nu este vorba de niciun fel de confidențialitate, pentru că nu a venit niciodată cu rețete. Cumpără balsam pentru buze, cremă de bronzat, pastă de dinți, aparate de ras de unică folosință. Nimic neobișnuit, dacă asta vreți să știți.

-Exact asta.

-Nimic deosebit.Singurul lucru ciudat este că de regulă cumpără câte un singur lucru o dată.O dată plasture contra bătăturilor,a doua zi o cutie de antinevralgice,în altă zi o carte.

-Ca și cum ar căuta un pretext ca să vină aici? Întrebă Begley .

-Acum că mă întrebați,da,așa este.Și mie mi se pare ca este întotdeauna în magazin când este plin de clienți.Spre sfârșitul după-amiezii.O mulțime de oameni se opresc aici înainte să se ducă acasă.

-Și Millicent Gunn?

-Sigur că da.

O mulțime de copii de la liceu vin să bea câte un suc când ies de la școală.

Atât timp cât se poartă frumos,le dau voie să...

-Ben Tierney și Millicent au fost vreodată în magazin în același timp?

William tocmai se pregătea să răspundă,când își dădu seama de importanța întrebării și strânse din buze.Se uită pe rând la fiecare din ei,apoi parcă se făcu mai mic în timp ce dădea afirmativ din cap.

-Acum două săptămâni.Numai cu câteva zile înainte de dispariția ei.

-Au stat de vorbă?William dădu din nou afirmativ din cap.

-Unde pot să găsesc camionul ăla care împrăștie nisip? se întoarse Begley spre Wes.

-Dacă vrei să mă urmați,am să vă conduc eu.Begley nu așteptă ca Wes să-i deschidă calea.Se răsuci în loc și se îndreptă cu pași grăbiți spre ușă,trăgându-și mănușile din mers.

-Întotdeauna este așa de smucit? îl întrebă William pe Wise, care scotocea prin straturile de îmbrăcăminte ca să ajungă la portofel.

-Nu N-a dormit toată noaptea, așa ca reacțiile lui din dimineața asta sunt ceva mai lente decât de obicei. Cât vă datorăm?

-E din partea casei, spuse Wes, făcându-i semn să-și păstreze banii.

-Vă mulțumesc.

-Cu plăcere. Wise dădu din cap spre William, făcu un semn ca și cum și-ar fi scos o pălărie imaginară în direcția lui Marilee și apoi plecă să-1 ajungă din urmă pe Begley. Wes tocmai se pregătea să plece după ei, când Marilee îl strigă și îi dădu o pereche de mănuși de piele pe care le lăsase pe teighea.

-O să ai nevoie de astea. Le luă cu un gest familiar și o lovi cu ele peste vârful nasului.

-Mulțumesc. Ne vedem mai târziu. În timp ce se îndepărta, Marilee prinse privirea ușor disprețuitoare a lui William în oglindă. O ignoră și spuse:

-Înțeleg că nu mai vrea nimeni micul dejun.

-O să-mi fac două ouă prăjite, spuse el. Vrei și tu?

-Nu, mulțumesc. N-ar fi trebuit să pomenești de domnul Albastru.

-Ce?

-Numele conspirativ. Sunt sigură că ai observat reacția lui Begley. În afară de autorități, se presupune că nimeni nu trebuie să știe despre panglica albastră. Tu mi-ai spus mie. Wes ți-a spus ție. Dar cine i-a spus lui Wes? William lăsă o bucațică de unt să cadă în tigaie și aceasta începu să sfârâie în timp ce se topea.

-A auzit direct din gura lupului.

-De la Dutch?

-Bineînțeles că de la Dutch.

-Dar el este șeful poliției,exclamă ea.Ar fi trebuit să aibă mai multă minte și să nu-i spună lui Wes despre niște probe care trebuie să fie secrete.

-E prietenul lui cel mai bun.Sunt prieteni la cataramă.Sparg două ouă în tigaie.Nu au secrete unul față de altul.Și apoi,ce mare lucru?

-Poate să pună în primejdie investigația.

-Nu prea văd cum!

-Dacă eu știu,tu știi și câți alți oameni mai știu? Luă solnița și o scutură deasupra ouălor.

-Ce contează din moment ce l-au identificat pe domnul Albastru?

-Cred că nu mai contează.

-Oricum,spuse el,întorcând ouăle,este o lecție bună,Marilee.

-Cum adică?

-În orașul ăsta,nu se poate ține niciun secret.Îi zâmbi,dar ea avu sentimentul că zâmbetul lui nu era nici pe departe atât de binevoitor pe cât dorea să pară.

CAPITOLUL 17

Lilly atinse cu piciorul bucla de panglică de catifea albastră de pe podea.O găsisese în compartimentul închis cu fermoar al rucsacului lui Tierney în timp ce căuta dovezile existenței unei alte femei în viața lui.Când ridică privirea spre el, cuvintele nu mai erau necesare.

-Am găsit-o,spuse el.

-Ai găsit-o?

-Ieri.

-Unde? Ben ridică bărbia, arătând către vârful Cleary Peak.

-Așa, pur și simplu, stătea pe jos în pădure? O bucată de fundă albastră?

-Era agățată de un tufiș, spuse el. Flutura în vânt. Așa mi-a atras atenția. Neîncrederea ei era foarte vizibilă.

-Uite ce este, înțeleg de ce te-ai speriat când ai văzut-o, spuse ei. Știi ce înseamnă.

-De unde știi?

-Toată lumea știe despre panglică, Lilly. Dar ea scutură din cap.

-Nu, numai poliția și criminalul.

-Nu, spuse Ben calm, toată lumea. Unitatea de poliție a lui Dutch nu este un organism etanș. Cineva a spus că la locul presupuselor răpiri a fost lăsată de fiecare dată o bucată de fundă albastră. Asta îi spusese ei Dutch, dar în secret.

-Au ascuns intenționat această informație.

-Dar nu foarte bine.

Am auzit o dată când se discuta despre asta la magazin, spuse el.

O dată când mi-am luat rufele de la curățat, proprietarul i-a spus unei cliente din fața mea să se păzească de domnul Albastru, iar ea știa despre ce este vorba.

Toată lumea știe. Făcu un semn spre bucata de panglică de pe jos.

-Nu știi dacă acesta este tipul de fundă pe care o lasă domnul Albastru în urma lui, dar este cât se poate de ciudat să dai peste ea în pădure. Așa că am desprins-o din tufiș și am băgat-o în rucsac ca s-o duc în oraș și s-o predau autorităților.

-Nu mi-ai pomenit de ea aseară.

-Nu era ceva relevant.

-Despre femeile astea care au dispărut din Cleary se vorbește de peste doi ani.

Dacă eu aș fi găsit ceva care să poată fi eventual o dovadă foarte importantă,aș fi pomenit de asta.

-Mi-a ieșit complet din minte.

-Te-am întrebat dacă ai ceva de folos în rucsac.Ai spus că nu.De ce nu mi-ai vorbit atunci despre fundă? De ce n-ai spus „Nu,nu am nimic folositor acolo,dar ia uită-te să vezi ce am găsit ieri fluturând pe un tufiș”?

-Și dacă aș fi spus? Ia gândește-te,Lilly.Dacă ți-aș fi arătat aseară funda albastră,

asta m-ar fi absolvit de prezumția de a fi chiar eu făptașul Albastru?

La asta nu avea răspuns.Mai erau o mulțime de întrebări la care nu avea răspuns.Dorea cu disperare să creadă că era exact ceea ce părea să fie: un bărbat încântatei,talentat,inteligent,simpatic,delicat.Dar niciuna dintre aceste calități nu excludeau posibilitatea ca el să fie criminalul.Dimpotrivă,toate aceste trăsături erau chiar în favoarea presupunerii.Nu-i dăduse încă nicio explicație pentru cătușe.În afară de partidele de sex violent,la ce altceva ar mai fi putut servi? îi venea rău când încerca să se gândească.

-Millicent Gunn a dispărut acum o săptămână.

-Am urmărit și eu reportajul.

-Mai este în viață,Tierney?

-Nu știu,de unde să știu?

-Dacă tu ai răpit-o...

-N-am răpit-o eu.

-Dar eu cred că da.Cred că din cauza asta ai această fonda albastră și o pereche de cătușe în rucsac.

-Apropo,de ce te-ai apucat să scotocești prin rucsacul meu?Ignorând întrebarea lui,Lilly continuă:

-Acolo sus pe munte voiai să faci ieri ceva ce trebuia terminat înainte de viscol.

Probabil că ai încercat să scapi de cadavru?

Ai săpat mormântul lui Millicent Gunn?Pielea de pe fața lui parcă se întindea mai mult peste trăsăturile chipului.

-După ce ai dormit noaptea trecută la un metru de mine,chiar poți să crezi că cu numai câteva ore mai înainte am săpat un mormânt?Nedorind să se mai gândească la cât de naivă și de vulnerabilă fusese noaptea trecută,apucă mai strâns pistolul:

-Ridică de jos cătușele.Ben ezită,apoi se aplecă și le luă.

-Pune-ți una pe mâna dreaptă.

-Faci o greșeală uriașă.

-Dacă greșesc,ai să petreci o după-amiază neplăcută și o să te enervezi.Dacă nu,

dacă ești într-adevăr domnul Albastru,am să-mi salvez viața.Ținând seama de opțiuni,prefer să știu că te enervezi.Ridică puțin pistolul și continuă: Pune una dintre cătușe pe mâna dreaptă.Acum!Secundele treceau greu.În cele din urmă,

făcu așa cum îi spusese.

-În cazul în care cabana ia foc sau tu te îneci din cauza unui atac de astm,ai cheia la îndemână?

-În buzunar.Dar n-am să-ți dau drumul până nu ne vin ajutoarele.

-Ceea ce ar putea dura câteva zile.Poți supraviețui atâta timp fără medicamente?

-Asta e grija mea.

-Dar și a mea,la naiba!Vocea lui deveni mai aspră.Mie îmi pasă de ce se întâmplă cu tine,Lilly.Credeam că sărutul meu ți-a spus acest lucru.Inima ei își accelerează bătăile pentru câteva clipe,dar Lilly o ignoră.

-Trece-ți brațul prin ornamentul de fier forjat de la căpătâiul patului.

-Când te-am sărutat...

-Nu am de gând să discut acum despre asta.

-De ce nu?

-Fă ce ți-am spus,Tierney.

-Ai fost la fel de răscolită de acest sărut ca și mine.

-Te avertizez,dacă nu...

-Pentru că ne-am satisfăcut curiozitatea.În imaginația mea te sărutasem,dar...

-Fă ce ți-am spus.

-A fost de un milion de ori mai bine decât în imaginația mea.

-Este ultimul avertisment.

-Nu am de gând să mă leg de tăblia asta,spuse el furios.

-Iar eu nu am de gând să te mai rog încă o dată.

-Ai stat aici trează încă multă vreme fără să adormi,așa e? Știam că ești trează.

Și tu știai că eu nu dormeam.Ne gândeam la același lucru.

La sărutul acela și la dorința...

-Taci din gură sau trag!

-...de a nu ne fi oprit.Lilly apăsă pe trăgaci.Glonțul intră în perete,dar trecu destul de aproape ca să-i

simtă suflul de-a lungul obrazului. Ben era mai degrabă șocat decât speriat.

-Mă pricep, spuse ea. Următorul foc va fi în plin.

-N-o să mă omori.

-Dacă trag în rotulă, o să dorești să o fi făcut. Treci pe pat, spuse ea, separând cuvintele apăsat. Privind-o cu respect, bărbatul se dădu înapoi până când atinse cu gamba marginea patului. Se așeză și se strâmbă de durere. Lilly îl credea că grimasele sunt autentice, dar nu avea de gând să se lase impresionată. Ajunse la tăblia patului și își trecu mâna prin spatele ei.

-Acum închide cealaltă cătușă pe mâna stângă.

-Lilly, te implor să nu-mi faci una ca asta. Femeia nu spuse nimic, se uită însă fix la el și coborî țeava pistolului spre el până când Ben cedă și își închise cătușele pe mâna stângă.

-Trage tare de ele, ca să văd că sunt încuiate. Ben trase de mai multe ori tare de ele în jos, făcând să zăngăne metalul pe metal. Era legat bine. Lilly lăsă să-i cadă brațele de-a lungul corpului, de parcă ar fi cântărit o mie de kilograme. Se rezemă de zidul din spatele ei și se lăsă să alunece până ajunse cu fundul pe podea. Își rezemă capul de genunchi. Până în acel moment nu-și dăduse seama cât îi era de frig. Sau poate că tremura de frică.

Îi era teamă că bănuiala ei că Ben este domnul Albastru este întemeiată. Și îi era la fel de teamă și de faptul că s-ar fi putut să nu fie așa. Ținându-1 pe Tierney legat de tăblia patului, poate că se condamna la moarte prin sufocare.

Nu. Refuza să se gândească la orice altceva în afară de supraviețuire. Moartea îi furase fiicei ei o viață

întreagă.Nu-i va permite s-o înșele și pe ea.După câteva clipe se ridică în picioare.Fără să-i arunce nicio privire lui Tierney,se duce în living.

-Trebuie să mai aduci lemne de foc cât timp mai ai putere,îi strigă el din urmă.

Lilly refuză să se angajeze în orice fel de conversație cu el,dar era adevărat și ea se gândea exact la același lucru.Pielea ghetelor ei era udă și rece,dar își băgă picioarele în ele,fără să se gândească la disconfort.

Șapca lui Tierney era țeapănă din cauza sângelui închegat,dar era oricum mai comod decât să-și înfășoare capul în pătura ei de stadion.Luă și fularul lui ca să și-1 înfășoare în jurul gâtului și a părții inferioare a feței.Mănușile ei de cașmir nu erau deloc potrivite pentru temperaturi atât de scăzute,dar erau oricum

mai bune decât nimic.Când fu gata,se apropie de ușă.

-Pentru Dumnezeu,strigă Ben care o urmărea din dormitor,lasă-mă să fac eu asta pentru tine.N-ai decât să îți arma îndreptată tot timpul spre mine.Nu-mi pasă.Dar lasă-mă pe mine!

-Nu.

-Aerul ăsta rece...

-Stai liniștit.

-Dumnezeule,înjură el.Să nu pleci de pe terasă.Adu lemnele în casă și sparge-le înăuntru.Un sfat sănătos.Avea calități excelente de supraviețuitor.Oare se pricepea la fel de bine să le câștige încrederea femeilor? se întrebă ea.Firește că da.Cinci femei avuseseră deja încredere în el.De fapt șase,dacă se punea și pe ea la socoteală.În interiorul cabanei era frig,dar frigul dinăuntru nu se compara nici

pe departe cu cel de afară. Aerul înghețat îi biciui obrazii. Trebuie să strângă tare din pleoape. Prelata pe care Ben o pusese peste stiva de lemne de foc era acum plină de zăpada care fusese suflată de vânt pe sub acoperiș.

Băgă mâna sub ea și începu să tragă un lemn din vârful stivei. Era prea greu și îi alunecă din mână, lovindu-se de podeaua terasei, mai să-i cadă peste picior. Îl culese neîndemânică de jos și îl luă în brațe, în timp ce deschidea ușa. Îl cără înăuntru și închise ușa cu piciorul. Puse lemnul pe jos, în fața șemineului și se opri, trăgând adânc aer în piept pe gură, încercând să-și umple plămâni și să se convingă că era foarte ușor să respire.

-Lilly, te simți bine? Lilly încercă să nu se gândească la el și să se concentreze pe jetul de aer pe care dorea să-1 forțeze să-i intre în plămâni, prin bronhiile contractate.

-Lilly? Neliniștea din vocea lui suna sincer. Cătușele zăngăniră lovindu-se de fierul forjat, în timp ce trăgea de ele. Lilly se îndepărtă de șemineu și intră în câmpul lui vizual.

-Nu mai țipa la mine. Mă simt bine.

-Pe naiba!

-Mă simt foarte bine, cu excepția faptului că sunt blocată aici cu un ucigaș în serie. Ce le făceai în timp ce erau prinse cu cătușele de mâini, Tierney? Le torturai și le violai până le omorai?

-Dacă crezi asta, de ce nu te-am torturat, violat și ucis și pe tine?

-Pentru că i-am dat telefon lui Dutch și i-am spus că sunt aici cu tine.

Lilly era șocată de ceea ce înțelesese acum.

-Acum înțeleg de ce te indispuneai de fiecare dată când menționam numele lui,

de ce erai așa de preocupat de el,de ce m-ai hărțuit cu toate întrebările

alea despre relația noastră actuală.

-Pentru că voiam să știu dacă încă îl mai iubești.Exact la aceeași concluzie ajunsese și ea.O păcălise făcând-o să creadă că se ascundea chestia asta în spatele întrebărilor lui persistente despre Dutch,fostul ei soț.Se lăsase păcălită de manevrele lui și acum era la fel de supărată pe ea însăși,ca și pe el.

-N-am de gând să-mi mai forțez respirația ca să vorbesc cu tine.

Ben trase puternic de câteva ori de cătușe.Din fericire,acestea rezistară.

Lilly se duse din nou afară.Munci din greu aproape o oră,cărând butucii unul câte unul în casă.Fiecare părea mai greu decât precedentul și munca devenea din ce în ce mai anevoioasă.Perioadele de odihnă dintre două deplasări erau tot mai lungi.Din fericire,câțiva dintre butuci erau destul de mici ca să se aprindă când le dădu foc,iar căldura din cămin era bine-venită.Iar cu securea,așa cum se temea,nu putea să spargă butucii mai mari.Se gândi la un moment dat să se ducă până la șopron și să aducă toporul pe care nu-1 găsisese Tierney,dar renunță,

temându-se că nu va mai reuși să se întoarcă.Folosi securea pentm a ciopli butucii ca să aibă surcele pentru câteva ore.Ceea ce nu era foarte sigur era dacă ea va rezista atâta timp.

-Lilly?Stătea de o jumătate de oră cu spatele pe saltea,rezemată de canapea,

odihnindu-se și încercând să-și ușureze respirația.

-Lilly,răspunde-mi!Lilly își lăasă capul pe canapea și închise ochii.

-Ce este?

-Cum te simți?Se simțea tentată să nu răspundă,dar o chemase pe nume cu intermitențe de cinci minute.Firește că nu avea de gând să renunțe dacă ea nu-i răspundea.Dădu la o parte pătura și se ridică în picioare,apărând în cadrul ușii de la dormitor.

-Ce dorești?

-Dumnezeule mare,Lilly.Pe chipul lui se vedea un șoc real,ceea ce îi confirma bănuiala că arăta probabil ca un zombi.Se văzuse și ea în timpul unor crize de astm și nu era deloc o priveliște plăcută.

-Îți este destul de cald? întrebă ea fără menajamente.

-Nu ai suficient oxigen.Tocmai se pregătea să se ducă la locul ei,când Ben spuse:

-Mi-ar prinde bine o pătură pe picioare.Lilly luă una de pe saltea.Lâna țesută reținuse puțina căldură de la foc.Stând în picioare la capătul patului,îi aruncă pătura peste picioare,iar aceasta ateriza peste picioarele lui întinse.

-Mulțumesc.

-Cu plăcere.

Observă că își julise încheieturile mâinilor de cât trăsese de cătușe și arată spre ele:

-Nu are niciun rost.Nu faci decât să te rănești.Ben se uită la răni.

-În cele din urmă,am ajuns și eu la aceeași concluzie,își îndoi de câteva ori degetele.Îmi amorțesc mâinile din cauza lipsei de circulație a sângelui.Nu m-am gândit foarte bine când m-am fixat de tăblia

patului,ar fi trebuit să le fixeze mai jos,la nivelul taliei.Atunci n-aș fi fost într-o poziție atât de chinuită.

-Trebuia să te fi gândit mai dinainte.

-Presupun că nu ai de gând să mă lași să-mi descui cătușele și să...

-Nu.

-Așa mă gândeam și eu.Își schimbă poziția,strâmbându-se de durere,dar Lilly nu se lăsă impresionată de mila pe care dorea să i-o provoace.

-Ți-e foame? întrebă ea.

-Stomacul meu protestează de mult.

-Am să-ți aduc ceva.

-O cafea?

-Foarte bine.

-Va trebui să ținem seama de asta la rația de apă.Mereu cercetașul atent.Pregătit pentru orice eventualitate.Cinci minute mai târziu,Lilly se întoarse în dormitor cu o cană de cafea proaspătă și o farfurie de pesmeți cu unt de arahide,proviziile pe care le luaseră din mașină.

-Am lăsat pistolul și cheile de la cătușe în living,spuse ea.Se dădu la o parte pentru ca el să poată vedea până la capătul mesei.Dacă ai de gând să mă opărești cu cafeaua,sau să mă imobilizezi cu picioarele sau să mă dobori în vreun alt fel,

nu-ți va folosi la nimic,fiindcă nu ai cum să ajungi până la chei și la pistol.

-Ești foarte deșteaptă.Lăsă cafea pe jos,apoi își desfăcu fularul de la gât și îl aruncă departe.

-Ai vrut cumva să mă insultți? spuse el,încruntându-se.

-L-ai fi putut folosi ca pe o armă.

-Dar nu ar fi o mișcare prea înțeleaptă din partea mea să te strangulez,ce crezi? Tu ai fi moartă,iar eu aş rămâne neajutorat și imobilizat cu cătușele.

-Nu sunt dispusă să-mi asum niciun risc.

-De ce purtai fularul meu?

-Te descurci cu cana?

-Am să încerc.Nu pot să-ți promit că n-o să dau pe jos.Dar de ce purtai fularul meu?

-Ca să-mi țină de cald,Tierney.Din niciun alt motiv.Nu vreau să deger.

Îi puse cana între mâini.Ben o cuprinse cu mâinile,apoi lăsă capul în jos și sorbi din ea.

-La urma urmelor cred că e mai bine că nu am mâinile la nivelul taliei.Cel puțin așa pot să beau și să mănânc.

-N-am de gând să te las să mori de foame sau de sete.

-Ești un temnicer foarte blând,Lilly.Nu te interesează cruzimile și pedepsele neobișnuite.Deși...Așteptă până când fu sigur că Lilly este foarte atentă la ceea ce spune el..

-Ar fi o mare cruzime din partea ta să mori acum.

-Nu mi-am propus.

-Ai grijă să nu mori!

Vocea lui avea înțelesuri profunde.La fel și modul în care o privea.Lilly rezistă amândurora.

-Ești gata pentru pesmeți?

-Mai întâi am să-mi termin cafeaua.Lilly se retrase cu spatele și se așeză pe balansoar,la o distanță de siguranță față de pat,ținând capul întors.

-Dutch ți-a vorbit des despre cazurile de persoane dispărute?

Luată prin surprindere de întrebarea lui,Lilly îi aruncă o privire severă.

-Probabil că el ți-a spus despre panglica albastră și despre porecla de Albastru.

-Nu i-am cerut niciodată să discute cazurile cu mine,dar am ascultat când mi-a povestit despre ele.

-Și ce altceva ți-a mai sus despre cazurile de dispariții din Cleary?

Lilly îi răspunse cu o privire glacială și fixă.

-Haide,Lilly,dacă ești convinsă că eu sunt domnul Albastru,înseamnă că nu poți să-mi divulgi nimic din ceea ce știi deja.Ți-a vorbit Dutch despre semnificația panglicii albastre?

-Vrei să spui,despre semnificația ei pentru domnul Albastru?

El dădu afirmativ din cap.

-Are o teorie în legătură cu asta.

-Ce teorie?Șovăia dacă să discute sau nu cu Tierney despre ceea ce știa ea în legătură cu cazurile de dispariție.Dar dacă discuta,poate că afla ceva.

-Prima care a dispărut,Torrie Lambert,este singura care nu locuia aici.

-Era împreună cu părinții în vacanță la Cleary,spuse el.Plecaseră pe munte într-o excursie cu ghid,ca să se bucure de peisajul de toamnă.S-a certat cu mama ei.

Într-o răbufnire tipică pentru o adolescentă de cincisprezece ani,fata a plecat singură.Nu a mai fost văzută niciodată.

-Așa este.

-Nu te mai uita așa la mine,Lilly.Am venit la Cleary la puțin timp după dispariția fetei.Povestea a ținut prima pagină a ziarelor timp de câteva săptămâni.Am

citit și eu reportajele ca toată lumea.Oricine poate să-ți spună ce ți-am spus eu.Care este teoria lui Dutch despre panglică?

-Asta este tot ce au mai găsit de pe urma ei,spuse Lilly.Ceilalți excursioniști din grup,inclusiv părinții ei,au crezut că îi va ajunge din urmă.Văzând că nu mai vine,au început să se îngrijoreze.La căderea întunericului au intrat în panică.

După douăzeci și patru de ore au ajuns la concluzia că nu mai este vorba de capricii de adolescentă și că nu mai lipsea din voință proprie.Fie că fusese rănită și nu se mai putea întoarce, fie se rătăcise și nu mai găsea drumul, fie fusese răpită.

-S-au organizat echipe de căutare,dar iarna s-a instalat rapid în anul acela,spuse el,continuând povestea.Fata...

-Nu-i mai tot spune „fata”,spuse ea vrând să-1 pună la încercare.Numele ei este Torrie Lambert.

-Torrie Lambert a dispărut ca și când ar fi înghițit-o pământul.Nu s-a mai găsit nicio urmă.

-Cu excepția panglicii albastre de catifea,spuse Lilly.A fost descoperită într-un tufiș.Dincolo de granița statală,în Tennessee.

-Asta i-a făcut pe polițiști să creadă că fusese răpită.Ca să ajungă în locul unde a fost găsită panglica,ar fi trebuit să meargă vreo cincisprezece kilometri și să străbată un teren foarte dificil la vest de Mississippi.

-Mama ei a identificat panglica-era una din cele pe care le purtase Torrie în păr în ziua aia.Privi în gol o clipă,apoi continuă: Cred că doamna Lambert a trecut prin clipe îngrozitoare când a văzut panglica.Torrie avea părul foarte lung,

aproape până la talie.Un păr foarte frumos.În dimineața aia,și-1 legase într-o singură coadă și împletise panglica în el.Își mută din nou privirea spre Tierney și spuse:

-Așadar,indiferent ce i-ai făcut,ai avut răbdare să-i despletești părul și să-i scoți panglica.

-Domnul Albastru a făcut-o.

-Mă întreb dacă ai fost neglijent sau ai lăsat panglica deliberat,se întrebă ea,ca și când el nici n-ar fi contrazis-o.

-De ce să fi fost lăsată în mod deliberat?

-Ca să deruteze grupurile de căutători.Să-i inducă în eroare.Dacă asta a fost intenția,a mers.După ce s-a găsit panglica au fost aduși câinii.Dar au pierdut rapid urma.Se gândi o clipă.

-Mă întreb de ce n-ai luat-o ca trofeu.

-Domnul Albastru își avea trofeul lui.Pe Torrie Lambert.Tonul lui o făcu pe Lilly să se cutremure.

-Așadar,panglica nu este decât un simbol al succesului.

-Am terminat,mulțumesc,spuse Tierney,luând o ultimă sorbitură din cafea.

Îi luă ceașca din mâini și îi dădu pesmeții,câte unul pentru fiecare mână.Îl înfulecă pe primul dintr-o înghițitură.Când lăasă capul în jos ca să-1 mănânce pe al doilea,Lilly observă bandajul de la ceafă.

-Te doare rana?

-Este suportabil.

-Se pare că nu mai sângerează.Îi întinse încă un pesmet,dar,în loc să-1 apuce,o cuprinse de încheietura mâinii,strângând tare

-Am să supraviețuiesc,Lilly.Sunt mult mai îngrijorat de supraviețuirea ta.

Încercă să-și elibereze mâna,dar el o ținea strâns.

-Dă-mi drumul la mână.

-Descuie cătușele.

-Nu.Se lupta zadarnic.

-Mă duc la mașină să-ți aduc medicamentele.

-Adică să fugi.

-Să fug? Râse scurt.Ai fost afară.Știi cum este.Cât de departe crezi că aș putea să fug? Vreau să-ți salvez viața.

-Am să supraviețuiesc.

-Ești pământie la față.Am auzit fiecare respirație gâfâită când erai în living.Te lupti să respiri.

-Mă lupt cu tine.De data aceasta când își trase mâna,el îi dădu drumul.Respiră zgomotos de mai multe ori.

-Îl vrei? Întrebă ea,întinzând mâna cu pâinea spre el.

-Da,te rog.În loc să-i dea pâinea în mână,i-o ținu la câțiva centimetri de gură.

-Să nu mă muști.Încruntându-se ca și cum s-ar fi simțit din nou insultat,Ben înclină capul și luă pesmetul în dinți,cu mare grijă să nu-i atingă degetele.Lilly își retrase rapid mâna.Ben își băgă pesmetul în gură.Lilly luă farfuria goală și cana din fața lui și se îndreptă spre living.

-Dacă nu mă eliberezi,cel puțin mută-mă dincolo,ca să pot să stau cu ochii pe tine.

-Nu.

-Dacă stau aici,n-am să pot să te supraveghez de aproape.

-Am spus nu.

-Lilly.

-Nu!

-Nu mi-ai spus care este teoria lui Dutch despre panglică.Ce reprezintă ea pentru domnul Albastru? După o clipă de ezitare,Lilly spuse:

-Dutch spune că o folosește ca pe un simbol al succesului lui,ca să exaspereze autoritățile.

-Sunt de acord.Și cred că este singura dată când sunt de acord cu Dutch în vreo privință.Omul este un tâmpit din mai multe motive,unul fiind și acela că te-a lăsat singură aici pe munte ieri cu perspectiva unui viscol.Ce-o fi fost în capul lui?

-Nu a fost în întregime vina lui.Eu l-am îndemnat să plece înaintea mea.

-De ce?

-Nu am de gând să discut cu tine despre Dutch și despre mine.Ben se uită lung la ea.

-Te respect pentru asta.Sincer.Nici mie nu mi-ar plăcea să vorbești cu el despre noi.

-Nu există nici un fel de „noi”,Tierney.

-Nu-i adevărat.Absolut deloc.Și știi foarte bine.Înainte să decizi că sunt un pervers,eram pe cale să devenim „noi”.

-Nu încerca să înțelegi prea multe lucruri dintr-un sărut.

-De regulă n-aș face-o,spuse el.Dar acest sărut nu a fost obișnuit.

Știa că trebuie să plece de lângă el imediat.Să-și închidă urechile.Să evite să-1 privească în ochi.Să evite să se uite la buzele lui.Dar o ținea pe loc,de parcă ar fi aruncat un farmec asupra ei.

-N-ai decât să negi cât vrei,Lilly,dar știi că ce spun este adevărat.Și nu a început aseară.A început si continuă din momentul în care te-ai urcat în autobuzul

ăla Fiecare secundă și fiecare zi de atunci am dorit să-mi pun mâinile pe tine.

Lilly respinse tremuratul pe care îl simțea în partea de jos a corpului.

-Așa procedezi?

-Cum?

-Vorbești frumos și dulce cu femeile alea până când le convingi să facă ce vrei tu?

-Crezi că astea sunt dulcegării?

-Da.

-O modalitate de a te hipnotiza?

-Da.

-Ca să te fac să deschizi cătușele și după aceea să te omor?

-Cam așa ceva.

-Atunci explică-mi de ce m-am oprit aseară după un sărut.Ochii lui îi căutau pe ai ei,așteptând un răspuns care nu mai venea.În cele din urmă tot el rosti:

-M-am oprit pentru că nu voiam să profit de situație.Eram în împrejurări dificile.Rupți de restul lumii.Vorbisem despre Amy.Erai într-o stare de mare fragilitate și vulnerabilitate,aveai nevoie de alinare și de înțelegere.Și eram și însetați unul după altul.Dacă am fi continuat să ne sărutăm știu unde am fi ajuns.Și mai știu că s-ar fi putut să regreți mai târziu și să-mi pui la îndoială motivele.Nu voiam să ai niciun fel de regrete după aceea,Lilly.Ăsta este singurul motiv pentru care nu am venit alături de tine în pat.

Părea sincer.Dar așa părea întotdeauna.

-Ce sacrificiu.Sfântul Tierney.

-Nu.Dacă mi-ai fi spus să fac dragoste cu tine,aș fi făcut-o dintr-o răsuflare,

spuse el ațintindu-și ochii în ochii ei ca două săgeți de foc. Inhalarea bruscă a aerului îi făcu plămânii să suiere.

-Ești foarte priceput, Tierney. Vocea ei era aproape un hârâit, dar nu numai din cauza astmului. Acum dulce, acum erotic. Spui întotdeauna ceea ce trebuie.

-Desfă cătușele, Lilly, șopti el.

-Du-te naibii! Noaptea trecută supraviețuirea ei depinsese de încrederea în el.

Astăzi depindea de neîncredere.

CAPITOLUL 18

Ce naiba este, Wes?

-Înainte să rupi garnitura, stai puțin și gândește. Wes se apropie de Dutch care stătea în fața unui încălzitor electric. Acesta nu făcea prea mare lucru în interiorul garajului imens cât o peșteră, dar strălucirea spiralelor lui roșii îți lăsa impresia că, dacă stai destul de aproape, o să scapi de frigul pătrunzător. Dar era numai o impresie. Pardoseala de ciment trimitea frigul prin pingelele ghetelor lui Dutch și prin șosetele de lână, direct în picioare. Începu să bată din picioare ca să-și activeze circulația. Bătea din picioare și de nerăbdare. Cal Hawkins era la toaletă de când veniseră. Ultima dată când se dusese să vadă ce face, Cal încă mai vomita în toaleta murdară.

-Oricum aveau de gând să vină după tine, spuse Wes despre cei doi agenți FBI care îl urmaseră până la garaj în mașina lor. Rămăseseră în mașină cu motorul mergând. Țeava de eșapament emitea un nor de fum, care lui Dutch i se părea că este respirația unei bestii aflate pe urmele lui.

-Individul ăsta,Begley,vrea la fel de mult ca și tine să ajungă la Tierney.

Așa că în loc să te sinucizi tu pe munte,n-ar fi mai bine să-i lași pe ei să-și asume răspunderea?Deși nu-i plăcea deloc să-i dea dreptate,Dutch trebuia să recunoască că Wes avea dreptate.Dacă li se întâmpla ceva rău-de exemplu,dacă Tierney suferea o împușcătură fatală în timp ce încerca să scape-ar fi urmat o anchetă,consilii peste consilii,hârtoage și mai știu eu ce.De ce să nu-i lase pe federali să-și muște pumnii?

-Dacă nu merge,spuse Wes arătând cu capul spre Hawkins,care tocmai ieșea de la toaletă arătând ca un cadavru ambulant,federalii au elicoptere,echipe de salvare antrenate,echipament de înaltă tehnologie,toate chestiile astea.

-Dar dacă îi folosesc,va trebui să răspund în fața lor,ripostă Dutch.Înfumurații ăștia! Mare scofală; și apoi,vreau să ajung la Tierney...

-Am auzit,sunt de acord cu tine și alături de tine sută-n sută în chestia asta,

amice,spuse Wes cu voce scăzută.Mai ales dacă el este asasinul femeilor.Nu spun decât că...

-Folosește FBI-ul până la un punct.Wes îl bătu pe spate și îi adresă zâmbetul pe care obișnuia să i-1 adreseze când se înțelegeau să joace în așa fel încât adversarii să rămână cu buza umflată și bătuți măr.

-Hai să dăm drumul la spectacolul ăsta pe drum.Dar în timp ce se îndreptau spre camionul cu nisip,se încruntă: Crezi că e-n regulă?

Hawkins era pe scaunul șoferului și strângea in brațe volanul,de parcă ar fi fost un colac de salvare.

-Ar trebui să fie.Dacă încurcă treaba,îi omor și după aia am să-1 țin în închisoare câte zile mai are.Dutch deschise ușa din dreapta și se urcă în camion.

-Sunt chiar în spatele tău,dacă ai nevoie de mine,spuse Wes.Când Wes închise ușa,Hawkins tresări.

-Nu e nevoie s-o trântești,mormăi el.

-Pornește-o,spuse Dutch.Hawkins răsuci cheia în contact.

-O pornesc,dar nu servește la nimic.Am spus chestia asta de o mie de ori și am

s-o mai spun încă o dată.E o aiureală fără sens.Dutch se uită la el bănuitor.

-Nu cumva miroși a băătură?

-E de seara trecută.Reciclată,răspunse el și se uită în oglinda laterală.

Dutch se uită și el în oglinda laterală din dreapta lui și îl văzu pe agentul special Wise cum dă înapoi mașina.Apoi Wes dădu și el cu spatele ca să iasă în stradă și să-i facă loc lui Hawkins.La zece secunde după ce ieșiseră din garaj,parbrizul fu acoperit de zăpadă.Hawkins îi aruncă lui Dutch o privire prin care voia să spună: Ți-am spus eu.Mormăind ca pentru el,porni ștergătoarele de parbriz și schimbă viteza.

Cu mare neplăcere sau cel puțin așa i se părea lui Dutch,mașina se urni din loc.

Plugul atașat la grilajul din față al camionului curăța un drum temporar pentru mașinile care îl urmau.Hawkins lăsă jos dispozitivul cu amestec de sare și nisip.Era oarecum de ajutor,dar de fiecare dată când se uita înapoi,Wise și Wes derapau.Așa că încetă să se mai uite.Își pusese telefonul mobil pe

vibrații.Deși știa că nu este cazul,verifică oricum să vadă dacă nu are vreun mesaj vocal.Nu avea.Formă numărul de celular al lui Lilly,sperând că avea semnal.Dar nu primi decât răspunsul la care se aștepta: abonatul nu este în rețea Ar fi telefonat ea,dacă ar fi putut,își spuse el.Mobilul ei era la fel de inutil ca și al lui.Altfel l-ar fi contactat.Se aplecă spre parbriz și își îndoii gâtul ca să vadă spre Vârful Cleary.Nu vedea decât la câțiva metri deasupra acoperișului camionului.Dacă aici jos era așa de rău,probabil că pe vârful muntelui este mult mai rău.Nevrând să-1 sperie pe șofer,nu spuse nimic,dar Hawkins îi citi gândurile.

-Cu cât mergem mai sus,cu atât o să fie mai rău,spuse el.

-Mergem câte un metru.

-Câte un centimetru,mai degrabă.După o clipă adăugă:

-Știți ce mă întreb eu...

-Ce? întrebă Dutch,uitându-se pieziș la el.

-Oare nevasta dumitale chiar vrea să fie salvată?

-Ce părere ai,Hoot?

-Despre ce anume,domnule? Mai concret.

Hoot stătea cu privirile ațintite pe vârful capotei,încercând să se mențină pe mijlocul părții de nisip pe care b făcea camionul din fața lui.

-Despre Dutch Burton.Ce părere ai despre el?

-Foarte sensibil la critică.Chiar atunci când este vorba numai de o aluzie,se îmbătoșează imediat.

-Reacția obișnuită a cuiva care eșuează mereu sau nu are o părere prea bună despre sine.Altceva?

-Dorește s-o despartă pe fosta lui soție de Ben Tierney,mai mult din gelozie decât din convingerea că Tierney ar putea fi domnul Albastru.Reacționează ca un bărbat,nu ca un ofițer însărcinat cu aplicarea legii.Begley zâmbi radios spre el,ca și când ar fi fost un învățat înțelept care găsise răspunsul la o întrebare chinu-itoare.

-Ce a descoperit Perkins despre doamnă?În timp ce îl așteptau pe Burton să vină la magazinul lui Ritt,Hoot folosisse telefonul cu fise ca să sune la biroul din Charlotte.Avea și laptopul cu el,firește,dar computerele de la birou aveau un acces mai rapid și rețele de informații mai extinse.Îl rugase pe Perkins să vadă ce poate găsi în legătură cu fosta soție a lui Burton și îl avertizase pe omologul său că Begley era foarte grăbit să obțină informațiile.

-Foarte bine,dă-mi zece minute,spusese Perkins și telefonase peste numai cinci.

-Este redactor-șef la o revistă care se numște Smart,îi spuse acum Hoot lui Begley.

-Îți bați joc de mine,exclamă el.

-Nu,domnule.

-Este revista preferată a doamnei Begley.Am văzut-o cum a petrecut o săptămână întregă numai cu un număr.A redecorat tot livingul după ceea ce văzuse în revistă.Ești căsătorit,Hoot?Întrebarea îl luă pe nepregătite.

-Domnule? Oh,nu,nu,domnule.

-De ce?Nu avea nimic împotrivă.De fapt,era chiar înclinat să pună în practică această idee.Problema era să găsească o femeie care să nu se plictisească de el și de viața lui atât de ordonată.Acesta era tipicul în relațiile lui cu femeile.Se întâlneau de câteva ori,uneori

stăteau împreună și peste noapte,dar apoi se despărteau din lipsă de entuziasm.Începuse de curând să facă schimb de

e-mailuri cu o femeie pe care o cunoscuse pe Internet.Locuia în Lexington și era plăcut „să stai de vorbă” cu ea.Nu știa că el lucrează pentru FBI.Femeile erau adesea îndrăgostite de imaginea de bărbat feroce a polițistului și mai puțin de el.Tot ceea ce știa Karen-așa o chema despre munca lui era că se ocupă de computere.Și,printr-o minune,continua să fie interesată de el.

Ultima lor convorbire durase o oră și treizeci și opt de minute.De fapt îl ținuse acasă în biroul lui imaculat și îl făcuse să râdă cu voce tare povestindu-i de unica ei încercare de a economisi bani,când își vopsise părul singură.Îl asigurase că rezultatul dezastruos fusese după aceea remediat într-un salon de coafură și meritase până la ultimul bănuț pe care îl cheltuisese.Îl făcuse să se întrebe dacă nu are nevoie cumva și de ceva nostim în viața lui.

Îi spusese de mai multe ori cât de frumos este în Kentucky primăvara.Dacă aceasta ar fi condus la o invitație să meargă și să vadă el însuși cât de frumos era primăvara în Kentucky,era foarte hotărât să se ducă.Era emoționat când se gândea să se întâlnească față în față cu ea,dar era o emoție plăcută.Sperând că Begley nu vede că roșise,spuse pe un ton serios:

-În ultimii ani m-am concentrat pe carieră,domnule.

-Foarte bine,foarte bine,Hoot.Dar aceasta este profesia dumitale,nu viața.Mai ocupă-te și de asta.

-Da,domnule.

-Doamna Begley mă ține sănătos și mă face fericit.Nici nu știu ce m-aș face fără ea.Mi-ar face plăcere s-o cunoști.

-Mulțumesc,domnule,voi fi onorat

-Lilly Martin.Presupun că este o doamnă foarte cultă.Creierul lui Hoot încerca să țină pasul cu viteza cu care schimba subiectele Begley.

-Da,domnule.Are două diplome,în arte și ziaristică.A început ca redactor la altă revistă și a înaintat apoi până la funcția ei actuală.Perkins mi-a comunicat câteva website-uri la care ne putem uita mai târziu.Spune că din fotografii pare foarte atrăgătoare.Îi aruncă o privire lui Begley,apoi continuă:

-Și mai este ceva,domnule.În legătură cu Ben Tierney.Perkins spune că pe una din declarațiile cărților lui de credit apare o sumă pentru achiziționarea unui catalog care vinde echipament paramilitar.A cumpărat de curând un walkie-talkie și o pereche de cătușe.

-Isuse Cristoase! Când a fost asta?

-Suma era în declarația pe august.Begley își mușcă gânditor buza de jos.

-Domnul Elmer ne-a spus că Tierney a cunoscut-o pe Lilly Martin în vara trecută.

-Și că se simțea atras de ea.

-Ceea ce nu știm este dacă atracția era reciprocă,spuse Begley.Poate că s-au mai întâlnit din vara trecută.Iar fostul soț,Dutch Burton,nu era obligatoriu să știe.

-Corect.

-Pe de altă parte...Începu Begley.

-Dacă doamna Martin nu se simte atrasă de Tierney și dacă el este domnul Albastru...

-Da.Begley oftă.Nu i-ar plăcea să fie respins.Se cufundă într-o tăcere posomorâtă timp de câteva minute,apoi își lovi pumnii de coapse cu furie.

-Ticălosul! Lucrurile nu se leagă,Hoot.După cum susține Ritt,și Wes Hamer a fost și el de acord cu asta,femeile sunt atrase în mod firesc de Tierney.Așa că te rog să-mi spui de ce le-ar răpi? Ai vreo idee?Deși Begley aștepta nerăbdător un răspuns,Hoot își cântări cu grijă cuvintele înainte să răspundă.

-Când eram la Facultatea de Drept...

-Apropo de asta,îl întrerupse Begley.Am aflat cu ceva timp în urmă că ai o diplomă de drept.De ce nu te-ai făcut avocat?

-Doream să fiu agent FBI,răspunse el fără ezitare.De când mă știu eu,asta am vrut întotdeauna să fiu.Ambiția lui fusese ridiculizată de toți colegii lui „duri” din școală.Chiar și părinții îi sugeraseră să mai aibă și o alternativă,dacă prima lui dorință nu se va putea îndeplini.

nu se lăsase descurajat de scepticismul celorlalți.

-Problema este că nu am făcut armata,domnule.Nu aveam instruire de polițist.

Dacă vă uitați la mine,vă dați seama că nu sunt chiar candidatul cel mai potrivit pentru cea mai bună agenție de investigații penale din lume.Nu mă încadrez în imaginea pe care o au cei mai mulți oameni despre un agent federal.Mi-a fost teamă că nu voi fi acceptat de FBI dacă nu mă disting în alt fel.Mi-am imaginat că o diplomă de drept mă va ajuta și chiar așa a și fost.

Îi aruncă o privire lui Begley,care fusese ales de FBI datorită dosarului lui militar excepțional,datorită calităților de lider și-lucrul cel mai important-curajului lui.Calificările celor doi erau atât de diferite,încât era

de-a dreptul nostim. Begley îl examina gânditor, dar nu aspru. Hoot se gândea că poate trecuse cu bine examenul lui Begley. Nu era puțin lucru. Ba era chiar foarte mult. Era cel mai important mod de a fi apreciat.

-M-ați întrebat de ce răpește Tierney femeii, domnule. Tocmai voiam să vă ofer o corelație care s-ar putea potrivi. Încă din primul semestru de facultate, eu și un coleg al meu ne luptam fiecare să fim primul în an. Arata ca John Kennedy în tinerețe. Sportiv. Chansmatic. Se întâlnea cu un fotomodel de la *Sports Illustrated*.

Pe lângă toate acestea, era foarte bun și la carte. Strălucitor. Dar trișa.

Trișa în mod flagrant. La toate cursurile, în fiecare an de facultate, la toate misiunile și examenele, în cele din urmă obținea o notă cu o fracțiune mai mare ca a mea și a terminat primul.

-Și nu a fost prins niciodată?

-Nu, domnule.

-Cred că ți-a fost greu să digeri chestia asta.

-Nu tocmai. Probabil că m-ar fi depășit oricum. Problema este că nu avea nevoie să copieze.

-Atunci de ce o făcea?

-Facultatea de Drept nu era o provocare pentru el. Dar să copiezi și să scapi nepedepsit era o provocare. Puțin mai sus, în fața lor, luminile din spate de la mașina lui Wes Hamer sclipiră o dată, de două ori, de trei ori. Hoot înțelese că este un semnal că va trebui să frâneze curând. Dădu drumul accelerației. Dincolo de Hamer, luminile de frână ale camionului cu nisip se aprinseră și o dată cu ele, semnalizatorul din dreapta. Hoot apăsă ușor pe frână și reuși să reducă treptat viteza. Begley parcă nu

se gândea la nimic altceva decât la motivația lui Tierney, indiferent la ceea ce se petrecea dincolo de parbriz.

-Așadar, avem aici un alt individ care obține prea multe succese și este în

pană de provocări. Le acceptă ca să vadă dacă este în stare.

Dar de ce aceste femei? De ce nu... Își desfăcu brusc centura de siguranță,

făcându-1 pe Hoot să devină foarte neliniștit. Se întinse între scaunele din spate și apucă cele cinci dosare cu nenumărate formulare ale agenției și informații pe care le compilase Hoot despre cele cinci persoane dispărute. Întorcându-se din nou cu fața spre direcția de mers, Begley își puse dosarele pe genunchi. Hoot răsuflă ușurat când șeful lui își fixă din nou centura de siguranță.

-Seara trecută am răsfoit dosarele și mă gândeam că citesc de fiecare dată aceeași poveste, spuse Begley. Abia acum îmi dau seama de ce.

-Nu vă înțeleg, domnule. Hoot luă ușor o curbă. Urmându-1 pe Hamer la o distanță de siguranță, putea să oprească la timp, destul de departe de bara din spate a lui Hamer. În fața lui Hamer, camionul cu nisip se chinuia să nu derapeze pe panta care creștea abrupt imediat după cotitură. Begley bătu cu palma în dosarul de deasupra. Zgomotul brusc îl făcu pe Hoot să sară în sus.

-Femeile astea aveau ceva în comun, Hoot.

-Nimeni din cei care au lucrat la cazuri nu au găsit nimic comun la victime. Nici locul de muncă, nici tipul de corp, nici pregătirea profesională...

-O nevoie.Nefiind sigur că a auzit bine,Hoot riscă să întoarcă capul ca să se uite la Begley.

-Poftim?

-Toate aveau nevoie de ceva într-un fel sau altul.Știm că Millicent era anorexică,

ceea ce este simptomatic pentru persoanele cu probleme emoționale și nemulțumite de propria imagine,așa este?

-Așa cred și eu.Begley le luă în ordine descendentă.

-Înainte ea a fost Carolyn Maddox.Mamă singură,lucra în plus peste program ca să-și întrețină copilul diabetic.Laureen Elliott.Deschise dosarul și examina rapid conținutul.

-Ah! Un metru cincizeci,șaptezeci de kilograme.Era supraponderală.Pun pariu că dacă facem investigații mai atente vom descoperi că greutatea corporală a fost problema vieții ei și că a ținut toate regimurile de slăbire existente.

-Era asistentă medicală.Lucrând în domeniul medicinei,i se amintea mereu de riscurile legate de obezitate.Poate că se exercitaseră presiuni asupra ei să slăbească,altfel urmând să-și piardă locul de muncă.

-Înțeleg unde vrei să ajunghi,domnule.

-Soțul lui Betsy Calhoun a murit cu șase luni înainte de dispariția ei.Fuseseră căsătoriți douăzeci și șapte de ani.Îi era dor de el.Ce îți spun toate acestea,Hoot?

-Păi...

-Depresie.

-Desigur.

-Betsy Calhoun s-a măritat imediat după ce a terminat liceul.Nu a lucrat niciodată în afara casei.Soțul ei se ocupa de toate problemele lor personale.

Probabil că nici nu a semnat nici un cec înainte de moartea lui.Și dintr-odată a trebuit să se descurce singură și,în plus,își pierduse și iubirea vieții ei,rațiunea de a fi.Begley era așa de înfierbântat,că Hoot nu avea curaj să-i spună că toate acestea sunt speculații.Speculații bazate pe o logică sănătoasă,dar tot speculații care nu erau sprijinite de nimic și nu puteau rezista niciodată într-o sală de judecată.

-Asta este cheia,Hoot,continuă Begley.Nu a răpit nicio femeie care este sigură pe ea,pe cariera ei,care are o relație sufletească puternică și stabilă.Înainte de a dispărea,toate aceste femei tânjeau după ceva,ca să zicem așa.Una este deprimată,cealaltă este obeză,una muncește pe rupe ca să-și ducă zilele și să-și întrețină copilul bolnav.Apoi,spuse el cu un fler dramatic,apare fantele nostru.Blând și plin de înțelegere,amabil și plin de bunăvoință și arată ca Făt-Frumos.Lăsându-se prins de teorie,Hoot spuse:

-Se împrietenește cu ele,le câștigă încrederea.

-Le oferă umerii lui largi ca ele să poată plânge în voie și le ține în brațele lui puternice și bronzate.

-Vine la timp ca să ajute femeile aflate în nevoie.

-Nu să le ajute,Hoot,să le salveze.Să le elibereze.Când arată așa cum arată și este un asemenea aventurier,ar putea să facă sex cu oricine pofteste,ori de câte ori simte nevoia.Poate fi aceasta o componentă,un oarecare beneficiu,dar ceea ce îl excită este faptul că este salvatorul.

Numai că lui Hoot îi veni în minte un gând care dăruia toată ipoteza.

-Am uitat-o pe Torrie Lambert. Prima. Era o fată frumoasă. O elevă strălucită cu 10 pe linie. Prima din clasă. Se bucura de popularitate în rândul colegilor. Nu avea niciun fel de probleme majore. Și, în plus, domnul Albastru n-a căutat-o. A dat peste ea din întâmplare, când s-a depărtat de grupul de excursioniști. Nu avea de unde să știe că ea o să hoinărească de una singură prin pădure în ziua aceea. A fost răpită pentru că era la îndemână, nu pentru că ducea lipsă de ceva.

Begley se încruntă și deschise dosarul fetei, începând să frunzărească conținutul.

-Dar cine erau bărbații din acel grup de excursioniști?

-Au fost prezenți în grup tot timpul cât a lipsit ea. Au fost interogați în amănunt.

Niciunul nu a părăsit grupul, în afară de Torrie.

-Ea de ce a plecat?

-La interogatoriu, doamna Lambert, mama fetei, a recunoscut că se certaseră

în dimineața aceea. Nimic serios. Ceva tipic pentru adolescenți. Cred că nu-i plăcea că își petrece vacanța împreună cu părinții.

-Exact așa se întâmplă și la noi acasă cu fiica noastră de cincisprezece ani. Îi este jenă cu noi. Este de-a dreptul oripilată dacă vrem să ieșim cu ea în lume. Începu să brodeze apoi în jurul acestei idei. Așadar, domnul Albastru dă peste Torrie, care este îmbufnată, ca o adolescentă ce este. Discută cu ea, îi arată simpatia lui, îi ia partea în cearta cu mama, spune că își amintește și el ce nesuferiți pot să fie părinții...

-Și este a lui.

-Cât ai clipi din ochi,spuse Begley ferm.În cele din urmă începe să se simtă neliniștită cu el și încearcă să se întoarcă la părinți.El o întreabă,de ce să te mai întorci la ei,din moment ce eu sunt prietenul de care ai nevoie? Însăpământată de-a dreptul,încearcă să fugă de lângă el.Bărbatul își pierde răbdarea.Iar fata moare în mâinile lui.

-Poate că n-a avut intenția s-o omoare,continuă Begley.Poate că lucrurile au scăpat de sub control și nu și-a dat seama decât când a fost prea târziu că fata nu mai respira.Indiferent cum ar fi,însă,indiferent dacă a violat-o sau nu,a scăpat basma curată.Închise ochii ca și când ar fi urmărit acțiunile și s-ar fi gândit la cum acționase făptașul.

-Mai târziu,când n-a fost prins și nimeni nu s-a uitat la el ca la cel vinovat,și-a dat seama cât este de ușor.Și a prins gust.Dominația este expresia ultimă și cea mai înaltă a eului.Este chintesența puterii să poți să iei soarta cuiva în mâinile tale și să-i controlezi destinul.Și în timp ce face ascensiuni pe gheață sau fel de fel de alte aiureli de genul ăsta,își dă brusc seama că nu mai e la fel de incitant ca altădată.Adrenalina nu mai pompează așa cum o făcea cândva.Se gândește apoi la plăcerea pe care o simțise când o omorâse pe fata aia și,dintr-odată,simte nevoia s-o facă din nou.Atunci se decide să se întoarcă la Cleary și să vadă ce fel de ajutor ar putea oferi altei femei aflate în suferință ca să vadă dacă mai poate simți din nou aceeași plăcere extraordinară.Se întoarce aici pentru că riscul de a fi prins este aproape inexistent.Consideră că polițiștii de aici sunt niște nătărăi,

nici pe departe așa de deștepți ca el.Plus că sunt o mulțime de locuri unde să se ascundă hectare întregi de natură sălbatică unde să ascunzi cadavrele.Îi place aici.Este locul perfect pentru distracțiile lui excitante.Când termină de relatat acest scenariu imaginar,vocea lui Begley era deja furioasă.Deschise larg ochii.

-De ce nu înaintăm? Șterse parbrizul cu mâneca și întrebă:

-De ce dracu' nu mai înaintăm?

În cabina camionului care împrăștia nisip,Dutch își pierdea rapid răbdarea.

-Poți să faci mai mult decât atât,Cal.

-Aș putea dacă nu ai mai țipa la mine.

Vocea lui Hawkins suna de parcă ar fi fost gata-gata să-i dea lacrimile.

-Mă faci să am emoții.Cum crezi că pot să conduc -când mă înnebunești cu fiecare răsuflare? Lasă naibii ce am spus eu despre nevastă-ta,că nu vrea să fie salvată.N-am vrut să te enervez.Am pus și eu o întrebare.

-Problema cu Lilly mă privește numai pe mine.Hawkins mormăi ceva de genul „Nu mai este”,dar Dutch se făcu că nu aude pentru că,într-adevăr,Hawkins avea dreptate.Și apoi,se apropiau de cea de-a doua curbă în ac de păr a drumului,cea pe care nu reușiseră s-o ia noaptea trecută.Voia ca Hawkins să-și concentreze toată atenția pe schimbătorul de viteze.Schimbă într-o viteză inferioară și Dutch observă că omului îi tremurau mâinile.Poate că ar fi trebuit să-l lase pe Hawkins să tragă un gât dintr-o sticlă de whisky.Știa din proprie experiență că o picătură după o noapte de beție te ajuta să nu-ți mai

tremure mâinile.Dar acum era prea târziu.Hawkins intră în curbă.Sau încercă să intre.

Roțile din față urmară comanda volanului.Se întoarseră spre dreapta.Dar camionul refuză să le urmeze.Continuă să meargă drept spre râpa din partea cealaltă despre care Dutch știa că are cel puțin trei metri.

-Întoarce!

-Asta încerc să fac!În timp ce coroanele copacilor se reflectau tot mai amenințător în parbriz,Hawkins gemu și apăsă din reflex pe ambreiaj și pe frână,

apoi dădu drumul volanului și-și acoperi ochii cu brațele.

Dutch nu avea cum să oprească inerția frânei.Plugul se izbi de balustradă,care se rupse și adăugă alte câteva tone forței inerției.Roțile din față depășiră marginea și rămaseră câteva secunde atârinate în gol,după care porniră înainte.

Dutch își aminti de filmul Duelul,în care în scena cea mai palpitantă,un camion uriaș cu optsprezece roți A derapa de pe autostradă și se prăvălea pe versantul mun-ț telui.Secvența fusese filmată cu încetinitorul.Așa se desfășurau lucrurile și acum pentru el-privea și trăia coborârea inexorabilă într-o mișcare chinuitor de înceată.Veeda ca prin ceață.Toate imaginile se amestecau.Dar sunetele își păstrau toată claritatea.Parbrizul zornăia.Bolovanii înghețați se loveau de partea inferioară a sași-ului.Crengile trosneau rupându-se.Metalul scrâșnea.Hawkins urla înspăimântat.Și-și auzea și propriul răcnet incredibil de animal înspăimântat căruia nu-i venea să creadă ce i se întâmpla.De fapt,probabil că tot copacii le salvară viața.Dacă panta n-ar fi fost foarte împădurită,căderea

ar fi fost mai rapidă și din acest motiv mortală. După ceea ce păru o eternitate, camionul se izbi de un obiect nemișcat cu un zgomot puternic. Inerția îi aruncă înainte, deși nu

mai mergeau. Apoi camionul renunță la rezistentă și rămase nemișcat, în mod miraculos, creierul lui Dutch nu fusese lichefiat instantaneu în urma impactului.

Era conștient și uimit când își dădu seama că era în viață și, în mare, nici nu era rănit. Se pare că și Cal supraviețuise. Dutch îl auzea cum geme jalnic. Își desfăcu centura de siguranță, se propti cu umărul în portieră și o deschise. Se rostogoli în jos, oprindu-se la câțiva metri de camion, în zăpada care îi ajungea aproape până la mijloc, după ce reuși să se ridice în picioare.

Încercă să se orienteze, dar era orbit de zăpada suflată de viscol, care părea direcționată direct spre ochii lui. Nici măcar nu vedea ce anume oprise rostogolirea camionului. Tot ce vedea era o pădure întunecată de trunchiuri de copaci pe un câmp de un alb strălucitor. Dar nici nu era nevoie să vadă. Auzea.

Simțea vibrațiile în pământ, în trunchiul copacului de care se rezemase, în străfundul răunchilor. Nu se mai obosi să strige ca să-1 avertizeze pe Cal Hawkins, nici să încerce să-1 scoată afară din camionul zdrobit unde era în mare pericol. Înfrângerea îi luase orice inițiativă, îl immobilizase. Inutilitatea vieții lui culmina în acest ultim moment. Era foarte aproape de moarte acum și asta din cauză că speranțele lui de a ajunge la Lilly fuseseră zdrobite.

Wes se uita la camionul cu nisip care dispărea dincolo de marginea șoselei și nu-i venea să

creadă.Sări jos din mașină și rămase în dreptul portierei deschise,ca și când,dacă ar fi stat afară,ar fi înțeles mai bine ce se întâmplă.Auzea cum camionul își croiește drum cu plugul pe panta muntelui.Se auzi un zgomot asurzitor de metal care scrâșnește,urletul de moarte al camionului.După aceea urmă o tăcere stranie,încă și mai înspăimântătoare.Liniștea era atât de adâncă,încât Wes auzea fâsâitul fulgilor de zăpadă care se frecau de geaca Jui.

Tăcerea fu ruptă de Begley și Wise,care se apropiară cât de repede le permitea panta alunecoasă.Mașina lor era cu mult în urma lui Wes și nu avuseseră parte de aceeași priveliște.Begley ajunse primul la el,gâfâind și scoțând nori de aburi pe gură.

-Ce s-a întâmplat?

-Au derapat dincolo de bordură.

-La dracu'!Begley nu-1 certă pe Hoot pentru limbaj.În momentul acela,toți trei auziră un alt zgomot pe care nu-1 pu-,tură identifica,dar care știau că este o continuare a de-ă zastruiui.Schimbară între ei priviri înspăimântate.Mai târziu își dădură seama că ce auziseră era zgomotul făcut de copacii care se despicau.Copaci pe care trei oameni abia reușeau să-i cuprindă,fuseseră smulși din rădăcini ca niște scobitori.

În acel moment nu vedeau însă nimic,din cauza camuflajului alb perfect.Vorbind în numele tuturor,Wes întrebă:

-Asta ce naiba mai este?Și apoi văzură.Cădea din norii de ceață și de zăpadă,cu destinația pământ,ca o rachetă cosmică cu luminile roșii strălucind.Turnul centralei electrice de legătură se prăbuși pe pământ cu

o asemenea forță, încât nici grosimea stratului de zăpadă nu reuși s-o atenueze. Mai târziu, Wes a relatat celor cărora le povestise întâmplare că mașina lui sărise în sus pe verticală cu toate cele patru roți. Stătea împreună cu cei doi agenți FBI muți de uimire și rămaseră așa încă vreo câteva secunde, incapabili să absoarbă ceea ce văzuseră cu ochii lor, nevenindu-le să creadă că supraviețuiseră. Dacă turnul ar fi căzut cu treizeci de metri mai aproape, i-ar fi strivit pe toți. Nu știa nimic de Dutch. Wes nu putea decât să speră că el și Hawkins supraviețuiseră. Dar mai era încă o victimă: drumul de pe Muntele Laurel. Acum era blocat de câteva tone de oțel și resturi de copaci care formau o barcadă de înălțimea unei case cu două etaje și aproape la fel de lată. Nimeni nu mai putea să urce pe acest drum.

Și era la fel de imposibil pentru oricine să coboare.

CAPITOLUL 19

Lilly mai puse un lemn pe foc peste cele care se transformaseră deja în scrum pe grătarul șemineului. Era foarte zgârcită cu ele, punea numai câte unul din când în când și asta numai atunci când focul era gata-gata să se stingă. Cu toată zgârcenia ei, grămada de lemne pe care o cărase înăuntru ceva mai devreme se micșorase rapid, iar acum nu mai rămăseseră decât câteva surcele pe care le tăiasă din butucii mai mari. Dacă lemnul continua să ardă cu viteza asta, s-ar putea să ajungă pentru încă două ore. Nu știa ce va face când se vor termina. Chiar și în interiorul cabanei, dacă nu mai aveau foc mureau probabil de frig noaptea următoare. Era absolut necesar ca focul să reziste. Dar și aici era ironia-

extenuarea provocată de căratul lemnului în interior ar fi ucis-o oricum.

-Lilly? Strânse din buze și închise ochii, dorind să-și poată închide la fel de bine și urechile. Vocea lui era mult prea convingătoare, argumentele lui mult prea rezonabile. Dacă se lăsa convinsă de ele, ar fi putut deveni victima numărul șase.

Discuția cu el era obositoare. Se învârteau în cerc și nu ajungeau nicăieri. Nu avea de gând să-i dea drumul; iar ei avea un întreg arsenal de argumente de ce ar trebui să-i dea drumul. Și mai era și respirația ei șuierătoare. Vorbitorul o accentua, așa că încetase să-i mai răspundă.

-Lilly, spune ceva, dacă mai ești conștientă, știu că mă auzi. În tonul lui se simțea o nuanță de supărare, accentuată de refuzul ei de a răspunde. Lilly își părăsi locul de lângă cămin și se duse la fereastra din living, privind în trecere spre ușa de la dormitor.

-De ce nu stai liniștit? Dădu la o parte draperia și privi afară, sperând să vadă ceva mai departe decât la câțiva metri de terasă. Vârful muntelui devenise un peisaj străin, alb, nemișcat și tăcut.

-S-a mai potolit viscolul? Dădu din cap negativ, apoi se întoarse de la fereastră și-și îmbrățișa coatele ca să se mai încălzească. Plecase de lângă foc și timpul acesta chiar și așa de scurt permisesse frigului să pătrundă prin toate hainele pe care le avea pe ea. Își pusese în picioare toate șosetele pe care le avea, dar picioarele îi rămâneau tot reci. Ar fi vrut să sufle în mâini ca să le încălzească, dar trebuia să respire cu economie. Tierney nu se plânsese că îi este frig. Eforturile lui continue de a scăpa de cătușele îl făceau să-i fie cald. Decisese se pare că merita să se

umple de julturi și zgârieturi ca să scape din cătușe. Nici măcar nu se străduise să acopere zgomotul făcut de cătușele care zăngăneau. Lilly auzea zăngănitul continuu al metalului pe metal, bufniturile tăbliei patului care se izbea de perete și blestemele și înjurăturile lui de ciudă când cătușele refuzau să se deschidă.

-Cum mai stăm cu lemnele de foc?

-Deocamdată e în regulă.

-Deocamdată. Dar mai târziu? Peste o oră? Lilly păși în cadrul ușii.

-Am să mă gândesc atunci.

-Când o să ai nevoie de lemne, o să fie prea târziu să te mai gândești.

Dăduse glas celor mai rele presimțiri ale ei, așa că nu-și mai risipi efortul de a respira ca să-1 contrazică.

-Mai vrei o pătură...pe picioare? Se silea să facă pauze între cuvinte ca să inspire.

-Când ai luat ultima doză de medicament?

-Pilula mea? șopti ea. Ieri-dimineață.

-Nu pari foarte sigură. Oare chiar poate să-mi citească gândurile? Adevărul era că nu-și amintea dacă își luase pastila dimineața trecută. Când se gândea acum, nu putea să-și reamintească momentul în care luase medicamentul. Făcuse mai multe drumuri în oraș. Se dusese la compania de mutări ca să cumpere câteva cutii de ambalaj. După aceea, își aduse aminte că se oprise la un bancomat ca să scoată bani pentru drumul înapoi la Atlanta.

Ultima ei oprire înainte să se întoarcă la cabană fusese la farmacie. Luase ultima pastilă cu o seară înainte. Din fericire, când începuse să vină frecvent la Cleary; îl rugase pe unul din medicii locali să-i facă o

rețetă de teofilină,medicamentul care o ajuta să prevină crizele de astm.Rețeta suplimentară era o măsură de siguranță,ca să nu rămână niciodată fără medicamente.

Ieri William Ritt îi onorase rețeta.Dar de aici amintirile ei se învălmășeau.Nu-și mai amintea dacă luase tableta când se oprise la teigheaua cu băuturi răcoritoare

ca să cumpere o coca-cola cu vanilie de la Linda Wexler sau dacă așteptase s-o ia când ajunge la cabană.Dar e clar că nu uitase s-o ia.Nu uita niciodată să-și ia medicamentele.Făcea parte din rutina ei zilnică.Dar ieri fusese o zi neobișnuită și nu numai în privința programului.Dutch îi provocase o tensiune emoțională uriașă.O aștepta când se întorsese la cabană.Ședea pe marginea canapelei și privea în gol, cu umerii căzuți,îmbufnat.In loc de bună ziua îi spusese: „Lilly,cum ai putut să-mi faci una ca asta?”Ținând seama de evenimentele care urmaseră s-ar putea să fi uitat să-și ia pastila.

-Lilly,ești sigură că ai luat-o ieri?Își concentrează din nou atenția asupra lui Tierney.

-Bineînțeles că sunt sigură.

-Dar au trecut deja douăzeci și patru de ore.*Sau treizeci și șase.*

-I s-a dus efectul,spuse el.Ești în pericol.

-Ei bine,așa se întâmplă...când descoperi...că ești blocată cu un criminal în serie.

-Știi că nu sunt ucigaș.Deschide cătușele astea.Mă duc să-ți aduc medicamentele.Ea refuză din cap.

-Nu mai avem timp.

-O să fim salvați...

-Nimeni n-o să vină sus pe munte acum,cel mai curând mâine-dimineată,poate nici atunci.Și dacă te gândești la cine știe ce elicopter sofisticat,mută-ți gândul.

Nici cei mai curajos pilot nu va fi de acord să vină pe un viscol ca ăsta și să riște să fie doborât de vânt sau strivit de muntele pe care nu-1 poate vedea.

-Oricum...

-Nu se va întâmpla așa ceva,spuse el cu o asprime crescândă în voce.Poate că tu vrei să te joci cu viața ta dar eu nu sunt dispus s-o fac.Adu cheia.

-Ar putea să vină...pe jos.

-Nimeni nu este așa de nebun.

-În afară de tine.Replica îl reduse la tăcere,dar numai pentru câteva secunde.

-Așa este.În afară de mine.Risc orice ca să te țin în viață.Nu vreau să mori,Lilly.

-Nici mie nu-mi place...prea mult...ideea asta.

-Dă-mi drumul să mă duc.

-Nu pot.Buzele lui se albiră de furie.

-Dă-mi voie să-ți spun eu ce nu poți să faci.

Nu-ți poți permite să mă ții legat de nenorocitul ăsta de pat.Fiecare secundă petrecută cu discuții despre chestia asta ia timp și îți irosește respirația și așa precară.Adu cheia și descuie ...

-Nu!

-...nenorocitele astea de cătușe! Lumina se stinse.

Dora Hamer se apropie de ușa camerei lui Scott.Tăcerea părea oarecum amenințătoare în casă când nu se mai auzea vibrația pereților din cauza muzicii stereo.Bătu de două ori:

-Scott,ai pățit ceva?Băiatul deschise ușa imediat,ca și când ar fi așteptat-o.

-N-am pățit nimic,atâta doar că s-a stins lumina.

-Cred că s-a stins în tot orașul.Nu văd lumină nici la vecinii noștri.Îți este destul de cald?

-Am să-mi mai pun un pulover

-Asta te poate ajuta un timp,dar casa se va răci imediat.Până revine curentul,va trebuiut să te bazezi numai pe focul din șemineu.Vrei să mai aduci niște lemne din garaj?

-Sigur,mamă.

-Și ia și lanterna pe care o luați tu și tati în excursie.Avem baterii pentru ea?

-Așa cred Am să verific.Băiatul dispăru pe hol.Dora merse puțin în spatele lui,apoi intră repede în dormitorul lui.Formularele de cerere pentru colegii erau împrăștiate peste tot pe masă.Nu avea timp să se uite la ele,dar aruncându-și o privire își dădu seama că lucrase la ele,așa cum îi ordonase Wes.

Se duse rapid la cea mai apropiată fereastră și se uită să vadă dacă detectorul sistemului de alarmă era intact.Doi magneți,unul pe cadrul ferestrei și altul pe cadrul ușii formau o legătură care,dacă era ruptă,declanșa alarma,atunci când aceasta era în funcțiune.Componentele erau aliniate,așa cum trebuiau să fie.La fel și la cea de-a doua fereastră pe care o verifică.

Nedorind să fie surprinsă spionând,se opri și ascultă.Îl auzea pe Scott cum pune lemnele în spațiul de lângă șemineul din living.Îl auzi cum își scutură praful de pe mâini în timp ce se îndrepta spre garaj ca să mai aducă încă un braț de lemne.

Se duse la a treia fereastră.Cei doi magneti asigurau legătura necesară,

perfect.Dar cel de pe rama ferestrei era un magnet obișnuit,o jucărie.Fusese folosit ca să înlocuiască conectorul lipsă și poziționat în așa fel încât nici o conexiune să nu fie întreruptă dacă se deschide fereastra.

-Mamă!Când se auzi strigată,Dora sări în sus ca și când ea ar fi fost cea vinovată.leși repede din dormitorul lui,sperând că arăta mai stăpână pe sine decât se simțea și se duse în living.

-Să pun lemne și aici,pe grătarul din fața căminului?

-Bună idee.N-o să mai trebuiască să te duci afară mai târziu.

-Perfect.Vrei să aprind lanterna?

-S-o păstrăm pentru la noapte.

-Bidonul de petrol este practic plin.Am să-1 las împreună cu lanterna în bucătărie.

-Foarte bine.Avem lumânări pe care le putem folosi până se lasă întunericul.Și avem și o mulțime de baterii pentru lanternă.Se luă după el până în bucătărie,de unde el dispăru apoi pe ușa de la garaj.Ar fi vrut să se ia după el,să-și pună brațele pe umerii lui și să-1 strângă tare la piept.Wes o acuza mereu că îl răsfătă.Și cei cu asta? Era copilul ei.Chiar dacă ar fi trăit suficient ca să-1 vadă bătrân,tot copilul ei l-ar fi considerat și tot ar fi vrut să-1 protejeze.Se întâmpla ceva cu el și,indiferent ce ar fi fost,era bolnavă de îngrijorare.Era,de fapt,numai o figură de stil.După descoperirea din dormitorul lui,simțea că o ia cu ameteală de frică.Deconectase alarma de la fereastra lui ca să nu se declanșeze atunci când ieșea pe

geam.Ce altă explicație ar fi putut avea lipsa magnetului? De cât timp dura situația asta? Fusesse oarbă,surdă,proastă că nu știuse că pleacă de acasă? Numai printr-o întâmplare ajunsese să-1 suspecteze.Punea așternuturi curate în camera lui în dimineața aceea și îi observase ghetetele de lângă pat.

Erau niște ghete foarte bune,etanșe la apă,căptușite,foarte potrivite pentru un viscol.Dar Scott nu le avea în picioare aseară când venise împreună cu Wes la masa de seară.Și nu ar mai fi trebuit să plece de acasă după aceea.

Dar iată că ghetetele stăteau aici,pe pardoseala din dormitorul lui și în jurul lor se formaseră două mici băltoace de apă de ia zăpada care se topise de pe ele.Îi stătea pe limbă să-1 întrebe când fusese afară cu ele,dar se opri la timp.

Hotărâse că trebuie să aibă dovezi mai clare înainte să-1 acuze că pleacă pe furiș de acasă.Întreruperea curentului îi oferise posibilitatea să facă o investigație.Cu toate acestea,acum când putea să-i întrebe ce se întâmplase cu sistemul de alarmă,nu avea puterea-sau era prea lasă-s-o facă.Sigur că era suficient de mare ca să plece și să vină când dorește.Wes îi impunea o oră de culcare,dar dacă Scott voia să plece de acasă,Wes nu prea avea cum să-1 împiedice,în afară de faptul de a-1 mobiliza fizic.

Așadar,de ce nu-1 înfrunta pe Wes și nu ieșea pur și simplu pe ușă? De ce pleca pe furiș? Și mai erau și alte schimbări pe care le observase la el.Băiatul ei dulce,A blând și plin de atenție devenise morocănos și impulsiv.Era retras,ostil și imprevizibil.Probabil că explicația era,parțial,în presiunea pe care o exercita în permanență Wes asupra lui.Dar Dora își cunoștea bine

fiul și se temea că aceste schimbări de personalitate erau provocate de ceva mai grav decât sâcâielile lui Wes.Scott nu mai era el însuși și Dora dorea să știe de ce.

Se duse cu mintea înapoi încercând să stabilească când observase aceste schimbări.Primăvara trecută.Cam pe când...Totul se opri în sufletul Dorei.Scott începuse să se schimbe cam din momentul în care încetase să se mai întâlnească cu Millicent Gunn.Când sună telefonul,tresări speriată.

-Răspund eu,spuse Scott.Probabil că este Gary.Tocmai se întorsese din garaj.Puse lanterna pe masa din bucătărie,apoi apucă telefonul.Era un tip de telefon de perete demodat,fără identificarea apelului și fără niciun fel de altfel de dispozitive care ar fi avut nevoie de electricitate.

-A,bună,tati.Scott ascultă câteva clipe,apoi spuse: Cum așa? Da,este chiar aici.Îi dădu telefonul Dorei.E de la spital.

Begley nu avea niciun sentiment de compasiune pentru Dutch.De fapt,îi venea să-i ardă una cu piciorul lui mărimea 46 direct în fund.Dar se hotărî să vorbească frumos.

-Fața dumitale arată ca un hamburger crud.

-Nu simt decât zgârieturi superficiale.Șeful poliției ședea pe marginea mesei de consultații și semăna cu un sac de cartofi de cincizeci de kilograme plin numai pe trei sferturi.

-Medicul mi-a scos cioburile.Aștept să vină asistenta cu niște antiseptic.Poate că n-o să arate foarte frumos,dar e în ordine.

-Arăți mai bine oricum decât Hawkins.Și-a rupt un braț,iar pe celălalt,care era dislocat din umăr,l-au pus la loc.Dar o să fie mai greu cu gleznelor.Amândouă sunt făcute țândări.

-Aș fi preferat să fie craniul lui,murmură Burton.

-Domnul Hawkins era intoxicat,spuse Hoot din locul unde stătea,în interiorul perdelei care asigura o anumită intimitate în zona de tratament de la Camera de Urgență.De cealaltă parte a perdelei îl auzeau pe Hawkins cum geme.

-Procentajul de alcool din sânge era cu mult peste limita legală.

-Atunci înseamnă că m-a mințit,se apără Dutch.L-am întrebat dacă a băut și mi-a spus că...Begley i-o reteză brusc:

-Cred că dumneata auzi numai ceea ce dorești să auzi.

-Refacerea gleznelor va necesita operații delicate,spuse Hoot.Nu se pot face aici.Din cauza vremii,ar putea dura câteva zile până când să poată fi transportat la un spital care să aibă o echipă chirurgicală.Între timp,omul suferă îngrozitor.

-Uite ce este,spuse Burton-ursuz,nu e vina mea că omul e un bețivan.

-N-ar fi putut să urce drumul acela nici dacă ar fi fost treaz,mugi Begley.Din cauza dumitale,acum tot ținutul a rămas fără curent electric.Avem norocul că spitalul are propriul generator,căci altfel ai sta în frig și pe întuneric și ai arăta ca un monstru cu așchii de sticlă înfipte în obraz.

Camionul lui Hawkins se lovise de unul din cei patru stâlpi de susținere ai stației de transformare.În

condiții obișnuite, probabil că ar fi rezistat impactului, dar

cantitatea mare de zăpadă și de gheață de pe acoperiș îngreunaseră foarte mult construcția care se prăbușise, antrenând în cădere câțiva copaci seculari și firele de înaltă tensiune. Ceea ce era mai rău, se prăbușise de-a curmezișul drumului de munte, blocând definitiv accesul spre vârf.

Dutch Burton lăsase sentimentele să-i întunece rațiunea. Era un comportament inacceptabil pentru orice bărbat, dar absolut de neiertat pentru un funcționar public. Hotărârea lui, inspirată de gelozie, de a urca pe drumul de munte astăzi fusese irațională și periculoasă, iar rezultatul fusese o mulțime de victime: Hawkins probabil infirm pe toată viața; camionul cu nisip era distrus și asta în timpul unuia dintre cele mai cumplite viscole ale deceniului, iar pana de curent electric se întindea în câteva districte învecinate. O adevărată catastrofă.

Dar ceea ce îl exaspera cu adevărat pe Begley era că prostia lui Burton eliminase orice posibilitate să mai ajungă la Tierney. Ar fi putut chiar să încerce din nou, înainte să se curețe drumul de acces, ceea ce ar fi putut să dureze câteva săptămâni sau până când vremea se îmbunătățea suficient pentru ca un elicopter să-1 poată duce acolo. În orice caz, se pierdea un timp prețios. Iar irosirea timpului nu făcea parte din ocupațiile preferate ale lui Begley. Considera că acesta este de-a dreptul un păcat. Consolarea lui era că nu era singurul paralizat de această situație. Și Ben Tierney era blocat.

-Vă rog să mă scuzați,spuse Harris,tânărul polițist pe care îl întâlneră mai devreme la secție,băgând capul pe după perdea.

-Ce este?

-M-au sunat cei de la dispecerat prin radio.Doamna și domnul Gunn simt la sediu.

-La naiba,sâsâi Burton.Numai ei mai lipseau.Spune-le celor de acolo să le transmită că sunt la spital,să se ducă acasă și am să trec eu pe la ei imediat ce pot.

-Au încercat deja,spuse Harris.Dar nimic nu-i poate clinti din loc.Nu vor să stea de vorbă cu dumneavoastră,vor să știe dacă este adevărat că Ben Tierney este domnul Albastru.Begley văzu roșu înaintea ochilor.

Reuși să-și mențină volumul vocii la o intensitate rezonabilă,dar vibra de furie.

-Sper că glumești.

-Nu,domnule.Begley făcu un pas spre tânărul polițist.

-Cine le-a spus? Cine le-a spus că ne interesează Tierney? Dacă dumneata ai fost acela,Harris,îți sudez insigna de scrot!

-Nu eu,vă jur,domnule.Gus Elmer.Bătrânul acela de la cabană.

-I-am spus să nu pomenească nimic despre investigație,spuse Hoot.

-Nu cred că a vorbit intenționat,spuse Harris.Nu a vorbit cu Gunn direct.A dat telefon verișoarei sale ca să vadă cum se simte,dacă se descurcă cu viscolul și dacă îi funcționează soba.Și i-a scăpat fără să vrea...

-I-a scăpat? Mugetul lui Begley îl trezi pe Hawkins din amețeala provocată de medicamente și acesta gemu tare. Harris făcu precaut un pas înapoi.

-Verișoara lui calcă rufele doamnei Gunn, explică el, ca un fel de scuză. Cred că ea s-a simțit într-un fel obligată să le spună, știți...

-Pentru cine altcineva mai calcă rufe verișoara domnului Elmer? Harris nu remarcă sarcasmul din vocea lui Begley. În timp ce polițistul își cântărea răspunsul, Begley se întoarse spre Dutch Burton. Aș dori să folosesc biroul dumitale pentru discuția cu soții Gunn.

-Perfect, dar vin și eu?

-Ce facem cu fața dumitale?

-O să-mi dau cu niște cremă. leșiră cu toții afară. Begley îi aruncă o privire lui Cal Hawkins în timp ce trecea pe lângă patul lui. Legat la perfuzii, se cufundase din nou în somn. Deși îi luase apărarea în fața lui Burton, nu simțea nici un fel de simpatie pentru el. După ce se urcară în mașini, Hoot spuse:

-Credeam că aveți oricum intenția să stați de vorbă cu soții Gunn, domnule.

-Aveam intenția să mă duc pe la ei imediat ce plecam de la spital.

-Atunci de ce v-ați supărat așa de tare acolo?

-Speram să-i sperii suficient ca să înțeleagă cât de important este să menținem cercetarea secretă. Trebuie să-1 arestăm pe Tierney înainte ca localnicii să afle că îl căutăm.

-Dar vedeți cât de repede circulă bârfele.

-Tocmai asta mă îngrijorează, Hoot. Dacă nu-1 prindem pe Tierney destul de repede, mi-e teamă că o bandă de răzbunători, conduși chiar de șeful poliției, vor

presupune că el este domnul Albastru și vor lua problema în mâinile lor.

Indignarea îndreptățită nu mai ține seama de lege în astfel de situații.

Băieții ăștia cumsecade,din dorința de a-și proteja femeile,pot să recurgă la legea nescrisă a munților.Dacă ajung la Tierney înaintea noastră o să aibă noroc dacă o să-i citească cineva drepturile în timp ce se va îneca în propriul sânge.Și îți dai seama ce pradă este asta pentru presă.O să amintească iarăși de Ruby Ridge și de Waco Fanaticii controlului armelor o să înnebunească de bucurie.Și o să iasă un tărăboi de nedescris.

-Și vor rămâne și multe întrebări fără răspuns.

-Exact.Ca,de pildă,unde să căutăm cele cinci Cadavre.Merseră în tăcere un timp,apoi Hoot spuse:

-Spuneați că vă e frică să nu se ducă să pună mâna pe Tierney,presupunând că este domnul Albastru.Dar *dacă nu este el?*

-Acesta este un alt lucru de care mi-e frică,se încruntă Begley.

CAPITOLUL 20

Ca să conserve căldura trăsese draperiile complet.Când se stinse lumina,

dormitorul se cufundă în întuneric.

-Era inevitabil,spuse Tierney.Lilly așteptă câteva secunde să i se obișnuiască ochii,apoi se duse la fereastră și trase una din draperii la o parte.Întunericul prematur de afară îi oferi lui Tierney încă un argument.

-O să fie complet întuneric pe la mijlocul după-amiezii,spuse el.Ceea ce înseamnă că nu mai sunt decât două ore de lumină.Cam atât o să-mi trebuiască

să ajung până la mașină și înapoi,dacă plec acum.Lilly își duse palmele la tâmpole.

-Nu mai pot...să mă cert...cu tine.

-Atunci nu te mai certa.Desfă cătușele.

-O să mă ucizi.

-Încerc să-ți salvez viața.Ea dădu din cap,chinuindu-se să inspire.

-Pot să...te identific...ca Albastru.

-Nu mai poți să mă identifici în niciun fel dacă te sufoci.

-Un bilet.

-A,înțeleg,ai să lași un bilet în care să le spui că eu sunt domnul Albastru.Ai să-l pui undeva unde să fii sigură că o să-1 găsească.Ea încuviință din cap.

-Dacă s-ar întâmpla asta aș putea să spun că ai început să halucinezi din cauza lipsei de oxigen și că erai convinsă că pe pereți dansau elefanți.Or să mă creadă pe mine.Cât despre asta-arată spre panglica albastră,acum răsucită pe balansor-am să le spun și lor ce ți-am spus și ție-că am găsit-o și mă pregăteam s-o duc în oraș s-o predau autorităților.Lilly făcu semn cu capul spre cătușele lui.

-Da,o să fie mai greu să explic prezența cătușelor,dar o să am o zi-două să mă gândesc la ceva plauzibil.Și s-ar putea să-mi eliberez mâinile înainte să

vină cineva aici.

-Nu cred...spuse ea,arătând spre încheieturile lui însângerate.Chiar dacă,eu mor...o să te prindă.Încheind discuția,se întoarse să plece din cameră.Care este cel mai rău lucru care ar putea să se întâmple?Femeia se opri,dar nu se întoarse.

-Dacă îmi dai dramul,insistă el,care este lucrul cel mai rău care se poate întâmpla,Lilly? Să zicem că eu sunt domnul Albastru.Sa zicem că te ucid și tu nu poți să mă arăți cu degetul autorităților: O să mori oricum.În câteva ore,dacă nu mai repede.Și atunci cum aş putea să te ucid eu într-un mod mai cumplit?

Se întoarce cu fața spre el:

-Salvez...o altă victimă.

-Aha,înțeleg.Nu vrei să-mi dai drumul ca să nu mă lași să victimizez o altă femeie sau să-ți fac și ție ce le-am făcut celorlalte femei.Asta este?

Lilly aprobă din cap.

-Foarte bine.Și foarte altruist.Pui viețile celorlalți mai presus de propria viață.

Se gândi o clipă la asta,apoi continuă:

-După ce mă întorc cu doctoriile tale și după ce car suficiente lemne de foc pentru încă o zi,te las să-mi pui din nou cătușele.Am să rămân legat cu cătușele până vom fi salvați.Lilly încercă să râdă,dar nu avea suficient oxigen pentru asta.

-Nu sunt...chiar așa de naivă...nu-mi lipsește oxigenul chiar așa de mult...

deocamdată.

-Nu crezi că am să mă țin de cuvânt?

-Nu.

-Poți să mă crezi.Îți jur,Lilly.Poți să ai încredere în mine.

-Dă-mi un motiv...un singur motiv.Deși își propusese să nu plângă,ochii i se umplură de lacrimi.

-Nu plânge,șopti el sever.Atrasă de privirea lui dură și de amintirea sărutului,

făcu un pas mai aproape de el.

-Dă-mi...un motiv...de ce ar trebui să am încredere în tine,Tierney.

Tocmai voia să vorbească,când telefonul ei sună.Timp de o secundă sau două,

nu-și dădu seama ce însemna sunetul acesta și nici de unde venea,rămase cu privirile ațintite asupra lui Tierney,care părea la fel de uluit de sunetul neașteptat.Când își dădu seama ce este,îl scoase febril din buzunarul hainei și deschise capacul.

-Dutch! Dutch!Vocea ei era numai un hârâit,dar nu conta.Telefonul murise din nou.Legătura fusese numai temporară.O tachinase.Soarta se juca cu ea.

Suspină și se lăsă în genunchi,strângând telefonul la piept în tăcere.

-Lilly,nu plânge!

-Lasă-mă în pace!

-Nu ai voie să plângi.Ai să înrăutățești lucrurile.Plânsul se termină într-un acces de tuse.Spasmele îi zguduiau tot corpul,îi contractau toți mușchii,îi storceau aerul prețios din plămâni.În timp ce se lupta să respire,mintea ei înregistra înjurăturile neputincioase ale lui Tierney și eforturile dublate de a-și scoate cătușele.Avu nevoie de câteva minute pentru a controla tusea,dar în cele din urmă aceasta cedă și se transformă într-un șuierat prelung.

-Lilly.Femeia ridică privirea și își șterse lacrimile.Tierney aruncase pătura de pe picioare și se lupta cu cătușele ca un animal prins într-o capcană,mai-mai să-și smulgă mâinile pentru a ajunge la ea.

-Este adevărat că ți-am dat puține argumente pentru care ar trebui să ai încredere în mine,spuse el.Și multe motive ca să nu ai încredere în mine.Dar

cred că știi că nu ai de ce să te temi de mine. Bazează-te pe instinctele tale. Ai încredere în ele, chiar dacă în mine nu ai. Continuă să se uite la ea câteva secunde. Nu muri alături de mine. Lilly îi analiza toate trăsăturile feței, încercând să descopere o urmă de viclenie. Dacă era un fiistangiu seducător, ar putea să-și dea seama după ceva? Ar putea să descopere o răutate ascunsă? Se uita la el cât putea de intens, dar nu vedea nicio urmă de duplicitate. Dacă exista, era extrem de iscusit în a o masca. Părea sincer și suficient de demn de încredere ca să-o facă să se îndoiască de ea însăși. Dar nici victimele lui nu-și dăduseră seama de duplicitatea lui. Și ele avuseseră încredere în el. Probabil că expresia feței ei transmisese decizia că nu se lasă înduplecată, căci spuse furios:

-Foarte bine, ignoră-ți instinctele și gândește-te la logică. Uită de ziua petrecută pe râu. Nu contează nici sărutul de aseară. Aruncă toate la gunoi, dar gândește-te la șanse!

-Șanse?

-Dacă rămâi în viață, o să ai o șansă să-1 prinzi pe domnul Albastru. Dacă mori,

nu mai ai niciuna. *Nu știi ce să fac*, gemea mintea ei, dar singurul sunet care îi ieși din gât fu un găjâit înpăimântător.

-Chiar și o șansă foarte mică este mai bună decât niciuna, Lilly. Argumentul era sănătos. Dar imediat ce o să-i dea drumul, probabil că o va ucide. Mica ei șansa de a-1 incrimina va muri odată cu ea. Profitând de ezitarea ei, Ben adăugă:

-Am păstrat argumentul cel mai evident ia urmă.Pistolul.Îl mai ai și știi cum să-1 folosești.Ce pot să-ți fac atât timp cât mă ții la distanță cu pistolul?

Lilly reflectă o clipă.Avea dreptate.După ce întoarse toate argumentele pe toate părțile,în ultimă instanță era vorba de șansă.Se ridică încet în picioare.Luptându-se cu o ușoară amețeață provocată de lipsa de oxigen,se întoarse și ieși din cameră.

-Lilly! La naiba!Se întoarse aproape imediat,cu pistolul într-o mână și cheile de la cătușe în cealaltă.

-Slavă Domnului!exclamă el cu un oftat de ușurare.Puse pistolul pe un scaun,

departe de el.Se apropie de pat și îi întinse cheia.

-Desfă-le...singur!Imediat ce el puse mâna pe cheie,Lilly se dădu repede înapoi și apucă pistolul,țintind spre el.Cătușele îi permiteau exact atâta manevrabilitate încât să ridice o mână în sus și s-a tragă pe cealaltă în jos.Cu o dexteritate uimitoare,potrivi cheia în găurica mică și o răsuci.Brățara de pe mâna lui dreaptă se deschise.În câteva secunde se deschise și cealaltă.Apoi sări cu o mișcare de felină și smuci pistolul din mâinile lui Lilly.Totul se petrecu înainte ca ea să poată să clipească,nu avusese suficient timp pentru ca creierul ei să prelucreze informația și să dea comanda să tragă.Lilly se răsuci pe călcâie și încercă să fugă de el,dar Ben îi înconjură talia cu brațul și îi imobiliza brațul drept.O ridică de la podea și o ținu strâns lipită de pieptul lui.

-Încetează! îi porunci el,când ea începu să țipe.

-Am știut eu,urlă ea cuprinsă de isterie.Am știut.Tu ești ucigașul! Lovi cu cotul liber în coastele lui și își înfipse mâinile în dosul palmei lui.Ticălosule!

O duse fără prea multe fasoane și o puse pe canapea, apoi își duse mâna la gură și supse sângele care îi curgea din zgârieturile adânci.

Lilly rămase pe marginea canapelei numai atât cât fu necesar ca să inspire de mai multe ori, apoi se repezi din nou spre el, încercând să-1 lovească în cap. Dar lipsa de oxigen îi afectase condiția fizică. Brațele ei erau grele și moi ca de cauciuc. Încercă să-1 lovească cu pumnii în cap, dar încercările fură zadarnice.

Cele mai multe dintre lovituri erau prea scurte sau aveau un impact neglijabil.

Când o apucă de umeri și o împinse înapoi pe canapea, nu se simți în stare să facă nimic altceva decât să se prăbușească pe perne. Își băgă pistolul în cureaua de la pantaloni și își șterse mâna sângerândă de blugi. Zgârieturile urâte începură să sângereze imediat din nou. Gâfaia și el aproape la fel de rău ca și ea. Inspira cu zgomot și clipea rapid, ca să-și alunge amețeala. Stătea ușor îndoit în față de la mijloc. Lovitura pe care i-o aplicase în coastele zdrobite nu-1 lăsa să stea drept.

-Foarte bine, își spuse ea. Sper că ai niște dureri îngrozitoare. Încercă să vorbească cu voce tare, dar nu avea suficient oxigen. Îl privea însă sfidător. Dacă o s-o ucidă, dorea să-1 privească în ochi. Voia să se ducă în iad cu imaginea sfidării ei și să o țină minte pentru totdeauna. Ben păru că vrea să-i spună ceva, dar se duse fără un cuvânt spre ușă și o deschise. În câteva secunde se întoarse cu un braț de lemne de foc, pe care le lăsă să cadă pe jos. Îngenunche și ațâță tăciunii pentru a aprinde din nou butucu care erau deja pe grătar. Lucrul acesta o nedumerea

-Nu ai de gând că mă omori?

-Nu,spuse el,ridicându-se în picioare.Când se usucă,pune-i pe foc.O să te țină câteva ore.Abia atunci își dădu seama care era intenția lui.Nu avea nevoie s-o ucidă.Tot ce avea de făcut era s-o părăsească,s-o lase cu soarta ei,pradă unei crize fatale de astm și problema supărătoare a lui Lilly Martin se rezolva de la sine.De ce să mai adauge încă o crimă la dosarul lui,când nu era nevoie?

Ca să le acopere pe cele pe care le comisese deja,avusese prezența de spirit să îndepărteze probele care-l incriminau din dormitor.Pusese cătușele și panglica la loc,în rucsac.În timp ce le punea în compartimente separate și le închidea cu fermoarul,evită să se uite la ea.Oare simțea o urmă de vinovăție?

Pentru că,dacă n-o ucidea,o condamna la cele mai cumplite spaime.În timp ce se gândea dacă să-i dea sau nu drumul,unul dintre cele mai înspăimântătoare scenarii era că o va părăsi pradă coșmarurilor ei.I se strânse inima.

-Ai promis...

-Știu foarte bine ce am promis,spuse el,retezându-i vorba cu cruzime.

Își puse haina pe el și-și trase căciula pe cap.Înfășură apoi pătura de stadion peste căciulă și îi aranja marginile peste piept,apoi închise fermoarul peste ea.Își înfășură fularul de lână în jurul gâtului și partea de jos peste față,apoi își puse mânușile.În cele din urmă apucă și rucsacul și și-l aruncă peste umăr.Fiecare mișcare îi producea o grimasă de durere și un geamăt.Dar cu toate acestea se mișca repede,cu un scop bine precizat.Lilly era mai înspăimântată de

teama de moarte decât de moarte însăși. Dar era prea mândră să-1 roage ceva, așa că îl privi cum pleacă, lăsând-o să se lupte cu respirația, până când nu se va mai putea lupta și va trebui să moară singură. Ajunse la ușă, se opri cu mâna pe clanță și întoarse capul. Pe deasupra fularului, ochii lui îi întâlneau pe ai ei, dar numai pentru o clipă, nu mai mult. Deschise ușa. Un vârtej de zăpadă îl înghiți imediat. Apoi dispăru la fel de repede ca și el.

Celularul lui Lilly sună de două ori, apoi se întrerupse, ceea ce era mai chinător pentru Dutch decât dacă n-ar fi sunat deloc. Apelul ratat îl făcea să-i fie și mai ciudă, aducându-l la limita răbdării. Anticamera de la sediul poliției era mai aglomerată decât își amintea el s-o fi văzut vreodată de când era șeful poliției.

Agenții federali erau și ei acolo. Agentul Wise a prezenta solemn-băiatul ăsta știa să zâmbească? - pe Begley soților Gunn. Doamna Gunn părea astăzi și mai mică decât ieri. Din motive necunoscute lui Dutch, Wes era aici când sosiseră ei, bea cafea și sporovăia cu ofițerul de la recepție.

Era președintele consiliului, dar de când investigația poliției devenise treaba lui?

Harris îi urmăse de la spital în mașina poliției. Era ca hipnotizat de Wise și Begley, se ținea după ei ca un cățeluș, împiedicându-se de propriile picioare mari în dorința lui de a fi de folos. Și de ce nu era afară, pe străzi, acolo unde ar fi trebuit să fie? Și Dutch de ce nu-i ordona să se întoarcă la unitatea lui și să patruleze pe străzi, unde ar fi putut să fie de oarecare folos în loc să stea aici, într-un loc și așa aglomerat, ca să se împiedice toată lumea de el?

Din anumite motive,Dutch nu avea energia necesară să se ocupe de tânărul polițist Nu merita efortul de a-i da un ordin și de a-1 investi cu autoritate.Se simțea într-un mod straniu detașat de ceea ce se întâmpla în jurul lui și se întreba nu în ce moment pierduse controlul,ci când încetase să-i mai pese.Când intrase în peisaj FBI-ul în persoana mărețului Begley?

Sau atunci când Wes Hamer,chipurile cel mai bun prieten al lui,începuse să-1 pupe în fund pe Begley cât mai frecvent cu putință?

Sau poate atunci când Cal Hawkins îi pusese întrebarea pe care și-o punea și el singur: Doamna dumitale vrea să fie salvată?

Nu se mai simțise atât de înfrânt de la ultimul lui eșec din Atlanta.Fusese lovitura de grație,o greșeală prea gravă pentru o măsură disciplinară cum ar fi suspendarea.Nu exista altă soluție decât să fie concediat.Atunci când scoți pistolul de serviciu împotriva unui copil de nouă ani,luând bâta lui de baseball drept armă pentru că ești beat mort,poliția nu are altă soluție decât să te dea afară.Nu se poate altfel.Nu mai primești nici pensie.Ești terminat.

La fel de înfrânt se simțea și astăzi.Trădat de toată lumea:de soție,de vreme,de cel mai bun prieten,de carieră,de soartă sau de stele sau de Dumnezeu știe ce altceva îi conducea destinul,care nu valora nici cât o ceapă degerată.Simțea nevoia să bea ceva.Harris îi conducea pe soții Gunn și pe agenții federali pe holul scurt care dădea spre biroul personal al lui Dutch.Begley care încheia defilarea,se întoarse să i se adreseze:

-Veniți și dumneavoastră,domnule Burton?

-Vin imediat.Să-mi iau mesajele.Begley încuviință din cap,apoi merse mai departe și intră în biroul lui Dutch prin ușa pe care Harris i-o ținea deschisă.

Când fură destul de departe ca să nu mai audă,Wes se apropie de Dutch și arată spre rănila de pe fața lui.

-Cum te mai simți?Dutch scoase câteva foi de hârtie roz din căsuța lui cu mesaje.

-Foarte bine,mulțumesc.

-Te doare fața?

-Ca naiba.

-Nu au nimic să-ți pună pe răni?

-E-n regulă.

-Pot să mă duc la magazin și să iau ceva de la Ritt.

-Cum dorești,ridică Dutch din umeri.Porni spre coridor,dar Wes îl apucă de cot.

-Ești sigur că te simți bine,Dutch?

-La naiba,spuse el,smucindu-și cotul din mâna lui Wes,sigur că nu mă simt bine!

Dându-și seama că subordonatul lui era cu ochii pe el,coborî vocea și mormăi:

-În caz că n-ai observat a fost o dimineată al naibii de tâmpită.

Wes oftă și-și trecu mâna prin păr.

-A fost o întrebare stupidă.Te rog să mă ierți.Uite ce este,Lilly e bine,sunt sigur de asta.

-Da.De fapt,îi era teamă că este mai bine decât bine.

-Uite ce facem,îi spuse Wes.Eu dau o fugă până la magazin până când stai tu de vorbă cu soții Gunn.O să iau ceva pentru rănila asta ale tale de pe față,îi pun pe Ritt sau pe Marilee să facă niște sendvișuri și mă întorc aici.Dutch se uită la chipul lui Wes și nu

văzu nimic nesincer acolo. Numai trăsăturile plăcute ale vechiului său prieten și o privire sinceră în care, cu toată prietenia lor, Dutch nu avea încredere.

-Mi-ar prinde bine. Mulțumesc.

-Cred și eu. Acum du-te acolo. Nu uita, este treaba ta! Cuvintele de despărțire ale lui Wes îi străpungeau mintea, trecând prin stânca defetismului lui. Era treaba

lui și a lui Dumnezeu. Dar toată lumea părea să fi uitat asta, inclusiv el însuși.

Porni pe coridor și se sili să-și îndrepte umerii și să pășească cu mai multă încredere. Harris stătea afară la ușă, ca o santinelă. Dutch ridică degetul mare și arătă spre fața clădirii.

-Mașina dumitale se răcește.

-Poftim? făcu Harris, privind-1 prostește.

-Astăzi nu este zi liberă, Harris, se răsti el la polițist. Vezi-ți de treburile tale!

-Da, domnule. Tânărul polițist porni repede pe coridor. Dutch intră în birou exact în momentul în care doamna Gunn la spunea lui Wise și Begley că nu avuseseră nicio problemă serioasă cu Millicent, în afară de tulburările de nutriție și că se vindecase de ele.

-Nu pot suferi gândul că este undeva afară pe o vreme ca asta, spuse doamna Gunn.

-Tocmai de aceea ne bucurăm că avem ocazia să stăm de vorbă cu dumneavoastră, doamnă Gunn. Tonul lui Begley era acela al unui tată de familie grijuliu și Dutch nu putea să sufere modul în care reacționau soții Gunn la el. Dacă îl lăsați pe Begley să se ocupe câteva zile de caz, imediat i-ar fi pus cu toții la îndoială metodele și eficacitatea.

-Credeti că Ben Tierney este acel B.T.mentionat în jurnalul ei? întrebă domnul Gunn.

-Încă nu suntem siguri de asta,spuse Begley.Agentul Wise examinează mai multe posibilități.Domnul Tierney este una dintre ele.Trebuie să examinăm totul foarte temeinic înainte de a trage concluzii.

-Dar bătrânul Gus Elmer spune că ați sigilat camerele lui Tierney de la cabană.Ați găsit ceva acolo? Ceva care i-a aparținut lui Millicent?

Dutch văzu privirea consternată pe care o schimbară agenții federali între ei.

Wise urma să răspundă la întrebarea domnului Gunn.

-I-am sigilat camerele ca să protejăm eventualele probe în cazul în care domnul Tierney ar avea vreo legătură cu disparițiile.Acest lucru nu înseamnă că afirmăm că ar avea.

-Dar nu ați mai sigilat locuința nimănui altcuiva,spuse Gunn.Câți alți bărbați din împrejurimi mai au inițialele B.T.?Begley ocoli răspunsul,punând el însuși o întrebare:

-V-a vorbit Millicent vreodată despre el?

-L-a pomenit.

-În ce context?

-La magazinul fratelui meu,unde lucrează,au un panou de reclamă.Dacă cineva prinde un pește mare cu unul dintre cârligele vândute de ei sau dacă doboară un cerb cu o pușcă cumpărată de la fratele meu,ei scriu asta pe panoul acela,uneori îi pun și poza acolo.E un fel de publicitate gratuită.

Așa că și articolele lui Tierney sunt acolo.Fiindcă el este de departe cel mai cunoscut client al lor.Cred că

Millicent îl privește ca pe o celebritate deja, pentru că apare în atâtea reviste. Era emoționată de fiecare dată când venea la magazin. Poate că simte o dragoste din astea de adolescent pentru el.

-S-a întâlnit vreodată cu el în afara magazinului? întrebă Wise.

-Din câte știm, nu. Dar acum am început să ne întrebăm și noi. O fată tânără și frumoasă ca Millicent, căreia i se aprind ochii pentru un bărbat mai în vârstă.

Gunn aruncă o privire îngrijorată spre soția lui, care plângea într-o batistă. Cred că înțelegeți ce vreau să spun. Tuși în palmă și continuă: Ați făcut legătura între el și celelalte femei care au dispărut?

-Un coleg de la biroul din Charlotte lucrează la asta, spuse Wise.

-Îmi cer scuze dinainte pentru brutalitatea întrebării pe care am să v-o pun,

spuse Begley. Dar diplomația ia timp și niciunul dintre noi nu dorește să-1 irosească, așa e?

-Așa este. Întrebați orice. S-a pierdut și așa destul timp până acum. Dutch ignoră privirea critică pe care i-o aruncă Ernie Gunn.

-Ce i-a provocat lui Millicent tulburările de nutriție? întrebă Begley. Se știe?

-Probabil că este vorba de anturaj, spuse domnul Gunn, vorbind pentru amândoi.

Știți cum sunt fetele când e vorba de greutatea lor.

-Am și eu o fiică adolescentă, zâmbi Begley, e ceva mai mică decât Millicent, dar și ea este îngrijorată că este prea grasă, deși nu are mai mult de cincizeci de kilograme.

-Millicent a slăbit până la patruzeci și două de kilograme,spuse doamna Gunn cu o voce slabă.Acesta a fost punctul ei cel mai de jos.Atunci am intervenit noi.

La cererea lui Begley,cei doi soți îi povestiră despre boala și despre presupusa vindecare.

-Acum se simțea bine,concluzionă domnul Gunn.Sigur,poate că a mai slăbit vreo câteva kilograme,dar asta este din cauza muncii.Suntem aproape siguri că nu se mai forțează să vomite.A depășit perioada aia.Dutch nu era chiar așa de sigur și își dădea seama că nici Wise și nici Begley nu erau.

-Ce ne puteți spune despre prietenii intimi? întrebă Begley.

-A avut.Din când în când.Știți cum e.Așa-s copiii.Se îndrăgostește la fel de des cât de des își schimbă coafura,spuse domnul Gunn.

-Nu are un prieten stabil?

-După Scott n-a mai avut.Dutch tresări vizibil și agenții federali observară.Se uitară cunoși la el,apoi reveniră la soții Gunn.

-Scott și mai cum? întrebă Wise.

-Hamer,spuse domnul Gunn.Băiatul lui Wes.Anul trecut el și Millicent au ieșit mereu împreună,deși nu știu cum se mai spune acum.Adică erau „împreună”,a spus el cu un ușor dispreț pentru termen.

-Erau? întrebă Wise.

-Da,pentru că s-au despărțit înainte de vacanța de primăvară,anul trecut.

-Știți cumva de ce? Domnul Gunn ridică din umeri.

-Presupun că s-au plictisit unul de altul.

-Nu,iubitule,interveni doamna Gunn.S-a întâmplat ceva ce i-a făcut să se despartă.Întotdeauna am fost convinsă de asta.Begley se aplecă mai în față.

-Cam ce anume,doamnă Gunn?

-Nu știu.Millicent nu mi-a spus.Indiferent cât de mult am încercat s-o fac să vorbească despre asta,n-a vrut cu niciun chip.În cele din urmă am renunțat s-o mai întreb,peu că se întrista întotdeauna și nu mai mânca.Eram mai îngrijorată de faptul că se înfometa,decât de necazurile cu prietenul ei.Chiar dacă ar fi țipat în gura mare că cele două probleme erau legate una de alta,

lucrurile n-ar fi putut fi mai clare pentru Dutch sau pentru agenții FBI.

Wise fu primul care rupse tăcerea care se instalase:

-N-am găsit nimic în jurnalul ei despre Scott Hamer sau despre despărțirea lor.

-A început să tină jurnalul după ce a ieșit din spital.Face parte din continuarea terapiei,le explică domnul Gunn.Psihologul a spus că trebuie să înceapă sa sene ce i se întâmplă.Gura lui deveni o singură linie rigidă.Apoi continuă:

-Presupun că ea crede că Ben Tierney este o prezență pozitivă.

-În momentul de față nu avem niciun motiv să credem altfel,domnule Gunn,îi atrase atenția Begley,pe un ton și mai oficial decât înainte.

-Credeți ce doriți,domnule Begley,spuse Gunn ridicându-se în picioare și întinzându-i mâna soției lui s-o ajute să se ridice de pe scaun.Eu pot să pariez pe numele lui.Îi cunosc pe toți cei din Cleary și din trei districte limitrofe de o viață.Nu văd pe nimeni care ar fi

putut să facă așa ceva celor cinci fete.Trebuie să fie cineva din afară,dar cineva care știe drumurile de prin partea locului și care are inițialele B.T.Ben Tierney se potrivește cu toate aceste presupuneri.

CAPITOLUL 21

Aici trebuie să fie o bubă,spuse William.Nu oricine poate face treaba asta.

-Eu cred că mă pricep.Adică,vreau să spun,cât poate fi de greu?

William nu putea suferi tonul condescendent al lui Wes Hamer.Faptul că era marele antrenor al echipei de fotbal nu-i dădea niciun drept să facă pe grozavul.

-Am să trec pe la tine în drum spre casă și o să...

-Mă descurc,Ritt.Lui William nu-i plăcea nici să i se spună Ritt.Wes îi spusese Ritt încă din școala primară.Era un fraier atunci și rămăsese tot un fraier.Erau de aceeași vârstă,totuși nu i se adresa lui William cu același respect pe care l-ar fi arătat pentru elevii lui și chestia asta îl rodea.William ar fi trebuit să aibă prevederea să ia înapoi pachetul de senngi și punguța în care avea proviziile de fiole pentru câteva zile.Dar n-o făcuse.Faptul că era furnizorul lui Wes îi dădea o anumită importanță de care se bucura enorm.

-Ce-i asta?Apariția neașteptată a lui Marilee în depozit îi luă pe amândoi pe nepregătite.Wes își reveni primul.Puse în buzunar lucrurile și îi adresă unul dintre cele mai fer-mecătoare zâmbete:

-Ești pregătită pentru mine?Sora lui William răspunse la întrebarea plină de înțelesuri a lui Wes cu un gângurit.La fel ca toate celelalte femei atunci când se aflau în fața zâmbetului lui plin de insinuări,se transformase instantaneu într-o fetișcană.

-Am venit să vă spun că nu pot să fac pâine prăjită, pentru că nu avem curent, îi spuse ea lui Wes. Linda face întotdeauna sendvișurile cu brânză folosind pâine prăjită.

-Toată lumea o să înțeleagă.

-Să le pun murături sau mărar?

-Și una și alta.

-Cartofi prăjiți sau chipsuri?

-Și una și alta.

-Mai durează câteva minute. Marilee plecă. Wes se întoarse din nou spre William și se bătu peste buzunarul de la palton.

-Cât îți datorez pentru asta?

-Ți le trec în cont.

-Dar să nu specifici ce este.

-Ce, mă crezi chiar așa de neatent? Acum, ce ziceai că îi trebuie lui Dutch pentru obraz? Wes îi explică ce fel de tăieturi avea. William dădu un tub de antiseptic, o mostră gratuită din partea companiei.

-Asta o să prevină infecția. Dacă nu merge, am ceva mai puternic. Wes citi eticheta.

-Într-o zi o să dai de bucluc pentru că dai medicamente fără rețetă.

-O, mă îndoiesc! Cine o să mă dea în gât? întrebă el viclean.

-Cred că ai dreptate, spuse Wes și râse. William îi făcu semn să iasă din depozit. În timp ce străbăteau magazinul cufundat în umbră, Wes îl informă despre evenimentele din cursul dimineții.

-E un miracol că n-au fost striviți amândoi. A trebuit să trimitem jos o targa cu frânghii. Dutch 1-a legat pe Hawkins pe targa. N-am mai auzit asemenea răcnete din partea unui adult ca atunci când l-am tras în

sus.Sărmanul ticălos n-o duce prea bine.Din punct de vedere fizic,Dutch e bine,dar e nebun de legat din cauză că Lilly este tot acolo sus,cu Tierney.Și mai sunt și ăștia doi de la FBI.Niște fandosiți în costume elegante.Dutch îi mai are și pe ei pe cap,pe lângă părinții lui Millicent.

-Cu ancheta ce se mai aude?

-Îți spun imediat.Marilee se întoarse cu fața când se apropiară de teighea,unde ambala sendvișurile.Arătă cu capul spre aparatul de radio cu baterii care era fixat pe stația locală de radio.

-Tocmai s-a anunțat că FBI-ul 1-a identificat pe domnul Albastru ca fiind Ben Tierney.

Tierney era mai slăbit decât își aducea aminte să fi fost vreodată.Era ușor amețit,în parte de foame,în parte din cauza loviturilor.Rănille își continuau atacul prelungit de dureri mici și ascuțite sau de zvâcnituri profund dureroase.Strângea așa de tare din maxilare din cauza frigului,că simțea cum încep să-1 doară rădăcinile dinților.Și nu avea ce face împotriva niciunuia dintre aceste necazuri.

Nu se putea baza decât pe voință dacă voia să supraviețuiască.

Din păcate,voința nu avea nicio putere asupra ninsorii.Aceasta îi ascundea linia de demarcație dintre pământ și cer.Ascundea toate reperele.Era prins într-o capcană,într-o sferă de un alb infinit.Fără orizont de referință,se putea rătăci ușor.Cu toate acestea,mergea înainte,înotând prin zăpada care,în unele locuri,îi trecea de genunchi.Înainte de a pleca din apropierea cabanei,se oprise la șopronul cu unelte ca să ia o lopată de zăpadă pe care o zărise acolo.Îl ajuta

oarecum să-și deschidă drumul,dar cel mai mult se folosea de propriul corp ca buldozer pentru a face pârtie.Lopata se transformă în baston de promenadă ca să-1 ajute să-și învingă amețeala care îl cuprindea din când în când.

Dar chiar și în cele mai vitrege împrejurări,obiceiurile sunt puternice.Încăpățânat și poate,chiar nebunește,o luă pe o scurtătură pentru a evita cotiturile,știind că în cele din urmă va ajunge din nou la drum și va scuti câteva sute de metri de mers.Dar în pădure erau tot felul de pericole pe care nu le putea vedea.Se împiedica de ridicaturile de pământ,de copaci căzuți,de bușteni îngropați sub stratul de zăpadă de peste treizeci de centimetri.Rădăcinile deveniră adevărate capcane care îl aruncau mereu la pământ.Dacă își rupea un picior sau o gleznă,sau se prăbușea într-o crevasă din care nu mai putea ieși sau dacă se rătăcea în imensitatea asta albă ar fi însemnat moartea.Dacă s-ar fi oprit să se gândească la toate pericolele care îi amenințau viața,s-ar fi oprit definitiv și s-ar fi întors înapoi,așa că își impuse toată voința ca să facă încă un pas înainte,să-și tragă piciorul din puțul pe care îl crease în zăpadă și să-1 pună în fața lui ca să formeze altul.Nu-și permitea să se gândească nici la frig,deși era imposibil să-1 ignore.Îmbrăcămintea lui era o glumă prin cât era de nepotrivită.Ieri-dimineată,când plecase de la cabană,se îmbrăcase ca pentru o zi răcoroasă avea palton,fular,căciulă.Dar astăzi conceptul de frig căpătase o altă dimensiune.

Temperatura se exprima în valori negative.Ținând seama și de vântul rece,erau probabil vreo cincisprezece-douăzeci de grade sub zero.Nu mai

fusesse niciodată într-o astfel de situație. Niciodată. În niciuna din călătoriile lui. Respirația și pulsul atinseră curând valori îngrijorătoare, își simțea inima ca pe un balon gata să se spargă. Logica elementară îi dicta să se oprească și să se odihnească. Dar nu îndrăznea. Dacă s-ar fi oprit, fie și numai pentru un moment, știa că nu ar mai fi pornit din loc. În cele din urmă ar fi fost descoperit. Înghețat. Și, odată cu el,

rucsacul. Ar fi găsit panglica. Și cătușele. Și pe Lilly moartă în cabană.

Ar fi urmat o anchetă în toată zona. O descoperire șocantă avea să ducă la următoarea. Mașina lui abandonată avea să scoată la iveală lopata incriminatoare din portbagaj. Și în cele din urmă aveau să găsească mormintele. Tierney porni mai departe. Genele i se acoperiseră de gheață, orbindu-l temporar, lucru care era și supărător, și periculos. Condensul respirației înghețase pe fularul de lână, care era acum țepăn din cauza cristalelor de gheață. Pe sub haine, transpira abundant din cauza epuizării. Simțea pârișoarele de transpirație care i se prelingeau pe spate, pe coastele care îl dureau din cauza loviturii bine plasate a cotului lui Lilly. De regulă, simțul lui de orientare înăscut era la fel de sigur ca o busolă. Dar când se opri suficient ca să se uite la ceasul de ia mână începu să se teamă că cel de-al șase-lea simț îl părăsise. Chiar dacă ținea seama de tot terenul accidentat pe care trebuise să-l parcurgă, ar fi trebuit să ajungă la prima curbă și să fi ajuns deja la drum. Se uită de jur împrejur, sperând să se poată orienta, dar în vârtejurile de zăpadă toți copacii arătau la fel. Reperele naturale, cum erau stâncile și formațiunile de roci sau buștenii putreziți

erau acum acoperiți de zăpadă. Singurul lucru care marca peisajul de iarnă imaculat erau urmele pe care le lăsase chiar el pe zăpadă. Minte îi spunea că simțul lui de orientare putea greși, că putea să se înșele și că se mișca în cerc. Dar instinctul îi spunea altceva, îi spunea că este pe drumul cel bun și că greșise numai atunci când calculase cât de departe trebuie să meargă pentru a tăia curba și pentru a ajunge la drum.

Se bizuise de prea multe ori pe acest instinct ca să înceapă acum să nu mai aibă încredere în el. Lăsă capul în jos ca să se lupte cu vântul și o luă din nou înainte, dându-și asigurări lui însuși că dacă va continua să meargă încă puțin în aceeași direcție, va ajunge curând la drum. Și ajunse.

Nu chiar așa cum se aștepta. Ateriza pe el după un plonjon de trei metri prin aerul subțire. Atinse drumul mai întâi cu piciorul drept. Acesta străpunse imediat un tunel prin zăpadă până la stratul de gheață de dedesubt pe care îl izbi cu asemenea forță, încât îl făcu să urle de durere.

După ce îi anunțase pe Begley, Hoot și Burton că după părerea lui, făptașul era Ben Tierney, Ernie Gunn nu mai avea nimic de spus. Fără un cuvânt în plus, își însoți ferm soția spre ușă.

Plecarea lor crea un vid în biroul înghesuit al lui Burton. Begley rupse tăcerea apăsătoare:

-Trebuie să stăm de vorbă cu băiatul lui Hamer. Hoot prevăzuse că acesta va fi pasul următor al lui Begley.

-Ar fi interesant să vedem ce simte băiatul despre dispariția lui Millicent.

-Stați puțin,spuse Burton.Să vedem ce simte? Scott și fata au fost prieteni acum un an,ce poate să mai simtă?

-Oricum,dorim să stăm de vorbă cu el.Aveți vreo obiecție? Tonul de spărgător de nuci al lui Begley contesta dreptul lui Burton de a discuta în contradictoriu.

-Aș dori să-1 anunț mai întâi pe Wes.

-De ce? întrebă Hoot.

-Este o anchetă penală,spuse Begley.Toți oamenii sunt egali,indiferent cine e tăticul.

-Ei bine,în privința asta nu sunt de acord,spuse belicos Burton.Nu pot să mă înfățișez pur și simplu la ei în casă și să încep să le pun întrebări despre relația lui Scott cu o fată care a dispărut.

-Și de ce mă rog? întrebă Begley,izbucnind chiar în râs.

-Pentru că aici nu se procedează așa,răspunse Burton rece.

-Ei bine,așa cum procedați voi aici nu ați reușit să găsiți fetele,nu?

Fața plină de zgârieturi a lui Burton se făcu și mai roșie,dar Begley ridică mâna în sus ca să preîntâmpine orice ar fi putut replica el.

-Foarte bine.Calmează-te! Să nu se spună că FBI încalcă eticheta locală.Nu-i așa că Hamer o să ne aducă niște sendvișuri?

-Da.

-Când ajunge aici,spune-i că vrem să stăm de vorbă cu Scott.Nu intra în detalii,spune-i numai că vrem să-i punem câteva întrebări.Mergem la ei acasă după ce mâncăm.Dând din cap,Burton ieși din încăpere.

-Sunt prieteni buni,spuse Hoot,după ce Burton fii destul de departe ca să nu-i mai poată auzi.

-Trebuie să ținem seama de asta.După această replică,Begley ceru „timp de reculegere”,în timp ce Hoot închidea ușa,îl văzu pe agentul principal cum își scoate Biblia.Hoot trecu prin anticameră,ignoră privirea galbenă pe care i-o aruncă Burton și îi ceru dispecerului să-i pună la dispoziție o linie telefonică.Îl sună pe Perkins în Charlotte,dar nu reuși să-i lase decât un mesaj vocal.Mesajul era scurt; îi relata despre pana de curent electric și faptul că mobilele funcționau prost.

-Dacă nu dai de mine aici la poliție,dă-mi un bip pe pager și fă trei,trei,trei,iar

eu am să mă uit pe laptop dacă am vreun e-mail.Tocmai când închidea telefonul își făcu apariția și Wes Hamer cu o cutie de sendvișuri.Dar dejunul își pierdu imediat importanța în fața știrilor care se transmiteau la postul local de radio.

-Vorbești serios?

-Serios ca moartea sau fiscul,spuse sumbru Wes.Vreți să mă duc la ei și să le spun s-o lase mai moale?

-Răul a fost făcut,spuse Dutch,răspunzând în locul lui Hoot.Nu mai are niciun rost.După părerea lui Hoot,Burton nu părea prea supărat de transmiterea numelui lui Tierney la radio intr-un moment nepotrivit.Ba parcă era chiar încântat.In schimb Begley avea să facă spume la gură și ghinionul lui Hoot era că el trebuia să fie cel care să-1 informeze despre acest fiasco.Luă mai multe detalii,apoi îi lăsă pe ceilalți cu sendvișurile și se duse în biroul lui Burton.Bătu încetișor la ușa închisă.

-Intră,Hoot.Begley terminase de citit un pasaj din Scriptură.Închise Biblia și îi făcu semn lui Hoot să intre.

-A venit mâncarea? Sunt mort de foame.Hoot închise ușa.Fără să mai piardă vremea cu introducerea,îi dădu vestea de-a dreptul.Begley lovi cu pumnul în masă și sări în picioare.Împroșcă pereții cu tot soiul de obscenități.Hoot rămase tăcut ca un înțelept până când erupția își reduse intensitatea la o fierbere domoală.

-Domnule,singurul lucru bun este că ascultătorii stației de radio nu sunt prea numeroși și oricum nu pot asculta decât cei care au radiouri cu baterii.

Hoot îi mai spuse încă o dată informațiile pe care le primise de la Dutch și Wes.

-Cei doi DJ-că nu știu cum să le spun altfel-sunt oameni din partea locului.S-au pensionat din serviciul forestier acum câțiva ani și,în lipsă de altceva mai bun,au început să emită programe pe plan local,mai întâi ca un fel de publicitate de sâmbătă dimineața.Apoi le-a mers bine și s-au extins,acum emit de la șase dimineața la șase seara în fiecare zi.Cea mai mare parte a programului constă din discuții cu publicul.

-Le place să se audă.

-Firește.Pun și muzică,de cele mai multe ori country,dau buletine meteo și știri,dar baza sunt bârfele.Este o operațiune foarte simplistă.Transmit dintr-o cameră de la Elks,dar au un generator de avarie,așa că au putut să rămână în emisie și în timpul penei de curent.Begley ocoli biroul lui Dutch,iovindu-se cu pumnul în palma celeilalte mâini.

-Dacă aflu vreodată cine nu și-a ținut gura,am să-i învinețesc fundul.

Hoot nu știa ce să răspundă, așa că așteptă câteva clipe, și abia după aceea spuse:

-Nu cred că o să aflăm vreodată cine a fost făptașul, domnule. Ar fi putut fi oricine.

-Ei bine, oricine a fost, s-a dus naibii discreția noastră.

-Asta da, domnule! Begley se încruntă și mai tare.

-Hoot, trebuie să ne asigurăm că ajungem la Tierney înaintea lor.

-Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră.

-Înhață un sendviș și apoi sună la biroul din Charlotte ca să-ți trimită un elicopter. Împunse cu degetul aerul dintre el și Hoot și adăugă: Vreau un elicopter și o echipă de salvare acolo sus, și asta acum. Hoot aruncă o privire spre fereastră.

-Știu, știu, mormăi Begley iritat. Dar vreau un elicopter imediat ce se poate zbura prin mizeria asta. S-a înțeles?

-S-a înțeles, domnule. Begley se îndreptă spre ușă, apoi se opri.

-Și încă ceva, Hoot, ai grijă ca toate convorbirile tale cu Charlotte să rămână secrete. Cu cât știu mai puțini oameni despre planurile noastre, cu atât mai bine.

-Chiar și poliția? Begley deschise ușa și spuse printre dinți:

-Mai ales poliția.

Durerea îi stoarse lui Ben aerul afară din plămâni. Lacrimile înghețară imediat ce se formară în ochii lui. Zăcea pe spate și înjura copios, pradă durerii și frustrării.

Când prima durere sfâșietoare se mai domoli și începu să se simtă bine cum stătea acolo în zăpadă își dădu seama că se afla într-un serios pericol de a îngheța și a muri de frig.Așa se întâmpla; victima avea un sentiment de plăcere și de confort.Avu nevoie de o voință enormă,dar se sili să-și miște glezna rănită.Durerea care îl săgeta prin picior îi tăie respirația,dar cel puțin îl scoase din starea de somnolență înșelătoare în care se cufundase.

Se ridică în capul oaselor.Capul i se învârtea și și-1 cuprinse în palme ca să oprească senzația de amețală.Abia avu timp să-și dea la o parte fularul de la gură înainte să vomite.Aruncă în zăpadă numai fiere amară,iar spasmele stomacului îi aduseră aminte cât de tare îl dureau coastele.Respiră adânc de mai multe ori,apoi își rezemă toată greutatea în piciorul stâng și se ridică.Testă glezna dreaptă rotind-o ușurel.Îl durea ca naiba,dar nu era ruptă.Asta era bine.În situația dată,orice nu era un dezastru părea o binecuvântare.Porni din nou la drum,folosind lopata pe post de cârjă.În efortul lui de a se mișca,pierdu total noțiunea de timp și de distanță.Glezna îi dădea de gândit.O simțea cum se umflă în gheată.De fapt,gheata fiind strâmtă,va limita umflarea la minimum.Sau o să-i provoace întreruperea circulației și de aici degerarea? Cangrena? De ce nu-și amintea care simt măsurile de prim ajutor?Sau codul numeric personal? Sau numărul de telefon din Virginia? Dumnezeule,ce foame îi era! Și avea o amețală care îi provoca dureri cumplite de cap.Frigul îi pătrunsese până la oase,totuși simțea cum îi arde pielea.Dar cel mai rău lucru era nenorocita asta de amețală.

Poate că un cheag fatal de sânge care fusese eliberat acum de aterizarea lui dură pe pământ începuse deja să se deplaseze prin vasele de sânge spre creier sau spre plămâni sau spre inimă.Îi treceau prin minte gânduri răzlețe și bizare.Se estompau înainte să-și poată da bine seama ce sunt.Dar era suficient de conștient ca să-și dea seama că era pe punctul de a începe să delireze.

De fapt,durerile felurite pe care le simțea în tot corpul erau prietenele lui.Fără ele,s-ar fi lăsat transportat într-o stare de euforie,s-ar fi culcat pe pământ,și-ar fi odihnit obrazul înfierbântat pe zăpada răcoritoare și ar fi murit.Dar durerile erau persistente.Înțepăturile repetate pe care le simțea în tot corpul îl mânau înainte.Îl țineau treaz,pe picioare,mergând,în viață.Și,între timp,rațiunea urla după odihnă,îi poruncea să se oprească.Să se culce.Să doarmă.Să renunțe.

CAPITOLUL 22

De ce? Pentru ce? De ce eu?

-Vrei să te potolești? spuse Wes,ridicând vocea ca să-1 acopere pe Scott.Nu vin aici să te acuze de nimic.

-De unde știi?

-Chiar dacă o vor face,nu ai nimic de ascuns.Așa este? Așa este,fiule?

-Așa este.

-Atunci ce te tot agiți așa?

-Nu mă agit.Dar după părerea Dorei,asta făcea.Scott era neobișnuit de neliniștit în legătura cu faptul că trebuia să stea de vorbă cu agenți,de la FBI.Ochii lui

se mutau mereu de la ea la Wes, făcându-1 că pară vinovat de ceva și contrazicând afirmația lui că nu are nimic de ascuns. Și nepăsarea calculată a lui Wes era la fel de neliniștitoare.

-Nu doresc decât niște informații generale despre Millicent, spuse Wes. Dutch spune că e ceva de rutină.

-Ar fi putut să ia informații generale despre Millicent dintr-o mie de alte surse,

spuse Dora. De ce l-au ales tocmai pe Scott?

-Pentru că Scott a fost prietenul lui Millicent.

-Asta a fost anul trecut.

-Știu și eu când a fost, Dora.

-Nu-mi mai vorbi pe tonul ăsta, Wes.

Vreau să spun că s-au mai întâmplat multe cu Millicent de când s-a despărțit de Scott până săptămâna trecută, când a dispărut. De ce este așa de importantă relația lui Scott cu ea?

-Nu este și tocmai asta o să le spună Scott. Întorcându-se spre el, Wes continuă: Probabil că vor vrea să știe cât timp ați fost prieteni și de ce v-ați despărțit.

Wes îi aruncă o privire dură lui Scott. Acesta i-o susținu. Dora se uită la amândoi și sesiză imediat un mod de comunicare fără cuvinte. Îi ascundeau ceva și lucrul acesta o înfură.

-Scott, de ce te-ai despărțit de Millicent?

-Ne-a spus de ce, interveni Wes. Noutatea se învechise. S-a plictisit de ea.

-Nu cred că a asta a fost tot. Privindu-1 direct în ochi pe fiul ei, Dora își împlânzi vocea: Ce s-a întâmplat între voi? Scott dădu din umeri, ca și când ar fi vrut să alunge întrebarea.

-Așa cum a spus tati,știi și tu,ne-am pierdut interesul unul pentru altul.

Dora îi comunică prin tăcere că nu-1 credea.

-Dumnezeule,de ce nu mă crezi? strigă Scott.De ce aș minți?

-Poate din același motiv pentru care te-ai strecurat noaptea trecută afară din camera ta.Scott arăta de parcă ar fi fost lovit în frunte cu un ciocan.Deschise gura,apoi o închise repede,dându-și seama că era inutil să nege.Dora se întoarse spre Wes.

-În dimineața asta am descoperit că sistemul de alarmă de la fereastra lui este deconectat.

-Știu.Acum era rândul Dorei să se simtă de parcă ar fi fost lovită cu un ciocan în cap.

-Știi? Și mie nu mi-ai spus?

-Știu tot ce se petrece în casa asta,spuse Wes blând.De exemplu,știi că a deconectat alarma când era prieten cu Millicent.A adus-o de multe ori pe furiș în casă pe fereastră,după ce ne duceam noi la culcare.Probabil că spunea adevărul,își zise ea.Obrajii lui Scott erau în flăcări.

-Nu mă miră faptul că mai pleacă pe furiș din când în când,continuă Wes.Nu e cine știe ce.Dora se uită la soțul ei fără să-i vină să creadă.

-Nu sunt de acord.

-Are aproape nouăsprezece ani,Dora.Copiii din ziua de astăzi se culcă târziu.Sau nu-ți mai amintești ce făceai când erai tânără?Enervată de atitudinea lui condescendentă,Dora strânse pumnii.

-Nu e vorba că se duce târziu la culcare,Wes.E vorba de faptul că o face pe furiș.

Se întoarse spre Scott:Unde ai fost ieri noapte?

-Nicăieri.M-am plimbat.Am respirat.Pentru că nu pot suporta să stau închis în casa asta tot timpul.

-Vezi?Dora îl ignoră pe Wes.

-Scott,nu cumva te-ai apucat de droguri?

-Dumnezeule sfinte,mamă? Ce idei îți trec prin cap?

-Drogurile ar putea fi o explicație pentru stările tale sufletești schimbătoare,

pentru...

-Încetează,Dora,spuse Wes,continuând să vorbească pe tonul acela superior pe care ea nu-1 putea suferi.Exagerezi ca de obicei.Dar Dora nu se lasă:

-Dacă nu e vorba de droguri,atunci este altceva.Ce ne ascunzi,Scott? Vorbea cu o voce blândă,fără să încerce să emită judecăți sau amenințări.Se apropie de el și îi strânse mâna liniștitor.

-Spune-ne despre ce este vorba.Nu contează cât este de rău,tatăl tău și cu mine vom fi alături de tine.Ce este? Știi ce s-a întâmplat.. Se opri,incapabilă să termine întrebarea cumplită fără a mai inspira încă o dată profund.

-A fost ceva mai mult în relația voastră decât ce se vedea?Au descoperit autoritățile ceva ce...

-Nu vrei să taci naibii o dată din gură? Wes o apucă de braț și o întoarse brutal cu fața spre el.Ai înnebunit? Nu este implicat în asta.Nici în droguri.Nu este nimic altceva decât că este un băiat obișnuit de optsprezece ani.

-Dă-mi drumul!Dora își eliberă brațul.Cu fiul meu se întâmplă ceva și vreau să știu ce înainte să vină FBI-ul aici și să aflu de la ei.Ce se întâmplă?

-Nimic.

-Ceva se întâmplă,Wes,strigă ea.Fiul nostru nu mai este el însuși,nu mai este cel care era anul trecut.Nu-mi spune mie că nu e nimic! Nu sunt oarbă și nu sunt Proastă,deși se pare că tu așa crezi.Am dreptul să știu ce se întâmplă cu fiul meu.

Wes își apropie fața mult de a ei.

-Chiar vrei să știi?

-Tati,nu!

-Vrei să știi,Dora?

-Tati!Wes băgă mâna în buzunarul de la palton și scoase cutia de seringi de unică folosință și câteva fiole.Dora se dădu înapoi în fața mâinii lui întinse.

-Ce-i asta?

-Steroizi.Dora se uită uimită la el,fără să-i vină să creadă,apoi de întoarse spre Scott.

-Îți faci steroizi?Privirea lui se duse spre Wes,apoi înapoi la ea:

-Nu eu,mi-i face Ritt.

În tăcerea care se lăsă peste uluirea ei fără cuvinte,cineva bătu tare în ușă.

-Ăștia sunt musafirii noștri.Wes puse calm toate lucrurile la loc în buzunarul de la palton,apoi îl scoase și îl așeză în cuierul de lângă ușa din spate.

-Scott,deschide ușa și invită-i înăuntru.Nu trebuie să ai emoții.O să vină și Dutch cu ei.Oferă-le un scaun și spune-le exact ceea ce am discutat noi aici.

Scott rămase pe loc privind la mama lui cu o expresie de scuză și rușine în ochi.

-Auzi ce-ți spun,Scott?Vocea lui Wes era blândă,dar fermă.Scott se răsuci pe călcâie și se duse în living ca să deschidă ușa unde oamenii băteau acum pentru a doua oară.Wes se apropie de Dora.Respirația ei era fierbinte.

-Să te prefaci că totul este în ordine în casa asta,ai înțeles? Asta e o chestiune particulară.Trebuie să rămână în familie.

-Cum ai putut să-i faci așa ceva fiului tău? întreba ea,privindu-1 fix în ochi.Asta e otravă.

-Exagerezi ca de obicei.

-Dar te-ai gândit la efectele secundare,Wes?

-Trebuie să plătească un preț mic pe lângă ceea ce va însemna asta pentru...

-Puțin îmi pasă de cariera lui de sportiv,exclamă ea în șoaptă,dar pe un ton furios,conștientă de prezența oamenilor în încăperea de alături.Puțin îmi pasă cât de puternic și cât de multă forță are pe terenul de fotbal.Aici este vorba de viața lui.Simțea că își pierde controlul și nu era momentul pentru așa ceva.Respiră adânc de mai multe ori ca să se calmeze,apoi continuă: Nu vezi cum l-au schimbat medicamentele astea?

-Foarte bine,e cam schimbător,asta poate fi într-adevăr un efect secundar.

-La fel și agresivitatea.Wes ridică din umeri indiferent.

-Ceva mai multă agresivitate din partea lui va fi un beneficiu,nu un neajuns.

Chiar și după celelalte raționamente absurde ale soțului ei,afirmația aceasta o ului:

-Ești un monstru.Wes pufni disprețuitor:

-Ce? Credeam că o să te simți ușurată să afli că toate capriciile lui Scott sunt de la steroizi și nu au nici o legătură cu ticăloasa aia care îl manipula.Pentru că nu era decât o ticăloasă,care îl manipula cum dorea ea.

-Era? De ce vorbești despre Millicent la timpul trecut? Wes se aplecă până ajunse să o domine:

-Pentru că în ceea ce ne privește pe noi,familia Hamer,Millicent este de domeniul trecutului.De data aceasta Dora nu era numai uimită,era de-a dreptul îngrozită:

-Ce vrei să spui?

-Vrei să știi care a fost motivul pentru care Millicent și Scott s-au despărțit? Am să-ți spun și să îți minte că tu ai întrebat.Nu-1 lăsa să se antreneze,îi telefona mereu,stătea la antrenamente până termina și îl lăsa s-o reguleze oricât dorea.Nu se mai gândea la nimic altceva.Ca să-1 fac să se gândească din nou la joc a trebuit să intervin.Vrei să știi care este marele mister din spatele despărțirii lor? Ei bine,te uiți la el în clipa de față.

-Ce ai făcut?

-Nu contează.Important este că am pus capăt-și pentru totdeauna-micului lor roman de dragoste.O lovi puternic în stern.Și asta este o altă poveste care rămâne numai în familie.Apoi se întoarse și o lăsă singură,în peisajul familiar,în care se simțea însă ca o străină,întrebându-se cum aterizase în acest loc din viața ei.Îl auzea pe Wes în camera cealaltă,același bărbat gregar pe care îl știa,le ura bun venit în casa lui agenților FBI care veniseră să-1 interogheze pe fiul lor în legătură cu dispariția lui Millicent Gunn.

William și Marilee plecară împreună de la magazin.Fără curent,nu mai avea rost să țină magazinul deschis.Nu putea să folosească nici casa de bani,nici computerul în care avea datele clienților și rețetele lor.Nu că ar fi avut cine știe ce

importantă, pentru că oricum nu venise nimeni la magazin din momentul în care Wes plecase cu sendvișurile la sediul poliției. Marilee luă câte ceva de mâncare pentru acasă din frigiderul de lângă tejghea, știind că oricum aceasta se va strica până se va redeschide magazinul și Linda va reveni la serviciu. Deciseră să lase mașina ei acolo și să se ducă acasă cu mașina lui William.

-N-are sens să ne chinuim amândoi să navigăm pe străzile astea, spuse el.

Încuie magazinul și lăsă un bilet pe ușa din față, în care îi anunța pe clienți că putea fi găsit acasă în caz de urgență. După ce se urcă în mașină, Marilee spuse clănțănind din dinți de frig:

-Dacă descoperă cineva vreodată că ții acasă un adevărat dispensar de medicamente cu regim de rețetă o să-ți pierzi licența.

-Le țin numai pentru cazuri de urgență și numai pentru clienți despre care știu că nu vor abuza de acest privilegiu. Și apoi, medicamentele pe care le dau eu pot fi cumpărate oriunde la liber, cu excepția Statelor Unite. Luă o curbă încet, apoi se apropie mai mult de parbriz și se uită prin geamul înghețat.

-Mă întreb ce-o fi asta. Se aflau pe strada pe care locuia familia Hamer. În fața casei lor era parcată o mașină fără însemne și mașina lui Dutch Burton.

-Nu e asta mașina cu care au venit cei doi de la FBI? întrebă Marilee.

-Așa cred.

Begley ăsta este unul dintre cei mai neciopliți oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

-Nu cred că este nepoliticos în mod intenționat.Este eficient și obișnuit să-și exercite autoritatea.

-Și eu sunt eficient și îmi exercit autoritatea,dar nu îi iau pe oameni de sus.

Să conduci un magazin cu un singur angajat nu prea era același lucru cu conducerea unui birou al FBI,dar Marilee se hotărî să păstreze această observație pentru ea.Nu dorea să se certe cu William,deși el o iritase de mai multe ori astăzi.Când ajunseră în dreptul casei lui Hamer,William spuse:

-Nu mă mir să-1 văd aici pe Dutch,dar ce treabă au cei doi de la FBI cu familia Hamer?

-Poate că vorbesc cu Wes despre ce și-a strecurat în buzunarul de la palton când v-am surprins pe amândoi în depozit.Aruncase afirmația asta așa,ca din întâmplare,ca să vadă cum va reacționa fratele ei.El răspunse imediat:

-Ceva pentru durerile de cap ale Dorei.

-Minți.

-În timp ce tu,surioară,nu minți niciodată,nici cu vorba,nici cu fapta.Privind-o apoi pieziș,adăugă:Sau minți și tu?Chicoti văzând că încearcă să pară impasibilă.

-Dacă zgârii ceva mai jos de suprafață,vei găsi în viața oricărui om o doză de duplicitate,Marilee.Chiar și în a ta.Marilee întoarse capul și se uită pe geam.

-Aș vrea să ai dreptate,William.Mi-ar plăcea să ascund un secret tenebros.

-Poate că familia Hamer ascunde unul pe care l-au descoperit cei de la FBI.Pun pariu că este vorba de Scott.

-De ce despre Scott?

-În mod sigur geniile astea federale au făcut deja legătura între el și Millicent.

-Au fost prieteni anul trecut.Și ce-i cu asta?

-Iubiți,spuse el,zâmbind șmecherește.Ce termen eufemisticeii demodat pentru relația lor.Fata lua anticoncepționale.

-Cele mai multe fete iau.

-Asta știi și eu.Fac o afacere bună cu asta.Dar știai că Millicent a renunțat la ele?

-Când?

-La începutul primăverii,anul trecut.S-a plâns ca o fac să rețină lichide și să se îngrașe.Când s-a despărțit de Scott,m-am gândit că poate au avut un mic accident.

-Vrei să spui că a rămas însărcinată?

-Exact asta vreau să spun.

-Cu toată anorexia ei?

-Se mai întâmplă.

-Sunt sigură că te înșeli,William.

-De la punctul meu de observație din magazin,văd foarte multe și rețin tot ceea ce văd.Într-o zi Scott și Millicent erau împreună într-un separeu.Mâna ei era la el în poală.Trebuie să fiu mai explicit?

-Nu.

-Tocmai mă pregăteam să le spun că,dacă nu-și pot controla impulsurile,e mai bine să plece.Probabil că au ajuns și ei la aceeași concluzie.Nu știau cum să plece mai repede.Scott a uitat să plătească nota.

-Unde vrei să ajungi?

-Data următoare când s-au nimerit să fie în magazin în același timp,peste o săptămână,nici nu s-a mai uitat la ea.Între timp se întâmplase ceva.Ceva

important. Ideea mea este că i-a întârziat ciclul. Marilee scutură din cap hotărâtă.

-Tot mai cred că te înșeli. Dacă Millicent era însărcinată, Scott și-ar fi asumat răspunderea. Chiar dacă el n-ar fi vrut, părinții lui ar fi avut grijă de asta.

William izbucni în râs.

-Wes n-ar fi permis să intervină nimic în planurile lui pentru viitorul lui Scott.

Nimic. Nici chiar răspândirea propriei semințe. Și știm cu toții cât de mândru este Wes de sămânța lui! Ultima lui observație o scoase din fire pe Marilee, deoarece era convinsă că avea un sens ascuns.

-Sun sigură că nici Scott, nici Dora și nici chiar Wes nu ar fi refuzat...

-N-am spus că ar fi refuzat să-și asume răspunderea în cazul unei sarcini nedorite și nelalocul ei. Wes ar fi făcut pur și simplu tot ce este necesar pentru ca problema să dispară. Marilee acceptă fără să vrea că avea dreptate. Wes ar fi făcut totul.

-Ce naiba se petrece aici? Întrebă Begley în timp ce străbătea atent împreună cu Hoot cărarea acoperită de gheață din fața casei lui Hamer.

-Nu pot să vă spun, domnule. După ce ajunseră în interiorul mașinii FBI, Hoot porni motorul și Begley spuse:

-Dar ți-ai dat seama că se petrece ceva, nu-i așa? Nu este vorba de imaginația mea, nu-i așa?

-Câtuși de puțin. Mă simțeam de parcă aș fi asistat la o piesă pusă în scenă în care toată lumea își spunea replicile foarte conștiincios.

-Bună comparație.Begley își scoase mănușile și-și frecă energic mâinile una de alta,în timp ce se uita la Dutch și la Wes care își luau rămas-bun în ușă.

Șeful poliției se urcă apoi în mașina lui.Begley privi prin geamul din spate la fața casei și începu să mormăie cu voce tare:

-Mama părea gata să se dezintegreze.Wes Hamer era prea zgomotos,prea expansiv și prea cooperant.N-am înghițit nimic din ce mi-a spus.Burton încerca să ne facă pe plac la toți.Încerca să-1 apere pe prietenul lui de noi și nu-i păsa de fapt deloc de Millicent Gunn,pentru că este cu gândul la fosta lui nevastă.Iar copilul...

-Mințea.

-Printre dinți.Hoot așteptă până când mașina lui Dutch porni,apoi poziționa mașina în spatele lui și-1 urmă la o distanță de siguranță.Begley îndreptă aerul cald spre el,deși ventilatorul trimitea încă aer rece.

-Dar despre ce mințea,Hoot? De ce se tot învârteau în jurul cozii? Asta este ceea ce n-am înțeles.

-Nu știi,domnule,dar am impresia că nici Burton nu știa.

-Adică și el părea destul de confuz,nu?După un moment de reflecție,Hoot spuse:

-Deși se presupune că el și Wes sunt cei mai buni prieteni,am simțit un fel de fricțiune între ei.Un fel de rivalitate ascunsă.

Begley se răsuci în scaun și trase dintr-un pistol imaginar.

-La naiba,Hoot,așa am simțit și eu.Spun ce se cuvine,se prefac că sunt cei mai buni prieteni,dar nu știi cum,e ceva sub această aparență înșelătoare.

-Resentimente,spuse Hoot.Practic,Hamer,ca președinte al Consiliului Municipal, este șeful lui Burton.Iar Burton nu poate suferi faptul că trebuie să-i dea raportul lui.

-Poate că asta este,poate că asta este,Hoot.Șterse parbrizul cu mânăca.Nu prea avem vizibilitate,ce zici?

-Nu prea,domnule.Begley auzi bipul în același timp cu Hoot.Se uită la pagerul de la curea.

-E Perkins.Câtva timp apoi singurul zgomot care se auzi în mașină fu fâsâitul ștergătoarelor de parbriz,zumzetul aerului care venea prin ventilatoare și scârțâitul cauciucurile pe zăpadă.În cele din urmă,Begley rupse tăcerea:

-Băiatul a devenit deosebit de nervos când l-ai întrebat de ce s-a despărțit de Millicent.Amândoi părinții se holbau la el și păreau al naibii de interesați de ce o să spună.

-Mai ales doamna Hamer.

-Fiindcă nu crede varianta cu „ne-am plictisit unul de altul”,așa după cum nici noi n-o credem.

-Dar domnul Hamer?

-Încă nu m-am decis,Hoot.Instinctul îmi spune că antrenorul știe mult mai mult decât lasă să se vadă.

-În legătură cu despărțirea lor?

-În legătură cu tot.Dacă nu ești vedetă de cinema,vânzător de mașini uzate sau pește de profesie,nu ai nevoie de un astfel de zâmbet mieros ca al lui.

Hoot parcă lângă mașina lui Burton în fața sediului poliției.Intrară în clădire la câteva secunde după Burton.Înăuntru mirosea a cafea arsă,a haine umede și a bărbați care nu mai făcuseră duș de mult,dar cel puțin era cald.

Dispecerul i se adresă lui Hoot:

-Trebuie să-i dați telefon lui Perkins de la Charlotte imediat.

-Da.Pot să folosesc din nou telefonul dumatiale? Dispecerul îi făcu semn spre un birou liber.Begley,obligat să aștepte să vadă ce a aflat Hoot,se apropie de Burton,care își turna o ceașcă de cafea.

-Ce părere ai despre vizita noastră la familia Hamer?

-Nu am nicio părere,răspunse Burton.

-Nu e cazul să te ferești de noi.

Burton apropie buzele de ceașca de cafea,sorbi puțin, apoi întrebă:

-Dumneata ce ai înțeles?

-Wes și Dora Hamer sunt departe de a fi doi soți iubitori și ceva nu e în regulă cu băiatul lor.

-Ai dedus toate astea după numai treizeci de minute petrecute cu ei?

-Mai degrabă după primele trei.

-Indiferent cât a durat,a fost o pierdere de timp și o încălcare a intimității.Avem omul nostru.Este Ben Tierney.

-În momentul de față,domnul Tierney este căutat numai pentru a răspunde la întrebări.Atât și nimic mai mult.

-Pe dracu',spuse Burton.I-ați făcut percheziție în camerele închiriate de la Elmer Gus.Așa mi-a spus Harris.Ce ați găsit acolo de v-a pus pe urmele lui?

Begley refuză să răspundă la această întrebare.

-Dacă așa vrei să jucăm,foarte bine.Am să mă duc acolo și am să văd eu însumi despre ce este vorba,spuse Burton supărat.

-Ascultă,spuse Begley coborând vocea,dar păstrând un ton amenințător,dacă te atingi de ceva de acolo,dacă pui un singur pas în camerele alea,am să am grijă personal că nu mai fii angajat nicăieri în poliție și vorbesc al naibii de serios.Pot să fac chestia asta.

-Și de ce nu încercați să mergeți sus și să-1 arestați pe Tierney?

-Pentru că un nesăbuit cu capul înfierbântat de gelozie ne-a distrus toate

șansele de a ajunge acolo în dimineața asta,ripostă Begley.Burton era așa de furios,că îi tremurau colțurile ochilor.

-Îi las pe nenorociții de la FBI să-1 bată la cap pe cel mai bun prieten al meu și familia lui în legătură cu o poveste de dragoste dintre doi liceeni,care n-are nici o legătură cu cazul,și să mă amenințe pe mine în fel și chip.Și,intre timp,

adevăratul ticălos...

-Mă scuzați!Hoot se vârî practic între ei.

-O să vă facă realmente plăcere ceea ce am să vă spun.Mi s-a promis în mod garantat un elicopter și o mică echipă de salvare imediat ce se mai potolește vremea,ceea ce sperăm că se va întâmpla mâine-dimineată.

-Vreau ca Lilly să fie salvată.Vreau ca Tierney să fie arestat,declară Burton.

Aduceți voi tot felul de echipamente sofisticate,dar omul este tot în jurisdicția mea și este suspectul meu numărul unu.

-Răpirea de persoană este un delict federal,putem să...

Begley ridică mâna,oprindu-1 pe Hoot.

-Am înțeles,domnule Burton,spuse el,surprins el însuși de calmul său.

Nu dădea înapoi,încerca numai să liniștească un om cu nervii întinși la maximum.

-Până vine elicopterul,ți-aș sugera să te duci la un medic să-ți trateze tăieturile de pe față,după care să te duci acasă să te odihnești.Pari doborât.Indiferent de ce va fi mâine,trebuie să ne odihnim.

Begley își puse mânușile și îl întrebă pe Hoot dacă primise de la Perkins informațiile de care avea nevoie.

-Poftiți,domnule,am notat totul,spuse el,întinzându-i un dosar.

-Foarte bine.Sunt gata acum să mă așez în fața unui foc prietenos.Cred că Gus Elmer ne poate oferi chestia asta.Se îndreptă spre ușă,aruncându-i încă o privire lui Burton,prin care îl avertiza să nu care cumva să îndrăznească să percheziționeze cabana lui Tierney de la Whistler Falls Lodge.O să stea cu ochii pe el.Câteva clipe mai târziu se afla din nou împreună cu Hoot în mașina rece,

care derapa pe străzile din Cleary.

-Dutch Burton este o adevărată catastrofă pe cale să se producă,spuse Begley.

Știi care e părerea mea? O să-și înghită pistolul într-una din zilele astea.

Apoi își trecu mâna peste față ca să alunge gândul neplăcut.

-Prezintă-mi versiunea prescurtată a discuției cu Perkins.Numai dacă nu e ceva foarte solid,atunci vreau și detaliile.

-Perkins a căutat legături între Tierney și celelalte femei dispărute.

-Și?

-Carolyn Maddox...

-Tânăra mamă singură.

-Exact.A lucrat la două moteluri din preajmă înainte să lucreze acolo unde era angajată atunci când a dispărut.Deocamdată nu se știe dacă Tierney a locuit vreodată în acele locuri.Perkins verifică în continuare declarațiile cărților lui de credit.

-Ar fi putut să plătească și numerar.

-În acest caz,va trebui să ne bazăm pe registrul motelurilor.

-Unde ar fi putut semna cu orice nume.Hoot încuviință posomorât.

-Cred că nu a lucrat niciodată la cabanele domnului Elmer.

-Nu,domnule.Acesta este primul lucru pe care l-a verificat Perkins.

-Continuă.

-Lauren Elliott,asistenta medicală.Acum singura ei rudă în viață este fratele,care locuiește împreună cu soția lui în Birmingham.Sunt și ei imobilizați din cauza zăpezii,dar Perkins a vorbit cu ei pe mobil.Nu știu dacă sora lor a cunoscut sau nu pe cineva cu numele de Tierney,oricum,lor nu le-a pomenit niciodată de el

-Tierney este un nume pe care l-ar fi ținut minte,pentru că nu este prea comun.

-Așa m-am gândit și eu,domnule.

-Dar văduva?

-Betsy Calhoun.Fiica ei trăiește și locuiește chiar în Cleary.Perkins nu a putut să dea de ea.

-Ai vreo adresă?

-Acum ne îndreptăm spre ea.

-Excelent,zâmbi Begley.Și ultima?

-Torrie Lambert,adolescenta.

-Care a fost probabil aleasă la întâmplare.

-Mai mult decât probabil.Dar nu-mi place să cred asta și am descoperit o legătură pe care am trecut-o cu vederea mai înainte.Perkins încearcă să dea de mama ei.

-Și între timp...

-Ce anume,domnule?

-Rămânem la Tierney și îi excludem pe ceilalți?

-Pe Scott Hamer,de pildă?

-Să fie așa cum a spus Burton,Hoot? Că trebuie să-i luăm pe soții Hamer și ce au spus ei ca atare și să renunțăm cu totul la acest raționament? Ar exista un motiv pentru care Scott să vrea să-i facă rău lui Millicent.O poveste de dragoste care deraiază etc.Este chiar de conceput că a încercat și cu Torrie Lambert în pădure în ziua aceea.Dar ce să aibă un băiat așa de frumos ca el cu o asistentă medicală obeză,cu o mamă singură cu un copil și cu o văduvă mai bătrână decât mama lui?

-Ceea ce ne aduce înapoi,la Tierney.

-În legătură cu care se ridică aceleași întrebări.Să zicem că Tierney are o slăbiciune pentru adolescente.Chiar și Carolyn Maddox se încadrează în tipar,dacă trecem cu vederea câțiva ani.Dar celelalte două?La naiba!De ce nu putem găsi niciun fir de legătură?Begley aprecie faptul că Hoot nu încerca să dea niciun răspuns numai ca să umple liniștea.În cele din urmă,agentul mai în vârstă oftă:

-Până să ajungem la o concluzie de bun-simț,dă-mi te rog un răspuns de profesionist,Hoot.Este sau nu Tierney omul nostru?

Hoot opri mașina la adresa pe care și-o notase.Casa era un fel de vilișoară,curtea mică era

înconjurată de un gard de scânduri albe,acum îngropate pe jumătate în zăpadă.Din coșul de piatră de pe acoperișul învelit în iederă acum fără frunze,

ieșeau vălătuci de fum alb.Un motan galben și gras stătea tolănit pe pervaz și se uita la ei prin perdeaua de dantelă.Cei doi bărbați stăteau în mașină și se uitau în tăcere la căsuța fiicei lui Betsy Calhoun.Begley se gândea că vilișoară arăta așa de inocentă,încât nu-ți puteai imagina că peste cei care locuiesc acolo se putuse abate o asemenea tragedie.Dar fiica lui Betsy Calhoun se ducea la culcare în fiecare seară fără să știe care este soarta mamei ei.

-Este un adevărat iad,spuse Begley,dându-și seama că își rostise gândul cu voce tare abia când văzu norișorul de abur care îi ieșea din gură.

-Trebuie să punem mâna pe ticălosul ăsta,Hoot.Hoot părea să fi urmărit gândurile șefului său.

-Neapărat,domnule.

-Așadar,dincolo de bâlbâielile familiei Hamer și ezitățile lor,Ben Tierney și se pare în continuare omul nostru?

-Da,domnule.

-Ei bine,și eu cred la fel.Begley deschise portiera și coborî,aruncând o privire spre vârful acoperit de nori și rosti încă o scurtă rugăciune pentru Lilly Martin.

CAPITOLUL 23

De fiecare dată când respira,firișorul de abur care ieșea pe nările lui Lilly era tot mai subțire.Frigul o pătrunsese până la oase,dar nu avea nici puterea,nici dorința de a se ridica pentru a mai pune încă un lemn peste focul gata să se stingă.La ce bun? Lilly nu era

omul care să scormonească în ideea morții până când durerea s-o dea complet peste cap. Cu toate acestea, după moartea lui Amy, se gândise și reflectase adesea la moarte, întrebându-se cum arată trecerea de la viața aceasta în cea viitoare și nu își pusese niciodată întrebarea dacă mai era ceva dincolo de această viață. Nu se putea ca noutatea aceea dulce și vitală, ghemul de energie care fusese fiica ei să înceteze pur și simplu să mai existe. Amy se mutase dintr-o dimensiune guvernată de lumea fizică într-un tărâm al spiritualității.

Credința aceasta o ajutase să supraviețuiască durerii. Dar era chinuită de problema trecerii dintre cele două lumi. Oare Amy alunecase blând, pe un covor de lumină? Sau trecerea ei fusese întunecoasă și înspăimântătoare? Și atunci Lilly începuse să se gândească la propria moarte și să-și pună întrebarea dacă va fi senină sau traumatizantă. Dar numai în cele mai rele coșmaruri ale ei visa că moare singură, sufocându-se. Dar pleca acum cel puțin cu convingerea că Domnul Albastru avea să fie prins. Înainte să-și piardă de tot puterile, luase o foarfecă și zgâriase TIERNEY=ALBASTRU pe unul din dulapurile din bucătărie, fiind convinsă că aceasta va fi mai eficace decât un bilețel scris pe unul din cecurile ei necompletate, care ar fi putut fi trecut ușor cu vederea în vâlmășagul care se va isca cu siguranță când cadavrul ei va fi descoperit și apoi trans-portat afară din cabană. *Tierney*.

Gândul la el îi strânse maxilarul într-un spasm. Era supărată din cauza propriului simț de vinovăție. Se gândea disprețuindu-se profund cât de ușor se lăsase dusă de nas de combinația lui vicleană de duritate și

sensibilitate în ziua aceea de pe râu și cât de mult regretase în ultimele luni că ratase ocazia de a-1 vedea din nou.Încă de la început i se păruse prea frumos ca să fie adevărat.Ai grijă,Lilly: ceea ce pare așa,de regulă așa și este.Era cam bătrână ca să mai învețe niște lecții prețioase și oricum nu va mai avea,din păcate,ocazia să le aplice în propria-i viață,dar merita să țină minte,nu-i așa? Poate că o să scrie și asta pe dulap,așa cum deținuții lasă un mesaj cu conținut moral pe pereții celulei pentru viitorii ocupanți.Dar acum nu mai avea putere nici să țină foarfecă.Accesele de tuse care produceau mucus o lăsaseră atât de slăbită,încât nu mai putea nici să șadă în capul oaselor.jNu mai avea energie și nici timp.Dar era și un avantaj în faptul că murea.Primea în sfârșit un răspuns la întrebările imponderabile.De exemplu,

acum știa cu certitudine că nu erai propulsat în viața viitoare într-o baie de lumină strălucitoare.Dimpotrivă.Moartea se instala treptat ca un amurg blând.

Întunecarea era treptată,limitarea câmpului vizual aproape imperceptibilă,până când nu mai rămânea decât un singur punct de sprijin.Apoi și acela era înghițit de întunericul care era absolut și atotcuprinzător.Se uita disperată după Amy în întunericul de nepătruns,dar n-o vedea.Nu vedea nimic.Dar auzul i se ascuți și percepu zgomotele care veneau de afară,de departe.Era tatăl ei.O striga să vină acasă din curtea din spate unde se juca.

-Lilly! Lilly! *Vin,vin acum,tati.*

Îl vedea cum stătea în ușa de la verandă,cu mâinile făcute palme la gură și o striga îngrijorat,până când ea îi răspunse și îi spuse că e în drum spre casă

-Lilly!Vocea lui era disperată.Cuprinsă de panică.Oare n-o auzea? De ce n-o auzea? Doar îi răspunsese!

Sunt în drum spre casă,tati.Nu mă vezi? Nu mă auzi? Sunt aici!

-Lilly! Lilly!Tierney o rezemă de antebrațul lui și o bătea energic în spate.Un glob de mucus zbură pe pătura care îi acoperea picioarele.O lovi din nou între omoplați,silind-o să dea afară alt cheag de mucus,care îi alunecă din gură.Când îi dădu drumul,Lilly se prăbuși moale pe canapea,cu capul legănându-se într-o parte.Își scoase mânușile și începu să o plesnească peste obraji,spunându-și că este caldă.De fapt,mâna lui era foarte rece,obrajii ei pământii nu erau deloc calzi.

-Lilly!Băgă mâna sub haina ei,pe sub pulover și îi apăsă mâna pe piept.Simțind bătaia inimii,scoase un strigăt de ușurare din gâtul uscat și dureros.Deschise repede fermoarul de la buzunarul în care pusese punga cu medicamente.Era un etui de mătase verde cu mărgele,exact așa cum îl descriesese ea.Când o deschise,sticla cu pilule căzu pe podea și se rostogoli,ieșind din câmpul lui vizual.Numai că el căuta inhala-toarele.Citi etichetele.La fel de bine ar fi putut să fie și în grecește.Își aminti că Lilly îi spusese că unul era pentru a preveni atacul de astm,altul pentru a ameliora imediat o criză severă.Dar nu știa care.

Băgă unul din tubulețele scurte printre buzele ei fără sânge,îl vârî printre dinți și îi dădu drumul pompei.

-Lilly, respiră! Lilly stătea nemișcată, cenușie și fără să reacționeze în niciun fel.

Își strecură brațul pe sub umerii ei și o ridică din nou, scuturând-o cu putere.

-Lilly, respiră! Inhalează! Te rog, te rog, te implor! Haide, respiră o dată!

Lilly respiră. Medicamentul își făcu efectul așa cum trebuia, anulând imediat contractia care îi bloca căile respiratorii, deschizându-le. Lilly trase în piept o respirație șuierătoare. Apoi încă una. Când expiră pentru a treia oară, deschise ochii și se uită la el, apoi își încheșta mâinile în jurul mâinilor lui, care continuau să-i țină inhalatorul în gură. Lilly apăsă din nou pe pompa inhalatorului. Inspirația ei era șuierătoare, scoțând niște sunete cumplite.

-O adevărată muzică pentru urechile mele, spuse Tierney. Lilly împinse brusc inhalatorul din gură și tuși în palme.

-Uite.

Tierney înșfacă de pe cealaltă canapea prosopul pe care și-l pusese noaptea trecută sub cap și i-l aruncă. Lilly îl prinse. Tusea îi scutura tot corpul. Tierney îngenunchease în fața ei și îi spunea cuvinte de încurajare. În cele din urmă, tusea încetă. Lilly lăsă de la gură prosopul murdar. Ben îl luă. Femeia părea înmărmurită văzându-l și abia atunci își dădu și el seama cât de înspăimântător putea să pară. Își șterse gheața de pe gene și sprâncene, apoi își scoase fularul înghețat și scorțos din jurul gâtului.

-Nu e nicio stafie. Sunt eu.

-Te-ai întors? Vocea ei abia se auzea. De ce?

-Ăsta a fost planul meu de la bun început. Ai crezut că te părăsesc și că vreau să fug. Ea dădu din cap.

-Dacă ți-aș fi promis că o să mă întorc să-ți aduc medicamentele m-ai fi crezut? Lilly negă încet din cap.

-Exact.Dacă aș fi încercat să te conving aș fi pierdut un timp prețios,așa că n-am avut încotro și a trebuit si te las si gândești tot ce e mai rău despre mine.Nu mi-a fost ușor să plec.Se ajuta de brațele sofalei ca să se ridice din genunchi și ramase în picioare,începând apoi să se miște ca un om cu câteva decenii mai bătrân decât era.Picioarele îi amortiseră în ghete.Nu mai simțea podeaua de sub el în timp ce își târșâia picioarele spre șemineu ca să aranjeze câteva lemne pe grătar.Ca să ațâțe din nou tăciunii,se aplecă ușor și suflă în ei.În cele din urmă se aprinseră și curând flăcările înfometate începură să lingă butucii.

Își dădu jos rucsacul din spate și îl împinse sub masă cu vârful ghetei.Își dezlegă fularul de la gât și-și dădu jos pătura de pe cap.Le așeză împreună cu geaca pe unul din scaunele înalte de la bar,ca să sc usuce.Sc pipăi încet cu mâna la ceafă și-și examina apoi degetele,să vadă dacă mai curge sânge.Fie că rana nu mai sângera,fie sângerase și sângele înghețase.Se așeză pe canapeaua din fața lui Lilly și-și desfăcu șireturile de la ghete.Se gândea dacă e bine s-o scoată pe cea din piciorul drept,știind că s-ar fi putut ca glezna să se umfle așa de tare,încât să nu se mai poată încălța din nou.Dar dacă nu-și asigura circulația sângelui în picior,s-ar fi putut să-i degere degetele.Scrâșnind din dinți de durere,își trase cu greu piciorul din gheata udă și scoase apoi și șosetele.Glezna era ușor umflată,

dar nu așa de mult cât ar fi crezut judecând după durere.Nu văzu niciun fel de semn de degeraturi,dar

Își masă viguros degetele de la picioare. Simți o durere cumplită când sângele începu din nou să circule, dar asta însemna că nici capilarele nu-i înghețaseră de tot. În timp ce el făcea toate acestea, Lilly continua să stea cu ochii larg deschiși, fără să rostească o vorbă, uitându-se la el ca la o fantomă. Mișcându-se ușor ca să n-o sperie, Tierney se ridică în picioare și îngenunche din nou în fața canapelei. Încercă să-i spună pe nume, dar nu reuși decât să scoată un horcăit.

-Acum ești bine? Lilly dădu din cap în semn că da.

-Dumnezeule, am uitat de pilulele tale. Găsi sticluta maronie cu medicamente sub unul dintre fotolii. Aduse un pahar de apă de la bucătărie și i-1 dădu. Lilly folosi al doilea inhalator, apoi înghiți una din pastile. În timp ce bea, Ben observă că îi revenea culoarea în obraji, ceea ce îl liniștea, căci însemna că primește suficient oxigen, deși respirația îi suna ca un cimpoi dezacordat.

-Inhalatorul ăsta este o treabă bună, spuse el. Nu știam pe care să-1 folosesc.

Aveam șanse fifty-fifty. Cred că l-am luat pe cel corect. Ea încuviință ușor din cap. Îi examina fața cu privirea. Acum se mișca și respira, culoarea îi revenise, dar Ben se temea să nu aibă alte halucinații, așa cum avusese destule în timp ce se întorcea de la mașină. În centrul tuturor se afla Lilly. În unele din ele, i se părea că se întoarce și o găsește pe Lilly albastră și rece, moartă din cauza lipsei de oxigen. În altele era zâmbitoare și caldă, strălucind de viață și de nevoie sexuală, absorbindu-1 adânc în interiorul ei. În realitate, nu era nici lipsită de viață, nici plină de dorințe.

-Cred că ai leșinat exact înainte să intru eu,îi explică el.Te-am strigat pe nume de mai multe ori,dar n-ai răspuns,nici măcar nu te-ai mișcat.Pieptul tău era absolut nemișcat.M-am speriat îngrozitor,credeam că am ajuns prea târziu.

-Și eu, spuse ea într-o șoaptă abia auzită.Apoi fața i se schimonosi de emoție.

Lacrimile îi țâșniră din ochi ca și când până atunci ar fi fost ținute în frâu de un dig care acum se rupsesse.Tierney reacționează spontan.Într-o clipă fu lângă ea pe canapea,strecurându-și brațul în jurul umerilor ei care tremurau.

-Acum e bine.M-am întors,iar tu ești în viață,Lilly căzu la pieptul lui.O ridică pe genunchi și o îmbrățișă ca pe un copil,cuprinzând-o cu brațele și plecându-și capul deasupra capului ei.Simți cum își încleștează degetele de puloverul lui.

-Șss,șșșf îi mângâie părul cu buzele.Nu mai plânge,Lilly,Știi că nu ai voie să plângi.Să nu-ți provoci încă un atac.Îi ridică apoi capul și îi netezi părul ciufulit.

Slava Domnului că tenul ei nu mai avea culoarea aceea pământie a morții.Îi luă capul în mâini și îi șterse cu degetele mari lacrimile de pe obraji.O privi direct în ochi și spuse:

-În afară de faptul că aș fi murit acolo,nimic altceva nu m-ar fi putut împiedica să mă întorc.Privirea îi coborî spre buzele ci.Acestea erau moi,pline,roșii acum,ușor întredeschise și tremurătoare,umede din cauza apei sau poate a lacrimilor.La baza gâtului,pielea moale și netedă zvâcnea la fiecare bătaie a

inimii.Învingându-și impulsul care îl copleșea,se ridică în picioare,ridicând-o și

pe ea odată cu el și o duse spre capătul canapelei,unde se lăsară amândoi să cadă pe saltea.Se rezemă cu spatele de brațul canapelei,cu picioarele întinse spre foc și cu Lilly pe genunchii lui.

Îi puse din nou capul pe piept,unde Lilly își odihni obrazul.Apucă una din pături și o trase peste ei,apoi o strânse mai tare și-și rezemă bărbia de părul ei.Lilly nu se împotrivi,dar Tierney nu se lăsă amăgit de gândul că făcea pe neputincioasa pentru că ar fi avut încredere în el.Văzuse mesajul pe care îl scrijelise pe dulapul din bucătărie.Îi permitea s-o țină în brațe numai pentru că trauma prin care trecuse o storsese de vlagă.

Lilly adormi,iar el rămase încă mult timp cu privirile ațintite la flăcări,savurând plăcerea,dar și durerea de a o avea atât de aproape,cu greutatea pieptului ei apăsân-du-i stomacul.Din când în când,degetele ei se încleștau pe lâna puloverului.Dorea să creadă că se asigura că mai este acolo,deși ar fi putut fi un simplu reflex,rezultat al agitației interioare a subconștientului.

Încerca să nu se gândească la cât de mătăsoasă i se păruse limba ei atunci când se mișcase delicat peste a lui seara trecută și nici la dubla plăcere pe care i-o provocaseră vara trecută sânii ei uzi în apa rece a râului.Nu voia să se gândească nici la cât de mult o dorea.Dar firește că în efortul lui de a nu se gândi la toate aceste lucruri,nu se putea gândi la nimic altceva.Foamea lui era atât de aprigă,încât în cele din urmă cedă dorinței și-și strecură o mână pe sub puloverul ei.Apoi adormi.Lilly se trezi în îmbrățișarea

brațelor lui,dându-și imediat seama că este treaz.Se ridică în capul oaselor,dar întoarse capul stânjenită.

-Trebuie să mai punem lemne de foc,se mulțumi el să spună.Lilly se îndepărtă de el cu cât mai multă grație și se rezemă cu fundul pe călcâie.Tierney trebui să se rezeme de brațul canapelei ca să se poată ridica.Lilly observă grimasa de durere care îi apăru pe față și îi spuse acest lucru.

-Sunt puțin amorțit.

-Nu ar fi trebuit să mă lași să dorm atât de mult,spuse ea.Probabil că a fost foarte incomod pentru tine.

-Am dormit și eu și m-am trezit acum câteva minute.

-Cât timp am dormit? Tierney se uită la ceas.

-Patru ore.Patru ore!*Patru ore?* Cum putuse să doarmă atât de liniștită în brațele omului despre care credea că este domnul Albastru?Experiența ei aproape extrasenzorială îi tulburase probabil complet gândirea.Tierney o examina cu privirea din cap până-n picioare.

-Cum te simți?

-Mult mai bine.

Mai bine decât m-aș fi așteptat,ținând seama de violența crizei.Făcu o pauză,

apoi spuse blând: Nu ți-am mulțumit.

-Ba da.

-Nu.Am avut o izbucnire nervoasă și o criză de plâns.

-Am recepționat mesajul.

-Dar nu l-am exprimat în cuvinte,așa cum ar fi trebuit.Mulțumesc,Tierney.

-Cu plăcere.Trecură câteva secunde,apoi Tierney se întoarse și se duse spre scaunul de bar pe care își lăsase haina.

-Șchiopătezi mai rău.

-Da,mi-am scrântit glezna când m-am dus la mașină.Am avut noroc că nu mi-am rupt piciorul.

-Ce s-a întâmplat?

-Nu vedeam pe unde merg și...Făcu un gest prin care voia să spună că nu contează.O să fie bine.

-Era sub bord,așa cum am presupus? întrebă ea,arătând spre trusa de mătase de pe măsuța de cafea.Tierney îi povesti cum ajunsese în cele din urmă la mașină,

când aproape că renunțase la orice speranță.

-Era complet acoperită cu zăpadă și înghețată pe dedesubt,de am crezut că n-am s-o deschid niciodată.Dar o deschisese.Parrea cea mai grea,îi spuse el,fusese să-și învingă dorința de a se odihni.Știa că dacă se odihnește,era în pericol să adoarmă și să moară înghețat.

-După ce am intrat în mașină,mi-am permis numai câteva secunde,cât să-mi trag sufletul,apoi am fost foarte ocupat.Trebuia să bag brațul prin spațiul rămas între bord și scaunul din dreapta,care avea numai câțiva centimetri.

Trebuie să se întindă mult până să găsească în cele din urmă trusa de mătase.

-Am apucat-o numai cu două degete,pentru că mi-era frică să n-o împing cumva și mai departe.Dar am reușit s-o trag spre mine,până când am putut s-o apuc mai bine.

-Iar după aceea a trebuit să faci tot drumul înapoi,cu o contuzie la cap și cu glezna scrântită.

-Important este că m-am întors la timp.Aruncă o privire spre foc,apoi adăugă: Ne mai trebuie niște lemne.

-Ai de gând să te duci afară cu picioarele goale? își pusese geaca pe el,dar se îndrepta spre ușă desculț.

-Nu intenționez să stau foarte mult afară.Ieși pe terasă și închise repede ușa în urma lui.Lilly era acolo și o ținu deschisă,când apăru cu brațul încărcat cu lemne.

-Mulțumesc.În timp ce aranja lemnele lângă șemineu se întoarse spre ea:Am văzut ce ai scris pe dulapul din bucătărie.Nu știa ce să răspundă,așa că nu spuse nimic.Tierney se ridică și se întoarse cu fața spre ea.

-Nu ești singura care gândește așa.Am pornit motorul și am dat drumul la radio ca să aud buletinul meteo.Lilly se simți foarte stânjenită cu gândul la ce avea să urmeze.

-Mă caută FBI-ul,spuse el brusc,apoi trecu pe lângă ea și o atinse în treacăt,în drum spre terasă.Se pare că până la urmă imul din apelurile tale pentru Dutch a ajuns la țintă.Trânti cu putere ușa în urma lui.Lilly se lăsă să cadă pe canapea.

Tremura din tot corpul,dar nu știa dacă slăbiciunea îi era provocată de Ușurare sau de disperare.Dacă el era domnul Albastru,era o veste bună.Dar dacă nu era,incriminase un om nevinovat.Tierney intră cu o rafală de zăpadă și lovi ușa cu piciorul ca să se închidă.

-Buletinul meteo spune că ninsoarea se va opri în noaptea asta.Temperaturile vor rămâne mult sub limita de îngheț,dar condițiile se vor ameliora.

Continuă să așeze stiva de lemne din fața șemineului. Tonul lui era indiferent și nu trăda niciun fel de îngrijorare.

-Drumurile vor mai rămâne impracticabile câteva zile, dar cu puțin noroc, avem o șansă să fim salvați mâine.

-Tierney...

-Dar va mai trebui să petrecem împreună și noaptea următoare, spuse el,

întrerupând-o brusc. Se întoarse spre ea și-și scutură mâinile de praf. Probabil ca este o perspectivă cumplit de deprimantă pentru tine. Arată cu mâna spre rucsacul lui de sub masă.

-Pistolul, cătușele, știi unde sunt în caz că simți nevoia să le folosești. Acum, când ți-ai luat medicamentele și ai și lemne de foc, te poți descurca singură până la sosirea ajutoarelor.

-Pleci? Era uimită de cât de mult se temea să nu fie lăsată singură din nou.

Bărbatul râse cu tristețe.

-Mă simt tentat, dar nu plec. Acum, că numele meu a fost transmis la radio, orice idiot cu o pușcă de vânătoare o să mă pândască. Pielea mea va reprezenta trofeul de vânătoare al sezonului și în starea mea actuală sunt o pradă ușoară.

Așadar, nu, atât timp cât nu mănânc și nu mă odihnesc puțin, ești blocată cu mine.

Dar nu vreau să tremuri de fiecare dată când mă apropii de tine. Așa că dacă vrei, poți să mă legi din nou de tabla patului cu cătușele. Nu că mi-ar face plăcere, dar n-am de gând să mă împotrivesc. Lilly lăsa capul în jos și se uită în podea, la propriile picioare în care mai avea ciorapii și la picioarele lui goale

care ieșeau de sub tivul ud al pantalonilor.Nu se gândi prea mult până să se hotărască.

-Nu e nevoie,Tierney.

-Nu-ți mai este frică de mine? Se uită la el și spuse simplu:

-Dacă ai fi fost Domnul Albastru,nu te-ai fi întors.

-Bine,Lilly,dar nu-ți dai seama,trebuia să mă întorc dacă voiam să supraviețuiesc.Acolo afară aș fi murit oricum.

-Dar nu erai obligat să mă readuci pe mine la viață.Domnul Albastru m-ar fi lăsat să mor.

-Dar unde ar mai fi fost elementul incitant în acest caz? Nu e același lucru să mă uit la tine cum mori și să-ți iau viața.Nu e deloc același lucru.Lilly îl studie câteva minute,căutându-i privirea ca să găsească răspunsuri la întrebările pe care el le contra-cara abil cu alte întrebări,tăceri,minciuni sau făcând pe avocatul diavolului.Se descurca de minune în jocul ăsta dar ea se săturase să-1 mai joace.

-Nu știi cine ești,Tierney,spuse ea obosită,și nici ce urmărești,dar nu cred că ai intenția să mă omori,căci atunci aș fi fost deja moartă.Tierney se relaxa,iar expresia de pe chipul lui se înmuie.

-Ai dreptate să ai încredere în mine,Lilly.

-Nu am deloc încredere în tine,dar mi-ai salvat viața.

-Cred că și asta contează întrucâtva.

-Cel puțin pentru faptul că te scutește de cătușe.

-Dar nu am ajuns înapoi acolo unde eram după ziua aia petrecută anul trecut pe râu.Ce trebuie să fac? Ce să fac ca să ajungem din nou acolo,Lilly?

Tierney nu se mișcă din loc.Nici Lilly.Și totuși,distanța dintre ei parcă se micșorase și continuă

să se micșoreze până când un butuc se mișcă pe grătar, trimitând o ploaie de scânteii în sus pe coș și rupând vraja. Tierney arătă cu capul spre ușă:

-E mai ușor când îmi ții ușa deschisă. Lilly se ocupă de ușă, în timp ce el ieși de mai multe ori afară pe terasă, ca să mai aducă lemne de foc. La ultima ieșire, luă și o găleată pe care o umpluseră la început cu apă, dar care acum era goală. Când se întoarse, găleata era plină cu zăpadă.

-Trebuie să fac un duș. Luă cu vâtraiul câțiva tăciuni de pe grătar și puse găleata deasupra lor. Zăpada începu să se topească rapid.

-Din păcate, va trebui să mă mulțumesc cu o baie cu buretele.

-Baie cu buretele? făcu ea.

-N-ai auzit niciodată expresia asta?

-De când a murit bunica n-am mai auzit-o.

-Și eu am auzit-o tot de la bunica. Bunicul spunea că așa fac baie târfele. Bunica se răstrea la el. Nu-i plăcea să-1 audă rostind niciun fel de vorbe urâte atunci când eram și eu prin preajmă.

-Cât de des se întâmpla asta?

-În fiecare zi, spuse el. Ei m-au crescut. În timp ce Lilly reflecta la ce auzise, Ben dispăru în dormitor și se întoarse cu halate de baie și prosoape.

-Nu au mai rămas decât două prosoape fără sânge pe ele.

-Te mai doare capul?

-E mai bine. Contuzia mi-a provocat câteva momente îngrozitoare cât timp am fost afară, spuse el, arătând cu capul spre ușă. Își afundă degetele în găleata cu apă. Nu cred că o să se încălzească mult mai mult de atât. Crezi că o s-o poți suporta?

-Credeam că e pentru tine.

-Prima găleată este pentru tine.

-Nu,mulțumesc.Refuzul ei brutal îl exaspera.

-Am să stau în dormitor până îmi dai semnalul de drum liber.Crezi că așa o să te simți mai în siguranță că n-ai să fii violată?Apoi trase adânc aer în piept,lăsă capul în jos și expiră furios.

-M-am gândit că o să-ți facă plăcere să te speli.Asta-i tot!Simțindu-se pedepsită,

Lilly întinse mâna să-și ia trusa.Printre alte lucruri,aceasta conținea și o sticlută de plastic cu săpun lichid.I-o întinse ca un gest de reconciliere.

-Magnolia Sudului.O împărțim.

-De acord Magnolia Sudului miroase cu siguranță mult mai bine decât mine acum.Deschise ușa și se duse în dormitor.Nu te grăbi,mai spus el și închise ușa

Lilly își scoase hainele și se spală în grabă.Pielea ei udă se făcu toată ca de găină,deși stătea practic chiar în fața focului.Dinții îi clănțăneau fără să-i poată controla Cu toate acestea,folosi din plin apa caldută,buretele de baie și săpunul,

apoi se șterse energic și se îmbracă rapid,după care deschise ușa de la dormitor.

-Gata,și a fost minunat.Ben stătea înfășurat într-o pătură pe care o luase de pe pat,dar dârdâia puternic.Închise ușa de la dormitor.

-Este prea frig pentru tine acolo.Dacă tragi aer rece în piept s-ar putea să ai altă criză.

-Mi-am luat medicamentele.

-Nu te duci acolo,spuse el încăpățânat.Mi-a ajuns să te văd o dată aproape moartă,mulțumesc frumos.

-N-aș vrea să te lipsesc de baie.

-Nici vorbă.Și nu fac pe modestul.

Ben cără apa în care se spălase ea afară și o aruncă, reumplând apoi găleata cu zăpadă. În timp ce aștepta să se topească și apoi să se încălzească, Lilly zdrăngănea prin bucătărie.

-Avem oale și tigăi. Crezi că am putea să încălzim o cutie de supă la focul din șemineu?

-Sigur că da. Lilly aruncă o privire peste umăr și îl surprinse când își trăgea peste cap puloverul în felul acela inexplicabil în care procedează bărbații, ridicându-și părul vâlvoi în cap și trăgându-și abia după aceea brațele din mâneci.

Nevrând să se gândească la el cu acea afecțiune pe care o aveau femeile pentru particularitățile celuilalt sex, traversă livingul, se duse la fereastră și dădu la o parte draperia

-Poate că este numai imaginația mea, dar mi se pare că viscolul s-a mai potolit puțin.

-Probabil că meteorologii au avut dreptate.

-Așa se pare. Lilly auzi zăngănitul făcut de cureaua care se lovi de marmura șemineului în momentul în care își dădu jos blugii. Apoi fâsâitul țesăturii care se freca de piele. Plescăitul prietenos al apei când băgă buretele de prosop în ea.

Puse degetul arătător pe geam și trase o linie verticală pe sticla înghețată.

-Nu cred că mesajele mele au ajuns la Dutch. Își dădu seama că Ben rămăsese nemișcat și stătea neclintit, privind fix la spatele ei. După câteva momente de încordare, auzi plescăitul apei și-și dădu seama că își reluase spălatul.

-Ceea ce înseamnă că Dutch nu a auzit de la mine că tu ești Domnul Albastru.

Dar dacă Dutch nu te-a identificat în fața celor de la FBI, înseamnă că te căutau ei dinainte. De ce, Tierney?

-N-ai decât să-i întrebi când or să ajungă aici.

-Aș prefera să-mi spui tu. Ben tăcu atât de mult timp, încât Lilly crezu că o va ignora complet. Dar în cele din urmă, vorbi din nou:

-Fata aia, Millicent Gunn. O cunoșteam de la magazinul de articole sportive unde lucrează. Fusesem acolo să cumpăr niște șosete cu numai câteva zile mai înainte-ba poate chiar în ziua în care a fost dată dispărută. Sunt sigur că îi verifică pe toți cei care au avut vreo legătură cu ea.

-Așa s-a spus la radio, că îi verifică pe toți cei care au avut vreo legătură cu ea? Sau s-a menționat numai numele tău?

-S-ar putea ca eu să fiu singurul de care încă nu au dat. Era o explicație logică,

dar dacă asta era tot, de ce se înnegurase el așa de tare? Și oricum, se îndoia că i s-ar fi menționat numele dacă ar fi fost vorba numai de interviu de rutină cu FBI-ul.

-Dacă n-aș fi reușit să scrijelesc numele tău pe bufetul din bucătărie, presupun că aș fi putut să-1 scriu în gheață. Dintr-odată își dădu seama că exact asta făcuse.

Ca o școlăriță care scrie numele alesului ei pe coperta caietului de școală, fără

să-și dea seama ce face, Lilly scrisese numele lui cu litere de tipar pe geam.

Stânjenită și rușinată, șterse numele de pe fereastră...și atunci văzu în ea reflecția lui. Era în pielea

goală,luminat din spate de foc,cu pielea udă și strălucitoare.

Buzele i se depărtară ca să tragă aer în piept.Dorința ascunsă adânc înlăuntrul ei o cuprindea tot mai năvalnic.Nedându-și seama că femeia îl privește,bărbatul afundă buretele de prosop în găleată,îl stoarse apoi de apă și îl trecu peste piept,mișcându-1 blând peste coastele pline de vânătăi,pe abdomenul plat și apoi în bogăția deasă și întunecoasă dintre coapse.Lilly închise ochii și-și apăsă fruntea pe geam.Sângele i se înfierbântase și pompa vijelios și fierbinte.Urechile îi vâjâiau atât de tare că aproape că nu-1 auzi când vorbi din nou:

-Ai fi putut să faci și asta.Grăsimea de pe degete lasă dungi pe geam care rezistă până când se spală fereastra.

-Despre ce vorbeam? Nu-și mai amintea.Ridică fruntea și,ca să nu se mai uite din nou la el,lăsă draperia să cadă peste fereastră și abia după aceea închise ochii.

-Am terminat,spuse el.Lilly auzi zăngănitul cataramei de la curea când își fixă blugii.Câteva secunde mai târziu spuse:Acum poți să te întorci.

Lilly se întoarse,dar nu se uită direct la el.Vedea cu coada ochiului cum își trăgea puloverul și scotea capul prin deschizătura gâtului.Se duse spre bucătărie.

-Am să fac supa.În mod miraculos,vocea ei suna normal.

-Foarte bine.Chiar mi-e foame.Ben ieși afară să golească găleata.Când se întoarse la ea în bucătărie,Lilly golise o cutie de supă condensată într-o cratiță și adăugase puțină apă.

-Mulțumesc pentru Magnolia Sudului,spuse el.

-Cu multă plăcere.

-Îmi displace profund că trebuie să-ți cer din nou să faci lucrul acesta,dar n-ai vrea să te mai uiți o dată la gaura mea din cap?Trebuia să-1 atingă? Chiar acum?

-Sigur că da.Ca și înainte,Ben se așeză călare pe unul din scaunele înalte de la bar.Lilly se așeză în spatele lui și îi dădu la o parte părul ud.Ud? Părul lui era ud? Probabil că își băgase capul în găleata cu apă,dar spre marea ei rușine își dădu seama că nu observase nimic deasupra gâtului.

-Nu este niciun fel de sânge proaspăt,spuse ea,dar probabil că ar trebui să schimb leucoplastul.Curăță rana cu o compresă antiseptică,apoi trecură din nou prin ritualul dureros din noaptea precedentă,tăiară leucoplastul în bucățele mici cu forfecuța ei de manichiură apoi le așeză transversal peste rană.Încercă să facă toate acestea cât mai detașat cu putință,dar mișcările ei erau stângace.Îl simți cum tresare de câteva ori și trebui să-și ceară scuze că-1 lovise.

Încălziră supa la focul din șemineu și mâncară stând cu picioarele încrucișate pe saltea.Dându-și seama că erau lihniți de foame,mai încălziră încă o cutie.Când erau cam pe la mijlocul celei de-a doua porții,Ben întrebă:

-Lilly,te simți bine?

-De ce,întrebă ea uimită,ridicând capul.

-Ești extrem de tăcută.

-Sunt numai îngrozitor de obosită,minți ea,apoi continuă să mănânce supa.

Prelungiră masa cât mai mult posibil,dar după ce terminară își dădură seama că aveau în fața lor câteva ore lungi de noapte în care nu aveau nimic de

făcut.După câteva minute de tăcere,întreruptă numai de trosnetul lemnelor în foc,Ben spuse:

-Dacă vrei,poți să te culci.

-Nu mi-e somn.

-Spuneai că ești obosită.

-Da,sunt obosită,dar nu mi-e somn.

-Și eu mă simt tot așa.Epuizat,dar foarte treaz.

-Moțăitul acela lung...

-Hmm.Urmă o altă tăcere.În cele din urmă,Lilly se uită la el.

-De ce te-au crescut bunicii?

-Mama și tata au murit într-un accident de mașină.Șoferul unui camion mergea cu viteză,n-a încetinit la semnul „Drum în lucru” și practic a trecut peste ei.Le-a strivit pur și simplu mașina.A durat câteva ore până au putut să le descarcereze trupurile din mașina făcută praf.Tonul lui indiferent nu reuși s-o păcălească.Nu-și putea ascunde amărăciunea și durerea.

-Când s-a întâmplat,nu mi-au spus toate detaliile,spuse el.Dar după ani și ani,

când am fost suficient de mare ca să întreb,bunicul m-a lăsat să citesc ce spuneau ziarele despre accident.Bunicii mei își pierduseră fiica.Eu rămăsesem orfan.Iar camionagiul neglijent a scăpat fără nicio zgârietură.

-Câți ani aveai?

-Când s-a întâmplat? Aveam opt ani.Mama și tata plecaseră într-un weekend prelungit ca să-și serbeze cea de-a zecea aniversare a căsătoriei și m-au lăsat cu bunicii Se folosi de vătrai ca să întetească focul.

-După înmormântare,când mi-am dat seama că nu fusese numai un vis urât și că ei muriseră cu

adevărat,am refuzat să mă mai duc înapoi,acasă.Bunicii m-au luat cu ei ca să-mi împachetez lucrurile,dar în curte am făcut o criză și n-am mai vrut să intru în casă.Nu mai puteam să intru în camerele alea,acum când știam că mama și tata nu simt acolo,că n-or să mai fie niciodată.

-Îi iubeai,spuse ea încet.Ben încuviință dând din umeri.

-Eram un copil.Luam tot ce-mi oferea ca pe ceva de la sine înțeles,dar...da,îi iubeam.Și bunicii mei erau foarte cumsecade.Și deși probabil că am reprezentat un mare inconvenient aruncat dintr-odată în capul lor,nu m-au făcut niciodată să simt acest lucru.De fapt,nu m-am îndoit niciodată că mă iubesc.

-Te-ai mai întors vreodată în casa voastră?

-Nu.Lilly își rezemă bărbia pe genunchii ridicați și îi analiză profilul.

-Și acum stai foarte mult departe de casă Ai o carieră care te ține departe foarte mult timp.Ben îi aruncă un zâmbet trist.

-Pun pariu că terapeutii ar avea ceva de investigat aici.

-A fost o alegere a subconștientului? Sau deliberata?

-Soția mea spunea că e deliberată.

-Soția?

-La timpul trecut.Am fost căsătoriți în total treisprezece luni.

-Când a fost asta?

-Cu mult timp în urmă.Abia dacă eram suficient de mare ca să pot vota ,cu atât mai puțin să mă căsătoresc.N-ar fi trebuit s-o fac.Eram egoist și preocupat de propria persoană.Dorința mea de

hoinăreală a fost principala ei plângere.Printre multe altele.Toate îndreptăţite spuse el cu un zâmbet trist.

Pierderea părinţilor continuase să-1 afecteze chiar şi după ce devenise adult,îi influenţase deciziile,avusese un impact asupra căsniciei lui.Ce alte cicatrice emoţionale şi psihologice lăsase acest tragic eveniment în inima băiatului de opt ani? îi mutilaseră şi deformaseră sufletul? Acum nu mai avea crize de furie,dar s-ar fi putut ca furia lui să caute alte supape pentru a răbufni.

Era oare Domnul Albastru? Panglica,cătuşele,neconcordanţele şi ezităriile lui erau prea importante pentru a fi trecute cu vederea.Dacă la radio s-ar fi spus că îl caută poliţia din Cleary,ar fi putut presupune că unul din mesajele ei ajunsese la Dutch.Dar FBI-ul? Din explicaţiile pe care i le dăduse cu privire la interesul lor pentru el lipseau piese esenţiale.Privind însă la el se întreba pentru a mia oară cum ar fi putut să fie un om care răpeşte şi,foarte probabil,ucide femei.Cu siguranţă şi-ar fi dat seama dacă ar fi avut în faţa ochilor un psihopat.E drept că ochii lui aveau o intensitate aparte.Adesea scăpărau de furie sau de iritare.Dar nu străluceau ca focul fanatic şi nebun al unui ucigaş în serie.Cel mai convingător dintre toate argumentele fusese faptul că nu-i făcuse niciun rău.Dimpotrivă,îşi riscase chiar viaţa ca s-o salveze pe a ei

Vocea lui,răguşite şi plină de teamă fusese cea care o chemase din vidul acela.

Şi apoi,ore întregi,ignorându-şi propria suferinţă,o ţinuse în braţe şi o atinsese cu atâta tandreţe şi...gândurile i se cristalizară brusc.Mângâierile pe care le crezuse nu fuseseră deloc un vis.Ca şi când ar

fi știut la ce se gândește,Ben întoarse capul și o fixă cu privirea ochilor lui albaștri:

-Cred că este timpul să mergem la culcare.

CAPITOLUL 24

Fiica lui Betsy Calhoun nu prea avea mare lucru să le ofere agenților Begley și Wise,în afară de câte o ceașcă de ceai fierbinte și niște prăjiturele de casă făcute din fulgi de ovăz.Le explică celor doi agenți că soțul ei era plecat din oraș să se aprovizioneze pentru magazinul lor care era pe Strada Principală.Începu să plângă când le povesti despre ultima dată când o văzuse pe mama ei.

-M-am oprit la ea acasă,ca să văd ce mai face.Era trei după-amiaza,iar ea era deja în cămașă de noapte.Așa cum ghicise Begley,Betsy Calhoun suferea de depresie în urma pierderii soțului.

-Nu prea mai ieșea din casă,spuse femeia.Mângâia în neștire pisica galbenă,care se mutase de pe pervazul ferestrei la ea în poală imediat după ce sosiseră ei.

-Eu o îndemnam să se implice în activități ale comunității și ale bisericii,ca voluntară pentru activitățile de caritate,să facă ceva.Dar fără tata nu mai avea nicio motivație pentru nimic.

-Dacă nu mă înșel,spuse Hoot,mașina ei a fost găsită în parcare a băncii.

-Tocmai aici e misterul.Nu mai fusese de luni de zile la bancă.De când s-a prăpădit tata,eu m-am ocupat de toate problemele ei financiare.Nu-mi pot explica ce căuta mașina ei acolo.Numai dacă nu cumva mi-a urmat sfatul de a ieși mai des din casă.Se șterse la ochi cu o batistă brodată.Când au găsit

mașina cu panglica aia albastră îngrozitoare legată de volan, mi-am dat seama că se întâmplase ceva cumplit.

-S-ar fi putut să te întâlnească cu cineva acolo, în parcare?

-Cu cine?

-Tocmai asta vă întrebam, spuse Begley cu o răbdare care nu-i era deloc în fire, în speranța de a afla cine ar putea fi acesta.

-Mi-am stors creierii, vă rog să mă credeți. Nu-mi vine nimeni în minte. Mama nu este o persoană foarte sociabilă. Într-adevăr, cercul de prieteni ai lui Betsey Calhoun era limitat la colegele de la Școala duminicală.

-Cu tot respectul pentru dumneaei și pentru memoria tatălui dumneavoastră,

spuse Hoot șovăielnic, nu s-ar fi putut să se întâlnească cu un prieten și să

țină secret lucrul acesta?

-Nu, nu mama, scutură ea energic din cap. Tata a fost dragostea vieții ei. De fapt era foarte timidă când se întâlnea cu alți oameni. Nici nu cred că a avut vreodată o întâlnire cu vreun alt bărbat în afară de tata. Mama nu mergea decât la coafor în fiecare vineri, la biserică duminica și câteodată la piață. Din câte știa fiica, nu avusese niciodată niciun motiv să intre în magazinul de articole sportive.

-Pentru ce Dumnezeu să fi intrat acolo? Apoi o întrebară dacă îl cunoaștea pe Ben Tierney.

-Cine e ăsta? Hoot îi făcu o descriere sumară, dar temeia negă din cap și le spuse că putea să garanteze că mama ei nu cunoscuse o astfel de persoană.

-Nu vreau decât să fie găsită și adusa înapoi acasă, declară ea, plângând în batistă.

Iar dacă îndeplinește această rugămintă, aș vrea să știu cel puțin ce s-a întâmplat cu ea. Le aruncă o privire temătoare și întrebă: Credeți că o s-o găsiți?

-O să facem tot posibilul, promise Begley, luându-i mâna într-ale lui.

Câteva clipe mai târziu, când ieșeau din căsuța primitoare, Begley remarcă:

-Cum secade femeie.

-Da, domnule. Hoot dărdâia de nu mai putea în paltonul lui, așteptând ca mașina să se încălzească. Nu-și mai amintea ce înseamnă să-ți simți picioarele uscate și calde.

-La Whistler Falls Lodge, domnule?

-În lipsă de ceva mai bun... În mod normal, ar trebui să-și petreacă noaptea în una din cabanele lui Gus Elmer, care, fără binefacerile utilităților publice, ar fi fost o perspectivă înfricoșătoare, dar Hoot era așa de obosit încât abia aștepta să ajungă acolo.

-Credeți că ar putea să ne facă ceva de mâncare? Begley nu înregistra întrebarea referitoare la masă, deoarece era cufundat adânc în alte gânduri.

-Asta e treaba, mormăi el cu voce tare, am dedus că Tierney este suspectul nostru cel mai probabil.

-Păi de ce ar ține o evidență atât de strictă a cazurilor de dispariție și de ce ar aduna toate acele informații pe care le-am găsit la el în cameră?

-Exact, Hoot. Acest lucru conferă firește credibilitate bănuielilor dumitale în legătură cu el. Și am mai presupus pe bună dreptate, cred că motivația lui este să fie salvatorul femeilor aflate în situații limită. Corect?

-Da,domnule.De fapt,Begley presupusese,dar Hoot fusese de acord și până acum nu descoperiseră nimic care să infirme presupunerea.

-Asta e problema mea,continuă Begley.Unde ar fi putut o văduvă timidă care

se ducea numai la coafor și la școala de duminică să-1 cunoască pe Tierney?

Că doar nu mergea cu caiacul,asta-i sigur!

-Nu,domnule.

-Doamna Calhoun are puține cunoștințe,iar fiica ei nu a auzit niciodată de Tierney.Atunci cum a ajuns s-o cunoască așa de bine pe Betsy Calhoun ca s-o aleagă ca viitoare victimă?Doi oameni atât de diferiți unde li se puteau încrucișa drumurile?

-Cred că întrebarea aceasta se poate pune în legătură cu toate victimele,mai puțin Torrie Lambert,peste care a dat din întâmplare,și Millicent Gunn.

-Întâlnirea cu Carolyn Maddox pare plauzibilă,spuse Begley.Cam trasă de păr,totuși plauzibilă.Poate că pe Laureen Elliott a cunoscut-o la clinica unde lucra.Poate că a răcit sau cam așa ceva.Dar o văduvă timidă și un aventurier? Begley scutură din cap.Nu se potrivește!

Nu se potrivea nici în mintea lui Hoot.Se gândi la asta câteva minute.

-Să presupunem că Tierney a citit necrologul publicat de ea în ziarul local.Îți amintești de catalogul acela? Poate că o urmărea pe doamna Calhoun și și-a dat seama cât de singură și de părăsită era.Explicația îi suna jalnic chiar și lui.

Begley nu-și irosi timpul ca să-i arate cât de multe lacune avea.

-Este un om prea activ ca să urmărească pe cineva.Și apoi,asta i-ar fi luat foarte mult timp,or nu prea stă pe aici.Poate că a dat peste ea din întâmplare în parcare de la bancă.Poate că i se stricase mașina și el a ajutat-o.Cam așa ceva.A văzut imediat că era singură și avea nevoie de ajutor.Poate că a ales-o la întâmplare,la fel ca pe domnișoara Lambert.Era credibil,dar în vocea lui nu se simțea prea multă convingere.Se uită fix prin parbriz în timp ce bătea cu degetele de la mâna stângă în consola dintre scaune.

-Aveți dubii în privința lui,domnule?

-Nu știu,Hoot,mormăi el.

-Dacă nu este el Domnul Albastru,cum vă explicați prezența tuturor acelor materiale pe care le-a colecționat despre dispariția femeilor?

-Asta e primul lucru pe care am de gând să-1 întreb,își linse buzele iritat și mormăi ceva despre nenorocitul ăsta de caz și de ce naiba îi scăpa așa din mână.

Hoot nu înțeleșese fiecare cuvânt,dar cam acesta era sensul.

-Ai mai primit ceva de la Perkins? se întoarse Begley brusc spre el.

-Nu,domnule,dar vă rog să mă credeți,în mod sigur se ocupă de chestia asta.

Imediat ce o să afle ceva o să ne spună.Begley se uită la cer.

-Sper ca elicopterul să poată veni aici mâine.Nu știu cât mai pot să-1 țin pe polițistul ăla gelos în șah,spuse el,pufnind disprețuitor la adresa lui Dutch Burton.Oricum,atât timp cât drumul este blocat nu poate merge mai sus pe

munte decât noi.

-Iar Tierney nu poate coborî.

-Exact,Hoot.Cel puțin atâta avantaj avem și noi.Și cam asta e tot ce pot spune despre aiureala asta.

Wes intră în sala de forță a sălii de gimnastică de la liceu înaintea lui Scott.Nu aveau decât lumina care venea pe fereastră.Întunericul era deprimant.Nu existau niciun fel de suprafețe moi care să absoarbă frigul.

-După ce o să începi să te miști,ai să te încălzești.Vocea iui Wes se izbi de pereții placați cu faianță,răsunând neobișnuit de tare.Scott rămase tăcut și posomorât în timp ce își scotea paltonul apoi își desfăcu fermoarul de la trening și îl scoase.Sub el purta un maiou cu mânecă lungă.Wes se opri o clipă ca să admire fizicul fiului lui.Avea un trup de atlet înnăscut,cu picioarele lungi și talia subțire.Grăsimea nu reprezenta mai mult de 10% din corpul lui Fiecare mușchi era bine dezvoltat și perfect format,desenându-se în mod impresionant pe sub piele.Wes invidia trupul aproape perfect al lui Scott.Din cauza mamei lui,avea picioarele ceva mai scurte decât ar fi vrut și o oarecare tendință spre osteoartrită,

care îi venea dinspre familia tatălui,unde mai toți erau cocoșați pe la vârsta de cincizeci de ani.Dar Scott primise tot ceea ce era mai bun din genele lui Wes și ale Dorei.Moștenise puterea și curajul de la ei,grația și echilibrul de la ea.Uitându-se acum la el cum se apropia de aparate,Wes se gândi că dacă ar fi fost și el binecuvântat cu un trup ca al lui Scott și cu calitățile lui naturale,ar fi putut deveni profesionist și încă unul mare.Scott ar fi putut ajunge cineva,dar tocmai asta era necazul.Dorința,îndemnul,spiritul de competiție nu

însoțea în mod'automat și obligatoriu alcătuirea fizică.Scott nu se născuse cu fermitatea necesară pentru ca un bun sportiv să devină campion,dar Wes avea de gând să se asigure că așa se va întâmpla.Voia să aprindă o scânteie înlăuntrul băiatului,

chiar dacă acesta ar fi fost ultimul lucru pe care avea să-1 facă pe lumea asta.

Scott nu părea deloc înflăcărat în momentul de față.Efortul pe care îl făcea ca să se încălzească era lipsit de orice tragere de inimă.

-Niciuna dintre halterele astea nu pare să te impresioneze,remarcă Wes.

Scott se uită la el prin oglinda de pe peretele din spatele băncii,dar nu spuse nimic.

-Ce s-a întâmplat cu tine astăzi?

-Nimic,spuse Scott,continuând să ridice alternativ halterele ca să-și modeleze bicepsii.

-Ești supărat pentru că te-am pus să vii aici și să lucrezi în loc să te las să te

duci la prietenul tău Gary?

-Gary este un ticălos.

-Atunci care e problema?

-Nu e nicio problemă.Totul este minunat,spuse Scott,rezemând haltera de umăr și începu o serie de genuflexiuni.

-Atunci de ce te-ai bosumflat ca un copil de patru ani?

-Nu știu,tată.Puse haltera la loc în stativ,fixându-1 pe Wes cu privirea prin oglindă.Crezi că s-ar putea să am o răbufnire pentru că sunt îndopat cu steroizi?

Wes îl apucă de braț,îl răsuci și îl împinse brutal spre oglindă.Își vârî degetele în fața lui Scott.

-Mai continuă tu mult să faci pe deșteptul cu mine și îți învinețesc fundul.

Scott râse:

-Puțin îmi pasă!

-Când o să termin cu tine o să-ți pese,te rog să mă crezi că o să-ți pese al naibii de tare.Wes privi la el furios,apoi ridică mâinile în lături.

-Nu te înțeleg,Scott.Nu-ți înțeleg nerecunoștința.Crezi că îmi face plăcere să-mi petrec serile aici cu tine în timp ce tu lucrezi? Fac totul numai pentru tine.

-Pe cine crezi că păcălești? ripostă Scott.Faci totul numai pentru tine.

Wes știa din proprie experiență că Scott moștenise nu numai musculatura suplă a Dorei,ci și încăpățânarea ei când i se cerea prea mult.Simțea nevoia să-i ardă câteva palme fiului lui pentru că îi vorbea așa.Dar se stăpâni și își menținu tonul vocii la un nivel rezonabil.

-Greșești,fiule! Sigur,spuse el înainte ca Scott să-1 poată întrerupe,recunosc că îmi face plăcere să știu că ești cel mai puternic,cel mai rapid,cel mai bun,dar..

-Dar nu-ți pasă de mine nici cât negru sub unghie. Wes rămase sincer uluit.

-Cum poți să spui asta după tot ce am făcut pentru tine?

-Astăzi n-ai făcut nimic pentru mine! Când tipii ăia de la FBI te-au întrebat de ce am rupt-o cu Millicent,eu eram în primejdie,nu tu.Am bâlbâit niște explicații stupide,în timp ce tu stăteai acolo și nu ai scos niciun cuvânt.

-Ai fi preferat să le spunem adevărul? întrebă Wes blând.Văzu un licăr de nesiguranță în ochii băiatului și profită de el.N-am vorbit niciodată despre asta.

Ar fi fost o idee bună să facem acest lucru pentru prima dată de față cu ei? De față cu mama ta? Nu te-ar fi deranjat oare deloc dacă ei ar fi aflat că prietena ta m-a preferat pe mine în locul tău?

-Nu e adevărat.Wes chicoti.

-Ea așa a spus.Erai acolo.Ai văzut.Ai avut impresia că se plictisea sau că avea de gând să mă arunce de pe ea?Văzu cum pumnii lui Scott se strâng de ambele părți ale corpului.Fața i se înroșise,și asta nu din cauza efortului pe care îl făcuse în timpul încălzirii.Respirația îi devenise sacadată și rapidă,ca și când ar fi fost gata să izbucnească.Wes ar fi dorit asta.Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât ca Scott să se repeadă cu pumnii la el cu toată dorința de a câștiga lupta.Ar fi fost bine pentru băiat să dea afară o parte din plictiseala care îl cuprinsese.Ar fi preferat să-1 vadă acționând ca un bărbat adevărat,decât să se lamenteze ca un șoricel nefericit,așa cum îl prefera Dora.Spre marea lui dezamăgire,ba chiar dezgust, văzu lacrimi în ochii fiului său.

-Ai înscenat totul ca să vă văd eu împreună,îl acuză Scott.Wes nu negă.

-Era momentul ca cineva să te trezească la realitate că fata de care te îndrăgostiseși era o târfă.

-Nu-i adevărat! Tu...tu...

-Am aruncat câteva vorbe la întâmplare și ea le-a considerat avansuri.Nu era niciun fel de fecioară inocentă,Scott.N-am forțat-o.La naiba,nici măcar n-a trebuit să insist prea mult.Știa foarte bine în ce se bagă când a venit la biroul meu în seara aia.N-a fost

mare lucru să ajung în chiloții ei. Adevărul este că nici nu purta așa ceva și a avut grijă să-mi comunice chestia asta. Dacă n-ai mai fi așa de supărat pe mine și te-ai gândi o clipă, ți-ai da seama ce spune asta despre ea.

Se juca cu ideea să-i aibă și pe tată și pe fiu chiar înainte să mă ating de ea.

-Mă scârbești.

-Eu? Eu te scârbesc? Dar de ce sunt eu personajul negativ? Ea a fost cea care s-a distrat cu ceva nou, ca să a se plictisească. Eu am făcut-o pentru tine.

-Nu...nu-i adevărat! izbucni Scott. Ai făcut-o ca să-mi dovedești mie că poți.

Wes încercă să pună mâna pe umărul lui Scott, dar când acesta i-o aruncă la o parte, spuse furios:

-Uite ce este, dacă aș fi venit la tine și ți-aș fi spus așa, ca de la bărbat la bărbat că iubita ta este o târfa m-ai fi crezut? Ei bine? M-ai fi crezut? Nu. Ca să mă crezi ar fi trebuit să vezi cu ochii tăi. Știam că dacă ai să ne vezi împreună, acesta o să fie sfârșitul.

-Misiune îndeplinită, mârâi Scott.

-La naiba, așa este! Ai scăpat de ea și e bine așa. Ți-am făcut o favoare.

-Te-ai culcat cu prietena mea ca să-mi faci mie o favoare? Wes oftă.

-Nu pot să discut cu tine dacă ai de gând să răstălmăcești tot ce-ți spun.

-De câte ori?

-Ce?

-Nu face pe prostul. M-ai auzit bine. De câte ori te-ai culcat cu Millicent?

Numai atunci pe biroul tău?

Sau s-a întâmplat numai atunci,ca să te prind eu cu ea și să-mi faci favoarea asta?

-Scott!

-De câte ori?

-De mai multe ori,e bine? zberă Wes.N-am numărat.Nu contează.Refuzi să...

Scott își luă bluza de trening și se îmbracă în fugă cu ea,apoi își puse paltonul și se îndreptă spre ieșire.

-Vino înapoi,Scott,porunci Wes.N-am terminat.

-O,ba da,am terminat.

-Unde te duci?Scott continuă să meargă fără să-i răspundă.

-Dacă așa înțelegi tu să fii chit...Scott se opri și se întoarse.Îl privi drept în ochi pe Wes și zâmbi:

-Sunt deja chit.Cu amândoi.

CAPITOLUL 25

Când Tierney spusese că era timpul să meargă la culcare,se gândise concret la acest lucru.O lăasă să stea în fața focului și se ridică în picioare,adună toate păturile și le puse pe pat.Îi prinse privirea care-1 urmărea curioasă.

-N-am de gând să dorm pe canapea,spuse el hotărât.Sunt zdrobit tot și am nevoie de cât mai mult confort.Poți să iei o pătură în plus și s-o înfășori în jurul tău,ca nu cumva să ne atingem din întâmplare.

-Foarte bine.Lilly se ridică și ea în picioare și se duse în baie.Nu era nevoie să-i atragă atenția să se grăbească;în baie era cumplit de frig.Când se întoarse,Ben punea câteva lemne pe foc.

-Așază-te aici,mai aproape de foc.Lilly veni spre locul indicat,dar nu se întinse decât după ce el dispăru în dormitor.La sugestia lui,se înfășură într-o

pătură. Ben se întoarse în câteva clipe. Îl văzu cum privește nehotărât spre pantalonii uzi.

-Vrei să ți-i scoți? întrebă ea.

-Da, dar n-am să-i scot. Se întinse peste pătura cu care se înfășurase ea și le trase pe celelalte două deasupra lor. Gemu adânc când se lăsă pe pat.

-Te doare?

-Numai când respir. Dar tu? Te simți bine?

-Foarte bine.

-N-ai mai tușit deloc de o oră.

-Mă simt mult mai bine.

-Așa se pare. Mai șuieri numai puțin.

-Uneori noaptea e mai rău. Sper să nu te țin treaz.

-Același lucru este valabil și despre sforăitul meu. Dacă focul se stinge, nu ezita să mă trezești ca să mai pun niște lemne.

-Bine. Întinși pe spate, fără să se atingă deloc, priveau în tavan. Focul arunca lumini care dansau pe bârnele dezgolite. De regulă, jocul luminilor și al umbrelor ar fi fost hipnotic și i-ar fi provocat somnul. Dar acum stătea frigidă și încordată, la ani-lumină distanță de ideea de a adormi.

-Crezi că or să vină mâine? Nu era foarte sigură cine erau cei la care se gândea că ar putea veni. Dutch și echipa locală de salvare sau FBL. Poate și unii, și alții.

-Presupun că cineva va încerca, oricum, răspunse el. Adică dacă prognoza meteo se adevărește și se oprește ninsoarea.

-Și dacă Dutch a primit primul meu mesaj. Poate crede că sunt în siguranță, la Atlanta, în momentul de față.

-Poate.

-Dacă nu a primit mesajul meu telefonic,nu știe nici măcar că ești aici,cu mine.

-Nu.Dar Lilly intuia că Dutch știe și tensiunea din vocea lui Tierney arăta că și el știe.

-Dacă se liniștește vremea,o să avem din nou semnal

-Și când o să avem din nou semnal,pe cine ai să chemi Lilly,FBI-ul sau pe Dutch?

-Nu m-am gândit la asta.

-O să-1 chemi pe Duteh.Rămaseră tăcuți o vreme,ascultând trosnetul butucilor în foc,apoi Lilly se întoarse cu fața spre foc,își puse mâinile sub obraz și spuse:

-Noapte bună,Tierney!

-Noapte bună!Nu va fi nevoie să-1 trezească să mai pună lemne pe foc,pentru că nu adormise.Știa asta pentru că nici ea nu adormise.Insomnia ei avea mai multe cauze.Somnul lung de după-amiază.Flăcările care licăreau pe pleoapele ei închise.Denivelările inconfortabile ale hainelor și greutatea păturilor.Și amintirea groazei prin care trecuse în timpul puternicei crize de astm.

Dar principalul motiv pentru care nu putea să doarmă era Tierney,care stătea întins alături de ea.După ce îi spusese noapte bună,nu mai rostise niciun cuvânt,

nu se mișcase,dar ea știa că nu doarme și este la fel de treaz și de conștient de apropierea ei ca și ea.Când se întorsese pe o parte ca să stea cu fața spre foc,aș acum făcuse ea,așteptase la nesfârșit o atingere care nu venise.Deși părea imposibil și deși nu mișcaseră nici un mușchi și nu scosese niciun sunet,

tensiunea dintre ei devenea tot mai mare cu fiecare clipă. Cam la o oră după ce își uraseră noapte bună, Tierney rupse tăcerea. Nu întrebă mai întâi în șoptă dacă nu doarme. Deși era cu spatele spre el, știa că tot mai este trează, tot așa cum și ea știa că nici el nu doarme. Vocea lui blândă și joasă nu o luă prin surprindere. Dar tresări auzind ce îi spune:

-Te-a bătut, nu-i așa? Dutch. Te-a bătut. Lilly înghiți în sec, dar nu se mișcă.

-Unde ai auzit asta?

-Nicăieri. Dar l-am observat destul de mult și este rezonabil să presupun așa ceva. Pentru unii polițiști, violența devine ceva obișnuit. Începe să fie o soluție pentru toate problemele. Mai ales în cazul unui om care este instabil emoțional și bea foarte mult. Lilly nu spuse nimic.

-Și nu cred că ai fi renunțat la căsnicia ta pentru niciun alt motiv mai puțin important, adăugă el cu o voce încă și mai joasă. Nu spusese nimănui acest lucru,

nici prietenilor și nici colegilor de serviciu care își dăduseră seama de frământarea ei sufletească și o luaseră ca atare, îndemnând-o să-și descarce sufletul în fața lor, nici chiar terapeutului ei, căruia îi povestise în lumina celui mai crud adevăr tot ceea ce ținea de ea. Dar i se părea corect să sePentru că f în fața lui Tierney, pur și simplu pentru că fusese singura persoană suficient de sensibilă ca să-și dea seama de acest lucru.

-S-a întâmplat numai o dată, spuse ea calm. Mai ridicase pumnul și mai înainte, ca și când ar fi vrut să mă lovească. L-am avertizat că dacă ridică vreodată mâna asupra mea, viața noastră împreună va lua

sfârșit.Așa i-am spus.Nu,asta este ceea ce i-am promis.Închise ochii o clipă,apoi respiră adânc.Chiar și acum îi era greu să se gândească la seara aceea cumplită.

-Fie că nu m-a ascultat,fie că nu m-a crezut,sau era prea beat ca să-și mai aducă aminte de avertismentul meu.A venit târziu acasă.Era într-o dispoziție bătaioasă,

agresiv și gata să se apere înainte ca eu să-1 fi acuzat de ceva.Avea chef de ceartă.Avusesem o ședință lungă de buget în seara aceea și eram frântă de oboseală.În loc să mă angajez într-una din faimoasele noastre certuri,am preferat să-1 evit,dar nu m-a lăsat.Dorea să se certe cu orice preț și nu era mulțumit dacă nu se întâmpla așa.M-a prins în dormitor.M-a împins literalmente într-un colț și nu m-a lăsat să trec pe lângă el.M-a acuzat că din cauza mea murise Amy.Era vina mea că ne pierdusem fiica,așa spunea.Tumoarea ei pe creier era pedeapsa lui Dumnezeu pentru că mă dusesem din nou la lucru după concediul de maternitate,în loc să stau acasă cu ea.

-Asta-i o prostie! Lilly râse trist.

-Așa am spus și eu.Exact cu aceste cuvinte.Dutch nu a primit prea bine afirmația mea.M-a lovit peste față cu pumnul,destul de puternic ca să mă izbească de perete.M-am lovit atât de tare cu capul,încât aproape ca mi-am pierdut cunoștința.M-am prăbușit pe podea și mi-am acoperit capul cu mâinile.În tot acest timp îmi repetam că așa ceva nu se poate întâmpla.Nu mie,Lilly Martin,nu puteam fi eu cea care își acoperea capul cu mâinile în colțul propriului dormitor ca să mă apăr de propriul soț.Asta se întâmplă unor oameni

despre care citim în ziare, îmi spuneam eu. Oameni săraci și ignoranți, sau dezavantajați în alt fel, care au crescut în medii violente și continuă ciclul. Tatăl meu nu mi-a tras niciodată vreo palmă nici în glumă, nici vorbă să ridice mâna împotriva mamei mele. Mi s-ar fi părut de neconceput. Se opri ca să-și tragă răsuflarea.

-Dutch și-a revenit apoi și a început imediat să-și ceară iertare, să plângă și să încerce să se justifice pentru ceea ce făcuse. A dat vina pe tensiunea în care stătea la serviciu și pe durerea provocată de moartea lui Amy. Aș fi putut să-i răspund că și eu treceam printr-o stare de tensiune la serviciu și că mă durea sufletul la fel de mult ca și pe el din cauza lui Amy. Dar mi-am dat seama că nu avea niciun rost. Trecusem de mult de stadiul de ceartă, în acest moment, devenise de neiertat.

Fără un cuvânt m-am ridicat de pe jos, am plecat din casă și m-am dus la un hotel în noaptea aceea. În ziua următoare am luat legătura cu un avocat și am înaintat cererea de divorț. Pentru mine nu mai exista cale de întoarcere.

-Cât de rău te-a bătut?

-Mi-a făcut numai vânătăi, nu mi-a rupt nimic.

-Ai depus plângere penală?

-Așa mi-a spus avocatul, dar n-am vrut. Nu voiam decât să scap de el, Tierney.

Dutch se afunda în disperare ca și când ar fi avut o greutate legată de glezne. Nu voiam să mă las târâtă în jos odată cu el. Orice plângere penală ar fi întârziat pronunțarea divorțului. Înțelegeți?

-Da, dar nu sunt de acord. Trebuia să ajungă la închisoare. Dar înțeleg de ce ai luat această hotărâre.

-Am spus colegilor că sunt răcită și m-am închis în hotel. Am stat acolo până mi s-au vindecat umflăturile și vânătăiile. Când am plecat din hotel, a fost un moment simbolic. Începeam o viață nouă, fără Dutch Burton.

-Nu chiar fără el. Fusesse o remarcă mai mult mormăită. Nu era sigură că ar fi trebuit s-o audă. În orice caz, se făcu că n-a auzit. După o scurtă tăcere, Tierney vorbi din nou:

-Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat.

-Și mie îmi pare rău, dar mai mult pentru Dutch decât pentru mine. Eu mi-am revenit. Dutch nu-și va reveni niciodată. Vânătăiile mele au dispărut. Ale lui îi vor rămâne pentru totdeauna pe suflet. Nu va scăpa niciodată de sentimentul de vinovăție.

-Să nu te aștepți de la mine să-mi fie milă de ticălos.

De fapt, aș dori să-i dau de zece ori ceea ce ți-a făcut el ție.

-Nu, te rog. Nu că mi-ar fi teamă că chiar i-ai face așa ceva.

-Cum să nu! Numai să am ocazia!

-Te rog, Tierney. Spune-mi că n-ai s-o faci. După o scurtă pauză, adăugă blând:

-Foarte bine, n-am s-o fac. Oricum, după ziua de mâine nu voi mai fi în situația de a sfida pe nimeni, nu-i așa? Lilly nu răspunse.

-Mai e ceva, spuse ea.

-Ce anume?

-Să nu spui nimănui despre asta.

-Dar de ce ar trebui să-1 protejez?

-Nu pe el, pe mine. De dragul meu, nu spune nimănui. Te rog!

-Foarte bine.

-Îmi promiți?

-M-ai rugat să nu spun,Lilly.N-am să spun.Îl credea.

-Mulțumesc.

-Cu plăcere.După câteva clipe,adăugă:Acum dormi.Lilly se așeză mai comod

și-și trase pătura până sub bărbie.Dar ochii refuzau să se închidă.Se uita la focul care mistuia butucii până când rămânea din ei numai jar încins care se transforma în cenușă.Continuă să se uite fix la foc.Lemnul se încălzea tot mai mult,devenea roșu incandescent,apoi parcă se topea și brusc izbucnea din nou câte o flăcăruie.Se întoarse și se așeză față în față cu Tierney.Bărbatul ținea ochii larg deschiși și se uita la ea.

-Nu vreau să dorm,șopti ea.

Scott apăsă din obișnuință pe butonul soneriei,uitând că nu era curent electric.Bătu tare în ușă de câteva ori și auzi pași care se apropiau din interior.Ușa se deschise larg.

-Bună seara,domnișoară Ritt.

-Scott,exclamă Marilee,vizibil surprinsă să-1 vadă acolo.Am uitat cumva că avem meditație?

-Am venit la domnul Ritt.Marilee aruncă o privire peste umăr spre bucătărie,

unde Scott îl văzu pe William; acesta ședea la masa de bucătărie pe care era aprinsă o lumânare.

-Tocmai am terminat de mâncat.

-Pot să vin mai târziu.

-Nu,nu,intră!Se dădu la o parte și îi făcu loc să treacă.

Scott își scutură zăpada de pe bocanci înainte să pășească în holul cu dale

de gresie.În timp ce închidea ușa în urma lui,Marilee se uită în stradă.Nu văzu nicio mașină și întrebă:

-Ai venit pe jos?

-Da,doamnă.

-Cine este,Marilee? strigă William din bucătărie

-Scott Hamer.William veni din bucătărie,cu șervetul încă vârat în spatele gulerului.

-Pentru Dumnezeu,ce s-a întâmplat,Scott,ce te aduce tocmai în seara asta? Are cumva mama ta din nou vreo migrenă?

-Nu.Scott aruncă o privire spre Marilee,apoi îi spuse lui William:Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi.William îl studie o clipă,vizibil la fel de uimit de această vizita ca și sora lui.

-Sigur că da.Îi făcu semn lui Scott spre living,unde focul ardea în șemineul frumos de cărămidă.

-Te rog să ne scuzi,Marilee.

-Pot să-ți iau paltonul,Scott? întrebă ea.

-Nu,e bine așa.

-Vrei ceva de băut?

-Nu,mulțumesc,domnișoară Ritt.Nu stau mult.Era clar că murea de curiozitate,
dar zâmbi amabil și spuse:

-Ei bine,să-mi spui dacă te răzgândești.William așteptă până când Marilee închise ușa de la bucătărie,apoi arătă spre un scaun.

-Stai jos.

-Nu stau. William îl măsură cu privirea și își scoase șervetul de la gât, apoi îl împături cu grijă și îl puse pe marginea mesei.

-Nu prea ești în apele tale!

-N-am de gând să mai iau steroizi. Luat prin surprindere, William spuse:

-Serios? Ai observat efecte secundare de când am început tratamentul?

Începuseră să-i dea lui Scott steroizi pe cale orală. Nemulțumit de rezultat și nerăbdător să vadă performanțele mai repede, Wes începuse să adauge și injecții.

Deși injecțiile ocoleau procesul metabolic și atenuau anumite efecte secundare,

erau foarte periculoase. Utilizarea lor putea dăuna organismului și îi putea modifica comportamentul. Scott citise despre pericolele speciale care apăreau când se combinau injecțiile cu steroizii administrați pe cale orală.

-Dorință sexuală crescută, dar scăderea funcției erectile, nu-i așa, Scott?

Expresia libidinoasă a lui William nu făcu decât să-1 înfurie și mai mult pe Scott. Ce știa boșorogul ăsta nenorocit despre funcția erectilă?

-Judecând după succesul tău la doamne, îi făcu cu ochiul William râzând complice, nu cred că disfuncția sexuală este problema. Ești îngrijorat din cauza câtorva coșuri? Scott nu se lăsă abătut de la ce voia să spună.

-Am de gând să nu mai iau steroizi. Nici injecții, nici pilule. Tata vă plătește o mulțime de bani pentru ele. Și vă plătește încă și mai mult ca să nu spuneți nimănui. Dar din acest moment, totul încetează. William se așeză netulburat pe brațul fotoliului.

-Ai discutat decizia asta cu Wes?

-Nu e nevoie.Sunt adult.

-Pentru a deveni adult nu e suficient să împlinești optsprezece ani.

Tonul lui condescendent îl făcea pe Scot să vrea să-i ardă un pumn.

-Te rog să mă ierți că îți spun un lucru limpede ca bună ziua,dar Wes nu va fi de acord cu decizia dumitale.

-Dacă forțează nota,am să-1 dau de gol.

-Cui?

-Pentru început în fața comitetului de părinți.Apoi în ziare.Vă rog să mă credeți, am să mă fac auzit.

-Asta va pune capăt carierei lui de antrenor.

-Tocmai asta este ideea.

-Faci asta ca să-1 distrugi pe tatăl tău?

-S-a ruinat singur.William își strânse buzele punga și reflectă la cele auzite.

-Înțeleg.Apoi ridică din umeri.Dar sunt nedumerit Asta este o chestiune între tine și Wes.De ce ai venit aici?

-O să vă dispară una dintre sursele de venituri.O să pierdeți bani.Am venit aici ca să vă spun să nu vă băgați.

-O,acum înțeleg,spuse el râzând.Mă ameninți.

-Numiți-o cum doriți.

-Scott,spuse William pe un ton superior,Wes nu are nevoie de mine ca să se aprovizioneze cu steroizi.Se obțin ușor.Dacă nu-i vând eu,o să facă rost din altă parte.Poate să-i cumpere și on-line,ce Dumnezeu!

-Dar riscă să fie descoperit. Rămân urme. Dumneavoastră i-ați netezit calea. Am venit aici să vă spun să încetați.

-Presupun că ar trebui să continui, că dacă nu...

-Că dacă nu am să spun Consiliului că vindeți medicamente fără rețetă.

-Poți dovedi asta?

-Da, dacă golesc dulăpiorul cu medicamente ale mamei mele.

Lovitura merse direct la țintă.

Scott zări un licăr de teamă în ochii lui William. Profită imediat de avantaj.

-Dacă dumneavoastră și tatăl meu vă opuneți la ce am spus eu, vă dau în vileag pe amândoi. El va înceta să mai fie antrenor, iar dumneavoastră vi se va retrage licența pentru produse farmaceutice.

-O, mă îndoiesc că o să ajungi la măsuri atât de extreme. Vocea lui îi amintea lui Scott de foșnetul unui șarpe care se furișă prin iarbă. Repercusiunile ar fi mult prea mari.

-Puțin îmi pasă mie de repercusiuni.

-Nu? Ești chiar așa de sigur? William se ridică și îi adresă un zâmbet trist. Și ce părere ai despre mama ta? Acesta era singurul lucru care îl tulbura când se gândea să ia atitudine împotriva tatălui său. Ce ar fi însemnat pentru mama lui dacă adevăratul Wes Hamer ar fi fost dat în vileag, dezbrăcat de toate artificiile și pretențiile lui? Ar fi fost ridiculizată în public și ar fi fost extrem de dureros pentru ea. Dar Scott se gândea că, dacă el scapă de Wes, o va elibera și pe ea. Fără îndoială că și ea știa de infidelitățile tatălui lui și se făcea că nu vede ca să nu strice familia sau pur și simplu pentru că nu-i mai păsa. În după amiaza

aceea,când aflate despre steroizi,se ridicase împotriva lui Wes.Mama lui avea o coloană vertebrală mai puternică decât credeau oamenii.Mai ales tatăl lui.

-Ce se va întâmpla cu mama mea nu vă privește pe dumneavoastră.

William îl privi de aproape o clipă,apoi întinse mâna și atinse mâna lui Scott.Acesta se retrase dezgustat.William se mulțumi să zâmbească,dar nu era un zâmbet cald.Dimpotrivă.

-Te-aș sfătui să te mai gândești,Scott.Dacă începi să dezvălui secrete o să-ți crezi probabil foarte multe neplăceri.Dezvăluirea secretelor are efectul bulgărelui de zăpadă.Odată ce sunt date în vileag,sunt în mod inevitabil urmate de altele și fiecare devine din ce în ce mai mare și mai distructiv.Ești sigur că ești dispus să dai drumul bulgărelui să se rostogolească spre tine?

Scott încercă să nu-și arate îngrijorarea.Probabil că nu prea reușea,fiindcă Willian,chicoti.Se aplecă în față și îi șopti:

-Pentru că ai și tu un mic secret murdar nu-i așa,Scott?

-Nu.

-Ba sigur că ai.Se referă la Millicent Gunn.

CAPITOLUL 26

Nu știi despre ce vorbești.Scott se întoarce și dădu să plece,dar William îl apucă de braț și-1 răsuci spre el.În mod normal,farmacistul n-ar fi avut nicio șansă în fața unui atlet ca Scott.Băiatul ar fi putut să-1 rupă pe genunchi ca pe o surcică.

Dar era atât de surprins de gestul agresiv și neașteptat al acestuia,încât nu opuse rezistență.

-Atunci dă-mi voie să mă fac foarte clar înțeles,Scott.Vorbesc despre aventura amoroasă a lui Millicent cu Wes,deși expresia „aventură amoroasă” conferă lubricității lor o conotație care induce în eroare.Lui Scott i se urcă sângele la cap.

-Dumneata nu știi...

-Ba da,știi foarte bine,Scott.Vezi tu,tatăl tău are două păcate gemene.Unul este să se urce pe toate femeile pe care poate.Al doilea este să se laude cu asta.

Surprinzător este însă faptul,de altfel foarte păgubitor,că nu-și dă seama că cele două păcate sunt incompatibile unul cu altul.Este o trăsătură psihologică absolut fascinantă pentru un specialist.Dar m-am abătut de la subiect.Ce spuneam? A,da.Dacă ar fi fost vreo urmă de iubire romantică între el și Millicent,ne-am fi aflat în fața unei tragedii grecești.

Dar așa cum a fost,atunci când îl auzi pe Wes cum povestește,încleștarea lor nu era decât pur fizică.A spus odată despre ea că era permanent „în călduri”,rânji William.Imaginează-ți!Și asta se întâmpla în timp ce Millicent era oficial prietena ta.Chiar sub nasul tău.Inima lui Scott bătea să-i spargă pieptul.Saliva intens și nu reușea să-și înghită saliva suficient de repede.Un val de căldură îi străbătu tot corpul,scăldându-1 în sudoare.

-Așadar,dragă Scott,te sfătuiesc să nu mai vii niciodată la mine acasă să mă ameninți că mă dai în vileag.Ai mult mai mult de pierdut decât mine.Lăsându-și capul într-o parte,William continuă: Știi ceva,semeni foarte mult cu Wes,pe care se pare că nu-1 placi deloc.Nu mi-am dat seama până acum cât de mult semănați unul cu altul.La fel ca și el,crezi

că mutra ta frumușică și trupul puternic îți dau dreptul să-ți bați joc de oameni. Bagă-ți mințile în cap, băiete! Există diverse tipuri de putere și unul dintre cele mai eficace este să știi despre oameni anumite lucruri pe care ei ar prefera să nu le afle nimeni.

De exemplu, nu cred că ție sau lui Wes v-ar plăcea să le spun agenților FBI, care printr-o stranie coincidență au fost astăzi la tine acasă, că se culca cu prietena ta în aceeași perioadă cu tine. S-ar putea ca ei să ajungă la concluzia că această situație neplăcută a creat o oarecare animozitate între părțile implicate. Și s-ar putea să creadă-Doamne ferește-că o astfel de rivalitate primitivă între tată și fiu ar fi putut duce la fel de fel de necazuri, dar fără a se limita la rezolvarea brutală a problemei, care în acest caz era chiar Millicent.

-O, Dumnezeuule! gemu Scott. Vârful ghetei i se agăță în ciucurii covorului și băiatul se răsuci, împiedicându-se în drum spre ieșire. Se luptă cu clanța în graba lui de a deschide ușa, apoi se năpusti afară, fără să se mai sinchisească s-o închidă. Aerul înghețat de afară îl cuprinse imediat, dar nu era suficient de rece pentru a-i alunga amețeala. Abia reuși să ajungă până la gardul viu care separa casa lui Ritt de cea a vecinilor și începu să vomite. Spasmele erau violente,

obligându-l să se așeze în patru labe în zăpadă, cu capul atârând între umeri.

Chiar și după ce stomacul i se goli, continuă să gâfăie dureros.

În cele din urmă spasmele încetară. Băgă o mână plină de zăpadă în gură, o lăsă să se topească, apoi o scuipe afară. Își frecă apoi fața încinsă cu altă mână de

zăpadă. Transpirația îi înghețase pe corp. Dârdâia acum fără posibilitatea de a se controla și încerca să-și țină dinții încleștați.

-Scott? Ridică privirile și se uită spre locul de unde venea vocea. Marilee Ritt stătea în cadrul ușii, gata să pornească după el prin urmele lăsate în zăpadă.

-Pleacă de aici, strigă el.

-Ești bolnav. Scott își simțea picioarele ca de plastilină când încercă să se ridice. Marilee coborâse treptele pe jumătate.

-Du-te înapoi în casă! Vocea lui suna răgușit și plină de panică. Se întoarse cu spatele spre ea și-și croi drum prin gardul viu des, traversă apoi în diagonală curtea din spate a vecinilor lor înotând prin zăpadă, urmându-și instinctul orb care îl îndemna să facă un singur lucru: să fugă de acolo.

-Hei!

Dutch, care moțăia pe scaunul lui, sări în sus trezindu-se brusc, își dădu picioarele jos de pe colțul biroului, apoi se ridică automat în picioare. Presupunând că s-a întâmplat tot ce putea fi mai rău, întrebă:

-Acum ce mai este? Wes îi făcu semn să stea jos.

-Nimic. Cel puțin din câte știu eu. Scoase o sticlă de whisky din buzunarul paltonului și o puse pe biroul lui Dutch, apoi își scoase hainele ude și ie atârână pe cuierul din perete din apropierea ușii. Suflă în mâinile făcute căuș și se așează în fața biroului lui Dutch.

-Ninsoarea a încetat, spuse el. Dar temperatura este tot sub zero. Au spus că o să se facă încă și mai frig după ce se retrag norii. Noaptea aceasta va fi un record de temperatură negativă.

-Vrei cafea? întrebă Dutch.

-Nu, mulțumesc. Am băut așa de multă astăzi, că n-am să dorm până în iunie. Mi-am adus propriile răcoritoare. Făcu semn spre sticla de Jack Daniel. Dă-mi ceașca ta! Dutch împinse ceașca de cafea goală de-a curmezișul mesei. Wes desfăcu sticla, îi turnă whisky în ceașcă, apoi o împinse înapoi spre Dutch. El bău direct din sticlă. După ce fiecare dintre ei luă câteva înghițituri, îi aruncă o privire critică lui Dutch.

-Arăți ca naiba! Dutch știa cum arată. Fața lui rănită și umflată arăta de parcă ar fi fost mușcată de o haită de câini sălbatici.

-Unguentul acela pe care mi l-a trimis Ritt prin tine nu face doi bani.

-Tăieturile astea or să se infecteze dacă nu te duci să te tratezi. Vrei să te duc cu mașina la spital?

-Nu.

-Atunci acasă la Ritt? Zicea că are ceva mai tare dacă vrei. Dutch dădu negativ din cap.

-Ai mâncat ceva?

-Niște gustări pe ici, pe colo.

-Dora ar putea să...

-Nu prea mi-e foame. Dutch presupunea că până la urmă Wes o să-i spună de ce a venit. De fapt, ar fi dorit să plece și să-l lase în pace. Nu-i plăcea să-l cocoloșească cineva. Nu avea chef nici să stea la bârfe. Dorea să-și consume nefericirea de unul singur. Iar dacă asta putea să pară un comportament paranoic și de autopersecuție, cu atât mai rău. Așa se simțea.

Cum să se simtă altfel? Nu putea face nimic. Nimic din ceea ce încercase nu-i reușise. De fapt, toate

acțiunile pe care le începuse se terminaseră cu un dezastru.

Probabil că încercarea lui nereușită de a duce instalația lui Cal Hawkins sus pe munte se va termina cu câteva procese. Hawkins ar putea să formuleze acuzații împotriva lui. Colac peste pupăză, autoritatea lui fusese subminată în repetate rânduri. Sfidând avertismentul lui Begley, se dusesse la Whistler Falls Lodge, dar fusese oprit înainte să intre în cabana numărul 8 ca să vadă cu ochii lui dovezile împotriva lui Tierney, pe care le adunaseră federalii.

Deși el era polițistul cu gradul cel mai înalt din oraș, cu toate acestea Begley dăduse buzna în biroul drăgălaș al lui Gus Elmer și îl înfruntase, acuzându-l că pune în pericol investigația federală în curs de desfășurare și vorbise de sus cu el, ca și când ar fi fost un nimeni. Până și propriii lui oameni deveniseră morocănoși și nesupuși de fiecare dată când le dădea câte un ordin.

-Dutch? Se rupse brusc din reveria tristă și se concentră asupra lui Wes.

-Ce faci aici? Întrebă el pe un ton arțăgos. De ce nu ești acasă să te giugiulești cu nevastă-ta?

-Mai degrabă m-aș giugiuli cu stâlpul ăla de acolo, pufni el și mai luă o gură din sticlă. E mult mai cald și mai tandru decât nevastă-mea.

-Ce s-a întâmplat?

-Ba e indispusă, ba o doare capul, cine mai știe? Și cui îi pasă?

-Ce face Scott? A spus ceva despre întâlnirea din după-amiaza asta cu Begley și Wise?

-De ce?Judecând după tresărirea nemulțumită a lui Wes, discuția cu agenții FBI fusese un moment nu tocmai plăcut.

-Fără vreun motiv special.Mă întrebam numai cum se simte Scott.Dutch sorbi din whisky,privindu-1 pe Wes pe deasupra ceștii.

-Scot a cam șovăit puțin când le-a răspuns la unele întrebări.Mințea? Apucă o agrafă pentru hârtii și o îndreptă,apoi i-o întinse lui Wes: Sau „aranja” adevărul?

-Privește situația din punctul lui de vedere.Era înconjurat de cinci adulți,spuse Wes,toți persoane cu autoritate,care îi puneau întrebări despre el și despre prietena lui.La vârsta lui,erai mai vorbăreț când era vorba despre viața ta sexuală?

-Nu aș fi nici acum.Wes chicoti.

-Ei bine,vezi și tu!și puse mâinile la ceafa,își propti glezna unui picior pe genunchiul celuilalt și se lăsa comod pe spate,de parcă n-ar fi avut niciun fel de griji pe lumea asta.Dar Dutch bănuia că situația era exact invers.Wes nu venise aici numai ca să piardă timpul.Și nici nu era îngrijorat de eventuala infectare a feței lui Dutch sau de faptul că nu mâncase nimic cald toată ziua.Iar sticla de

whisky era un gest drăguț,prietenesc,dar nu era Wes prietenul ăla atât de plin de considerați.Avea S ascuns pentru care se afla aici.

Lui Dutch i se strânse stomacul când se gândi care ar fi putut fi scopul acestei vizite.Poate că băutura fusese adusă aici ca să-i ușureze durerea.Dacă era așa,oricum va suferi,mai devreme sau mai târziu.

-Ai venit aici ca să mă concediezi,Wes? Râsul lui Wes păru foarte autentic.

-Ce?

-Ești cumva comitetul autonom care reprezintă Consiliul Municipal?

-Dumnezeule mare,Dutch! Ești un ticălos paranoic,asta ești! De unde ți-a venit ideea asta trăsniță?

-De la ce ai spus noaptea trecută.Nu mai ții minte? Mi-ai amintit că ți-ai pus pielea în joc când m-ai angajat aici.Ai spus că eșecul meu se va reflecta prost asupra imaginii tale.

-Ei,la naiba,eram obosiți,iritați.Eram cu nervii întinși la maximum.Tu cam exageraseși treaba cu Lilly și faptul că era în cabană cu individul ăla.În calitatea mea de prieten,am încercat să privesc lucrurile într-o altă lumină.Se te aduc din nou pe linia de plutire.Dar știi,se grăbi el să spună văzând că Dutch se pregătea să-1 întrerupă,după ce m-am gândit mai bine astăzi am început să te înțeleg.

Dutch se uită bănuitor la el.

-Ce vrei să spui? Wes aruncă o privire peste umăr spre ușa închisă,se aplecă în față și vorbe mai încet:

-Crezi așa cum cred și eu-la naiba,așa cum,cred și federalii-că Tierney este omul nostru, așa este? El a răpit cinci femei și Dumnezeu știe ce le-a făcut.Și

panglica albastră? Ce părere ai?Dutch clătină din cap,nedorind să se angajeze prea mult.

-Și apoi nevastă-ta-faptul că este fosta nevastă este un detaliu minor femeia pe care o iubești este închisă acolo sus cu el.Chiar te adinir pentru stăpânirea de sine de care dai dovadă.Chiar așa.Dacă aș fi fost astăzi în locul tău,cred că aș fi omorât pe oricine ar fi încercat să mă oprească să urc muntele.

-Aproape că așa am făcut și eu.

-Hawkins nu se pune la socoteală.Dutch mai sorbi o înghițitură de whisky.

Fiecare înghițitură aluneca în jos mai neted,avea un gust mai bun.

-Unde vrei să ajungi,Wes?

-Hai să-1 umflam pe Tierney.Tu și cu mine.

-Begley are un elicopter...

-Lasă-1 naibii cu elicopterul lui cu tot,spuse Wes nerăbdător.Dacă îl înhață ei înaintea noastră,nu-1 mai vedem niciodată.O să-1 ducă la Charlotte,o să-1 pună sub lacăt și chiar dacă este pus sub acuzare,avocatul lui va cere amânări după amânări și peste cinci ani psihopatul ăsta tot n-o să ajungă la judecată și nu se face dreptate pentru femeile alea și familiile lor.Asta nu e legea muntelui,nu este genul de lege în care credeau bunicii noștri.Wes avea dreptate.Dutch știa de pe vremea când lucra la APD cât de înceată era justiția întotdeauna.

-Tot nu pricep de ce s-au implicat federalii,spuse Wes.

-Răpirea de persoană este un delict federal.

-Da,dar acesta este numai un aspect tehnic.

-Dar foarte important.Wes se aplecă și mai mult în față,până ajunse să șadă chiar pe marginea scaunului.Își rezemă antebrațele de birou și apoi se aplecă peste acesta.

-Este clar că aici este jurisdicția ta,Dutch.E orașul tău,sunt oamenii tăi,iar victoria trebuie să fie a ta.Nu a lui Begley sau a individului ăla ochelarișt.Să-1 târăști pe Tierney pe Strada Mare,în fața soților Gunn și a rudelor celorlalte femei,să-1 duci la proces în districtul nostru și o să fii eroul local.O să fii cel mai mare polițist din istoria orașului,cel care a rezolvat cea mai mare

crimă din toate vremurile.Se așeză la locul lui și zâmbi îngăduitor.Iar eu am să fiu înțeleptul care te-a angajat.Discursul lui incitant avusese efectul scontat.Wes îi înfățișase o imagine foarte emoționantă,în care Dutch ocupa locul central.Ar fi dorit foarte mult ca imaginea să devină realitate.Dar fusese zdrobit de dezamăgire de prea multe ori ca să mai creadă în valul de optimism de care se simțea cuprins.Îi era teamă până să și spere că ar mai putea face ceva,acum când miza era incredibil de mare.

-Numai un polițist nebun ar putea aresta pe cineva fără dovezi,spuse el.Nu am nicio dovadă împotriva lui Tierney.Tot ce am sunt speculații și zvonuri.

-Dar federalii...

-Nu mi le împărtășesc mie.Begley m-a amenințat că mă va închide în propria închisoare dacă intru în cabana lui Tierney de la Elmer.

-Nu poate să facă așa ceva.

-Nu contează dacă poate sau nu.În momentul de față,eu nu știu ce dovezi are el împotriva lui Tierney,așadar cum pot să-1 arestez și să-i aduc cea mai mică

acuzatie?

-Dar crezi că Begley ar păzi cu atâta strășnicie camerele dacă acolo n-ar exista dovezi incriminatoare? Pune mâna pe individ și fă-ți griji pentru dovezi abia după aceea.

-Avem legi constituționale care interzic asta,Wes.

-Știu,dar nu există o formulare care permite arestarea unei persoane dacă se crede că este...Dădu din mâini ca și când ar fi încercat să-și amintească formularea exactă.

-Cauza probabilă.

-Asta este! spuse el.Să presupunem că la o bancă s-a declanșat alarma antifurt și vezi un individ cu mască pe față care iese în fugă din bancă.Sacul cu bani nu se vede,dar te repezi oricum după el.Nu aștepti să aduni mai întâi probele.

Dutch se ridică de pe scaun și porni să descrie un cerc în jurul biroului.Whisky-ul îl ajutase să-i amortească durerea care îi zvâcnea în toată fața,dar o nouă doză de ibuprofen i-ar fi fost de mare folos.

-Sunt de acord cu ceea ce spui tu,Wes,dar este imposibil.Begley a comandat elicopterul pentru mâine-dimineață.Dacă este senin și se oprește vântul,dacă pilotul ajunge până la Cleary,există șanse serioase să poată ajunge și pe vârful.Noi am avea nevoie de câteva zile ca să strângem suficient echipament și oameni ca să curățăm nenorocirea aia de pe drum.

-Nenorocirea de pe drumul principal spuse Wes,rânjind fericit de parcă tocmai ar fi scos asul din mânecă.Dar ce zici despre celălalt drum?Dutch rămase câteva momente cu gura căscată până să-și dea seama despre ce vorbește Wes.Când înțelese,dădu drumul unui hohot de râs care semăna mai mult cu un lătrat.

-Un drum de capre acoperit cu un strat de peste un metru de zăpadă,ceea ce îl nivelează și îl face mai practicabil.

-Dacă ești pinguin.

-Sau snowmobile.Asta opri brusc următorul argument al lui Dutch Se opri și reflectă.

-Dar un snowmobil poate să urce o pantă atât de înclinată?

-Merită să încercăm.Și apoi,panta nu este chiar așa de abruptă,pentru că sunt tot felul de

serpentine.Era adevărat.Dutch își aminti că se dusese cu o prietenă cândva până la un loc foarte frecventat pe vremea când era la liceu.Când ajunsese cu ea la locul romantic din vârf,fetei îi era așa de rău,încât abia ajunsese cu ea la marginea parcării.

-OK.Cine are snowmobile?

-Cal Hawkins.Dutch izbucni într-un râs atât de zgomotos încât fața începu să-1 doară și mai tare.

-O,asta e minunat! Ce norocos sunt! Cred că este ultima persoană din lumea asta care să mă invite să-i folosesc snowmobilele.

-El personal nu are niciun cuvânt de spus în chestia sta.Taică-său a cumpărat patru snowmobile acum câțiva ani pentru a le închiria iarna oamenilor veniți în vacanță.Banca le-a confiscat după aceea,când Cal le-a pus gaj pentru un împrumut pe care nu 1-a mai achitat.

-Și mai bine!Wes continua să rânjească fericit.

-Încă n-ai auzit partea cea mai bună.Banca le ține într-un depozit.Și ghici unde? în garajul autobuzului școlii.Dutch începea să vadă încotro bate Wes.

-La care ai tu cheie.

-Exaaact,făcu Wes,apăsând pe cuvânt.Ridică în sus sticla de whisky și mai luă încă o înghițitură din ea.

-Și mai am și cheia de la biroul în care sunt cheile de la vehiculele Districtului Școlar Independent din Cleary.

-Dar cum se face că te-ai gândit taman acum la toate astea?

-Mai slăbește-mă! Wes făcu pe ofensatul.S-au întâmplat lucruri neobișnuite.

-Dar de ce nu ne-a propus Cal să folosim snowmobilele?

-Deoarece creierul lui este anesteziat.Și apoi,nimeni nu le-a mai văzut de peste un an,așa că toată lumea a uitat de ele.Probabil că și el a uitat cu totul.Dar și banca,după toate probabilitățile!

-Bine ar fi să nu-și amintească nimeni de ele,spuse Dutch,din ce în ce mai emoționat.Trebuie să fim discreți.Dacă află Begley de asta o să ne oprească.

Wes încuviință din cap.

-La noapte ia cu tine tot ce crezi că ar putea să-ți trebuiască.Mai ai echipament de schi? Dutch făcu semn că da din cap.Foarte bine.Să ne întâlnim înainte de ivirea zorilor la garaj,gata de plecare.Începem urcușul cât mai este încă întuneric,înainte ca Begley să poată să-și lanseze elicopterul.

-Va trebui să traversăm orașul ca să ajungem la versantul vestic.Dacă ne vede sau ne aude cineva? Chestiile alea fac zgomot.Ce explicație putem să dăm? De ce le-am scos din garaj și le folosim fără permisiunea băncii?

-Dutch,pentru numele lui Dumnezeu,ești șeful poliției,spuse Wes plictisit.Dacă te întreabă cineva spui că le-ai rechiziționat ca să evaluezi situația și să vezi de ce anume este nevoie pentru a se curăța drumul,ca să verifici liniile electrice,ca să salvezi o pisică.La naiba,nu știu! O să te gândești tu la ceva.

Dutch își mușcă buza de jos în timp ce analiza planul din mai multe unghiuri.Nu vedea niciun inconvenient.Luarea și folosirea unui obiect care aparținea altcuiva era furt calificat,dar Wes avea dreptate.Cine o să-i ceară socoteală șefului poliției pentru că făcea ceea ce este necesar pentru a aresta un suspect?

Și faptul că făcea ceva, chiar ceva cam dubios, pentru care ar fi putut fi tras mai târziu la răspundere era oricum mai bine decât să stea aici și să-și admire fața pe cale să se infecteze și să-i lase pe aștia de la FBI să-1 umilească.

Pentru prima dată în ultimele două zile simțea că este stăpân pe situație și,

Doamne, ce bine se mai simțea! Ridică în sus ceașca:

-Ne vedem la patru și jumătate.

CAPITOLUL 27

Probabil că a fost o conversație foarte supărătoare, îi spuse Marilee fratelui ei.

-De câte ori trebuie să-ți spun...

-Până când am să te cred, William. Făcuse cafea într-un filtru vechi care trebuia încălzit pe aragaz. Acum își bea cafeaua în living, așezați în fotoliile pe care le mutaseră mai aproape de șemineu ca să se încălzească și să aibă mai multă lumină. De o jumătate de oră încerca să-1 facă pe William să-i spună ceva despre convorbirea atât de secretă pe care o avusese cu Scott Hamer. Voia neapărat să obțină un răspuns direct.

-Scott a vomitat înainte să iasă din curte. Ce ai putut să-i spui atât de îngrozitor?

-Dacă ar fi fost în vreun fel treaba ta, Scott n-; cerut să vorbească cu mine între patru ochi. Încearc înțelegi chestia asta, Marilee, și încetează să ma întrebi. Devii chiar agasantă.

-Iar tu un mincinos.

-N-am mințit, spuse el blând.

-De ce a vrut Scott să vorbească numai cu tine?

-Adică de ce toțmai cu mine din toți oamenii de pe lumea asta.Asta vrei să spui?

-Nu-mi pune tu alte cuvine în gură,William.N-am vrut să spun că...

-Ba exact asta ai vrut să spui.Miji din ochi spre ea.Știi ce cred eu că este? Gelozie.

-Gelozie?

-Da,mori de invidie că sunt mai important pentru unul dintre elevii tăi decât tine.

-Asta e chiar ridicol!William o studie câteva clipe,arătând prin privirea lui disprețuitoare că era convins exact de contrariul celor spuse.

-Ei bine,motivul interesului tău chiar nu are nicio importanță,pentru că,așa cum am spus de mai multe ori,subiectul conversației noastre a fost privat și nu te privește pe tine.

-Atunci când unul dintre elevii mei vomită la mine în curte,chestiunea mă privește și pe mine.Șovăi o clipă,apoi puse întrebarea de care îi era atât de frică: A fost vorba despre Millicent?Expresia lui se schimbă brusc.Se uita acum la ea cu o curiozitate de altă natură.Vorbi încet,articulând fiecare cuvânt cu grijă:

-Ce ciudat că ai pomenit de ea!

-Nu e chiar așa de ciudat,din moment ce ai făcut speculații despre motivul despărțirii lor ceva mai înainte.

-Dar Scott nu avea de unde să știe asta.

-Ați vorbit despre Millicent? William șovăi o clipă,apoi spuse:

-Numele ei a fost amintit.

-În ce context?

-În contextul relației lui Scott cu Wes

-Wes? Dar ce legătură are el cu...

-Ți-am spus mai mult decât pot să spun eu fără a încălca regulile confidențialității, Marilee. Puse ceașca de cafea pe marginea mesei și anunță că se duce la culcare.

-Mâine mă trezesc devreme ca să deschid magazinul. Nu e nevoie să mă conduci.

-Nici nu aveam intenția să mă trezesc devreme ca să te petrec pe tine până la ușă. Era o replică ieftină, nedemnă de ea. William o ignoră total și ieși din cameră.

Pentru că era pană de curent, nici mâine nu se vor ține cursuri la școală. Ar fi trebuit să se bucure că are în fața ei încă o zi liberă. Dar era cât se poate de neliniștită. Wes, Scott și William. Legătura dintre aceste trei personaje o neliniștea pe Marilee. În afară de faptul că locuiau în același oraș, nu aveau nimic în comun, cu excepția câtorva conversații banale despre lucruri pe care William refuza să le discute, când de regulă îi plăcea foarte mult să fie un furnizor de informații și bârfe. Reticența lui era de-a dreptul enervantă. Era însă și tul-burătoare, căci se pare că avea legătură cu Millicent Gunn. Neliniștea o ținu trează pe Marilee ore întregi, chiar și după ce se băgă în pat. Nu-și dădu seama că se prăbușise într-un somn chinuitor decât în momentul când fu trezită de amantul ei. Acesta era în pat, alături de ea și o mângâia prin cămașa de noapte.

-O, ce mă bucur că ești aici, spuse ea, atingându-i ușor fața. Câteva secunde mai târziu îi scosese cămașa de noapte și o ținea strâns lipită de el, cu penisul tare și insistent. Femeia își puse coapsa pe piciorul lui, îl luă în mână și îl îndrumă înăuntrul ei. Dar în seara aceasta nu avea chef de fantezii și finețuri. O trânti pe spate. Împingerile lui erau tari și

rapide, aproape furioase. După aceea rămase întins lângă ea, obosit, cu capul pe pieptul ei. Ea îi mângâia ceafa, îndepărtând tensiunea care se adunase acolo.

-Ai avut o zi oribilă! Omul dădu din cap afirmativ.

-Povestește-mi.

-Vreau, să fie liniște. Te vreau pe tine.

-Pe mine mă ai, șopti ea și-i cuprinse capul în brațe.

-Îți vine să crezi una ca asta?

-Liniște, Dutch. Ai să trezești tot cartierul.

-Și ce dacă? Puțin îmi pasă că mă aude cineva acum. Am dat-o-n bară. Lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini. Nimic nu-mi reușește. Wes împărtășea exasperarea lui Dutch, dar unul dintre ei trebuia să-și păstreze cumpătul și acesta nu putea fi Dutch. Omul își pierdea rațiunea văzând cu ochii. Iar acest obstacol recent ar fi putut să-1 dea total peste cap. Wes nu putea permite așa ceva. Avea nevoie de Dutch. Și avea încă și mai mare nevoie de autoritatea insignei lui Dutch. Era absolut necesar să urce nenorocitul ăla de munte și să-1 aresteze pe Tierney. Ba chiar mai bine, să-1 omoare. Din motive personale, Wes devenise la fel de devotat acestui scop ca și Dutch. Acum se loviseră de un obstacol, dar nu era chiar așa de catastrofal, după cum dorea Dutch să-1 facă să pară. Așa cum se înțeleseseră, se întâlniseră la garajul autobuzului școlii la patru și jumătate,

amândoi cu ochi înroșiți din cauza lipsei de somn, umflați de cafeina și înghețați până în măduva oaselor, deși erau îmbrăcați ca niște eschimoși.

Snowmobilele erau acolo unde le văzuse Wes ultima dată, parcate într-un colț al garajului, acoperite cu prelate verzi. Până aici toate bune și

frumoase.Nenorocirea se produsese când începuseră să caute cheile de la snowmobile.Întorseseră tot garajul cu susul în jos,dar nu le găsiseră.Toate cheile de la vehiculele Școlii erau așezate la locul lor cu etichete pe care era trecut numărul de înmatriculare.

Dar nu existau chei de la snowmobile.În cele din urmă,Wes renunță să mai caute.

-Dacă sunt aici,sunt ascuse bine și pierdem timpul de pomană.Singura noastră șansă este să mergem să-1 întrebăm pe Morris unde naiba sunt cheile alea.

Karl Morris era președintele unicei bănci din Cleary.

-La ora asta?

-Ai timp de aici până ajungem la el acasă să inventezi ceva credibil,șefule! Să crezi o urgență care nu mai suferă amânare până dimineață.Fură nevoiți să bată la ușă de mai multe ori până când le deschise doamna Morris,înfășurată de la bărbie până-n călcâie într-un fel de pătură pentru cai,cel mai urât capot pe care îl văzuse Wes vreodată.Și avea și o față pe măsură,urâțită încă și mai mult de expresia ei neospitalieră.Dutch o rugă să-i ierte pentru deranj și îi spuse că trebuie să vorbească numaidecât cu domnul Morris.Era o urgență.Femeia închise ușa și se duse după soțul ei,lăsându-i pe Wes și pe Dutch să aștepte pe terasa înghețată.În cele din urmă,veni și Morris,care arăta la fel de puțin cordial ca și nevasta lui.Dutch îi povesti ceva despre o familie care rămăsese izolată în mașină și avea nevoie disperată să folosească snowmobilele pe care le confiscase banca de la Carl Hawkins.

-Mi-ar face mare plăcere să-ți dai voie să le folosești,domnule inspector-șef Burton.Dacă ar mai aparține băncii.Le-am vândut...ia să vedem.Înainte de Crăciun,dacă îmi amintesc bine.Am dat un anunț de licitație.Cred că nu l-ați observat.

-Așa cred și eu.Cine le-a cumpărat?

-William Ritt.A primit permisiunea să le lase acolo,în garajul școlii,până va putea să ie ia,dar a luat cheile odată cu actul de vânzare.Își cerură scuze încă o dată pentru că îl ridicaseră din pat și îi mulțumiră pentru informații.

Acum,în timp ce înotau înapoi prin zăpadă spre mașina lui Dutch,acesta era furios la culme.Răbdarea lui Wes față de pesimismul cronic al lui Dutch începea să se cam termine.

-Nu te mai văicări așa,Dutch,nu poți să te stăpânești? Nu e sfârșitul lumii! Mergem la Ritt.

-Exact.Sursa de bârfe a orașului.Se urcară în mașina lui Dutch și acesta porni motorul.

-Ce altceva poți să faci? întrebă Wes.Vrei să-1 lași pe agentul special Begley

să-ți fure suspectul de sub nas și să-și asume meritele?Dutch înjură și porni în marșarier ca să iasă de pe aleea casei bancherului.Ajunseră la magazin câteva minute mai târziu.

Înăuntru nu se vedea niciun fel de lumină,firește,dar mașina lui William era parcată alături de a lui Marilee,care rămăsese acolo peste noapte.

-Ți-am spus eu că trebuie să fie aici,spuse Wes.Clopoțelul de deasupra ușii sună voios.William se afla în spatele tejghelei și fierbea apă la aragaz.Singura sursă de lumină erau flăcările albastre

de sub oală și o lumânare votivă pe care William o pusese pe tejghea.Lumânarea mirosea a mere.

-Voi doi sunteți singurii oameni care au ieșit din casă dimineața asta,îi salută el vesel.Vreți puțină cafea? E din cafea congelată,dar asta e tot ce pot face.Wes se așeză pe unul din scaunele cromate de la bar și își scoase mânușile.

-Dacă este fierbinte e în ordine.

-Vreau și eu una,spuse Dutch,așezându-se lângă Wes.

-Fața ta nu arată prea bine,Dutch.

-Da,cred că am nevoie de o cremă cu antibiotice mai puternice.

-Atunci ai venit exact unde trebuie.Ți-o aduc imediat ce termin cu cafeaua.

Lui William nu-i scăpase costumația lor specială.Remarcă acest lucru în timp ce punea cristalele de nes în trei căni.

-Vă duceți la schi?Wes îi aruncă o privire lui Dutch,lăsându-1 pe el să ia cuvântul.Înainte să ajungă aici,îl învățase pe Dutch cum era cel mai bine să-1 abordeze pe Ritt.

-E un invidios.Întotdeauna a fost invidios,un marginalizat care ar fi dorit să fie primit în cercul nostru.Așa că măgulește-1 cu ceva.Fă-1 să creadă că face parte din echipa noastră și din planurile noastre și că prezența lui este esențială.

-Este esențial pentru planul nostru,spusese Dutch.Asta este,la naiba!

Dutch nu fusese deloc încântat că trebuie să se dea bine pe lângă un vulpoi ca William Ritt.Iar acum,când venise momentul să-și declame

monologul, Wes își ținea respirația. Dutch începu tușind în palmă, apoi își luă o

expresie gravă:

-N-am venit aici în dimineața asta pentru cafea sau ca să-mi dai cremă pentru față.

-Oh!

-S-ar putea să îți se pară o cerere ciudată, William, continuă el cu aceeași voce solemnă. Înainte de a te ruga ceva, trebuie să te rog să păstrezi confidențialitatea cea mai strictă în legătură cu o chestiune oficială. *Excelent*, își spuse Wes.

-Știi foarte bine că n-am să-ți înșel niciodată încrederea, spuse William.

-Avem nevoie de snowmobilele tale.

-Mă temeam că n-o să mi le mai ceri niciodată. Dacă ar fi spus că se pregătește să joace în rolul lui Tarzan pentru un film, cei doi n-ar fi putut fi mai uluiți.

Dutch fu primul care își reveni:

-Poftim? William zâmbi.

-În timp ce veneam cu mașina înapoi în dimineața aceasta și mă gândeam ce rele sunt drumurile și cât timp va mai trece până o să mă pot duce din nou la casa părinților mei de sub munte ca să reîncep reparațiile, mi-a venit brusc în minte ideea că nu am nevoie de mașină ca să ajung acolo. Pot să iau unul din snowmobilele mele noi. Atunci m-am gândit că aș putea să le ofer inspectorului Begley...

-Nu lui Begley. Wes trebui să-și învingă dorința de a pune o mână pe brațul lui Dutch. Vorbise prea aspru. William se opri surprins. Aveau nevoie de ceva care să-i salveze rapid din situație, iar Dutch nu avea reflexe suficient de rapide pentru asta.

-Aici intervine elementul de confidențialitate.Nimeni n-ar trebui să știe,dar Begley a comandat un elicopter pentru astăzi,ceva mai târziu.

-De ce nu trebuie să știe nimeni?

-La naiba,nenorociții ăia de la radio au stricat totul Nici nu pot să-ți spun ce furios era ieri.Închipuie-ți ce tărăboi s-ar isca dacă s-ar afla de elicopter.Și încă unul echipat cu toate dispozitivele de care dispune FBI, indivizi în costume de ninja și cu măști pe față,cu arme automate frânghii și toate alea.Begley o să se înfurie cumplit daca cmeva îi pune în primejdie operațiunea lui de salvare.

-Înțeleg ce vrei să spunei.

-În această dimineață Begley și Wise o să fie ocupați cu oiganizarea acestei misiuni,spuse Dutch,prinzând din zbor tactica de manipulare.Eu și Wes jucăm rolul de deschizători de drumuri.Adică,dacă am putea să folosim snowmobilele tale.

-Sigur că da.Îmi pare rău că nu m-am gândit la asta încă de ieri.Ați fi putut evita dezastrul cu Hawkins.

-Ieri ar fi fost încă primejdios să mergem cu ele.Ningea prea tare și drumul este greu chiar și într-o zi senină.

-Mă bucur să vi le pot pune la dispoziție.Umerii lui Wes se relaxară.

-Sunt gata de pornire? William dădu din cap că da.

-Chiar înainte să le cumpăr am pus un mecanic să le verifice.Sunt în cea mai bună stare,ca la expoziție.Cheile le țin acasă.Le putem lua în drum spre garaj.Iar în timp ce eu mă schimb,Marilee o să ne facă niște cafea s-o luăm cu noi.

-Tu nu mergi cu noi.Wes îi dădu un picior lui Dutch pe sub bar ca să nu mai spună și altceva.Îi adresă cel mai fermecător zâmbet lui William.

-N-am îndrăznit să-ți propunem așa ceva.O să fie un drum foarte greu.Și apoi...

Îi aruncă o privire lui Dutch și-i făcu din ochi ștregărește,apoi coborî vocea și-i șopti lui William: Nu știm peste ce o să dăm acolo.

-Sigur că da.Asta este.William îi adresă lui Dutch un zâmbet pe care niciun orb nu l-ar fi putut lua drept sincer.

-Sunt sigur că Lilly e foarte bine.

-Da,mulțumesc.Dar Wes are dreptate.N-o să știm peste ce dăm decât când ajungem acolo.Trebuie să presupunem că Tierney este înarmat și periculos.Nu pot să-ți cer să-ți asumi un asemenea risc.

-Nu mi-ai cerut nimic.Eu m-am oferit voluntar.

-Înțeleg,dar...

-Eu știu drumul,Dutch.Mai bine decât tine.Mai bine ca oricine.Îl fac de câteva ori pe săptămână și l-am învățat.

-Oricum...

-Simt snowmobilele mele.Afirmația suna ca o amenințare.Voalată,totuși amenințare.Wes simțea cum lui Dutch îi crește tensiunea.

-E adevărat,dar aș putea să le confisc pentru că ocupă în garaj un spațiu plătit de contribuabili.

-Am aprobare.

-Dar nu de la mine,spuse Wes.Dar cearta nu ducea la nimic bun în cazul acestui vulpoi viclean.Poate că brațul ferm al autorității ar fi mai bun.

-Pot să-i cer lui Dutch să le confiște.

-Consiliul de conducere al școlii a spus că pot să le țin acolo pe timp nelimitat.

-Eu am autoritate mai mare decât Consiliul. Consiliul face ce îi spun eu să facă.

William își mută privirea furioasă de la Wes la Dutch. Fierse în suc propriu timp de aproape treizeci de secunde, în cele din urmă spuse:

-Se vede că nu am încotro. Dutch coborî de pe scaunul înalt de bar.

-Te urmăm până acasă. William închise focul de sub ibric, în care apa se evaporase aproape de tot.

-Am s-o rog pe Marilee să vă facă o cafea. O să fie mai bună decât asta, spuse el.

-Nu e nevoie s-o trezești pe Marilee, spuse Wes.

-Sunt sigur că n-o să se supere. Dutch și Wes ieșiră afară și se urcară în mașină. Wes rânji:

-Felicitări, șefule! Am pus mâna pe snowmobile. Îl urmăriră cu privirea pe William Ritt care se urcă în mașină și dădu apoi cu spatele ca să iasă din parcare. Dutch porni în urma lui pe Strada Principală. Lovind cu mâna înmănușată în volan, mormăi:

-După toată tevatura asta ar fi bine să pot pune mâna pe Tierney.

-Ăsta e planul.

-Vreau să curgă sânge, Wes.

-Te-am auzit. Dacă cumva s-a dat la Lilly...

-Ce? Wes se uită neînțelegător la Dutch.

-Ce?

-Mie mi-e teamă să n-o fi ucis-o, spuse Dutch. Wes mișcă din buze, dar nu rosti niciun cuvânt.

-Păi da, firește, Dutch. De asta ne temem cu toții.

-Doar nu crezi că ...

-Uite ce e!Nu ştiu.Tot ce a spus este ca indiferent ce ai să-i faci lui va fi justificat de indiferent ce i-a făcut sau a făcut cu Lilly.Dutch strânse volanul.

-Vreau să curgă sânge.

CAPITOLUL 28

Nu vreau să dorm.Ca și când această simplă afirmație a lui Lilly ar fi rupt un fir care îl ținea pe Tierney departe,acesta se puse în mișcare.Pătura care îi despărțea fu dată imediat la o parte,iar bărbatul fu peste ea,cu gura strâns lipită de a ei,chiar înainte s-o cuprindă cu un braț,înainte ca mâna cealaltă să se afunde în părul ei.Limba lui era puternică și îndrăzneată și avea un gust încântător,numai al lui.Era un sărut puternic care îi eliberă memoria de ideea că a sărutat pe altcineva înainte.Și o făcea să simtă că i se înmoaie toate oasele.

Tierney ridică capul și se uită în ochii ei.Îi susținu privirea fără teamă.Fără a întrerupe nicio clipă contactul vizual,bărbatul îi desfăcu pantalonii,apoi băgă mâna înăuntru.Chiloții i se umeziseră deja de dorința de a-1 avea.Lăsă capul în jos și-și trecu limba peste buzele' ei întredeschise.Respirația ei ieșea repede și fierbinte printre ele.Tierney își strecură mâna pe sub mătase și-și potrivi palma peste feminitatea ei.Începu să bată ușor cu degetele pe clitoris.Apoi o ținu numai așa,fară să se mai miște,în timp ce o săruta.Numai limbile lor se mișcau una spre alta,ca și când s-ar fi împerecheat,în timp ce sexul ei pulsa în siguranța caldă a mâinii lui.Își scoase brațul de sub arcuirea blândă a spatelui ei,care apăsa tot mai tare pe mâna lui.Își luă mâna și de pe sexul ei care îi vibra acum până în gât.Sau poate că propria lui dorință o

făcuse să-și pună un genunchi între genunchii ei, separându-i. Se rezemă într-un braț ca să-și poată scoate cureaua. O desfăcu și-și scoase blugii, în timp ce ea își dădea jos pantalonii și chiloții.

Apoi dintr-o singură mișcare suplă ca de balet, bărbatul se lăsă în jos peste ea, intră în ea și se adăpostă în lăuntru ei. Femeia scoase un sunet nearticulat de plăcere pe care îl reluă și el, după care rămaseră liniștiți și nu se mai auzi decât bătaia inimilor lor. Respirația li se amestecă formând norișori de aburi deasupra capetelor lor. După un timp, el începu să se miște. La început nu fu decât o legănare ușoară, cu șoldurile lipite de ale ei. Apoi se ridică ceva mai sus și împinse ceva mai mult înăuntru. Ritmul creștea treptat, dar constant, până când se opri brusc cu un geamăt. Lilly își puse mâinile pe talia lui, le plimbă apoi până pe fese și îl împinse mai adânc în ea. Bărbatul gemu, își îngropa fața în curbura gâtului ei și termină. După ce criza trecu, se relaxă. Total. Femeia îi absorbea toată greutatea corpului. Dar numai pentru scurt timp. Își permise numai câțva momente de relaxare pentru a-și reveni, înainte de a se ridica puțin.

Urmărindu-i expresia cu multă intensitate, bărbatul duse mâna la spate și coborî pe coapsa ei până ajunse la genunchi. Își plie mâna în jurul lui și îl aduse înapoi,

până ajunse la nivelul umărului, rezemat de pieptul ei. Făcu la fel și cu celălalt genunchi. Sexul ei se deschise ca o floare, dând la iveală centrul delicat. Își strecură apoi mâna între pântecelul lor, spre locul umed în care erau conectați.

Perna moale a degetului lui mare găsi ceea ce căuta. Atingerea lui era delicată,

dar Lilly se simți ca străbătută de un curent electric. Aproape că se îneca de plăcere, în timp ce degetul lui o chinuia dulce cu cercuri mici, alunecoase. Își lăsa capul pe pieptul ei, o apucă cu dinții de sfârcuri, și acum simțea mângâierile lui prin toate straturile de îmbrăcăminte. Atunci mări ușor presiunea din deget.

Plăcerea devenea din ce în ce mai profundă și atot-cuprinzătoare, până când fiecare nerv începu să vibreze și să tremure, din cap până-n vârful picioarelor.

Sfârcurile ei se întăriră, devenind aproape dureroase. În gât i se oprise un strigăt și acum se îndrepta spre buzele ei care așteptau. Pereții vaginului îi mulgeau penisul, care continua să fie îngropat înăuntru, mare chiar și în repaus.

Valurile de plăcere provocate de orgasm continuă încă vreo câteva minute.

Când acestea încetară în cele din urmă, Tierney o sărută pe buze ușor și rămaseră așa. Niciunul nu făcu nicio mișcare ca să se descleșteze. Niciunul nu rosti niciun cuvânt. Și nici măcar nu deranjaseră păturile de deasupra lor...

Lilly se trezi din somn cu amintirea nopții precedente intactă; fiecare detaliu îi rămăsese întipărit în minte, chiar și în timp ce dormea. Își simțea trupul languros și greu, plin de plăcere, amețit de satisfacție. Tierney era culcat pe o parte înconjurându-l cu corpul lui. Coapsele lui le conturau pe ale ei, iar fesele ei se odihneau confortabil în curbura abdomenului lui. Când încercă să se miște,

mormăi protestând și-și strânse delicat mâna pe care o ținea în jurul taliei ei.

-Mă duc la baie, șopti ea.

-Să vii repede!

-Ține-mi locul!Se strecură afară și se uită în urmă,la el.

Ținea ochii închiși,dar avea un zâmbet pe buze.În șemineu nu mai erau decât câțiva cărbuni care licăreau pe sub cenușă.În cameră era foarte frig.Își trase paltonul pe ea în timp ce se îndrepta spre baie.Balamalele scârțâiră când deschise ușa.Se opri și se uită peste umăr.Dar Tierney adormise din nou.

Continua să respire egal,fără întreruperi.Spera că va dormi câteva ore în plus,ca să se refacă după eforul din ziua precedentă.Organismul lui avea nevoie de odihnă ca să-și revină.În baie era îngrozitor de frig.Își termină treaba repede și se întoarse în living.Tierney tot mai dormea.Puse pe foc fără zgomot cei doi bușteni care mai rămaseră și câteva surcele,apoi le mișcă cu vâtraiul ca să ațâțe din nou focul.Curând vor avea din nou nevoie de lemne.Nu stătu decât o clipă pe gânduri,după care începu să-și adune lucrurile împrăștiate peste tot.Își găsi chiloții și pantalonii la picioarele patului,sub pături.Celelalte obiecte stătea pe podea sau pe mobilă,unde fuseseră aruncate.După ce își adună toată îmbrăcămintea,se îmbracă rapid.Ghetele i se uscaseră.Pielea era rigidă,dar nu mai erau nici reci,nici ude.Își trase mânușile și-și înfășură fularul lui Tierney în jurul gâtului.Ultimul lucru pe care îl mai făcu fu să folosească inhalatorul.

Când ieși pe terasă observă imediat că norii se împrăștiaseră.Deși soarele era încă jos,sub vârful muntelui,la răsărit orizontul era deja purpuriu.În partea cealaltă,cerul era presărat cu stele,vizibile încă pe un fundal albastru-indigo.

Norișori ca de vată se mai îngrămădeau în jurul vârfului, purtați de un vânt suficient de puternic ca să îndoiaie vârfulurile copacilor și să le scuture ramurile.

În ciuda vântului însă, ziua promitea să le aducă salvarea

Cu toate acestea, trebuiau să se pregătească pentru eventualitatea că nu vor primi astăzi ajutoare. Buștenii din stiva de pe terasă erau groși. Dacă nu erau spărți nu aveau cum să ardă. Tierney reușise să spargă câțiva bușteni mai mici cu securea, dar aceasta nu era de nici un folos pentru buștenii mari care mai rămăseseră. Se uită prin poiană în direcția magaziei de lemne. Nu mai ninsese chiar așa de tare de la ultima venire a lui Tierney de ieri după-amiază, așa că acum cărarea era vizibilă. Trase din inhalator. Nu-i va lua mai mult de câteva minute până la magazie și înapoi. În ciuda afirmației lui că toporul nu este în cutia de scule, știa că este acolo. Numai că nu-l observase. Nu era chiar așa de nebună încât să încerce să spargă chiar ea buștenii. Îi lăsa această muncă grea lui. N-o să-i facă plăcere că venise aici să ia toporul, dar după ce îi salvase viața, măcar atâta lucru putea să facă și ea pentru el, să-l scutească de un drum până aici. Aerul rece îi făcea bine, chiar dacă trebuia să respire prin fularul lui Tierney. Și îi plăcea și faptul că putea să-și mai întindă picioarele după ce stătuse aproape nemișcată în ultimele două zile. Înainte să aibă timp să se răzgândească,

coborî treptele și porni pe cărarea îngustă pe care o făcuse Tierney prin zăpadă.

Tierney.Ce ciudat că nu-i spunea Ben.Chiar și în ziua aceea pe râu,îi spusese pe numele mic numai o dată,iar el o corectase imediat:

-Toată lumea îmi spune Tierney.I se potrivea.Revigorată de amintirea nopții trecute,când îi pronunțase de atâtea și atâtea ori numele cu pasiune,își strânse paltonul în jurul corpului și-și îngropa mai adânc zâmbetul în fular.Mirosul lui părea întretesut în fibrele de lână.Se delecta cu el.Fericită așa cum nu mai fusese de foarte mult timp,traversă poiana fără niciun fel de ezitare.După aceea intră în pădure.

William Ritt îi conduse pe Dutch și pe Wes spre ușa din spate a casei,apoi prin bucătărie în living.

-Mai sunt câțiva cărbuni aprinși.O să întetesc imediat focul.Se așeză pe vine în fața focului și începu să sufle.Dutch simțea că înnebunește de nerăbdare.Fiecare minut pe care îl petrecea zăbovind era în avantajul lui Begley.Nu-i trebuia niciun fel de foc.Nu avea nevoie de foc,pentru că îi trebuia prea mult ca să se aprindă.Totuși nu voia să-l irite pe William și să-l facă să sfideze amenințarea lui Wes că îi va confisca snowmobilele și va retrage oferta de a li le da spre folosință.Așa că se mulțumi să stea în picioare și să se uite cum William puneă lemne pe foc și mișca tăciunii.

Ca să nu uite,Dutch scoase din buzunar uo walkie-talkie și i-l dădu lui Wes.

-În caz că ne pierdem unul de altul.Mai știi cum se folosește?

-Apeși pe buton și vorbești,îi dai drumul și ascuți,spuse Wes.

Lemnele se aprinseseră. William se ridică în picioare.

-Da, acum este mai bine. Am s-o trezesc pe Marilee ca să ne facă niște cafea.

-Nu avem timp, spuse Dutch. Dă-ne cheile alea și am plecat.

-Nu durează decât câteva minute. O să vă umple un termos ca să-l aveți cu voi. Le făcu semn să se apropie mai mult de foc. Simțiți-vă ca acasă.

-Zău așa, spuse Wes, nu vreau s-o deranjezi pe Marilee pentru noi...

-N-o să se supere, spuse el și porni spre hol. Dutch gândindu-se că n-ar fi rău totuși să profite cât mai putea, se apropie de foc și întinse mâinile spre flăcări. Îl văzu cu coada ochiului pe William care se apropia de ușa de la mijlocul holului. Chiar dacă Dutch n-ar fi avut o grabă așa de mare, tot n-ar fi vrut s-o trezească pe Marilee. Asta însemna că încă o persoană avea să știe despre planul lui și al lui Wes și cu cât știau mai mulți oameni, cu atât existau mai multe șanse s-o dea în bară. Dar acum era prea târziu. William bătut de două ori în ușa de la dormitor, apoi o deschise larg. Acum rămăsese acolo, cu brațele atârând în jos și privind țintă în fața lui. De ce stătea acolo și se uita așa în camera surorii lui, purtându-se foarte ciudat chiar și pentru William Ritt, se întreba mirat Dutch.

Numai dacă nu cumva William se uita la ceva ce îl făcuse incapabil să se mai miște, incapabil chiar și să reacționeze. Instinctul de polițist al lui Dutch își spuse cuvântul. Rosti numele lui William cu un semn de întrebare în urma lui, dar pornise deja de-a lungul coridorului. Nu ar fi fost surprins să vadă pete de sânge pe pereți și un corp dezmembrat.

-Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Wes,care probabil că observase și el purtarea ciudată a lui William și venea în urma lui Dutch.În cele câteva secunde de care avu nevoie ca să ajungă până la dormitor,adrenalina începuse să pompeze în sângele de polițist al lui Dutch.Gândindu-se că nu trebuie să se repeadă în cameră ca să nu compromită probele crimei,se opri scurt în cadrul ușii și îl dădu pe William la o parte din calea lui.Nu era nicio pată de sânge.Marilee nu fusese dezmembrată.Stătea în pat în capul oaselor,cu plapuma trasă până sub bărbie și se uita la el,șocată și amuțită de intrarea lor intempestivă.Alături de ea în pat,la fel de șocat,era Scott Hamer.

-O,la naiba! făcu Dutch și se răsuci pe călcâie,sperând că va putea să-l împiedice pe Wes să se apropie,dar acesta ajunsese deja acolo.Wes îl împinse pe Dutch în cameră,apoi se opri cu brațele proptite în cadrul ușii,ca și când ar fi avut nevoie de ele ca să se sprijine.

-Ce dracu,mai e și asta?urlă el.

-Wes!Dutch întinse cu grijă mâna spre el,dar Wes îl dădu la o parte și se repezi furios spre pat.Scott aruncă plapuma la o parte și se dădu jos din pat Era în pielea goală.Dar nici vorbă să fie rușinat Se uita la tatăl lui cu o figură de războinic.

-Este exact ceea ce se vede.Tată! Adăugase cuvântul ca pe un fel de epitet.

Dutch înțelese că pe Wes îl supăra la fel de mult atitudinea sfidătoare a lui Scott,ca și faptul că îl prinsese cu fundul gol.Dar își îndreptă furia spre Marilee.

-Ai fi putut să-ți găsești un bărbat, curvă bătrână și jalnică! Scot sări înainte și se repezi ca un berbec spre Wes, cu capul spre pântecul lui, obligându-l să dea înapoi câțiva metri. Acesta se izbi de o vitrină veche cu geamuri. Din lemn se desprinseră așchii, iar geamul se sparse în mii de cioburi. Dar asta nu-l opri pe Scott. Lovea în Wes cu pumnii și urla cum de îndrăznește să-i vorbească lui Marilee în felul acesta? Dutch își dădu seama că vor fi făcuți amândoi felii de sticla spartă, dacă nu intervine el. Cu cioburile scrâșnind sub ghete, îl apucă pe Scott de talie pe la spate și îl smulse de deasupra lui Wes care era amețit și găfâia. Dutch îl trase pe Scott în celălalt capăt al camerei.

-Potolește-te și pune-ți ceva pe tine, Scott! Wes. Îți făcu semn cu capul spre ușă.

Wes mai aruncă o privire ucigătoare spre Marilee, apoi ieși pe hol. Dutch ieși după el și închise ușa în urma lui. Wes se plimba prin hol ca un leu în cușcă.

Dutch se întoarse spre William, gata să-i propună să se întoarcă în living ca să aștepte o explicație, când își dădu seama că William nu avea nevoie de nicio explicație. Pe fața lui se putea citi o expresie de satisfacție. Și dintr-odată Dutch înțelese totul. Insistențele lui William să vină la el acasă și s-o trezească pe Marilee fuseseră un complot. Omul aranjase scena asta.

-Ticălosule! Știi! William nici măcar nu încercă să ascundă faptul că știuse.

-Sora mea este o amantă zgomotoasă. Ca să nu mai vorbim de Scott.

Marilee ieși din dormitor,remarcabil de stăpână pe sine,înfășurată într-o capot și cu părul strâns la spate în coada de cal obișnuită.

-Scott a plecat,spuse ea.Este foarte supărat.Wes se repezi spre ea.

-Este supărat? El este supărat?

-Da,și este singurul lucru care mă îngrijorează.

-Ei bine,ar fi mai bine să te îngrijoreze viitorul tău loc de muncă.Cred că îți dai seama că ți s-a încheiat cariera de cadru didactic.

-Am înțeles,Wes,așa că poți să încetezi și să nu mai ții la mine.Nu mi-e teamă de tine!Nimic din lucrurile cu care mă ameninți nu mă ating și nici nu mă afectează.

-Câți alți băieți ai mai primit în pat?

-Scott nu este băiat.

-Nu mai face pe deșteapta cu mine.Ar trebui să mă implori să te iert.

-Pentru că am făcut dragoste cu Scott?

-Pentru că l-ai regulat.

-Și de ce e mai rău acest lucru decât să-i adininistrezi steroizi?

Dutch tresări surprins.Îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Wes,dar Wes nu-1 văzu.Era așa de furios că începuse să tremure.Își strângea și își desfăcea pumnii de parcă s-ar fi pregătit s-o strângă pe Marilee de gât.

Ignorând furia acestuia,Marilee se întoarse spre fratele ei și-1 privi cu dispreț.

-Asta așteptai să savurezi.De asta toate aluziile și apropourile alea.Tot felul de referiri la dragostea mea inexistentă pentru Wes.Despre asta era vorba.

-Am sperat să pot face apel la conștiința ta,să te fac să-ți vii în fire înainte să ajungi în situația asta.

-Nu,nu e adevărat,i-o reteză ea.Nici vorbă de așa ceva.Ai dorit o scenă ca asta,

pentru că ești meschin,invidios și crud,William.

-Te rog să mă ierți că îți amintesc,Marilee,dar nu ești deloc în situația de a

putea să mă insulti pe mine.

-Mă întreb ce distracții ai să-ți mai găsești de acum înainte.Nu că mi-ar păsa! Am să mă mut de aici imediat ce am să-mi aranjez ceva.N-ai decât să te duci la naiba!Apoi se întoarse pe călcâie și se retrase în camera ei,închizând încet ușa în urma ei.Wes se uită la William:

-Ai știut despre asta tot timpul și nu mi-ai spus?

-Să-ți stric surpriza?Dutch îi puse un braț de-a curmezișul pieptului lui Wes când acesta dădu să se repeadă spre William.Acesta era o treime din dimensiunea lui Wes.Ar fi urmat cu siguranță o crimă.

-Las-o în plata Domnului,Wes.Când Wes se dădu înapoi,Dutch făcu un pas înainte spre William.

-Dă-mi cheile de la snowmobile.

-Nu văd ce motiv aş avea să vi le dau.Dutch făcu un pas mai aproape.

-Ce părere ai despre următorul motiv? Dacă nu-mi dai cheile alea,îi dau drumul lui Wes să-ți rearanjeze oasele feței și ai să mănânci după aceea toată viața printr-un pai.William pufni ca și când ar fi fost indiferent la această amenințare,

dar băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase un inel greu cu chei,pe care îl avusese tot timpul la el.Dutch i-1 smulse din mână.

-Vii? îl întrebă el pe Wes.Wes nu răspunse,dar porni în urma lui Dutch și ieșiră pe ușă.Nu rostiră niciun cuvânt până nu ajunseră în mașină și porniră spre garaj.

-Dacă se aude despre asta,ce se alege din șansele lui Scott de a obține o bursă? Colegiile nu vor tineri care își călăresc profesoarele.Bătu cu pumnul în bord de mai multe ori.Bum,bum,bum.

-Și ticălosul ăla de Ritt.Aș vrea să-i retez boașele nenorocitului.A aranjat totul special pentru noi,nu-i așa?

-Așa este.

-De ce.

-Ca să se răzbune.

-Pentru ce? Ce i-am făcut eu lui?Dutch se încruntă spre el.Wes părea îngrijorat.

-Voia să se răzbune pe tine pentru toate înțepăturile mici de atâția ani,pentru cele reale și pentru cele pe care le percepuse el ca atare.Dar nu înțeleg de ce a trebuit s-o umilească pe Marilee.Reflectă un moment,apoi continuă: Scott e un copil.E gata să se culce cu oricine,chiar și cu o profesoară.Dar Marilee? Sunt șocat.Cine s-ar fi gândit că e în stare de așa ceva!Wes dădu drumul unui râs disprețuitor.-O,femeile sunt capabile de orice.Nu știai? Toate sunt niște târfe în adâncul sufletului.

Fu trezit probabil de una din nenumăratele dureri Acest lucru și faptul că i se făcuse frig,acum când Lilly părăsise cuibușorul lor.Ținând ochii încă închiși,

Tierney se adânci mai mult sub pături și-și lăsă mintea să viseze.La ultima noapte.La Lilly.La acea primă dată,atât de dulce,de silențioasă,de fluidă

Nu și-ar fi putut dori să fie mai bine.Nu rostiseră niciun cuvânt.Nici nu fusese nevoie.Pipăitul devenise limbajul lor și era un dialect pe care îl stăpâneau amândoi la perfecție.Mileniile de comportament instinctual îl îndrumau și o posedă,dobândind trupul pe care și-1 dorise atât de mult.Și Lilly,în felul acela mistic și atotcunoscător al femeilor,îl lăsase să se autoamăgească cu gândul că el fusese cel care o posedase pe ea.După acea primă dată,când se dăduse în cele din urmă jos de pe ea într-o parte,o luase cu el,ca să stea lungiți față în față.Ar fi dorit să-i poată citi gândurile,să știe dacă îi recâștigase încrederea.Și în timp ce se uita în ochii ei,i se păru că vede în ei încredere.Sau poate că erau ultimele străluciri ale orgasmului.Dădu la o parte câteva șuvițe umede de pe obrazu ei.Îi atinse buza de jos cu degetul arătător ușor indo.t,trecându-și încheietura degetului peste dinții ei.

-Știi că n-am folosit nimic.Ea dădu din cap.

-Ar fi trebuit să-mi spui să mă retrag.Lilly se uită la el.

-Jur că m-aș fi retras dacă îmi spuneai.

-Dar nu ți-am spus.

-Nu.Nu mi-ai spus.Își îndoii brațul peste mijlocul ei,îi puse palma pe șale și o trase spre el,până când penisul i se instala între coapsele ei.Se sărutară.Cu multă patimă.Gura ei era fierbinte și dornică,umedă și receptivă.Numai la gândul posibilităților pe care le avea,sângele începea să-i curgă ca o lavă fierbinte.

Tierney întrerupse sărutul râzând ușor.

-Nu-mi vine să cred că spun așa ceva,dar simt că iau foc.

-Și eu.la fel,zâmbi ea.Își scoaseră hainele.Lilly în pielea goală.Dumnezeule!

În sfârșit o vedea și nu se sătura privind-o.Era frumoasă.Sânii îi stăteau moi pe piept.Lumina focului îi dansa pe piele,formând limbi erotice de umbre care parcă îi lingeau sfârcurile.

-Vara trecută,ori de câte ori te udai...

-Știu ce ai de gând să spui,îl întrerupse ea.Eram stânjenită.

-Știam că ești stânjenită.Așa că am încercat să fiu gentleman și să nu privesc mai jos de gât.Dar n-a fost ușor.Bătu în mijlocul pieptului ei cu încheieturile degetelor.

-Astăzi m-ai atins,spuse ea cu o voce joasă și răgușită.În timp ce dormeam.

Privirea lui clipi în sus spre ochii ei,apoi se abătu într-o parte.

-Nu mult.Numai puțin.

-Am crezut că visez.

-Și eu am crezut la fel.Apoi se uită din nou la chipul ei.Iar dacă acum visez să nu mă trezești.

-N-am să te trezesc.Sfârcurile i se întăriră la atingerea lui.trecu cu degetul mare

de câteva ori peste vârfurile sfârcurilor apoi începu sa le strângă ușor între degete.Reacția ei fu să-i șoptească numele.Apoi rosti:

-Atinge-mă cu buzele!Tierney lăsă capul în jos și-și frecă buzele de sfârcurile ei.

-Ai trișat!

-Cum așa?

-Ai tras cu ochiul pe fereastră la fanteziile mele amoroase.

Din pieptul lui Tierney ieși un suspin involuntar,când își aminti cum îi luase sfârcurile în gură.Limba lui își aducea perfect aminte de textura și gustul lor.Deschise ochii,dându-și seama că amintirile lui se transformaseră în vis când adormise din nou.Dar acum era perfect treaz.În întregime.Și avea o erecție dureroasă.

-Sigur,de ce ar fi trebuit să fie asta singura parte din corpul meu care să nu mă doară? mormăi el.Strâmbându-se din cauza diferitelor dureri,se așeză în capul oaselor și se frecă la ochi ca să-și alunge somnul.

-Lilly?Aruncă păturile la o parte și se ridică în picioare.Adică încercă.Era deja în picioare,dar corpul lui era îndoit în unghi drept.Din această poziție încercă să ajungă în cea verticală,dar fiecare încheietură,fiecare mușchi și os protestau

Pielea i se făcu ca de găină.Începu să dârdâie de frig.Luă pătura de deasupra și se înfășură în ea.

-Lilly?Neprimind niciun răspuns,se îndreptă spre dormitor.

Lilly se opri la marginea pădurii ca să se bucure de peisajul care îi tăia respirația.Parcă era o carte poștala ilustrată de Crăciun,tridimensională.Crengile brazilor erau pline de zăpadă.Crengile goale ale celorlalți copaci păreau aproape negre în comparație cu fundalul alb.Zorii zilei nu luminau decât vârfurile crengilor,care se legăneau în vânt.Dar jos era întuneric și liniște.

Era ca o catedrală a naturii,un loc de reculegere și adorare.Ar fi dorit să poată zăbovi mai mult ca să se bucure de seninătatea calmă.Dar degetele de la

picioare îi amortiseră deja în ghetete și îi aminteau că, așa frumos cum era, peisajul era tot sălbatic și de-a dreptul ucigaș dacă nu erai atent. Merse înainte pe potecă și ajunsese la șopron. Zăpada formase nămeți mari pe pereții exteriori, dar când Tierney deschisese ușa, împinsese la o parte mormanele de zăpadă și cadrul ușii era parțial curat, înotă prin zăpada care se mai strânsese de când fusese el aici și apucă clanța. Trase tare de ea, dar ușa nu se deschidea. De fapt, nici nu se clintea din loc. Trase de mai multe ori, dar părea de neclintit. Își adună toate forțele și încercă din nou. Când, în sfârșit, cedă, lucrul se petrecu brusc, luând-o prin surprindere. Se dădu un pas înapoi și fu cât pe-aici să cadă.

Râzând de neîndemânarea ei, intră în șopron. Înăuntru era mai întuneric decât se așteptase. Se certă că nu adusesese și lanterna pentru că voia să găsească toporul cât mai repede și apoi să plece. Peste tot erau pânze de păianjeni. Probabil că erau și șobolani. Și niciodată nu intrase aici fără să se teamă că ar putea deranja vreun șarpe. Deși intuia că toate viețuitoarele pădurii erau acum în adăposturile lor, întunericul care o înconjura îi dădea fiori. Și mai era și mirosul neplăcut, de mucegai și de aer stătut al încăperii cu pământ pe jos. Așteptă până i se obișnuiră ochii cu întunericul, apoi privi de jur împrejur. Toporul nu era nicăieri la vedere, dar ea își amintea că este în lada cu unelte. Zgomotul propriei respirații era tot mai puternic. Încă nu era suierat, dar se apropia. Poate că luase o decizie nesăbuită când venise aici. De regulă, acest gen de exercițiu fizic nu ar fi fost nici dăunător, nici deosebit de epuizant. Dar ținând seama de criza puternică de astm din ziua precedentă și de

temperatura foarte scăzută probabil că nu ar fi trebuit să se forțeze. Cu atât mai mult trebuia să ia repede toporul și să se întoarcă la cabană. La Tierney. În pat cu Tierney.

Nu-și amintea cât de greu era capacul lăzii cu unelte. Prima încercare de a-1 ridica nu reuși. Reuși să-1 deschidă numai câțiva centimetri după care se simți epuizată de efort. Dacă avea o criză acolo, Tierney n-o s-o mai poată ajuta.

Îndoi genunchii și-și puse ambele mâini pe marginea capacului. Apoi își îndreptă genunchii și împinse cu toate forțele în sus. Când ajunse în poziție perpendiculară, capacul căzu prin propria greutate în partea cealaltă, înainte ca Lilly să mai apuce să-1 prindă. Se lovi de perete cu un zgomot pe care Lilly nu-1 auzi, pentru că se uita în jos la ochii apoși de mort ai lui Millicent Gunn.

Aerul îi ieși brusc din plămâni, dar când încercă să inspire din nou, ca să poată scoate un strigăt, bronhiile i se strânseseră deja. Nu reuși decât să scoată un scâncet jalnic. Se dădu înapoi din fața tabloului înfricoșător, căutând instinctiv să fugă. Se răsuci pe călcâie, dar îngheță când îl văzu pe Tierney în cadrul ușii, cu silueta conturată de lumina venind de afară. Absorbi toate datele dintr-odată. Își pusese blugii și ghetetele, dar pe sub paltonul care atârna descheiat, era cu pieptul gol. Acesta se ridica și cobora rapid. Gâfâia. Alergase.

-Tierney, gâfâi ea. Millicent...

-N-ar fi trebuit să vezi asta.

Și atunci, într-o fracțiune de secundă, înțelese de ce trăsăturile feței lui erau atât de încordate, de ce alergase la șopron după ea, de ce nu era deloc mirat

de prezența cadavrului lui Millicent, care fusese înghesuită fără niciun fel de grijă sau respect într-o ladă urâtă cu unelte ruginite. Venea spre ea cu pași mari, scurtând rapid distanța dintre ei, dar Lilly nu se putea mișca. Stătea ca paralizată, ca în coșmarurile când ai în față un pericol de moarte, dar nu poți să fugi. În ultima secundă descoperi totuși că poate să se miște. Când Tierney o apucă de umeri, începu să se lupte cu el cu tot ce avea - cu unghiile, cu dinții, cu membrele istovite. Lăsă dăre de sânge proaspăt pe obrajii lui, înainte ca el să o cuprindă ferm în brațe și să i le fixeze la spate.

-Lilly, încetează! Gâfâia și mormăia. Nu, nu Tierney scotea sunetele acela oribile.

Era propria ei respirație astmatică.

-La naiba, Lilly, renunță!

-Ești un asasin! Și atunci Lilly îi văzu mâna care cobora cu viteza fulgerului spre baza gâtului ei. Nu simți nicio durere.

CAPITOLUL 29

Agentul special Charlie Wise sări drept în sus când sună celularul. Orbecăi printre chei, mărunțiș, portofelul cu insigna și ochelarii pe care îi lăsase pe noptieră când se dusesse la culcare. Dormise buștean, dar sunetul strident al celularului era la fel de ascuțit ca o alarmă de incendiu și îl smulsese fără milă din visuri. Ar fi putut face chiar și un stop cardiac, pentru că era trezit așa de brusc din somn, dar înainte să facă stopul cardiac trebuia să răspundă la telefon. Deschise căpacelul telefonului și și-l apăsă pe ureche.

-Wise la telefon.

-Bună,Hoot.Te-am trezit cumva din somn?Era Perkins.Legătura era foarte proastă,erau o mulțime de paraziți pe linie,dar,dacă se străduia,reușea să audă.

-Nu,minți el,în timp ce își punea ochelarii pe nas.Numai că sunt mirat Nu știam că serviciile de telefonie mobilă au fost reluate.

-Elicopterul...aproximativ...În urmă.Vremea este incertă...spune...

-Stai puțin.Perkins,mai ești pe fir?Așteaptă!Hoot dădu din picioare ca să împingă la o parte păturile.Coborî din pat și se rezezi spre fereastră,în speranța că va avea un semnal mai clar.Perkins?

-Te aud cu întreruperi,Hoot

-Dă-mi informațiile de bază.

-Elicopterul.ETA la Cleary,la ora 10.00.Echipaj de căutare salvare trei oameni Fost trăgător elită de la HRT.Salvarea ostaticilor.

-Vești bune! Altceva?

-Păi,despre Tiern...obținut...seara.Trebuie...ceva...

Înciudat,Hoot răsuci capul în toate direcțiile,încercând să găsească locul cel mai potrivit,unde avea semnalul mai bun.Dar își dădu seama că,de fapt,legătura se întrerupsese de tot.Telefonul era mort.

-Hoot?Begley stătea în cadrul ușii camerei în care dormise Hoot.Ținea în mână Biblia,marcând locul unde citea cu degetul.Era îmbrăcat și arăta proaspăt ca o floare,facându-1 pe Hoot să fie în mod dureros conștient de faptul că dărdâia în izmene.

-Bună dimineața,domnule! Era Perkins.Elicopterul va fi aici la ora zece.

-Excelent.Begley se uită la ceas.

-După ce te îmbraci...

-Da,domnule.Din fericire,boilerul lui Gus Elmer funcționa cu propan,așa că Hoot mai făcu un duș,deși acesta fusese primul lucru pe care îl făcuse noaptea trecută,după ce se cazaseră și li se repartizase cabana numărul 7.Begley voia să fie cât mai aproape de numărul opt,deoarece nu avea încredere că Dutch Burton va răbda să nu se apropie de ea.Pentru că nu era curent electric,nu reușise să deschidă calculatorul lui Tierney,ceea ce îl închiudase pe Begley.Abia aștepta să intre în fișierele lui Tierney.Dar Hoot era în sinea lui foarte încântat de întârziere.Era amețit de oboseală și se îndoia că ar fi fost în stare să se concentreze suficient ca să spargă codurile de securitate ale lui Tierney.

Cabana lor era singura din complex,în afară de a lui Tierney,care avea două dormitoare separate printr-un living și o mică bucătărie.Reușiră să se descurce la lumina focului din șemineu,cu lumânări și o lampă cu gaz După ce mâncaseră conserva de chili pe care le-o ofense Gus Elmer-evident,contra cost-Hoot făcuse un duș și adormise practic în drumul de la baie spre pat.

Iar acum,la cinci minute după ce se trezise,se duse în camera mare,unde se afla Begley.

-Am fiert niște apă pentru cafea,dar nu ți-aș recomanda-o.Cafeau de la secția noastră de poliție este mai bună decât asta de aici.Să așteptăm elicopterul acolo. Cred că îi datorăm măcar atâta lucru și lui Burton,să-l anunțăm că va veni un elicopter de la ETA.

-De acord,domnule.Hoot își puse paltonul și mănușile.

-Unde a spus Perkins că o să aterizeze elicopterul?

-N-a spus.N-a mai reușit să spună ,pentru că s-a întrerupt legătura.

Begley se uită la telefonul lui și înjură văzând că nu are semnal.

-Mi-e teamă că o să fie în continuare tot o porcărie de semnal!

- Am să-i dau telefon lui Perkins imediat ce ajungem la secția de poliție.

Merseră în tăcere un timp, apoi Begley spuse:

- Lilly Martin.Crezi că mai este încă în viață, Hoot?

- Eu așa cred, domnule.

- De ce?

- Pentru că știe că i-a telefonat lui Burton și i-a spus că sunt împreună.

- Sper să ai dreptate.Când se apropiară de secția de poliție fură uimiți să constate că în fața clădirii de cărămidă erau parcate vehicule civile, cele mai multe fiind camionete. Cele care nu mai încăpuseră în parcare, se aflau de o parte și de alta a străzii.

- Ce naiba mai e și asta? întrebă retoric Begley.Înăuntru,holul era plin de oameni îmbrăcați în costume de camuflaj, de vânătoare sau altele asemănătoare. Cei mai mulți aveau puști. Hoot observă că unul dintre ei avea un arc sofisticat și o tolbă cu săgeți rău prevestitoare.Toți vorbeau în același timp și erau foarte agitați.

Begley încercă să-și croiască drum cu coatele prin mulțime spre dispecerul general, care părea să fie ținta tuturor nemulțumirilor.După câteva încercări fără succes,inspectorul își băgă două degete în gură și scoase un șuierat puternic.

Tăcerea se instala instantaneu. Bocancii masivi răsunară pe pardoseala de lemn, când se întoarseră toți cu 180 de grade.

Toți ochii celor din încăpere erau fixați asupra lui. Begley își spuse numele și profesia cu o voce care ar fi putut tăia și gheața. Mai târziu, Hoot avea să le spună colegilor lui că „Spărgătorul de nuci” nu fusese niciodată mai eficace.

-Vreau să-mi spună și mie cineva ce naiba se petrece aici, tună el.

Mulțimea se împărți în două, lăsând loc inspectorului. Deși era îmbrăcat de luptă, Hoot îl recunoscuse pe Ernie Gunn.

-Bună dimineața, domnule Begley, domnule Wise! Oamenii aceștia sunt o parte din voluntarii care au căutat-o pe Millicent până când furtuna i-a obligat să se oprească. Ieri s-a răspândit zvonul despre individul care a răpit-o. Ne-am adunat în dimineața asta ca să ajutăm la prinderea lui Ben Tierney.

Probabil că imediat după întâlnirea cu ei, Gunn îi anunțase pe toți prietenii lui că Ben Tierney era vinovatul care îi răpise fiica. Prietenii lui le spusese prietenilor lor. Hoot se uită la chipurile oamenilor înarmați și văzu pe ele hotărârea de a pune mâna pe individ și de a-i aplica propria lor concepție despre judecată.

Begley îi ignoră pe toți ceilalți și i se adresă lui Gunn:

-Înțeleg disperarea dumneavoastră...

-Cu tot respectul, domnule Begley, nu puteți înțelege așa ceva.

Fiica dumneavoastră este teafară și nevătămată acasă.

-Rectific,spuse el,vorbind umil.Pot să-mi dau seama de disperarea dumneavoastră și de dorința de a o găsi pe Millicent.Îi admir,de asemenea,și pe prietenii și vecinii dumneavoastră care s-au oferit voluntari s-o caute.Vorbesc foarte serios.Îi incluse în privirea cu care mătură toată camera pe toți cei de față.

-Dar,domnilor,în dimineața aceasta semănați mai mult cu o ceată pornită la linșaj.În momentul de față,domnul Tierney nu este suspectat.Nu avem niciun fel de probe solide împotriva lui.Doresc să subliniez acest lucru.Oamenii au auzit că numele lui a fost menționat în legătură cu vizita noastră aici și zvonul s-a răspândit ca un foc de paie,a ajuns și la radio,totul fiind foarte mult exagerat.Am venit la Cleary numai pentru a-i pune niște întrebări,ca să-1 rugăm să ne clarifice unele împrejurări pentru a-1 elimina de pe lista suspectilor.O voce neidentificată se făcu auzită din mijlocul grupului:

-Exact asta vrem să-i facem și noi.Să-1 luăm la întrebări.Remarca fu întâmpinată cu murmure de aprobare.Vizibil iritat de întrerupere,Begley spuse:

-Nu aveți nevoie de puști și carabine ca să stați de vorbă cu un om.Într-o oră va veni aici un elicopter.Intentionez să merg cu el sus,pe munte.Dacă,într-adevăr,

Tierney se află în cabana care a aparținut până nu de mult șefului poliției,

domnului Burton,i se va cere să coopereze cu noi și va fi interogat conform regulilor de jurisprudență.I se vor respecta toate drepturile constituționale.

Așa se vor petrece lucrurile.Este singura modalitate în care se pot petrece lucrurile,domnule Gunn.Dacă dumneavoastră sau prietenii dumneavoastră încercați să ne compromiteți misiunea sau să vă faceți singuri dreptate,voi recurge la toate mijloacele necesare pentru a vă impune disciplina.Este o chestiune a poliției.Și ca atare...

-Atunci unde naiba simt polițiștii? întrebă furios Gunn.

-Poftim?

-Oamenii ăștia au venit aici în dimineața asta ca să-și ofere timpul și serviciile dumneavoastră și poliției.Dar șeful poliției nu este de găsit nicăieri.

Hoot schimbă o privire uimită cu Begley.

-Ce vreți să spuneți? Cum adică nu este de găsit nicăieri?

-Vreau să spun exact ceea ce am spus,ripostă Gunn.Nici măcar oamenii lui nu l-au văzut și nu știu nimic despre Dutch de ieri-seară,când i-a spus dispecerului de serviciu că se duce acasă să tragă un pui de somn.

-Ne-a spus să ne ducem și să-1 aducem când vom avea nevoie de el.Ofițerul Harris apăru din mijlocul mulțimii.Își schimbase uniforma cu un costum de munte etanș la umezeală și cu o căciulă cu apărători pentru urechi,așa

cum purtau mai toți ceilalți,ceea ce îl făcuse să nu se vadă în mulțime până acum.

-Chiar acum m-am întors de la el de acasă.Se pare că nu e nimeni acolo de mai mult timp.Nici în sobă nu este cenușă.Begley îi aruncă o privire îngrijorată lui Hoot.

-Poate că Wes Hamer...Înainte ca Begley să termine propoziția,Harris dădu din cap:

-Nici el nu este de găsit.M-am oprit la el acasă când m-am întors la poliție.

Doamna Hamer a spus că domnul Hamer a venit ieri-seară târziu,a dormit câteva ore,apoi a plecat din nou înainte să se lumineze de ziuă.

-Știa unde se duce?

-A spus că nu.Lui Hoot nu-i plăcea deloc ce se întâmpla.Chiar deloc.Și,judecând după expresia întunecată de pe chipul lui Begley,nici lui nu-i plăcea.

Cântări situația câteva minute,apoi spuse crispat:

-Ofițer Harris!

-Da,domnule!

-În absența șefului dumitale și până vei primi alte ordine de la mine,răspunzi de coordonarea acestor oameni.Vreau să fie organizați ca batalion oficial de căutare și salvare.Misiunea dumitale imediată este să te asiguri că au toate instrumentele și echipamentele necesare.Și când spun tot,înseamnă chiar tot.Inclusiv muniție,

îmbrăcăminte

suplimentară.Busole.Hrană.Apă.Foarte multă apă.Nu vreau să răspund de niciun om care o să cadă amețit de deshidratare.

-Da,domnule.

-Vreau să fie gata și să poată acționa imediat ce vor primi semnalul.

-Da,domnule.Apoi ochii tânărului fură învăluiți într-un val de nedumerire.

-Ca să facă...,ce să facă,domnule?

-Nu știi exact ce anume până nu voi efectua o recunoaștere în zona respectivă cu elicopterul.Vom

păstra legătura prin radio,așa că îți propun ca dumneata să rămâi aici.Folosește secția de poliție ca bază de operare.S-ar putea să mai vină și alți voluntari și avem nevoie de toți oamenii pe care îi putem recruta.Aș putea sa-ți mai sugerez ceva?

-Da,domnule.

-Am constatat că este foarte bine să împărțim oamenii în grupuri mai mici și să numim șefi de grup pentru a-i coordona pe oamenii care au mai puțină instruire.Dar alege-i cu grijă pe șefii de grupă și toți să-ți dea raportul dumitale.E numai o sugestie,desigur.Poți să procedezi, firește,așa cum crezi de cuviință.

-Da,domnule.

-Agent Wise.Begley făcu stânga-mprejur și porni spre ușă.Hoot se repezi înainte să-i deschidă ușa,apoi ieși în urma lui.Imediat ce ușa se închise în urma lor, renunțară la măștile de seriozitate.

-Crezi că au înghițit chestia asta?

-E greu de spus,domnule,răspunse Hoot.

-Ei bine,vor încerca să înțeleagă și asta îi va ține ocupați cam o oră,mai ales că vor trebui să-și aleagă și șefii de grupă.Să sperăm că până se organizează ei,vom reuși s-o salvăm pe doamna Martin și să-1 arestăm pe Tierney.Făcu o pauză.La naiba,n-ai mai dat telefonul ăla.

-Perkins nu m-a chemat pe pager.Dacă ar fi avut ceva urgent,m-ar fi contactat în felul ăsta.Între timp,am să mai încerc să dau de el pe celular.

-Ce părere ai despre dispariția lui Burton și a lui Wes Hamer?

-N-am nici ce mai mică idee,domnule.

-Nu-mi place chestia sta.Chiar deloc.Hoot deschise portiera.

-Încotro,domnule?

-La magazin.Se pare că acolo le place să-și piardă timpul.Hai să începem căutarea de acolo.Înainte să se urce în mașină,Begley privi în sus,spre cerul limpede.

-N-am crezut vreodată că am să spun așa ceva,dar aproape că mi-e dor de ninsoare.Cel puțin atunci când ningea știam unde sunt toți.

Marilee credea că nu se putea ca lucrurile să ia o întorsătură încă și mai rea.Dar se înșela.La ea acasă își făcu apariția Dora Hamer,arătând ca și cum ar fi scăpat dintr-un spital de nebuni,îmbrăcată numai într-un capot,cu marginea de jos udă pentru că se târâse pe jos,prin zăpadă.Purta numai papucii de casă Picioarele goale i se înroșiseră de frig.Marilee nu mai văzuse niciodată pe nimeni într-o stare atât disperată.În clipa în care Marilee deschise ușa,Dora strigă:

-Scott e aici?

-Nu.

-Știi unde este? Te rog,te implor.Dacă știi unde este,spune-mi.

Marilee o apucă de mână și o trase înăuntru,apoi o îndemnă să se apropie de foc.

-Stai jos și spune-mi ce s-a întâmplat.Dar Dora nu se așeză,ci începu să se plimbe prin încăpere,trăgându-se de păr cu o mână,în timp ce în cealaltă strângea o bucată de hârtie mototolită.Marginea hârtiei era zdrențuită,de parcă ar fi fost ruptă dintr-un caiet cu spirală.

-Ce-i asta? Întrebă Marilee.

-Un bilet pe care l-am găsit la Scott în cameră.

Acum câteva clipe a venit la noi un polițist.

-Un polițist?

-Unul din oamenii lui Dutch care îl căuta pe el și pe Wes,spuse ea nerăbdătoare.

Dar asta nu contează.După ce a plecat,m-am uitat la Scott în cameră să văd ce face.Camera era goală.Am găsit asta.Arătă cu biletul spre Marilee.

-E adevărat? întrebă ea,cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji.Ești *amanta* lui?

Neavând nici cea mai mică intenție să nege acest lucru,Marilee răspuse calmă: -De câteva luni.Dora înceta să mai gâfâie și se uită fix la ea.

-Cum ai putut face una ca asta? Ce-i cu tine?

-Doamnă Hamer,vă rog,spuse Marilee cu blândețe.Era mai îngrijorată din cauza stării mentale a celeilalte femei,decât a acuzațiilor pe care era sigură că i le va arunca în față.Dora părea pe punctul de a face o criză de nervi.Am să vă spun tot ce doriți să știți despre relația mea cu Scott.Dar nu pot atât timp cât țipați la mine.Vă rog!Făcu semn către unul din cele două fotolii din fața căminului,dar Dora o plesni peste mână.Plesnitura o duru,dar Marilee își păstră cumpătul,știind că una dintre ele trebuie să rămână calmă.

-Ce scrie în bilet?

-Povestește-mi ce s-a întâmplat în dimineața asta.

-A fost foarte urât.Nu pot să descriu situația altfel.

-Ei bine,ai de ce să fii mândră de dumneata,se răsti Dora,gândind exact contrariul.Purtarea dumitale nerușinată a dus la asta.Aruncă biletul spre Marilee.

Acesta era mototolit și umed de cât fusese strâns de Dora în pumn.Marilee îl netezi și recunoscuse scrisul lui Scott.Biletul era adresat părinților lui.Primul rând o

alarmă: „Știu că n-o să mă puteți ierta niciodată pentru ceea ce am făcut.” Citi rîndul cu voce tare, apoi se uită la Dora:

-Ce vrea să spună cu asta? Ce anume a făcut ce nu poate fi iertat?

-Și-a regulat profesoara, presupun. Nu știu. Dora își reluă plimbarea prin încăpere, frîngându-și mâinile.

-Ești ultima persoană din lume lângă care aș vrea să fiu acum. Detest faptul că sunt la dumneata în casă. Dar am venit aici numai pentru că am crezut că poți

să-mi explici ce înseamnă biletul ăsta. Sau că știi unde este acum. Sau ce anume este „de neiertat” Spune-mi ceva gemu ea și vocea i se pierdu în ultimul cuvânt Marilee citi rîndul acela din nou.

-Poate că se referă la legătura noastră. Sau ar putea să însemne... Nici nu voia să se gîndească la ce altceva ar fi putut însemna acea propoziție echivocă.

-Se referă la ceva ce o să facă până în momentul în care citim noi biletul sau a făcut deja? Ceva ce el crede că este de neiertat?

-Nu știu, mi-e frică să fac speculații, doamnă Hamer. Dora se dădu cu spatele până ajunse la perete, își acoperi fața cu mâinile și începu să plîngă cu sughituri.

-Oare asta înseamnă că are de gînd să se sinucidă? Marilee continuă să citească,

simțind că o cuprinde din ce în ce mai mult panica. Cuvintele aveau tonul unui bilet de adio, deși Scott nu spunea clar că intenționează să-și curme viața. Cu toate acestea, când ieșise de la ea din cameră

pe ușa de la balcon în dimineața aceea abia avusese timp să se îmbrace și era teribil de tulburat. Deși îl implorase să stea pe loc, nu se lăsase înduplecat. Fugise afară și probabil că rămăsese acasă numai atât cât fusese nevoie ca să scrie biletul. Indiferent care fusese decizia lui, o luase foarte repede. Rapiditatea aceasta era ceea ce o înspăimânta.

-A luat ceva cu el când aplecat?

-Nu știu. Răspunsul Dorei fu vag, ca și când s-ar fi simțit atât de profund înecată în nenorocire, încât nici nu mai asculta. Marilee o luă de umeri și o scutură:

-Lipsește ceva de acasă? Privirea Dorei se limpezi:

-Ce anume? *De exemplu o armă.* Dar înainte ca Marilee să poată să-și exprima gândul în cuvinte, la ușa din față se auzi o bătaie puternică. Ambele femei tresăriră. Amândouă se uitară la ușa cu aceeași spaimă în priviri. Marilee fu prima care își adună curajul. Traversă încăperea și deschise ușa.

-Doamnă Ritt, ne-am cunoscut ieri.

-Îmi amintesc. Sunteți agentul special Wise.

-Da, doamnă. Și agentul special Begley.

-Poftiți înăuntru. Se dădu la o parte, lăsându-i pe cei doi agenți FBI să intre în casă. Aceștia se opriră chiar lângă ușa când o văzură pe Dora Hamer ghemuită la perete. Spre lauda lui, Begley se prefăcu că nu observă ținuta ei neglijentă și se comportă de parcă s-ar fi întâlnit cu ea la o petrecere dansantă.

-Bună dimineața, doamnă Hamer. Ochii ei erau larg deschiși de spaimă. Orice culoare îi pierise din obraji.

-Ați venit pentru Scott?

-Scott? Nu. Wise sesiză panica din vocea ei.

-Ce s-a întâmplat?Dora o lăsa pe Marilee să răspundă.

-Nu știm dacă s-a întâmplat ceva.De ce ai venit?

-De fapt,speram să-1 găsim acasă pe fratele dumneavoastră,răspunse Wise.Am fost mai întâi la magazin.Dar acolo nu era nimeni.La auzul numelui fratelui ei,Marilee simți cum mușchii feței i se încordează brusc.Încă nu reușise să înțeleagă abominabila lui trădare.Nu putea înțelege bucuria lui de a face rău atâtor oameni.Dacă ar fi fost cu adevărat îngrijorat de moralitatea ei,ar fi discutat cu ea între patru ochi,ar fi îndemnat-o să meargă la un terapeut sau la preot,sau ar fi putut chiar s-o amenințe că o dă de gol dacă nu punea capăt imediat relației cu Scott.Dar el se delectase cu acest secret,o mușcase tot timpul cu fel de fel de aluzii,până a prins momentul în care închiderea capcanei a făcut cele mai mari ravagii și i-a dat lui cea mai mare satisfacție.Dumnezeul în care credea Marilee considera răutatea lui William drept un păcat mult mai mare decât dragostea ei pentru Scott.Agenții așteptau răspunsul ei.

-William a plecat cam acum o oră.Așteptase în camera ei până când îl auzise că pleacă din casă și auzise și mașina.

-Presupun că s-a dus la magazin.Dacă nu este acolo,nu știu ce să vă spun.Dar ce doriți de la el?

-De fapt,căutam niște clienți de-ai lui.În primul rând pe soțul dumneavoastră,

doamnă Hamer.Întorcându-se spre Dora,Wise întrebă: Ne puteți spune unde este?

-Nu am nici cea mai mică idee.

-A fost aici mai devreme cu Dutch,spuse Marilee.Cu William.l-am auzit vorbind despre niște snowmobile.William a cumpărat de curând câteva la o licitație.

Auzise prin ușa de la dormitor conversația purtată cu glas înfundat în hol.Era prea nefericită din cauza lui Scott ca să dea atenție vocilor ridicare și puțin îi păsa despre ce vorbeau cei trei,dar cuvintele se înregistraseră în subconștient.

-Dacă stau să mă gândesc acum,Dutch și Wes erau îmbrăcați în costume de schi.

Privirea pe care o schimbă între ei Begley și Wise o neliniști.

-Vă rog,domnilor,ce s-a întâmplat?

-Vârful Cleary,spuse Begley.

-Și domnul Tierney?

-L-au menționat pe el sau vârful în discuția cu fratele dumneavoastră? Întrebă agentul Wise.

-Nu cred.

-Cunoașteți Vârful Cleary,doamnă Ritt?

-Foarte bine.Acolo am crescut,chiar sub vârful,pe versantul vestic.

-Versantul vestic? Dar cum se poate ajunge acolo din oraș? Drumul Mountain Laurel trece pe acolo?

-Nu.Este un alt drum care șerpuiește pe versantul vestic.De fapt,nu prea mai arată ca un drum.O parte din el a fost distrus complet acum câțiva ani,când a fost

o alunecare de teren.Drumul este folosit așa de rar,că nu a mai fost reparat.

-Dar un snowmobil ar putea urca pe acolo?

-Nu mă pricep la snowmobile,dar presupun că este posibil.

Se uită pe rând la fiecare dintre cei doi agenți.

-Credeti că Wes și Dutch au plecat pe acolo după domnul Tierney?

Begley nu răspunse direct la întrebare.

-Așteptăm un elicopter de la Charlotte.Să sperăm că vom ajunge acolo,sus,

înainte ca oamenii să ia legea în mâna lor.Se uită la Dora.

-Vreți,vă rog,să-1 chemați pe domnul Hamer și să-1 sfătuiți să nu facă niciun fel de gest nesăbuit?

-Aș vrea,dar am încercat deja să iau legătura cu el pe mobil și n-am reușit.Eram de-a dreptul înnebunită să-i spun despre Scott...

-Ce s-a întâmplat cu Scott?întrebă Begley,aruncându-i o privire atât de pătrunzătoare,că Dora se dădu înapoi.Doamnă Hamer,spuse el,întrebările pe care

1 le-am pus ieri lui Scott în legătură cu Millicent l-au tulburat chiar așa de mult?

-Nu.Răspunsul ei era slab și neconvingător,lucru pe care Begley îl sesiză imediat.

-Sincer să fiu am avut sentimentul că Scott,de fapt toți trei,ascundeți niște informații care ar putea fi foarte prețioase pentru investigația noastră.

-Poate că Scott știe mai multe despre dispariția lui Millicent decât...

-Instabilitatea lui emoțională nu are nimic de-a face cu Millicent,spuse Marilee,

intervenind brusc.Bărbații își îndreptară atenția spre ea.Nu are rost să vă pierdeți timpul cu o chestiune irelevantă.Șovăi,apoi adăugă: Scott este supărat pentru că tatăl lui și fratele meu îi făceau injecții cu steroizi.Nu vrea să mai ia steroizi și știe că

se va certa cu Wes.În plus...Se opri,respiră adânc și-și strânse mâinile la piept.

-În plus,Scott și cu mine am fost surprinși în dimineața aceasta împreună în pat.Văzând expresia șocată de pe chipurile lor,adăugă: Orice concluzie veți trage de aici este corectă.Scott și cu mine suntem amanți.A lăsat un bilet foarte tulburător la el în cameră în dimineața asta.Fără să-i mai ceară Dorei permisiunea,îi dădu biletul lui Begley,care îl citi și i-1 dădu apoi lui Wise.

Expresia de pe fața lui Begley nu era încurajatoare.Wise fu primul care își regăsi vocea,dar oricum fii nevoit să-și dreagă glasul înainte să vorbească:

-Credeti că în biletul lui se referă la...ăăă...relația lui cu dumneavoastră?

-Presupun că da,dar nu sunt sigură.

-Implică ideea de sinucidere,dar...Dora nu mai putea să continue.Începu să plângă încetisor.

-O să-i dăm mașina în urmărire,spuse Wise.Nu poate să fi ajuns prea departe pe drumurile astea.

-N-a plecat cu mașina,spuse Dora.

-Vreți să spuneți că a plecat pe jos?

-Este un alpinist pătimaș.Face ascensiuni chiar și pe Vârful Cleary.

Begley și Wise schimbă între ei o privire plină de înțelesuri,apoi agentul mai în vârstă i se adresă lui Marilee:

-De cât timp aveți această relație cu Scott,doamnă Ritt?Marilee aprecie faptul că formulase întrebarea pe un ton neutru.De fapt,parcă își cerea chiar scuze că întreabă.

-Din septembrie.

-În toată această perioadă Scott nu v-a mărturisit de ce a întrerupt relația cu Millicent Gunn?

-Nu mi-a vorbit niciodată de fostele lui prietene,iar eu nu l-am întrebat.

-Nu l-ați întrebat?

-Nu.

-Niciodată?

-Niciodată.

-Nu ați fost deloc curioasă?

-Nu.

-În acest caz sunteți o femeie cu adevărat remarcabilă.Sau o *mincinoasă*.Cam asta voia să spună Begley.În mod ciudat,nu privirea lui dură,ci mai degrabă vocea blândă o făcură să se înmoaie.Umerii îi căzură și femeia oftă prelung.

-Noaptea trecută.Am discutat despre asta prima dată noaptea trecută.Mi-a spus de ce o rupsesse cu Millicent.Oamenii așteptau și pentru că ea nu spunea nimic,Begley o îmboldi:

-Ei bine?

-Nu pot să vă spun așa ceva,domnule Begley.Nu acum.Am să vă spun numai atunci când va fi necesar ca dumneavoastră să știți.

-Este necesar să știm acum,spuse Wise .

-Regret.Wise voia să mai adauge ceva,dar Begley ridică mâna.Marilee ascultă și identifică sunetul în același moment în care Begley exclamă:

-Elicopterul! Porni imediat spre ușă.

-Stați! strigă Dora.Begley se întoarse.Dacă Scott este acolo sus...

-Voi face tot ce îmi stă în putere ca să vi-1 aduc înapoi teafăr,doamnă Hamer.Vă dau cuvântul meu de onoare.După ce Begley și Wise părăsiră încăperea și

închiseră ușa în urma lor,în cameră se făcu deodată parcă mai frig.Marilee se duse la foc,aranja din nou buștenii cu vătraiul,apoi se așeză în fața Dorei,care spuse:

-Sunt convinși că Scott are o legătură cu dispariția fetei.

Marilee își cuprinse coatele cu mâinile ca să alunge frigul.Poate că era și un gest inconștient,o încercare de a nu lăsa să-i scape speranța că biletul lui Scott nu era un bilet de sinucigaș-pentru motive la care nici măcar nu-și permitea să se gândească.

-Intre Millicent și dumneata,spuse Dora disprețuitor-nu știu care din două este mai rea.

-Nu mă aștept să înțelegeți.

-Ei bine,mulțumesc,spuse Dora cu un râs amar.Pentru că într-adevăr nu înțeleg cum poate o persoană decentă și responsabilă,așa cum mi s-a părut ca ești întotdeauna,să seducă un copil.Ești o persoană cu autoritate.Scott se uita cu adinirație la dumneata.

-Așa se uită și acum.Dora nu recunosc acest lucru.

-Dumneata erai motivul pentru care pleca noaptea pe furiș de acasă.Venea la dumneata.

-Da.

-Îți dai seama la ce pericole l-ai expus?

-Da,răspunse Marilee,cu o voce găduită de emoție.Privind în flăcările din cămin,adăugă: Riscurile au fost incredibil de mari pentru amândoi.

-Cu toate acestea l-ai ademenit în patul dumatle.Marilee ridică fruntea și privi spre Dora:

-Arăt eu oare a femeie fatală,capabilă să ademenească un bărbat,doamnă Hamer?Zâmbi cu

dispreț pentru sine însăși.Nu prea.Scott a venit spre mine în același fel în care am venit și eu spre el.Am recunoscut amândoi o nevoie reciprocă.

-De sex.

-Da.A fost o pasiune.Ignorând grimasa celeilalte femei,Marilee continuă: Am fost atrași însă unul spre altul și de altceva.Fiecăruia dintre noi îi lipsea ceva ce celălalt era dispus nu era fericit să-1 poată oferi.

-O,sunt sigură că ai oferit cu plăcere o modalitate de descărcare pentru poftele fiului meu de optsprezece ani.

-Așa este,adinise ea fără patimă.Se întreba cât de mult ar trebui să-i spună.Să-i spună că devenise cutia de rezonanță a furiei lui Scott care își deschisese în sfârșit sufletul în fața ei împotriva steroizilor pe care-i administra tatăl lui cu forța?Acesta era lucrul cel mai puțin șocant din câte îi spusese,dar n-ar fi oare o cruzime să-i povestească Dorei despre trădarea lui Wes legată de Millicent? Poate că știa deja.Dacă nu,nu era într-o stare sufletească tocmai potrivită ca să primească o asemenea veste.Și apoi,Marilee nu era ipocrită.Cine era ea,care

tocmai fusese prinsă în pat cu un elev al ei,ca să arunce cu piatra în Wes sau în oricine altcineva?Se limită la fapte,dar le voală cumva:

-I-am oferit lui Scott o ușurare în fața presiunilor la care îl supunea soțul dumneavoastră.I-am ascultat gândurile,părerile,visurile,atunci...

-Nu mai încerca să dregi lucrurile,Marilee.Preoții care abuzează de copii ascultă și ei confesiunile acestora și te acordă iertarea.Nu ești nimic altceva decât o fată bătrână cu refulări sexuale care a găsit în cele din urmă un partener disponibil.

-Aveți dreptate,firește,recunosc ea cu tristețe.În toate privințele.Singurul lucru care mă salvează este că Scott a depășit vârsta majoratului.Așadar,din punct de vedere legal,nu am întreținut relații sexuale cu un minor.Dar din punct de vedere etic,a fost...Nu putea spune că a fost incorect.Nu credea absolut deloc că fusese incorect.Încheie propoziția cu: „Inacceptabil”.

Se uitară fix în foc câteva clipe.Apoi Dora se aplecă în față și-și puse coatele pe genunchi.Își propti fața în palme și rămase așa câțva timp,suficient pentru ca buștenii să ardă și să se transforme în bucăți incandescente peste care trebuiau puși alți bușteni.Apoi lăsă mâinile în jos și întoarse capul spre Marilee:

-Îl iubești pe fiul meu,nu-i așa?

-Din toată inima,răspunse ea liniștită.Dar să nu fii disperată Dora.Nu trebuie să-ți fie teamă că am să-i distrug viața.Înainte de a începe totul,pe vremea când nu era decât un vis drăguț,am știut că dacă se va înfiripa ceva între noi,va fi ceva numai temporar.Am înțeles că nu putea,nu trebuia și nu avea să dureze.Am plănuit totul cu grijă și eram gata să ies discret din viața lui,în așa fel încât să fie scutit de orice situație stânjenitoare sau de sentimentul de vinovăție.

Întoarse capul și se uită intens la foc.

-Știam că avea să vină și această zi.Știam că îmi va sfâșia inima și poate și pe a lui Scott,deși speram să evităm acest lucru.În așteptarea acelei zile,am prețuit fiecare clipă petrecută împreună.Știam că dacă relația noastră va fi descoperită,

voi fi stigmatizată pentru tot restul vieții mele.Dar nu mi-a păsat.O dată în viață mi-am permis să sfidez și eu regulile.Am trăit clipa și am încercat să nu las

spaima de inevitabil să-mi strice momentele petrecute cu el. I-am dat tot ce puteam să-i dau. Își mută privirea înapoi spre Dora:

-Și sunt gata s-o fac din nou, fără nici cea mai mică urmă de regret.

Cele două femei se priveau una pe alta cu o înțelegere totală. E greu de spus care dintre ele s-a mișcat prima, căci parcă se întinseseră simultan peste spațiul care le separa și își strânseseră mâinile. Se ținură strâns una de alta, pentru că niciuna dintre ele nu avea nimic altceva de care să se țină.

CAPITOLUL 30

Ai tras cu ochiul pe geam la fanteziile mele. Îi cuprinse sfârțul cu buzele și începu să sugă din el cu toată gura, frecându-și limba de el până când Lilly își închipui că o să moară de plăcere. În momentul în care se mută la celălalt sân,

șopti:

-Când ești goală este mult mai bine decât prin haine. Dar chiar și când sunt complet îmbrăcată, tot reușești să găsești totul.

-Am un dispozitiv de căutare a căldurii încorporat.

-Sunt convinsă. Zâmbind seducător, își strecură mâna pe sub cureaua lui. Îi cuprinse penisul în mână și începu să-l maseze.

Te-am văzut când te spălai, mărturisi ea în șoaptă. Se uită la ea întrebător.

-În fereastră. Imaginea ta reflectată. A fost numai o privire accidentală, dar... Își apăsă buzele pe buzele ei și întrebă:

-Dar ce?

-M-am încins și m-am muiat toată.

-Ceea ce faci acum mă încinge și mă înmoaie pe mine.Strângându-l și mângâindu-1, îl aduse din nou în erecție.În timp ce își trecea degetul mare peste vârful umed și delicat,apăsându-1 acolo unde era mai sensibil,Ben gemu:

-Dumnezeule.Lilly!

-Este un dispozitiv foarte drăgălaș.

-Nu este singurul.În amestecul de pături,nu-și dădu seama exact cum ajunsese să stea între coapsele ei,cu mâinile pe sub ele.ridicându-le spre gură și spre celălalt căutător de căldură,limba.Îi produse senzații carnale despre care ea nici nu-și închipuia că ar putea exista și la un nivel de intimitate cum nu și-ar fi imaginat că poate exista între două persoane.Oare îi strigase numele?Sau numai i se păruse?Oricum,acesta îi răsuna puternic în cap,în inimă.

Câteva clipe mai târziu,era din nou îngropat adânc în ea,iar ea privea în sus spre el,transmițându-i din ochi o mulțime de lucruri pe care dorea să i le spună,dar pentru care nu avea cuvinte.Zâmbea tandru.Înțelegea.Tierney înțelegea totul.

Când își reveni,Lilly văzu că este în camera principală a cabanei.Focul ardea în cămin,așa că nu-i era frig.Soarele bine-venit lumina printr-o fereastră,acolo unde draperia fusese dată la o parte.O durea gâtul,dar era suportabil.

Și era legată cu cătușele de mâini.Tierney! Dumnezeule, îl visase,visase că făceau dragoste.Lăasă să-i scape un geamăt de umilință și furie,dar acum nu-și permitea să aibă astfel de sentimente.Le păstra pentru mai târziu.Asta în cazul că supraviețuia.Se uită disperată prin încăpere și încercă să-și dea seama

dacă se aude vreun zgomot făcut de el în celelalte camere,dar își dădu seama foarte curând că este singură.Stătea pe podea în spatele barului care despărțea bucătăria de zona de living.Îi prinsese mâinile de un suport de metal de sub teighea.Îi amortiseră din cauza lipsei de circulație a sângelui și probabil că asta o făcuse să se trezească.Se ridică în genunchi ca să-și mai destindă puțin brațele.

Inhalatoarele erau pe scaunul cel mai apropiat de ea și putea ajunge la el dacă întindea degetele.Tot acolo era și un pahar cu apă.Ce atenție din partea lui! Tierney voia să fie hidratată în momentul în care o va ucide.

Ce șansă mai avea? își pecetluise singură soarta când o găsisese pe Millicent.

El era Domnul Albastru.Iar explicațiile lui cu privire la cătușe și toate celelalte fuseseră la fel de false cum sunau.Probabil că se dusese pe munte ca să scape de cadavrul lui Millicent,când furtuna îl obligase să-și amâne planurile.Ascunsese cadavrul în locul cel mai convenabil-șopronul ei Iar Lilly dăduse peste el când se întorcea la mașină.Toate acțiunile și șovăielile lui de atunci i se păruseră semne neîndoielnice de vinovăție.Cum de putuse să-1 creadă nevinovat fie și numai pentru o clipă,darămite întreaga noapte? Răspunsul era simplu:asta dorise.

Îl dorise pe el.Atitudinea lui grijulie,de ieri,plină de sacrificii de sine pentru ea,părea incompatibilă cu un bărbat care dorea s-o distrugă.

Ce mod inteligent de operare! Se împrietenea cu victimele.Le cucerea și le făcea să se îndrăgostească.Făcea dragoste cu ele.Dar,într-un anumit moment,

amantul tandru devenea violent.Aruncase numai o privire spre chipul lui Millicent și întorsese apoi capul oripilată,dar imaginea îi rămăsese întipărită în memorie.Millicent nu murise în zbaterile patimii.Fusese strangulată până când îi ieșise limba din gură și ochii din orbite.Ucigașul ei fusese crud și nemilos.Nu murise repede.Moartea fusese lentă și cumplită.

Gândindu-se la ea,Lilly fu cuprinsă de groază,dar se decise să nu devină următoarea victimă a lui Tierney.Oare unde era și cât mai era până se întorcea? Oare încerca să scape de cadavrul lui Millicent pentru ca după aceea să se întoarcă și să se ocupe de ea? Indiferent ce avea de făcut,trebuia să facă repede.

Avea un termen limită strict.Își spunea probabil că Dutch sau altcineva va încerca astăzi să ajungă la ei.Când,când,când?

Trase cu putere de cătușe,știind chiar în timp ce făcea acest lucru că este inutil.Dacă Tierney s-a putut elibera din cătușe-atunci ce șanse avea ea? Dumnezeule ea fusese aceea care îi sărutase pielea zdrelită de la încheieturile mâinilor și zgârieturile pe care i le lăsaseră unghiile ei?Acum nu era momentul să se gândească la asta.Și la nimic din ceea ce făcuseră în întunericul cald de sub pătură.Asta fusese noaptea trecută.Astăzi era altceva.Nu avea de gând să moară de rușine.N-o să moară.Punct.O să supraviețuiască.

Întinse mâinile și pipăi șuruburile cu care era fixată în teighea consola de care era legată.Dacă putea să le lărgească suficient ca să smulgă consola din lemn,va putea să se elibereze.Mâinile o să-i rămână legate

împreună,dar cel puțin ar putea să fugă.Încercă șuruburile.Niciunul din ele nu era slăbit,dar le atacă oricum.Își rupse unghiile și își zdreli degetele în timp ce încerca să răsucească șuruburile.După câteva minute trebui să recunoască că nu avea niciun rost.Nu reușise să le slăbească pe niciunul.Tot ce realizase fusese să respire tot mai greoi și să-și zgârie degetele care acum sângerau.

Dacă nu reușea să găsească o altă cale de scăpare -și nu-i venea nimic în minte-trebuia să conteze numai pe faptul că va veni cineva să-i salveze.Oare ce scenariu se va juca până la urmă? Tierney avea s-o ucidă rapid și apoi avea să fugă?Sau o s-o țină ostatică să negocieze condițiile în care să se predea? Indiferent dacă o lăsa în viață sau moartă,va încerca să evite să fie arestat și eventual împușcat?Și va muri privindu-1 în față,implorându-1 din ochi să-i cruțe viața,așa cum îl implorase noaptea trecută s-o facă să se simtă din nou vie după patru ani de tristețe? Sau o să-1 vadă zăcând nemișcat într-un morman de zăpadă care se face roșu în timp ce viața se scurge încet din el?

Nu știa exact care din aceste două imagini o făcuse să plângă.Dar lacrimile încetară brusc când începu să sune telefonul mobil.

-La naiba! înjură Dutch.Am primit de la ea un mesaj.Atunci de ce nu răspunde la telefon?Drumul până sus,pe munte,durase mai mult decât anticipase și răbdarea lui Dutch se epuizase de mult în mare,știa care este drumul,dar suprafața acestuia era acoperită cu câțiva centimetri buni de zăpadă și gheață,ceea ce făcea ca fiecare metru parcurs să fie foarte

periculos. Iar scurtăturile nu erau cu nimic mai sigure decât curbele în ac de păr. Și apoi, nici el, nici Wes nu aveau o experiență prea mare cu snowmobilele. După părerea lui erau niște vehicule nesigure și periculoase. Ochelarii lui de schi se imprimaseră adânc în pielea umflată a feței. Era atât de tumefiată, încât nasul se confunda acum cu obraji, fără niciun fel de diferență. În unele din tăieturi apăruse puroi. Pentru a-și mai calma durerile, își scoase ochelarii, dar strălucirea soarelui în zăpada albi sclipitoare îi produsese dureri atât de mari în globii oculari că fusese nevoit să-i pună la loc.

Aici, pe versantul vestic al muntelui, vântul era mult mai puternic. Transforma zăpada în bice de gheață pe care nu le puteau evita întotdeauna. Temperatura era îngrozitor de scăzută, deși ghidonul snowmobilului era încălzit și mâinile nu le înghețau. Trebuiau să meargă unul în spatele celuilalt, așa că făcuseră cu rândul în față. Wes, care acum era primul îi făcuse semn că vrea să se oprească.

-Trebuie să fac pipi. Întârzierea îl enervase pe Dutch dar profitase totuși de răgaz ca să-și verifice mobilul. Când văzu că are semnal, își scoase repede mânușa și formă numărul lui Lilly. Wes terminase și-și croia drum înapoi când îl auzi pe

Dutch întrebând retoric de ce nu răspunde Lilly la telefon.

-Mai încearcă o dată, spuse el. Dutch formă din nou numărul, cu același rezultat nesatisfăcător.

-Nu te grăbi să tragi concluzii, Dutch. Faptul că nu răspunde la telefon nu înseamnă...știi tu. Poate însemna o mulțime de lucruri. Dutch încuviință din cap,

dar nu era deloc liniștit.Optimist ca întotdeauna,Wes spuse:

-Poate că a încercat să te cheme.Dutch acoperi cadranul cu mâna ca să poată citi apelurile.Nu era niciunul de la Lilly,dar erau trei de la sediul poliției,la interval de un minut unul de altul.Probabil că oamenii lui se întrebau unde este.Formă numărul fără niciun chef.Dispecerul răspunde imediat,dar zgomotul de fundal făcea ca legătura și așa proastă să fie și mai proastă.

-Șeful? întrebă dispecerul.Mă auziți? Glumea? Se auzea și din China!

-...vă caută.Elicopterul...a aterizat...terenul de fotbal...repede...sau...fără dumneavoastră.Dutch închise.Putea să spună mai târziu că se pierduse semnalul,

că nu înțelesese mesajul,pentru că fuseseră prea multe întreruperi,că nu auzise partea despre sosirea elicopterului.

-Begley a adus un elicopter,spuse Wes,care auzise vocea emoționată a dispecerului.Dutch încuviință posomorât,în timp ce forma din nou numărul lui Lilly și înjură când auzi din nou semnalul pentru mesageria sonoră.

-Nu reușesc să dau de ea,spuse el iritat.Oare nu vrea să fie salvată?

-Nu știe că Tiernet este Domnul Albastru îi aminti Wes.

-Știu,dar a fost...

-Ascultă! Wes ridică mâna.Ai auzit?

-Ce?

-Șșșș!Dutch își scoase căciula de pe urechi și ascultă atent.Dar nu auzea decât șuieratul vântului și

zgomotul făcut din când în când de bulgării care cădeau pe pământ,scuturați de vânt de pe crengile pornilor.După câteva secunde spuse:

-Nu aud nimic.

-Acum nici eu nu mai aud.Mi s-a părut că am auzit ceva.

-Ce fel de sunet era?

-Ca astea.

-Snowmobil? Nu se poate.Oricum,nu al lui Ritt.Am luat cheile de la toate.

Pe inelul primit de la William se aflau patru chei pentru patru snowmobile.La garaj avusese loc un proces rapid de eliminare ca să vadă care dintre ele sunt cele două pentru snowmobilele pe care le scosese.Și mai avea și acum inelul cu chei în buzunarul costumului de schi.

-Probabil că a fost imaginația mea,spuse Wes.Chestiile astea sunt așa de zgomotoase că încep să-ți țiuie urechile.Oricum,spuneai că Lilly a fost...

-Este sus,acolo,de două zile.Izolată.Fără curent electric.De ce nu ar ține telefonul în mână,care ar putea suna în orice moment?

-Așa este,adinise Wes.Dar poate că acolo nu are semnal.Poate că bateria e moartă.

-Sau poate că ea este.

-Dutch...

-Sau poate că este rănită.Sau poate că era cuibărită în pat cu Tierney și nu voia să fie deranjată de telefon.S-ar putea să n-o găsească rănită deloc,ci,

dimpotrivă,teafără și nevătămată,torcând fericită de satisfacție sexuală.Se uită la Wes și-și dădu seama că și acesta se gândea la același lucru.

-Dacă ar putea să sune,ți-ar telefona,Dutch.Dc asta sunt sigur.

Înainte de a ceda tentației de a-1 împinge pe Wes dincolo de marginea stâncii pentru că îi vorbea dc sus pe un ton protector dc parcă ar fi fost bolnav mintal,

Dutch își puse mânușa la loc.

-Dacă ai de gând să conduci,mărește ritmul! Wes porni spre snowmobilul lui.

-Nu pot să merg mai repede.Curbele sunt foarte ascuțite.

-Ai știut acest lucru când te-ai oferit să vii aici.Și apropo,dc ce ai venit cu mine?

Wes se opri brusc în loc și se întoarse.

-Poftim? Dutch își împinse ochelarii pc frunte și îi aruncă o privire lungă lui Wes.

-Poftim?

-Dc ce faci asta,Wes? Să nu mă înțelegi greșit,eu vreau să pun mâna pe Tierney indiferent dacă este sau nu Domnul Albastru.Dar ce ai tu în chestia asta?

Wes dădu din cap fără să înțeleagă.Nu înțeleg ce vrei să spui.

-Ba da,înțelegi.Nu mai face pe prostul.Ai tăcut tot ce ai putut ieri-seară ca să mă convingi să mergem după Tierney.Aș vrea să știu de cc.

-Ți-am explicat de ce.Gloria pentru prinderea lui trebuie să-ți revină ție și nu ăstora de la FBI.Iar eu am să mă scald în strălucirea succesului.Nu c nimic rău în asta!

-Nu,nu este nimic rău în asta.Dar cu cred că mai ai și un alt motiv.Și cred că are legătură cu Scott.

-Cu Scott?

-Wes,ar trebui să știi că,cu cât faci mai mult pe nevinovatul,cu atât devii mai suspect.Încerci să mă manipulezi? Așa cum spuneam,vreau să pun mâna pe Tierney oricum.Dar,înainte de asta,aș dori să știu că n-am fost luat drept prost.Îi aruncă o privire lui Wes.Are Scott vreo legătură cu disparițiile femeilor?

-Sigur.Da.Ca și când ar fi fost încins după Betsy Calhoun.Băbățiile au fost întotdeauna pasiunea lui.

-Nu glumesc,să știi.

-Dacă nu glumești atunci ești nebun.Terapeutul ăla din Atlanta ar fi trebuit să-ți mai acorde câteva ședințe.

-Se întâmplă ceva cu băiatul tău!

-Se culcă cu profa lui de engleză! Asta e suficient ca să-1 facă să se simtă puțin cam stânjenit.

-Asta e tot?

-Nu e de ajuns?

-I-a făcut ceva lui Millicent?

-Cum poți să crezi una ca asta? Îl știi de când s-a născut.

-Pe tine te știi de mai mult timp.Ochii lui Dutch se îngustară.Spune-mi adevărul,Wes.Este Scott făptașul?

-N-am de gând să...

-Îl aperi?

-Nu.

-Te cunosc,Wes.

-Cunoști pe dracu'!

-Protejezi pe cineva.

-Mă protejez pe mine!Dutch se dădu ănapoi câțiva pași și privi cu gura căscată la ce mai vechi prieten al lui,nevenindu-i să creadă.Simți cum i se usucă gura.Wes dădu afară o gură de aer,privi spre copacii de pe partea dreaptă a drumului,apoi întoarse din nou privirea spre Dutch.

-M-am culcat cu ea,e bine?

-Te cunosc,Wes.Am cam ghicit și eu asta.

-Ei bine,asta e!Wes îi relată pe scurt aventura cu Millicent și consecințele ei.

-Scott nu a mai vrut să aibă nimic de-a face cu ea după aceea,așa că planul meu de a pune capăt idilei lui a funcționat perfect.Dar ceea ce nu plănuisem a fost dispariția lui Millicent.Eu nu am nimic de-a face cu asta.Și nici Scott.Dar trebuie să-ți spun,amice,că investigația asta a dispariției ei mă umple de nervi,pentru

că niște ticăloși ca Begley îi pun viața sub microscop și caută să-i afle toate secretele.Ar fi cât se poate de neplăcut pentru modul meu de viață dacă povestea triumphiului nostru ar deveni publică.Și asta este numai un aspect.N-aș vrea ca federalii,părinții ei sau oricine altcineva să descopere că a lichidat-o unul dintre noi-poate un alt bărbat,cine știe?Nu contează cine este,dar la mine a venit bocind și pretinzând că e copilul meu.Eu aveam carnetul de cecuri cel mai gras,

înțelegi.Și aveam cel mai mult de pierdut dacă se afla.Scott nici măcar nu știe de copil.Slavă Domnului că a avortat din cauza anorexiei,înainte ca lucrurile să iasă la iveală.Îți dai seama ce ar fi fost,Scott,eu,ea,ce mai tevatură!

-Dumnezeule mare!

-Așa este.Ar fi fost destul de rău dacă s-ar fi aflat despre asta primăvara trecută.

Dar îți poți imagina ce rahat iese dacă se află acum? Chiar dacă aș scăpa de mânia lui Ernie Gunn-și se pricepe al naibii de bine la armele de foc-Scott și cu mine am ajunge în vârful listei cu suspecti ai FBI.În cele din urmă am fi fost exonerati,firește,dar răul ar fi

fost făcut.Mi-ar fi distrus căsnicia și cariera de antrenor școlar.Indiferent câte campionate ar fi câștigat echipa mea,Consiliul Școlar ar fi strâmbat oricum din nas împotriva mea,dacă m-am culcat cu una din majorete.

-Dar Millicent n-a fost prima.

-Probabil nici ultima.Sunt suficient de bărbat ca să-mi recunosc slăbiciunile.Se strâmbă dezgustat.Dar de astă dată lucrurile au scăpat de sub control.Millicent era prietena lui Scott,a rămas însărcinată și a avortat,iar acum a dispărut.Ceea ce este o situație suspectă,oricum te-ai uita la ea.De asta vreau să rezolvăm cât mai repede povestea asta cu Domnul Albastru și să punem capăt tuturor investigațiilor care scormonesc în viața lui Millicent.Făcu o pauză ca să-și tragă răsuflarea.

-Asta este,Dutch.Așa se explică interesul meu deosebit pentru această chestiune,

dincolo de faptul că vreau să-1 ajut pe cel mai vechi prieten al meu.Acum te simți mai bine?Dutch scutură din cap și scoase un râs sardonice.

-Trebuie să-mi imaginez că e ceva legat de scula ta.Wes desfăcu mâinile în lături și îi aruncă privirea cea mai nevinovată.

-Ce pot să spun?

-N-am să-ți ascund,Wes,m-ai speriat de moarte.Acesta îl bătu pe Dutch pe umăr.

-Hai să mergem să-1 înhățăm pe ticălos!Dar când Dutch se întoarse ca să urce pe snowmobil zâmbetul superficial al lui Wes dispăru.

Lui Lilly îi venea să urle de ciudă când celularul ei începu să sune pentru a doua oară. Fusese lăsat la marginea mesei,îl vedea,dar nu avea cum să ajungă la

el.Tierney avusese grijă de asta.Dacă Dutch primise mesajul ei alarmat de acum două nopți,acum era probabil disperat să ia legătura cu ea,știind că își petrecuse tot acest timp cu Domnul Albastru.Sau poate că nu era Dutch cel care telefona.

Poate că mesajul ei nu ajunsese la el deloc.Așa cum îi spusese și lui Tierney noaptea trecută,poate că Dutch își închipuia că fusese în siguranță acasă,în Atlanta,în ultimele două zile.Îi explicase foarte clar că viața lor împreună se terminase.Dacă o crezuse de data aceasta,însemna că nu se mai preocupă de soarta ei.Dar când celularul sună pentru a treia oară,se rugă în gând să fi fost Dutch sau altcineva,oricine,care să ajungă la ea înainte să se întoarcă Tierney.

Respirația lui Tierney era șuierătoare și gâfâită.Aburul format în fața lui era uneori atât de des,încât nu mai vedea înainte.Avea senzația că inima i se umflase și îi umpluse toată cutia toracică.Se hotărâse să ignore durerea ascuțită din gleznă,dar în această împrejurare puterea minții nu era suficientă pentru ca organismul să funcționeze.Glezna slăbise și îl durea tot mai mult cu fiecare pas.

Rezista durerii numai pentru că alerga ca să-și salveze viața.

Din momentul în care numele lui fusese rostit pe undele radio,devenise o țintă vie.Fiecare bărbat,femeie și chiar copil din Cleary alerga acum după sângele lui și nu vor ezita să sfideze autoritățile și FBI-ul ca să pună mâna pe el.Dacă Dutch Burton primise mesajul că Lilly era închisă acolo împreună cu el,avea să se pună în fruntea cetei însetate de sânge.Acesta era motivul pentru care Tierney se

ținuse departe de drumul principal de pe Mountain Laurel și mergea prin pădure.

Dacă venea un grup de salvatori de la Cleauy după Lilly-și după Domnul Albastru e clar că ar fi mers pe drumul principal.

După experiența de ieri, știuse la ce să se aștepte când va porni la drum. Dar faptul că știa cât va fi de greu nu făcea ca drumul să fie cu nimic mai ușor.

Trebuia să se miște repede și cu grijă, două modalități absolut ireconciliabile între ele. Se temea să nu se mai rănească din nou, dar se temea și mai mult de o mulțime înverșunată înarmată cu arme de foc.

În cele din urmă ajunsese la prima lui destinație -drumul de pe versantul vestic al muntelui. Ușurat că reușise să ajungă până aici, se rezemă de trunchiul unui copac și trase în piept cu nesaț oxigenul pădurii, deși aerul era așa de rece că îl durea gâtul când respira. Bău din sticla mică de plastic pe care o umpluse înainte să plece de la cabană. Mersese cu mașina pe drumul acesta numai o singură dată. Știind că este folosit foarte rar, pentru că nu fusese reparat și că acum este practic imposibil de utilizat din cauza mormanilor de zăpadă și de gheață,

își imagina că este foarte puțin probabil să vină cineva astăzi pe aici.

Un alt avantaj era că nu se intersecta cu Strada Principală, ca celălalt drum. Când va ajunge la capătul drumului de la poalele muntelui, va fi la câțiva kilometri de centrul orașului și era mai puțin probabil să fie zărit înainte de a căuta un loc în care să se poată gândi la ce va face de acum înainte.

Scoase celularul din buzunar. Deși avea semnal, bateria era moartă. Se consumase în timpul

celor două zile în care lăsase telefonul pornit. Nu putea să dea niciun telefon. Dar dacă se restabilise semnalul, alți oameni puteau să telefoneze. Asta era în dezavantajul lui. Era momentul să pornească din nou.

leși de sub cupola de copaci și porni pe drum. Coborâșul era greu, dar nu se compara cu traversarea cumplită a pădurii. Lăsă capul în jos ca să se protejeze împotriva vântului sălbatic care străbătea prin hainele lui nepotrivite. Strălucirea zăpezii era atât de orbitoare, că trebuia să strângă din pleoape ca să vadă ceva. Nu se concentra la nimic altceva decât la mers, la felul în care puneă un picior în fața altuia. Nu putea să-1 protejeze pe niciunul din ele, pentru că amândouă îl dureau la fel de rău. Se străduia să nu se mai gândească la Lilly. Dar nu era foarte mulțumit de decizia lui de a o lăsa în cabană. Dar nu avusese încotro. Nu putea s-o ia cu el. La naiba, de ce se dusese la șopron și se uitase în lada aia? Era...

Se opri brusc și ascultă, sperând că îl înșală auzul. Pe deasupra șuieratului provocat de propria-i respirație și peste mugetul vântului, sesiză încă un sunet. Un vehicul motorizat care se apropia. Un snowmobil? Nu, nu numai unul. Cel puțin două. Și se auzea tot mai tare, erau tot mai aproape. Nu, nu mai aproape. *Aici!*

CAPITOLUL 31

Rotoarele creau un vârtej de zăpadă și gheață. Din acest vârtej își făcu apariția un bărbat îmbrăcat într-un costum de luptă, încălțat cu niște ghete uriașe. Se îndrepta spre Begley și Wise, care stăteau pe marginea stadionului, în dreptul liniei de 30 de metri.

-Bună dimineața,domnule,îi spuse el lui Begley,strigând ca să se facă auzit peste zgomotul elicopterului.

-Bună,Collier,spuse Begley,strângându-i mâna.Hoot îl știa pe Collier după reputație.Era un agent foarte respectat,care făcuse un curs de instruire tactică în salvarea ostaticilor anul trecut la Quantico.Se spunea că făcuse cerere pentru a fi primit în Grupul de Reacție pentru Situații Critice.Numai cei mai buni și mai ai naibii ticăloși erau selecționați pentru această formație.

-Îl cunoști pe agentul Wise?

-Numai din vedere.

Mâna lui Hoot fu înhățată de o altă mână cu o mânășă de piele neagră cu degetele retezate ca să poată apăsa pe trăgaci.Niciodată Hoot nu mai fusese așa de aproape de un astfel de articol de îmbrăcăminte.

-Agentul special Wise are hărți geografice și topografice ale muntelui,îi spuse Begley.

-Vă mulțumesc,domnule! Avem și noi.

-Câți oameni sunteți la bord?

-Doi oameni din echipa mea,plus pilotul.Este unul de-ai noștri.Elicopterul aparținea poliției din Charlotte.Îl mai folosiseră și înainte,iar lui Begley îi plăcea.Era rapid,ușor de manevrat,sigur.Știa că are șapte locuri,inclusiv pilotul.

Făcu o socoteală rapidă.Dacă îi lua pe Lilly și pe Tierney,nu va fi suficient spațiu ca să se întoarcă toți o dată.Cineva va trebui să rămână acolo ca să fie luat a doua oară.Dar era un drum foarte scurt,așa că nu vedea nici o problemă.

-Înțeleg că misiunea constă în recuperarea unei femei,persoană civilă,și a unui suspect ostil?

-Nu știm dacă este ostil.În momentul de față avem de-a face numai cu o misiune de salvare.O sa vedem ce se întâmplă când vom ajunge acolo.

-Vom ajunge?

-Hoot și cu mine mergem cu voi.

-Nu este nevoie,domnule.Putem să comunicăm...

-Negativ,spuse Begley,nelăsându-i timp să termine.Mergem și noi.

Toți cei de la birou știau că nu se poate discuta cu Begley,care își însușea jurisdicții și prelua comenzi,rechiziționa elicoptere și recruta ajutoare de la alte agenții și făcea tot ce era necesar pentru ca misiunea să se încheie cu succes și în siguranță,răspunzând numai în fața superiorilor atunci când dădea greș.

Collier se uită la paltoanele lor și la încălțăminte ușoară.

-Nu am adus costume în plus.

-Mergem așa cum suntem îmbrăcați.

-E ger,domnule.

-Pierdem timpul.Begley îl fixă cu privirea lui de spărgător de nuci,iar Collier,așa dur cum era,dădu înapoi.

-Foarte bine,domnule,dar aveți grijă.Vântul ăsta este perfid.O să ne cam scuture!

-Mulțumesc pentru avertisment.Trecând pe lângă Collier,Begley porni spre elicopter.Hoot și Collier veneau în urma lor.Collier îi aruncă o privire lui Hoot,îl măsură din priviri și aprecie că nu este tocmai potrivit pentru ceea ce avea să urmeze.

-Nu știam că ai antrenament.

-Pentru ce?

-Pentru acest gen de misiuni.

-Nu am niciun fel de pregătire.Hoot descifra pe buzele lui Collier înjurătura.Un om nepregătit în spate era cea mai sigură modalitate pentru un ofițer SWAT să-și piardă viața în misiune.

-Nici un fel?Hoot dădu din cap că nu.

-Atunci stai la un loc și să nu te bagi în drumul nostru.

-Nu am această intenție.

-Ți-e frică?

-Groaznic, urlă Hoot, în timp ce se lăsa în jos pe sub paletele elicei.De Begley.

Wes se opri din nou.Dutch,care era foarte aproape,mai că se izbi de el.

-Ce naiba mai este,Wes?

-Am văzut ceva.Acolo în față.Se ascunde printre copaci.Dutch privi spre pădure.

-Ești sigur?

-Acolo! arată Wes.

-Poate că era un cerb!

-Numai dacă avea două picioare.Era un bărbat,Dutch.Sunt sigur.Cum am luat curba,am văzut cum dispare printre copaci.Pe la stânga mormânului ăluia.Crezi că este Tierney?

-Arată-mi locul.Merșeră cu snowmobilele spre mormanul de zăpadă.Deasupra lui era o cascadă înghețată.

-Am avut dreptate,spuse Wes arătând ceva cu mâna.Urmele de pași din zăpadă mergeau pe drum până la următoarea cotitură și dispăreau după ea.Aici coteau brusc spre pădure,ca și când cel care le lăsase

ar fi auzit zgomotul făcut de ei și se ascunsese imediat între copaci.

-Trebuie să fie Tierney,spuse Wes,gâfâind emoționat.Cine altcineva ar putea fi?

Dutch era înclinat că fie de acord.Opriseră motoarele simultan și se dădură jos de pe snowmobile.Începură să scoată puștile din suporturile pe care le purtaseră în spate.Deși verificase arma înainte de plecare,Dutch o verifică din nou Era încărcată.Gata.Wes făcea același lucru,executând procedura ca un vânător experimentat.Dutch își verifică și pistolul de nouă milimetri și puse un glonț pe țevă.În mintea lui nu mai era acum nicio îndoială: Tierney era făptașul.Wes îi explicase în ce consta interesul lui personal în cazul de dispariție a lui Millicent.

Dutch nu-1 credea pe Scott capabil de o astfel de crimă.Credea că băiatul,cu toată bravada lui,este prea nesigur de el ca să comită o crimă,cu atât mai puțin cinci răpiri.

Cu toate acestea,explicația lui Wes îi înlăturase toate bănuielile lui Dutch.

Tierney era omul lor.Dacă nu era așa,de ce fugise în pădure acum? Fusese sinistat două zile.Avusese resurse limitate,se pare că era rănit.Nu ar fi trebuit mai degrabă să fugă spre ei,să fie bucuros că îi vede,recunoscător pentru ajutorul care în sfârșit sosise? Ce alt motiv ar fi avut să evite să fie salvat,decât acela că salvarea însemna arestare? Dutch era gata.Deschise transmițătorul de la walkie-talkie.

-Pregătește-1 și pe al tău,să fie la îndemână în caz că ne pierdem unul de altul.

Wes se bătu peste buzunare,apoi privi consternat către Dutch.

-Ce este?

-Cred că l-am pierdut.

-Glumești!Wes își scoase mânușile și se lovi cu mâinile goale peste toate buzunarele.

-Probabil că l-am pus jos, fie acasă la Ritt, fie în garaj.Îmi amintesc că am încercat volumul după ce mi l-ai dat.După asta...

-Nu contează,hai să mergem.Wes porni în față,ieșind de pe drum și pășind pe rambleul abrupt.Folosind pentru sprijin un morman acoperit cu gheață,se întoarse să-i dea mâna lui Dutch Urmele lui Tierney erau marcate clar pe zăpadă.

-Nici măcar nu încearcă să-și ascundă urmele,spuse Wes.

-Nu ar fi putut nici dacă ar fi vrut.Dutch se uită la Wes și zâmbi pentru prima dată în ultimele zile.A început să ne zâmbească norocul,ce zici?

Aveau avantajul că erau odihniți.Tierney era conștient de acest lucru și-și dublă eforturile să mențină distanța dintre ei.Plecase de la cabană acum două ore.În afară de acea scurtă odihnă,mersese tot timpul,în cele mai proaste condiții și se lupta cu o profundă stare de oboseală.

Nu se opri ca să-i identifice pe cei doi bărbați de pe snowmobil,ci se repezise imediat în pădure.Ghicea cine poate fi și ghicea corect.Strigaseră după el la intervale regulate și le recunoscuse vocile.Era Dutch Burton cu Wes Hamer.

Amândoi erau puternici și aveau o constituție athletică.Și era absolut sigur că în ultimele patruzeci și

opt de ore niciunul dintre ei nu fusese lovit de nicio mașină, nici nu suferise o contuzie la creier și nici nu-și scrântise glezna.

Și probabil că niciunul din ei nu făcuse dragoste cea mai mare parte a nopții trecute. Era clar că aveau un avantaj față de el. Dar nu erau mai inteligenți ca el. De fapt, nu erau deloc inteligenți. Dacă ar fi vrut cu adevărat să-1 prindă, și-ar fi ținut gura, ca să nu-și divulge poziția față de el. Deși se tot lăudau cu calitățile lor de vânători, mai aveau multe de învățat despre încolțirea prăzii. Poate își închipuiau ca o pradă umană reacționa altfel la zgomot decât un animal

Dar să nu faci nici o greșeală. Tierney, își spuse el, tu ești pradă!

Dacă avea cumva vreo îndoială în această privință, aceasta îi fu spulberată de fluieratul iritant al lui Wes și amenințările lui Dutch, care trezeau un ecou straniu prin pădurea învelită în zăpadă. Exact așa cum se temea, îl voiau pe Domnul Albastru, viu sau mort. Și bănuia că ar fi preferat cea de-a doua variantă, mai ales în ceea ce-1 privea pe Dutch Burton, care uriașe de mai multe ori diverse aluzii obscene legate de el și de Lilly. Dutch purta o insignă de polițist, dar Tierney știa că aceasta nu l-ar fi împiedicat să-i zboare creierii dacă s-ar fi ivit ocazia.

Dincolo de faptul că era ofițer de poliție, că jurase să aplice și să respecte legea,

Dutch era un soț disprețuit a cărui fostă nevastă petrecuse două nopți izolată cu un alt bărbat. Dacă l-ar fi prins pe Tierney în vizorul armei, ar fi apăsat pe trăgaci și s-ar fi delectat cu aceasta. Cei doi își dădură seama că Tierney era tot mai slăbit și asta îi făcu să fie și mai înverșunați împotriva lui.

Tierney nu se opri să se uite înapoi,dar știa că distanța dintre ei se micșorează.

Zgomotele trecerii lor prin pădure erau tot mai aproape.Pentru ei era mai ușor decât pentru el.El trebuia să-și croiască cărarea.Ei nu aveau altceva de făcut decât să-1 urmeze.Se gândi să se ascundă undeva și să le opună apoi rezistență.

Avea pistolul și acesta era încărcat,nu lipsea decât glonțul pe care îl trăsese Lilly împotriva lui.Cu toate acestea,raza de acțiune a pistolului nu se compara cu aceea a unei carabine.Și apoi,ei erau doi.Unul putea să-1 acopere pe celălalt în timp ce se apropia de el printr-un flanc.

Și se mai temea și că nu se va mai putea urni din loc dacă se oprea acum.Ieri când se dusese după medica-mentele lui Lilly crezuse că este epuizat,dar acum chiar că era gata să se prăbușească.Numai puterea voinței îl mai ținea în picioare.Și tocmai când se hotărâse că trebuie să continue să meargă dacă vrea să supraviețuiască văzu o creangă care se despica deasupra capului lui.O fracțiune de secundă mai târziu auzi și focul de pușcă.Se aruncă în zăpadă și se ascunse în spatele unui morman.

-Tierney,ai putea să te predai,strigă Dutch Burton.Nu era așa de nebun încât să ridice capul ca să vadă unde sunt cei doi,dar își dădea seama că erau mai aproape.Unul venea prin dreapta lui,celălalt prin stânga.Ceea ce era important era că avansau.Era prins în capcană.Iar acum când se oprise,își dădu seama cât de tare îl durea peste tot.Fiecare celulă a corpului îi urla de durere.Se simțea amețit și îi era foame.

-Știm că tu ești Domnul Albastru.

FBI te are la mână cu lucrurile găsite în cabana ta. Tierney își închipuise deja asta. Erau niște dovezi indirecte, dar era o justificare suficientă pentru un soț gelos ca să-i zboare creierii și să se gândească mai târziu că încălcase procedura legală. Tierney nu îndrăzni să vorbească și să se transforme astfel într-o țintă ușoară. Abia dacă mai respira. Nici dinspre ei nu se mai auzea nimic. Nu se mai mișcau. Probabil că se hotărâseră să-1 aștepte. Timp de câteva minute, toți trei rămaseră cufundați într-o liniște profundă.

În cele din urmă un zgomot sfâșie tăcerea și Tierney identifică un alt snowmobil. Zgomotul venea de departe și pentru că avea o mulțime de suprafețe în care să ricoșeze înainte de a ajunge la urechile lui, era imposibil de spus din ce direcție. Deși nu spuneau nimic, își dădu seama ca și Dutch și Wes ascultă. Oare venise cineva pe jos și luase apoi unul din snowmobilele lor? Se întrebau cum or să transporte cadavrul lui înapoi în oraș, dacă nu mai aveau decât un singur snowmobil? Ar fi proști să nu profite de avantajul zgomotului.

Pe deasupra zgomotului snowmobilului care descreștea, auzi zgomotul inconfundabil al unei crengi strivite de un picior. Unul dintre ei se apropia din dreapta. Era cam la vreo treizeci de metri, poate ceva mai mult. Poate mai puțin. Nici chiar un trăgător prost nu putea rata la distanța asta.

Din stânga veni un zgomot mai subtil. O bucată de zăpadă înghețată căzu cu un zgomot înfundat pe pământ. O dăduse vântul jos sau unul dintre ei atinsese o creangă mai joasă și aceasta se scuturase? Își ținu respirația și ascultă.

Snowmobilul nu se mai auzea.Nu-și mai auzea nici propria respirație.Își acoperi gura cu fularul,ca să nu-1 dea de gol respirația.

Indiferent unde erau și cât de departe de ascunzătoarea lui,se pare că erau mulțumiți cu pozițiile lor.Nu se mai mișcau.Puteau să aștepte.Și așteptară.

Toți trei.În tăcere.Așteptau ca imul din ei să facă o mișcare.

Și atunci se auzi un alt zgomot.Vâjâitul puternic al elicei unui elicopter.Era clar că poliția din Cleary nu avea elicopter.Cu siguranță că era al unei agenții FBI.Oricum,Dutch nu putea să-1 împuște cu sânge rece în fața unor martori.Wes Hamer nu se punea la socoteală.Ar fi fost în stare să-și apere prietenul,chiar să mintă sub jurământ,indiferent ce.Și invers.

Până acum,pădurea îl apăruse pe Tierney,oferindu-i o ascunzătoare bună.Dar dintr-odată acest avantaj trecu de partea lui Dutch.Putea să-1 împuște acum și să explice mai târziu că Tierney se opusese arestării și nu-i mai lăsase nicio altă alternativă decât să-1 doboare cu un glonț.Sau putea să afirme că Tierney îi atacase și că-i obligase să se apere.În ambele situații el ar fi mort,iar ei răzbunați.Nu,pentru a supraviețui în fața trăgaciului norocos al fostului soț a

lui Lilly,trebuia să iasă la loc deschis,ca să poată fi văzut de cei din elicopter.

Evocându-și în minte harta muntelui,alături mental cele doua drumuri,cel principal și cel de pe versantul vestic.Se depărtase de cel de vest spre cel principal.Dar cât de departe ajunsese? Cât mai avea până la șoseaua Mountain Laurel? Și indiferent cât ar

mai fi fost de mers,ar fi fost în stare să parcurgă acest drum cu puterile care îi mai rămăseseră?

Trebuia să încerce.Dutch și Wes erau mai puternici și mai bine înarmați,dar el avea două avantaje distincte.Simțul lui de orientare înnăscut.Și dorința de a trăi.

Și aceasta îi ordonă să se ridice în genunchi.Mușchii lui,mai ales glezna scrântită,protestară chiar și împotriva acestei mișcări simple.Dar se forță să se ridice pe vine și să pornească apoi din nou,cât mai discret și mai neuzit cu putință,încercând să nu-și dea în vileag poziția prin atingerea vreunei crengi sau prin alt zgomot.Spera că Dutch și Wes vor pierde ceva timp încercând să se strecoare spre mormanul de pământ ca să-1 ia prin surprindere,numai pentru a fi ei înșiși surprinși când vor descoperi că nu era în spatele acestuia.

Dar însemna să-și facă iluzii prea mari.

-Dutch,în stânga ta,strigă Wes.Tierney sări în picioare și începu să alerge.Sau încercă să fugă Picioarele i se împleticeau în zăpada care îi ajungea uneori până la brâu.Brațele îi înotau printre tufișurile acoperite de zăpadă.Se împiedica de rădăcinile copacilor ascunse sub zăpadă.Crengile îmbrăcate în chiciură îi zgâriau fața.Dar dacă trosnetele crengilor sub picioarele următorilor lui erau un indiciu,aveau o sarcină cel puțin la fel de dificilă ca și el.Tierney sesiză disperarea care îi mână în vânătoarea lor și-și dădu seama că deducția lui era corectă:Dutch Burton voia să-1 lichideze înainte ca sosirea unor alți oameni ai legii să-1 împiedice să facă acest lucru.Ca și mai înainte,aproape că drumul îl găsi pe el înainte ca Tierney să găsească drumul.

Fără niciun fel de avertisment, se trezi la marginea rambleului. Reflexele rapide îl salvară de data aceasta de căderea de partea cealaltă. Se așeză pe marginea lui și-și croi încet drum în jos. Soarele strălucea pe albul netulburat al zăpezii. După umbra deasă din pădure, fu orbit pentru o clipă de strălucirea lui. Își acoperi ochii cu mâna și privi înfrigurat în sus spre cer să prindă vreun semn al sosirii elicopterului. Zgomotul era atât de puternic, încât ai fi crezut că este chiar deasupra capetelor lor, dar nu-l vedea.

-Ben Tierney! Wes și Dutch ieșiseră din pădure și se aflau acum pe marginea rambleului. Cele două puști erau îndreptate spre el. Țevile lor lungi și subțiri arătau foarte amenințător în lumina crudă a soarelui. Dutch ținea ochii larg deschiși. La fel și Wes. Oamenii ăștia știau să tragă.

Cum să nimerească. Cum să ucidă. Ca și când ar fi împușcat un pește închis într-un butoi. Aproape că îl auzea pe bunicul lui rostind această frază, când ridică mâinile deasupra capului. Aruncă pistolul și îl lovi cu piciorul.

-Nu sunt înarmat!

-Perfect. Citi cuvintele pe buzele rânjite ale lui Dutch exact cu o fracțiune de secundă înainte să apese pe trăgaci.

-Aceasta este cabana, domnule, îi spuse Collier lui Begley prin cască. Hoot promise și el una. De politete, era sigur, și nu pentru că ar fi avut vreun motiv strategic să se afle acolo.

-Ce știi despre ei? Au ajuns aici, spuse Begley arătând către snowmobilul din fața cabanei. Cel puțin unul dintre ei a ajuns până aici.

Apoi, adresându-se pilotului prin căști, întrebă:

-Poți să lași chestia asta jos?

-Poiana este mică, domnule! Cu vântul acesta va fi greu.

-Lasă-ne suficient de jos și vom folosi frânghiile. Dar tocmai când spusese asta,

elicopterul fu zgâlțâit puternic de o rafală de vânt. Acționând rapid, pilotul reuși să salveze elicopterul de impactul cu solul. În momentul în care elicopterul se răsuci în loc, Hoot simți că pagerul începe să-i vibreze pe coapsă.

Băgă mâna în buzunarul paltonului și scoase pagerul de la curea. Perkins făcuse numărul lor de cod, indicând o urgență. Hoot își scoase mobilul și apăsă pe numele lui Perkins.

-Sunt aici! Sunt aici! Lilly începuse să țipe din momentul în care auzise snowmobilul care se apropia. Deși știa că nu putea fi auzită peste zgomotul făcut de acesta, continuă totuși să țipe, până când zgomotul încetă.

-Aici, strigă ea în tăcerea care se lăsase brusc, cu ochii ațintiți pe ușa.

-Doamnă Burton? Nu se obosi să corecteze numele.

-Da, da, sunt aici. Ușa se deschise și un bărbat îmbrăcat în costum de schi își făcu apariția.

-Slavă Domnului că ești teafără!

-Domnule Ritt! exclamă ea. Acesta își dădu jos gluga căptușită cu blană, își scoase mânușile, se lăsă pe vine în fața ei și privi la cătușe.

-Dutch și Wes n-au ajuns aici?

-Nu.

-Au plecat după dumneata și Tierney.

-El este Domnul Albastru.A spus că a auzit asta la radio.

-Cine a spus?

-Tierney.

-Așadar,știe că au pornit în urmărirea lui.

-Da.Vezi cheile de la chestiile astea.În timp ce William umbla prin cabană să caute cheile de la cătușe,Lilly îl întrebă cum devenise Tierney suspect.

William Ritt îi povesti pe scurt despre cei doi agenți FBI care veniseră la magazin în ziua precedentă.

-Nu știi exact ce tip de dovezi au în legătură cu el,dar probabil că sunt incriminatoare.Au intrat în mare agitație când au aflat că ești aici închisă cu el.S-a organizat o echipă de salvare,dar a fost un accident și drumul a rămas blocat fără speranță.În dimineața aceasta m-am oferit să le împrumut snowmobilele.

Wes și Dutch au pornit cu ele,dar au uitat asta.Scoase din buzunar un fel de transmițător.

-Este un walkie-talkie.L-am auzit pe Dutch spunând că o să aibă nevoie de ele ca să păstreze legătura între ei.Așa că am venit după ei,în speranța că o să-i prind din urmă.

-Dar nu i-ai ajuns? William negă din cap.

-Dar am dat peste snowmobile.Erau abandonate pe drumul din vest.Se pare că au pornit mai departe de jos Crezi că au plecat după Tierney?

-Posibil.Singura modalitate în care putea să coboare de pe munte este pe jos.

Ambele noastră mașini...Lilly dădu din cap impacientată.E o poveste lungă!

-Probabil că Wes și Dutch l-au descoperit.Se opri din căutarea cheilor de la cătușe.

-Nu le văd pe nicăieri.Probabil că le-a luat cu el.

-E în ordine.Acum,că este cineva aici cu mine,pot să mai rezist.

-Ți-a făcut vreun rău?

-Nu tocmai.Numai că m-a făcut knock-out în dimineața asta.Închise ochii pentru o clipă,apoi spuse: Am găsit cadavrul lui Millicent Gunn în șopronul nostru.

-O,Dumnezeule,ce cumplit!

-Cred că e moartă de mai multe zile.Probabil că furtuna 1-a împiedicat pe Tierney să se descotorosească de cadavrul ei.Îi povesti cum îl loviseră pe Tierney cu mașina și cum se întorseseră apoi la cabană ca să aștepte trecerea viscolului.

-Era foarte preocupat de supraviețuirea noastră,asta e sigur.Părea amabil și inofensiv.Dar erau anumite lucruri care nu se potriveau.

-De exemplu?Îi dădu câteva exemple ale adevărilor spuse de Tierney numai pe jumătate.

-Am devenit bănuitoare și am căutat în rucsacul lui.Am găsit cătușele astea și o bucată de panglică albastră.Făcu un gest cu bărbia.Acolo.

William luă rucsacul și scoase panglica albastră dintr-unul din compartimentele închise cu fermoar.

-Este o dovadă clară împotriva lui.

-Indiscutabilă.

-Atunci de ce a lăsat-o aici? Înainte ca Lilly să poată răspunde la această întrebare foarte bună,urechea ei prinse zgomotul unui elicopter.

-E un elicopter?

-Face parte din planul FBI.Se simți străbătută de un val de ușurare.Se bucurase când îl văzuse pe William Ritt și aflase că prinderea lui Tierney era iminentă.

Dar dacă ar fi reușit cumva să scape de Dutch și de Wes și s-ar fi întors la cabană, farmacistul nu ar fi fost o amenințare pentru el. William se duse la ușă și ieși pe terasă, dar chiar înainte să se întorcă în cabană, Lilly își dădu seama că reacționase mult prea lent.

-Se pare că se îndepărtează, spuse el. Dar probabil că mi-au văzut snowmobilul.

-Probabil caută un loc ca să aterizeze. Slavă Domnului că au venit!

-Amin. Îți dai seama ce noroc ai avut să scapi de Domnul Albastru? Nimeni altcineva nu a mai scăpat.

-Millicent intrase deja în descompunere. Se înfioră: A fost teribil!

-Îmi imaginez ce cumplit a fost pentru dumneata s-o găsești în lada cu scule.

Lilly încuviință din cap.

-Dar presupun că a fost bine că am descoperit-o. S-ar putea ca între timp Tierney s-o fi mutat de acolo, poate chiar s-o fi îngropat undeva în timp ce eu îmi pierdusem cunoștința. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu era în ordine. A fost foarte nervos când i-am pomenit de topor după ce s-a dus după..

Lilly se întrerupse brusc.

-După ce s-a dus?

-După lemne, spuse ea cu o voce răgușită. S-a dus după lemne de foc. Înceră să-și treacă limba peste buze, deși gura i se uscăse. Domnule Ritt?

-Da?

-De unde...de unde ați știut despre lada de scule din șopron?

-Hoot?

-Trebuie să vorbești mai tare,Perkins.Suntem în elicopter.

-Tu?

-Ce-ai mai aflat?

-Tierney...

Restul frazei se pierdu,căci pilotul tocmai executase o pivotare care îl înfundase pe Hoot mai adânc în scaun,în timp ce stomacul îi rămăsese undeva în aer.

-Mai spune o dată,te rog,strigă Hoot.

-Am luat în sfârșit legătura cu doamna Lambert.

-Mama lui Torrie Lambert?

-Exact.Acum ține-te bine!Hoot îl rugă pe Perkins să repete mesajul de trei ori,până când fu sigur că auzise corect.Încheie convorbirea cu un „mulțumesc” sec.Apoi vorbi în cască și întrerupse discuția tactică a oamenilor care hotărau cum este mai bine să aterizeze și i se adresă lui Begley:

-Domnule,strigă el,Ben Tierney nu a fost răpitorul lui Torrie Lambert,repeta,nu a fost răpitorul lui Torrie Lambert.Capul lui Begley se răsuci spre el.

Hoot privi drept în ochii spărgătorului de nuci:

-E tatăl ei.

CAPITOLUL 32

William Ritt rămase neclintit:

-Poftim?Gura lui Lilly era uscată ca o pănușă de porumb.Trebui să-și împingă cuvintele cu forța afară.

-V-am spus că am găsit cadavrul lui Millicent în șopron.Dar n-am spus nimic despre lada cu scule.De unde știați că este o ladă cu scule în șopron?

Mirarea lui prefăcută nu dură decât un moment, apoi clătină din cap cu tristețe.

-N-a fost foarte înțelept din partea mea că am lăsat să-mi scape această afirmație. Dar a fost încă și mai puțin înțelept din partea dumitale să-mi atragi atenția. Lilly încercă să înghită, dar nu reuși.

-Știți, doamnă Burton sau domnișoară Martin, cum vă numiți acum. Știți ce înseamnă asta, nu-i așa? Vocea lui se schimbă radical, la fel ca și comportamentul. Nu mai avea nimic blând în el.

-Ești...

-Domnul Albastru. Da. Deși nu-mi place prea mult porecla asta tâmpită.

Pocnetul unei puști îi luă prin surprindere. Amândoi se uitară la ușă, dar era clar că zgomotul venea de la depărtare.

-O singură împușcătură, spuse William câteva secunde mai târziu. Dutch pretinde că este un țintaș foarte bun. Se pare că așa este. Lilly inspiră aer cu zgomot.

-Tierney?

-Tierney. Acum e mort. Ce noroc pe mine! Luă walkie-talkie din buzunar și îi dădu drumul. Aparatul începu să păcănească foarte tare. Dădu volumul

-Ce faci? întrebă Lilly pe cine chemi?

-Stai să vezi. Cred că o să-ți placă. De fapt, nu prea o să-ți placă. Dar va trebui să fii de acord că este o idee strălucită. Puse aparatul în dreptul gurii și apăsă pe butonul lateral.

-Dutch? Dutch? strigă el febril. Mă auzi? Dădu drumul butonului și se uită la ea în timp ce aștepta un răspuns. Câteva clipe nu se auzi nimic altceva decât fâsâitul aerului, apoi vocea lui Dutch umplu încăperea:

-Cine este?

-Sunt William,spuse el apăsând pe buton.Am auzit o împuşcătură.Aţi pus mâna pe Tierney?Înterupse în momentul în care Lilly deschidea gura să ţipe.Probabil că anticipase că va încerca să facă ceva de genul acesta,pentru că acţiona rapid,acoperindu-i gura cu mâna.

-Ritt? Unde eşti?Lilly se lupta să întoarcă capul şi să-şi elibereze gura.

Nereuşind,încercă să-1 muşte de palmă.Dar William îi apăsă mâna mai tare pe gură,ţinându-i capul lipit de zidul din spatele barului,intrând cu degetele în mod dureros în ţesutul moale al obrazilor ei.Luă transmîţătorul,apăsă butonul şi vorbi pe un ton trist şi plângăreţ.

-Dutch,sunt aici,în cabană.Ai pus mana pe Tierney?

-Da,l-am doborât.Lilly e teafără?Ca să aibă mai mult efect,rosti cu o voce spartă: -Nu! soţia ta e moartă.Moartă! Tierney a omorât-o!

Tierney zăcea întins pe spate.Când deschise ochii,strălucirea soarelui care se reflecta în zăpadă îi produse o durere ascuţită în spatele globilor oculari şi apoi exact într-un nerv din centrul creierului.

-Dutch,sunt aici,la cabană.L-ai prins pe Tierney? Nu,soţia ta e moartă.Moartă! Tierney a omorât-o! Vocea suna subţire,nefirească.

-De unde venea?

-Ticălosul a ucis-o pe Lilly!Mugetul lui Dutch Burton fu suficient de puternic ca să scuture mici avalanşe de zăpadă de pe crengile copacilor.

-Se mișcă,Dutch! strigă Wes.L-ai atins numai! Dintr-odată,Tierney își aminti de ce zăcea pe spate,de ce îl dorea umărul în așa hal.Toate elementele se uniră instantaneu într-o imagine foarte clară,cel mai rău dintre toate fiind faptul că cineva susținea că el o omorâse pe Lilly.Cine ar fi putut să facă o afirmație atât de falsă?Numai cineva care încerca să se protejeze.Dumnezeule,trebuie să se întoarcă la el.Se luptă să se ridice în capul oaselor.Simți un val de amețeală cum îi urcă în gât,dar reuși să-1 stăpânească.Pe zăpadă era o cantitate mare de sânge.Fața lui era scaldată într-o sudoare rece și lipicioasă,iar umărul parcă îi luase foc.Ceea ce lui i se păruse o veșnicie,trebuie să fi fost de fapt,numai câteva secunde.Când deschise ochii din nou și încercă să vadă ceva prin strălucirea orbitoare,îl zări pe Burton care arunca transmitătorul,ceea ce explica de unde venise vocea subțire.Dutch se lansă de pe rambleu ca și când ar fi vrut să zboare.Ateriza dur pe carosabil,dar aceasta nu-i încetini înaintarea.Tierney abia avu timp să ridice singurul braț pe care îl putea folosi,că Dutch era deja deasupra lui.cărându-i pumni cu duiumul.

-Ascultă,Dutch!Tierney fu surprins de asprimea propriei voci care suna însă foarte slab.Probabil că Dutch nici nu o auzea.În orice caz,nu avea nici un chef să se oprească și să asculte.Șeful poliției îi aplică o lovitură cu dreapta,care îl izbi pe Tierney direct în pomeți.Auzi cum îi plesnește pielea.Sângele lui Tierney îl împrășcă pe față pe Dutch.Ce naiba era cu fața lui,de fapt?

Tierney evită a doua lovitură

-Lilly...

-Ai omorât-o! Blestematule!

-Nu! Ascultă-mă! Dar Dutch nu auzea nimic. Ochii lui fierbeau de furie necontrolată. În mintea lui Tierney nu era niciun dubiu: nu se putea apăra,

ticălosul înnebunit o să-1 omoare. Storcând din resursele despre care credea că sunt de mult epuizate, începu nu numai să se apere, ci să și riposteze. Avea mai multe motive să fie furios și el pe Dutch, iar acestea îl alimentară cu o putere nouă. Reuși să-și plaseze genunchiul între el și Dutch. Împinse cu toată puterea.

Dutch se rostogoli într-o parte suficient de mult timp pentru ca Tierney să ajungă la pistolul pe care-1 aruncase la pământ ceva mai devreme. Dar, din instinct, întinse spre el mâna dreaptă, cea care atârna nefolositoare din umărul rănit de glonț. Urlă de durere și se strădui să se ridice în picioare, apoi reuși să facă câțiva pași clătinați. Dutch îl apucă de glezna umflată și îi smuci piciorul pe care îl ținea sub el. Tierney se prăbuși ca un sac cu ciment. Dutch îl luă și și-1 aruncă pe spate ca pe un pește pe care se pregătea să-1 spintece. Era din nou deasupra lui, de data aceasta cu ambele mâini în jurul gâtului și cu degetele mari apăsând pe mărunții lui Adam. Tierney fu încântat să vadă că dinții încleștați ai lui

Dutch erau plini de sânge, ceea ce însemna că reușise să-i administreze câteva lovituri zdravene.

-Te-ai culcat cu ea? Orice ezitare ar fi avut Tierney de a se bate cu Dutch încetă în acest moment. Ce fel de om este acela care după ce abia aflase că soția lui a murit putea să întrebe una ca asta? Era mai preocupat de propria mândrie decât de soarta femeii pe care pretindea că o iubește.

-Da sau nu? urlă el.

-Dutch,elicopterul.

Tierney îl auzi pe Wes Hamer strigând ca de la mare depărtare,dar Dutch parcă nu-1 auzise deloc sau,dacă îl auzise,îl ignorase.Saliva,sângele și sudoarea picurau de pe fața lui pe fața lui Tierney.Cerul albastru de deasupra începea să se întunece pe la margini.Tierney clipi din ochi,dar nu reuși să scape de punctișoarele negre care îi îngustau câmpul vizual.Va muri dacă nu face ceva.

Imediat.Dutch îl strângea de mijloc,punându-și toată greutatea în mâini.Brațul drept al lui Tierney atârna nefolositor într-o parte.Cel stâng era aproape la fel de ineficient.Loviturile slabe pe care i le aplica nu-1 tulburau prea tare pe Dutch.

Tierney profită de singura șansă pe care o avea.Ridică genunchiul și se opri o clipă pentru a-și aduna toate forțele,apoi își repezi genunchiul în testiculele lui Burton,sperând că va reuși să-1 lovească în scrot.Dutch răcni de durere.Mâinile i se desprinseră imediat de gâtul lui Tierney.Acesta se aplecă și-și eliberă celălalt braț,apoi se rostogoli deasupra lui,inversând pozițiile.Îl apucă pe Dutch de gât,ținându-1 strâns.Cu mai multă coordonare decât credea că mai are în brațul drept,apucă pistolul și trase spre Wes Hamer,care traversa drumul în fugă spre el.Împușcătura îl făcu pe Wes să se oprească brusc.

-Aruncă pușca sau următorul foc lovește în plin!Era o amenințare rostită pe un ton slăbit,dar funcționează ca prin miracol.Wes aruncă arma.Dar Tierney își dădu seama că nu de el îi era frică lui Wes.Era vorba de

elicopterul care venea tot mai aproape și aducea martori.

-Cine a fost la aparat? îl întrebă pe Wes între două respirații gâfâite.

-Ritt. William Ritt. *Ritt*? William Ritt cel palid și șters? Viezurile ăla?

Tierney avea să-și răspundă la întrebări mai târziu. Dar acum se aplecă peste Dutch, a cărui față arăta precum chipurile „băieților răi” dintr-un film de groază,

un amestec de sânge, puroi și furie oarbă. Băgă țeava pistolului sub bărbia lui Dutch:

-Am mai multe motive să te omor, primul fiind acela că ai bătut-o pe Lilly.

Singurul motiv pentru care nu-ți voi face rău este că i-am promis ei.

Proptindu-se de pieptul larg al bărbatului doborât, se ridică în picioare,

clătinându-se ca să-și recapete echilibrul. Ridică mâna și arată spre elicopter.

-Dacă vreunul din voi mă împușcă pe la spate, cei din elicopter or să vadă. Apoi își lipi mâna dreaptă strâns de corp și începu să alerge șchiopătând în direcția cabanei.

În timp ce descriau cercuri tot mai strânse în jurul cabanei, unul dintre oamenii lui Collier strigă

-Ora unsprezece. Pilotul înclină elicopterul și Begley văzu ceea ce zărise

ofițerul SWAT-trei oameni în mijlocul drumului îngust. Până acum nu putuseră să-i vadă din cauza curbei în ac de păr. Elicopterul trecu pe deasupra vârfurilor copacilor spre ei. Burton stătea culcat pe

spate.Hamer stătea în picioare la câțiva metri distanță.Ben Tierney lăsa o dâră de sânge în timp ce se lupta să urce panta,depărtându-se de cei doi.Collier deschise ușa elicopterului și se așază în poziție de tragere.

-Eu îl iau pe cel care fuge,spuse calm în microfon,în timp ce îl lua în vizor pe Tierney.

-Oprii focul,răcni Begley.Nu este omul nostru!

-Are o armă.

-Nu e omul nostru,repeta Begley.Begley își mută privirea de la Tierney la Wes Hamer,care alergase spre Burton și îngenunchease pe un picior.Burton îl împinse la o parte și îl zvârli cât acolo,rostogolindu-se.Burton se ridică anevoie în picioare,apoi se răsuci de mai mult ori,descriind niște cercuri febrile și-și recupera arma semiautomată care zăcea în zăpadă.Trase un foc în direcția lui Tierney fără să-1 atingă.Tierney nici măcar nu încetini.Continua să fugă.

Wes Hamer își recăpătase echilibrul și acum pornise din nou spre Burton.

-Ține-1 la respect,ordonă Begley,fără să se adreseze cuiva anume,dar unul dintre ofițerii lui tactici trase mai mult focuri la picioarele lui Hamer,ridicând gheizere de zăpadă.Hamer încremeni pe loc și ridică mâinile.

Burton își ridică pușca pe umăr și ținti,mișcare exersată de nenumărate ori,care nu-i luă mai mult de două secunde.

-Polițist Burton! Nu trage! Vocea lui Begley bubui din megafon și se făcu auzită pe deasupra zgomotului rotoarelor.Nu trage! răcni el din nou.

Capul lui Burton se repezi în sus,apoi descrie cu privirea un cerc.Collier stătea în ușa deschisă,cu

picioarele pe tălpile elicopterului,cu arma ațintită acum spre

Burton.Begley,era chiar în spatele lui,spre ușa deschisă,de parcă ar fi vrut să testeze lungimea centurii de siguranță.Acum îl vedea clar pe Burton și vedea din expresia lui că șeful poliției nu remarcase până atunci prezența elicopterului.Dar Begley mai citi și altceva în expresia omului ceea ce îl făcu să-1 întrebe pe Collier dacă are o poziție bună.

-L-am prins.

-Burton,nu trage,urlă Begley.Tierney nu este Albastru! Nu e omul nostru.

Dar Burton nu-1 auzea.Îndreptă pușca spre spatele lui Tierney care fugea și se uită din nou prin lunetă.

-Ticălosul! Ce,e surd? strigă Begley.

Un om nevinovat era pe punctul de a fi împușcat în spate,iar el va purta

răspunderea până la sfârșitul zilelor lui.În mai puțin timp decât îi fusese necesar ca să gândească toate acestea,rosti:

-Un glonț în gambă.Collier reacționa trăgând instantaneu.Piciorul stâng al lui Dutch Burton se frânse sub el.Begley vedea furia din ochii lui,când ridică arma în sus și trase.Collier căzu înapoi în elicopter.Glonțul nu-i străbătuse vesta antiglonț,dar simțise dureros atingerea lui.Burton trase din nou.Glonțul trecu la un fir de păr de capul lui Begley.Îl auzi pe pilot care înjura copios în timp ce întorcea elicopterul.Begley simțea cum centura de siguranța il trage de mijloc,iar gravitatea îl trage spre ușa.

-Am pierdut poziția,spuse unul dintre trăgători în căști.Al treilea membru al echipei tactice își pierduse echilibrul când elicopterul urcase brusc.Acum se

străduia să ocupe din nou o poziție favorabilă pentru tragere. Collier stătea încă buimăcit, pe jumătate în interiorul și pe jumătate în exteriorul elicopterului.

Begley privea în jos spre țeava puștii lui Burton.

-Nu trage în mine, idiotule! strigă el. Fața lui Burton era un amestec de durere și nebunie.

-Idiot ești tu! Begley văzu cum se formaseră cuvintele pe buzele lui Burton cu o fracțiune de secundă înainte ca glonțul să-i străbată fruntea. Ceafa i se dezintegra, împrăștiat zăpada cu o zeamă roșie. Căzu pe spate cu brațele desfăcute în lături, ca un înger al zăpezii cu un halo roșu.

Begley întoarse capul ca să mulțumească trăgătorului de elită. Agentul Wise își dădu jos arma de pe umăr și i-o dădu înapoi lui Collier. Apoi își puse calm ochelarii la loc. Begley înghiți în sec ca să-și vină în fire.

-Frumoasă lovitură, Hoot!

-Mulțumesc, domnule.

William Ritt își luă mâna de pe gura lui Lilly, închise transmițătorul și îl puse deoparte.

-Ți-am spus eu că o să fie ceva strălucit.

-De ce? întrebă Lilly abia suflând.

-De ce am spus că Tierney te-a lăsat aici moartă? Nu e clar de ce?

-Nu, de ce le-ai ucis?

-O, asta! William înfășură panglica albastră pe mâini și apoi îi încercă rezistența, trăgând tare de ea de câteva ori.

-Aș putea să dau vina pe părinții mei care nu s-au înțeles, pe faptul că nu am suficient respect de sine, dar

astea nu sunt decât niște scuze jalnice.Și apoi,eu nu sunt nebun.Leucid pentru că așa vreau.

Liily își păstra calmul aparent,dar mintea îi alerga febril.Tierney era oare mort? Dutch îl împușcase,asta știa.Dar spusese că Tierney este „doborât”.N-a spus că e mort.Dacă era în viață va veni după ea.Știa asta sigur.

Dar până atunci ce putea face ca să-1 împiedice pe Wilham Ritt s-o ucidă? Nu avea cum să fugă de el.Încercase câteva ore în șir să se elibereze de cătușe și nu reușise.Dacă ar arăta că îi este frică,ar însemna să facă exact ceea ce își dorea el.Își dădea seama instinctiv că îi plăcea să ucidă.Aceasta îi oferea o anumită identitate,un statut în comunitate,pe care altfel nu l-ar avea.El era Domnul Albastru,cel mai temut,cel mai căutat.Alter ego-ul micului farmacist insignifiant era un ucigaș de femei.Ce încântare trebuie să fi fost asta pentru el!

Sușinea că are un respect de sine scăzut,dar era exact invers.Avea un ego superumflat,se credea superior din punct de vedere intelectual.Timp de doi ani păcălise pe toată lumea,dar până acum nu putuse să se laude cu asta.Ea îi va da șansa să se laude.Singura ei șansă de supraviețuire era să-1 țină de vorbă până când va veni vreun ajutor-Doamne,fă ca acesta să fie Tierney!

-Cum ți-ai ales victimele?Asta este ceea ce i-a derutat cel mai mult pe investigatori.Femeile dispărute nu păreau să aibă nimic în comun.

-Mă aveau pe mine,declară el,zâmbind mândru.Pe mine mă aveau în comun.

Toate s-au uitat la mine când au murit.În curând,vei avea și tu acest lucru în comun cu ele.*Nu-i oferi satisfacția să arăți că îți este frică.*

-Dar în afară de dumneata,ce altceva mai aveau în comun?

-Tocmai în asta constă frumusețea.Psihologii criminaliști caută șabloane.În cazul meu,așa ceva nu există.Pe fiecare dintre ele am ucis-o din alte motive.

-Cum ar fi?

-Respingere.

-Torrie Lambert?

-Cu mult înaintea ei.

-A mai fost și alta?

-O tânără de la colegiu.

-Prietena dumitale?

-Nu.Am vrut eu să fie prietena mea,dar a râs de mine când i-am dat o întâlnire.

Crezuse că sunt homosexual.Mă tachina într-un mod crud.I-am...i-am închis gura.Cred că este cel mai corect cuvânt pentru ce s-a întâmplat.Râdea.Am încercat s-o opresc.Când mi-am dat seama că a murit,nu mi-a părut rău dar,

firește,mă temeam să nu fiu prins.Am făcut ca totul să pară ca un jaf.Portofelul și bijuteriile sunt acasă la mine sub pat,într-o cutie.Nici până astăzi crima aceasta nu a fost elucidată.

-Nu te-a suspectat nimeni?

-Nimeni.Știi,eram o persoană prea insignifiantă.Și tot așa sunt și acum în mintea multora.

-Marilee n-a bănuț niciodată? William pufni disprețuitor.

-Sora mea era prea ocupată să-și ascundă propriul secret murdar ca să-mi dea mie prea multă atenție.Îmi

pare rău că n-am ucis-o când eram copii.M-am gândit la asta o dată sau de două ori,dar n-am reușit.Încercă din nou rezistența panglicii albastre.

-Mă întreb unde o fi dat Tierney de asta.Stătea tot în genunchi în fața ei și,deși încă nu pusese mâna pe ea,tremura de spaimă.Cât mai putea oare să-1 țină de vorbă? Unde era elicopterul? Unde era Tierney? Refuza să creadă că e mort.

-Mi-ai spus cum ți-ai ales victimele.Am înțeles că ai ucis-o pe fata care a râs de dumneata.Dar pe Torrie Lambert n-o cunoșteai,nu-i așa?

-Nu,până în ziua aceea,nu.Dar a plecat de lângă grup și era destul de departe de restul.Am văzut-o cum mergea singură pe drumul de pe versantul vestic,prin apropierea vechii noastre case,unde eu lucrasem atunci toată ziua.Am început o conversație cu ea,i-am ascultat necazurile,i-am dat niște sfaturi,dar când am încercat s-o consolez...

-S-o consolezi?

-S-o ating.Nu m-a lăsat.

-Ai violat-o?Ochii lui îi aruncară o privire mânioasă.

-Sunt în stare de asta.Să nu te îndoiești.Dacă am avea mai mult timp,aș putea să-ți dovedesc și dumitale,domnișoară Martin.Reacția lui o convinse pe Lilly de contrariul,dar nu era proastă să-1 contrazică.

-Spre eternul ei regret,Torrie Lambert mi-a spus că sunt un schilod dezgustător.

William respira greu,era foarte agitat.Sau poate era excitat,ceea ce era și mai înspăimântător.

-Panglica din părul ei a devenit marca dumitale,șopti ea încetișor.

-În lipsă de altă expresie mai bună,da.

-Și ai dus-o în Tennessee ca să-i induci în eroare pe anchetatori.

-Nu mi-am dat seama că am trecut de granița dintre state,spuse el brusc întristat.

Toate locurile arată la fel.Dar e adevărat,am dus-o mai departe ca să-i încurc pe investigatori.

-Povestește-mi despre celelalte patru.Și ele au fost tot victime întâmplătoare?

-Nu,le-am planificat cu grijă.

-Cum le-ai ales?

-Situția a fost inversă: ele m-au ales pe mine.

-Nu înțeleg.

-Carolyn Maddox avea un fiu diabetic.Nu-și putea permite să-i cumpere insulina și nu putea obține asigurarea de sănătate.A venit la mine implorându-mă, practic,s-o ajut.

-I-ai dat medicamentele de care avea nevoie fiul ei.

-Și am încurajat-o și am consolat-o.Dar indiferent ce i-am spus și ce i-am făcut nu a fost suficient ca să mă placă.Nu în felul acesta,spuse el,implicând ceva anume.Avea timp să se oprească la magazin să-și ia doctoriile pentru copil,dar nu avea niciodată timp ca să se vadă cu mine singură.

Cu toate acestea,și-a făcut timp pentru unul dintre oaspeții de la motelul unde făcea curățenie.Da,da,peu el și-a găsit timp.I-am văzut împreună în mașina lui, chiar acolo, în parcare, cum se hlizeau imul la altul.Era dezgustător.În seara aceea nu a venit acasă.Mașina ei cu panglică albastră în fost găsită la marginea drumului,la jumătatea distanței dintre apartamentul ei și motel.Lilly își amintea că

oaspetele de la motel i fusese interogată, apoi fusese șters de pe lista suspectilor.

-Asistenta medicală? William rânji.

-Laureen. Asta este cu totul altă poveste! Era grasă. Nu-mi plăcea, dar mi-era milă de ea. Poți să spui că sunt un om milos. Îi dădeam mostre gratuite din toate produsele dietetice care veneau. Ea a interpretat greșit generozitatea mea și a început să-mi facă avansuri. Dar avansurile ei erau stridente și extrem de vulgare. Nu-mi puteam imagina că o să ating valurile alea de grăsime și m-am simțit insultat de presupunerea ei că aș dori așa ceva. Ei bine, restul ți-l poți imagina! Înainte să-l mai înrebe Lilly, povesti despre Betsy Calhoun, care, după cum susținea el, înghițea antidepresive cu pumnul, câte 8-10 pe zi. Când rețeta se epuiza și medicul refuza să-i mai prescrie alta, se ducea și îl ruga pe William să-i mai dea.

Unde era elicopterul? De ce nu se mai întorsese?

-Am fost de acord să mă întâlnesc cu doamna Calhoun la marginea parcurii. Am ucis-o de milă. I-am scurtat nefericirea. Spre deosebire de celelalte, nu a opus niciun fel de rezistență. Drogată cum era, a fost cel mai ușor s-oucid. Dar cu Millicent a fost cel mai bine. Buzele lui înguste formară un zâmbet crud, de reptilă.

-Povestește-mi despre ea! Elicopterul transporta oare corpul lui Tierney de pe munte? Poate se gândeau că puseseră mâna pe Domnul Albastru. Salvarea ei putea să mai aștepte.

-Millicent era o mică târfa proastă, spuse el.

Se baza pe mine să-i dau contraceptive ca să se poată distra după pofța inimii - dar nu avea grijă să le

folosească cum trebuie.La cine a venit bocind când a rămas însărcinată? La mine.I-am dat ani de zile fel de fel de pilule și amfetamine ca să nu se îngrășe,dar a luat generozitatea mea ca ceva de la sine înțeles.Flirta și mă tachina.O dată,chiar înainte de închidere,eram numai noi doi în magazin.A venit în spatele teighelei și s-a dat la mine,s-a frecat de mine și m-a întrebat dacă nu am prezervative parfumate.A spus că s-a săturat de gustul ăsta de cauciuc.

„Gândește-te.William!”,o imită el pe Millicent.Apoi a răs și a plecat,crezând că fusese nemaipomenit de deșteaptă și de drăgălașă.Ultima dată când am văzut-o nu mai râdea.Privi în gol un timp,pierdut în reverie.

-Până la sfârșit nu s-a gândit decât la ea.Plângea într-una și întreba:

„De ce îmi faci asta mie? Credeam că mă plăci!”

În timp ce o duceam cu mașina la casa veche,am încercat să-i explic că este un om dezgustător,că se folosește de oameni,îi face să sufere fără niciun motiv,se joacă cu sentimentele lor.I-am spus că era un element distructiv și de aceea merită să fie distrusă.Da,oftă el,nu cred că a înțeles nimic.

Rămase pe gânduri o clipă,apoi spuse:

-Tocmai mă pregăteam s-o îngrop când am primit un telefon de la un electrician de care încercam să dau de mai multă vreme pentru casa veche.Mi-a spus că era în drum spre mine.A trebuit s-o ascund undeva înainte să vină omul.Știam că vânduserăți casa,l-am auzit pe Dutch spunând că ați eliberat deja șopronul.Era locul cel mai apropiat și mai potrivit la care mă puteam gândi așa în grabă.

M-am întâlnit cu electricianul și i-am prezentat proiectele pentru care aveam nevoie de el.Până am

terminat,se făcuse întuneric și a trebuit să mă întorc în oraș.Am hotărât că Millicent poate să mai petreacă o zi sau două în șopron.Nu am mai reușit să ajung acolo înainte de declanșarea furtunii.

Dintr-odată se auzi un alt schimb de focuri.Nu erau mai aproape decât înainte. -Asta ce-o mai fi?se întrebă retoric William.Și Lilly se întreba.Își storcea mintea să găsească un alt subiect care să-1 facă pe William să vorbească.Dar înainte să spună ceva,îi puse el o întrebare:

-E adevărat că tu și Tierney v-ați cunoscut acum câteva luni?

-Da,în iunie anul trecut.

-Dutch avea dreptate să fie gelos,nu-i așa? Se vede în ochii dumitale de fiecare dată când rostesc numele de Tierney.Privirea îți devine sticloasă și plină de lubricitate.Aruncă o privire spre păturile aruncate în dezordine pe patul de lângă șemineu.Când reveni cu privirea la ea,se încruntă disprețuitor.

-Oameni frumoși.Totdeauna vă găsiți unul pe altul nu-i așa?

Dar niciodată nu vă uitați la unii ca mine.

-Am fost întotdeauna amabilă cu dumneata.

-Dar dacă ai fi rămas închisă cu mine în această cabana,patul nu ar fi duhnit a copulație

-William...

-Gura!Acum vorbesc eu.Lilly tăcu și îl lăsă să vorbească.

-Este de-a dreptul o ironie,ba chiar ceva romantic în felul în care se va sfârși totul,cu voi doi morți și toată lumea crezând că el te-a omorât,când de fapt el a fost amantul dumitale.Vezi ciudățenia? Nu-i așa că e

grozav? Dar un lucru mă uimește.De ce te-a lăsat aici legată de mâini?

Ca să nu mă mai lupt împotriva lui,să nu mai încerc să fug de el atunci când am văzut cadavrul lui Millicent,își zise ea.Tierney nu voise ca ea să facă ceva care ar fi putut să ducă la o criză fatală de astm.Făcuse o încercare disperată ca să se asigure că nu va face nimic.Acum înțelegea.Înțelegea foarte multe lucruri.Era îndrăgostită de Tierney și fusese îndrăgostită din prima zi când se cunoscuseră.

Iar acum își dădea seama că el o iubea.

-A încercat să-mi salveze viața,spuse ea încet,înăbușindu-și lacrimile.

-Din păcate pentru dumneata,nu s-a străduit destul.Mișcându-se cu repeziciune,

ca să nu-i dea timp să reacționeze,îi trecu panglica albastră pe după gât.

-Nu,te rog!William zâmbi cu cruzime și trase mai tare de panglică.

-Sunt sigur că îți dai seama că este inutil să te milogești.Am să-ți spun ceea ce le-am spus tuturor.Vei muri.

Încercă să-1 lovească cu picioarele,dar el se așeză pe coapsele ei,fixându-le de podea,în timp ce marea presiunea în panglică.

-Nu durează mult.Astmul o să grăbească procesul.Dar te rog să mori mai repede,

pentru că aud elicopterul care se întoarce.Într-adevăr,și Lilly îl auzea,dar putea fi la câteva minute depărtare.Panglica îi tăia nemilos pielea gâtului.Degetele i se încleștau spasmodic în timp ce se lupta să respire.Corpul i se arcuise în timp ce plămâni căutau aer.Așa îi era oare dat să moară?

Incapabilă să respire? Fără nici un avertisment,fără nici un sunet,Tierney se năpusti prin ușa de la dormitor.

Înainte ca William Ritt să aibă timp să înregistreze apariția lui neașteptată,

Tierney îl lovi puternic cu piciorul în cap.

CAPITOLUL 33

Lovitura îl ridică pe William de pe pardoseală ca pe un personaj din desenele animate.Ateriza la un metru de Lilly,se rostogoli pe spate și încercă apoi să se ridice în capul oaselor.Capul îi sângera deasupra urechii.

Își puse mâna pe rană și rămase apoi cu gura căscată la Tierney,ca și când acesta ar fi revenit din morți.Acesta arăta într-adevăr ca un supraviețuitor al apo-calipsei.Brațul drept îi atârna din umăr într-un unghi nefiresc.Hainele îi erau saturate de sânge pe această parte a corpului.Era cenușiu la față,cu excepția tăieturii de pe un obraz,care încă mai sângera.Avea ochii înfundați în orbite și marcați de cearcăne adânci,dar nu-și luă nicio clipă privirile de la William Ritt.

Probabil că găsisese o fereastră neînchisă în dormitor,știind că îl va lua prin surprindere dacă atacă pe acolo.

-Lilly? Vocea lui sună grav.

-El este Albastru.

-Mi-am dat seama.Ținând ochii fixați pe William,se aplecă și îi puse pistolul în mâna dreaptă.

-L-ai apucat bine?

-Da.

-Dacă mă învinge,omoaă-1.Fără niciun moment de ezitare.

Trase panglica de la gâtul lui Lilly.Mișcările lui erau stângace și inegale,dar se repezi asupra lui William,care își mai revenise puțin și încerca să se furișeze.

Tierney întinse mâna stângă,îl apucă pe William de canadiană și îl ridică în sus,apoi îi dădu drumul exact atât cât îi trebuia ca să-și repeedă pumnul în care încă mai ținea panglica albastră,în fața lui William.Lovitura îl făcu pe farmacist să se răsucească în loc.Se împiedică și se prăbuși greoi cu fața la perete,după care ricoșă.Tierney îl apucă de ceafă și-1 izbi cu fața de perete.De două ori.Îi mai dădu și un pumn în rinichi,făcându-1 pe William să urle,apoi îl apucă de umăr și îl întoarse,țintuindu-1 de perete cu degetele de la mâna stângă în jurul gâtului lui.Panglica era tot împletită printre degetele lui Tierney.Acum atârna în jos pe pieptul lui William.Fața lui era o masă de carne însângerată.Ochii n ieșiseră din orbite de spaimă.

-Ar trebui să-ți înfășor panglica asta în jurul gatului și să te strangulez foarte încet,îl amenință Tierney.Vocea îi era slabă,iar la picioarele lui se aduna o mică băltoacă de sânge,dar îl ținea pe William Ritt ferm.

-Dumnezeu mi-e martor că ard de dorința de a te ucide.Aș vrea să-ți smulg inima din piept cu propriile mâini.Dar n-am să fac asta pentru că nu vreau să scapi așa de ușor.Nu meriți o moarte rapidă.Nu,vreau să trăiești mult.Vreau să putrezești într-o celulă câteva decenii.Vreau să stai închis departe,în anonim,și să fii violat în fiecare zi de matahalele alea care nu te lasă până nu te văd sângerând.Asta pățesc în închisoare

cei care molestează copiii și tu! Iar Torrie avea numai cincisprezece ani! Cincisprezece ani! Vocea ei se frânse. Și când ai să mori, la o vârstă sper destul de înaintată, ai să te duci direct în iad și ai să arzi acolo pentru totdeauna, gunoi mizerabil ce ești!

Tierney abia se mai ținea pe picioare. Se clătina când desfăcu mâna ca să-i dea drumul gâtului lui William. Omulețul alunecă de-a lungul zidului și se prăbuși pe o parte. Tierney mai stătu deasupra lui o clipă, apoi se întoarse și porni înapoi spre Lilly.

-Tierney! strigă ea. Se răsuci și îl văzu pe William care scoase o seringă pe care o avusese probabil ascunsă undeva în canadiană. Dar nu era destinată lui Tierney. Vârî acul în propriul gât. Tierney se repezi imediat la el. William încerca să apese pe piston și să-și bage aer în venă; Tierney se lupta să-l împiedice. Cu mâna stângă, prinse încheietura mâinii lui William cu o forță care aproape că îi rupse osul. Omul urlă, nu numai de durere, ci și de ciudă, pentru că Tierney reușise cumva să-i fixeze cealaltă mână de podea cu genunchiul.

Ușa cabanei se deschise cu zgomot și se izbi de peretele interior.

-Nu mișcă nimeni! FBI! Doi bărbați îmbrăcați în costume SWAT, cu măști

negre de schi, năvăliră în cameră cu armele în mâini pe care le îndreptară imediat spre Tierney și William

-Arunca arma! Ordonă un bărbat cu chipul sever care intra în urmă celorlalți. Era îmbrăcat într-un palton obișnuit, dar Lilly fu atât de impresionată de aerul lui autoritar că avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea

seama că i se adresează ei.Desfăcu mâna și lăsă să cadă pistolul lui Tierney.Acesta zăngăni pe podea.

Un alt agent,care era mai tânăr,mai zvelt și purta ochelari,avea un pistol îndreptat spre capul lui Tierney.

-Dă-i drumul,domnule Tierney.

-Are o seringă în gât și încearcă să se sinucidă.Bărbatul impunător cu părul cărunț se apropie de ei,se aplecă,examina situația câteva secunde,apoi smulse fără niciun fel de menajamente seringă din gâtul lui William.

-Acoperă-1,îi spuse el omului cu ochelari.

-El este Domnul Albastru,rosti Lilly dintr-o suflare,îl cheamă William Ritt.

-Știu cum îl cheamă,spuse agentul.

-El este omul pe care îl căutați,nu Tierney.William Ritt este Domnul Albastru.

-De unde știți? întrebă el.

-Mi-a spus el.Avea intenția să măucidă.În timp ce avea loc acest schimb de replici,Tierney își propti brațul stâng de perete și îl folosi ca sprijin ca să poată sta în picioare.Agentul mai în vârstă scoase o batistă albă din buzunarul pantalonilor și i-o întinse fără un cuvânt....

-S-ar putea să vă ajute să opriți hemoragia.

Tierney luă batista și și-o apăsă pe umăr.

-Mulțumesc.Agentul îl împunse pe William cu vârful gheței,dar se uita la Tierney,câns spuse:

-L-ați descoperit în sfârșit pe Domnul Albastru.Tierney încuviință din cap.Lilly își muta privirile nedumerită de la unul la altul.Agentul federal se întoarse spre ea.

-Doamnă Martin,eu...o,vă rog să mă scuzați.Hoot,percheziționează-1 pe Ritt și ia cheia de la cătușele astea.

-Nu el a legat-o.Eu am legat-o.Bărbatul mai în vârstă se uită uimit la Tierney.

-Cheia este în buzunarul de la haina mea.Este închis cu fermoarul.Nu sunt sigur dacă mai pot...

-Dați-mi voie.Desfăcu fermoarul și scoase o cheie mică.Sunt agentul special Charles Begley.Iar el este agentul special Wise.Îngenunche în fața lui Lilly și îi desfăcu cătușele,apoi o ajută să se ridice în picioare.

-Îmi face plăcere să vă cunosc.Lilly îl împinse la o parte și se repezi spre Tierney,care se rezema în continuare de perete.Mâinile ei se repeziră spre el,dar se opriră la câțiva centimetri,de teamă să nu-i facă rău.

-Dumnezeule,Tierney,în ce hal arăți!

-Te-a lovit?

-Ce? Lilly se uită în ochi lui încetoșoși,apoi scutură din cap: Nu.

-Dar eu te-am lovit.Acolo în șopron...

-Nu contează.

-N-am avut încotro.

-Înțeleg.Chiar înțeleg.Câteva clipe,atenția lor fu îndreptată exclusiv unul spre altul,dar deveniră conștienți de publicul din jurul lor în aceeași clipă.Lilly se adresă agentului mai în vârstă:

-Tierney a sosit exact la timp ca să-1 împiedice pe William Ritt să măucidă.

Trupul lui Millicent Gunn este în lada cu scule din șopron.Am găsit-o acolo în dimineața asta.Se uită la Tierney.

-Ai găsit-o în noaptea când te-ai dus după lemne și după topor.De aceea erai așa de nervos.Tierney încuviință din cap.

-Așa cum spune Lilly,se întoarse el spre Begley am găsit cadavrul acum două nopți.Nu l-am atins,așa că este exact cum l-am găsit.Asta dacă nu cumva Ritt l-a mutat după aceea.

-Nu cred,spuse Lilly,a venit direct la cabană.

-Unde este șopronul? întrebă Begley.Lilly le explică.

-William a recunoscut în fața mea că a ucis-o pe Millicent Gunn și că

ascunsese corpul ei numai provizoriu.A mărturisit de fapt s-a lăudat-și cu celelalte crime.

-Scoateți-l de aici.La semnul lui Begley,cei doi polițiști îl luară pe William de subsuori și îl târâră cu fața în jos spre ușă.Ritt atârna ca o cârpă între ei,ca și când ar fi leșinat în urma bătăii pe care o încasase de la Tierney.

-Legăți-l și urcați-l în elicopter.Așteptați-mă acolo!

-Da,domnule.

-Hoot?

-Domnule?

-Telefonează la cel mai apropiat laborator.Avem nevoie de o echipă la scena crimei.Atrage-le atenția că au nevoie de un elicopter.

-Da,domnule.Agentul Wise scoase mobilul.Begley se întoarse cu spatele spre ei.

-Ce mai face umărul dumneavoastră,domnule Tierney?

-E zdrobit.

-Mă mir că nu ați intrat încă în stare de șoc.

-Se poate întâmpla în orice moment.

-Vreți să stați jos? Tierney respinse ideea.

-N-am să mă mai pot ridica.

-Elicopterul a aterizat la vreo cincizeci de metri de aici,spuse Begley.Apoi am urmat dâra dumneavoastră de sânge.Pilotul nostru a cerut deja prin radio să se trimită aici un elicopter sanitar.Trebuie să sosească din clipă în clipă.

-Mulțumesc.

-Crezi că poți să vorbești?

-Dacă vorbesc poate că nu leșin.

Begley se încruntă ca și când ar fi înțeles această logică.Apoi deveni foarte serios.

-Vă datorez scuze,domnule Tierney.Abia în ultima clipă am aflat că sunteți tatăl lui Torrie Lambert.Lilly privi spre Tierney mută de uimire.

-Mama ei și cu mine am divorțat când Torrie era încă bebeluș,spuse el,adresând aceste explicații mai mult lui Lilly decât agentului FBI.Tatăl ei vitreg a adoptat-o și i-a dat numele lui,dar era fiica mea.

-Ceea ce explică foarte multe,spuse Begley.E clar că nu ați avut încredere nici în noi,nici în poliția locală în ultimii doi ani.

-Așa este.Begley se încruntă și se uită ciudat la Tierney.Lilly avea impresia că,dacă aceasta ar fi fost fiica lui,Begley ar fi făcut exact la fel.

-Cine a realizat opera de artă din bucătărie?Se referea la mesajul pe care îl scrijelise ea pe dulap.Se pare că nu-i scăpase nimic.

-Eu,spuse ea.Un timp am crezut...Arată cu părere de rău și remușcare spre Tierney.

-Ei bine,nu ați fost singura care a făcut această presupunere,spuse Begley.

Domnule Tierney erați pe urmele lui William Ritt?

-Nu, credeam că este Wes Hamer.

-Wes Hamer?

-Am făcut cunoștință cu Millicent când făceam cumpărături în magazinul unchiului ei, spuse el. A făcut un fel de pasiune pentru mine. S-a îndrăgostit, își spuse Lilly.

-Asta a fost când am venit aici prima dată toamna trecută. Într-o seară mă întorceam la cabană și Millicent era acolo și mă aștepta. M-am simțit foarte stânjenit. Nu am invitat-o înăuntru, dar a început să-mi relateze o poveste sordidă despre ea, Wes, fiul lui Wes, o sarcină și un avort spontan. Lilly considerase întotdeauna că Wes Hamer este un mare ticălos. După cum povestea Tierney, era mult mai mult decât atât.

-Când s-a întors de la clinică, unde se tratase de probleme nutriționale, a vrut să se întoarcă la Scott, dar acesta n-a mai vrut să aibă de-a face cu ea. Mi-a cerut un sfat. Tierney scutură energic din cap.

-Eu aveam problemele mele și nu aveam niciun chef să mă amestec în astfel de lucruri. Dar după aceea, după ce a dispărut, m-am gândit că poate Wes rezolvase în felul acesta o problemă și că amicul lui, Dutch, îl acoperea. Se întoarse apoi spre Lilly:

-De aceea nu am putut să-ți spun ce fac. Dacă ți-aș fi explicat, mi-era teamă că te-ai fi simțit obligată moral să-i spui lui Dutch, iar acesta ar fi vrut să-l protejeze pe Wes prietenul lui. Și chiar dacă Wes nu este Domnul Albastru aș fi fost dat în vileag și Dutch ar fi găsit o modalitate să-mi blocheze eforturile mele de amator de a-mi găsi fiica.

-Ce făceai pe munte în ziua când a început viscolul? întrebă ea.

-Nu am renunțat nicio clipă la ideea de a o căuta pe drumurile astea de munte.În ziua când a început viscolul am descoperit...Făcu o pauză,își dresе vocea și continuă:

-Mormintele.Erau patru și încă unul proaspăt săpat pentru Millicent.Cazmaua folosită era ascunsă sub un tufiș.

-Și cătușele?

-Erau ale mele.

-Ai cumpărat și un dispozitiv de urmărire,spuse Begley.Presupun că doreai să urmărești pe cineva.Tierney încuviință din cap rușinat.

-Nu am ajuns să-1 folosesc,dar trebuie să recunosc că v-ați făcut temele foarte bine,

-Meritele îi revin,de fapt,agentului special Wise,îi spuse Begley,arătând spre celălalt agent.Acesta terminase convorbirea telefonică cu laboratorul de criminalistică.Ascultase relatarea lui Tierney și acum făcu un pas înainte.

-Și eu vă datorez scuze,domnule Tierney.Pe hârtie păreați foarte suspect.

-Pe hârtie,cred că da.Dar de unde v-a venit ideea să mă căutați pe mine?

-Inițialele dumneavoastră apăreau de câteva ori în jurnalul lui Millicent Gunn.

Spunea că ați fost drăguț cu ea.Tierney ridică din umeri,dar nu făcu niciun comentariu.

-Ce-i cu mormintele?

-Am încercat să nu stric nimic în jurul lor,în speranța că vor furniza probe.

Indiferent cine se va dovedi că este Domnul Albastru. Begley ceru îndrumări.

Tierney le spuse unde era mașina lui.

-Sunt cam la o sută cincizeci de metri nord-nord-est de locul unde este parcată mașina. Este un vârf mai greu de urcat, dar accesibil totuși, chiar și pentru un bărbat care duce un cadavru.

-Și panglica? întrebă Lilly. Aceasta zăcea încă pe podea la picioarele lor, pătată de sângele lui și al lui William Ritt.

-Așa cum v-am spus. Am văzut-o fluturând pe o creangă de copac. Probabil că a scăpat-o Ritt în timp ce săpa mormintele. Am luat-o pentru că mi-era frică să nu se piardă o dovadă atât de importantă, ar fi putut s-o ia vântul înainte s-o pot predau eu poliției. Apoi se întoarse spre Begley:

-Am folosit mănuși de cauciuc când am pus mâna pe cazma. Este în portbagajul mașinii mele. Sper că veți găsi amprentele lui Ritt pe ea. Lilly văzu cum ochii i se umplură de lacrimi.

-În sfârșit, veți găsi și rămășițele fiicei mele. Vocea lui devenise și mai slabă în timp ce povestea. Ținând seama de cât de mult sânge pierduse, Lilly nu înțelegea cum de mai poate să stea în picioare. Își strecură brațul pe după mijlocul lui.

-De ce nu vrei cel puțin să stai jos? Tierney îi zâmbi.

-Mă simt foarte bine.

-Dutch a tras în tine, nu-i așa? Se uită la chipul ei pentru o clipă, apoi se întoarse spre Begley:

-Ce s-a întâmplat cu el și cu Wes Hamer?

-Collier, unul din oamenii din echipa tactică a rămas cu ei. Begley aruncă o privire nesigură spre Tierney și întreabă: Așa este cum spune doamna Martin? Polițistul-șef Burton a tras în dumneavoastră?

-Eu aruncasem pistolul jos spuse el cu o voce amară. Nu mai conta.

-A tras în tine știind că ești neînarmat?

-Este în parte și vina mea doamnă Martin, spune Begley ca răspuns la întrebarea ei oripilată. Burton considera că domnul Tierney este un criminal periculos

-Știu asta. Tierney le spuse că auzise la radioul din mașina ei că era căutat pentru un interogatoriu.

-Când i-am văzut pe Dutch și pe Wes Hamer, am înțeles că veniseră să pună mâna pe mine, viu sau mort. Era furios și pentru că erați amândoi aici, spune Begley. O combinație foarte proastă de vigilență civică și gelozie.

-De aceea am luat-o la fugă când i-am văzut, spuse Tierney. Speram să ajung la dumneavoastră, la FBI, înainte să ajungă ei la mine. Mi-am închipuit că am mai multe șanse să mă explic în fața dumneavoastră. Mă îndoiam că aș avea aceleași șanse cu ei și am avut dreptate. Se opri ca să respire adânc.

-Dar n-am putut să-i depășesc. M-au prins din urmă și au tras în mine. Câteva secunde mai târziu l-am auzit pe Ritt cum vorbea în walkie-talkie și spunea că a găsit-o pe Lilly mpartă în cabană. Mi-am dat seama că se petrece ceva îngrozitor.

Restul puteți să vi-l imaginați ușor. Se lăsă greu pe perete. Lilly îl sprijini și îl conduse încet până când se așeză pe podea, cu spatele rezemat de zid.

Nu pot să cred că Dutch ți-a făcut asta. Ridică privirea spre Begley și întreabă: Va fi acuzat, nu-i așa?

-Nu, doamnă, nu va fi. Se pregătea să întrebe de ce, dar își dădu brusc seama ce se întâmplase. Vedea răspunsul în privirea întoarsă într-o pară a agentului Wise;

înțelese și din înjurătura murmurată de Tierney.

-Îmi pare rău, doamnă Martin, spuse Begley cu blândețe. Nu ne-a lăsat nici o posibilitate de alegere. A tras în unul din oamenii mei. Ar fi fost mort acum dacă nu avea vesta antiglonț. Burton a încercat să-1 împuște pe domnul Tierney în spate și a fost cât pe-aici să mă împuște și pe mine. L-am avertizat de mai multe ori, dar a insistat. A trebuit să ne salvăm viețile...

-Nu trebuie să-mi dați explicații, spuse ea, cu o voce blândă și grijulie.

Tierney o apucă de mână și o strânse. Sună un mobil. Agentul Wise se întoarce cu spatele spre ei și răspunde la celular cât mai discret cu putință. Afară se auzeau zgomote și agitație din ce în ce mai mare. Begley ieși pe terasă, și se întoarce aproape imediat înapoi.

-Elicopterul sanitar este aici, domnule Tierney.

-Pot să merg și eu cu el?

-Îmi pare rău, nu, doamnă Martin, spuse el. Avem nevoie de dumneavoastră la Cleary. Lilly încuviință din cap cu regret.

-Am să plec cu primul grup și am să supraveghez arestarea lui Ritt.

Dumneavoastră rămâneți aici sub supravegherea agentului Wise până se va întoarce elicopterul să vă ia. Astăzi Hoot s-a dovedit extrem de capabil, spuse el.

Nu va dura mai mult de jumătate de ora.

-Sunt sigură că nu mi se va întâmpla nimic.O echipă de paramedici intră în goană,împingând o targă.În câteva clipe,Tierney fu fixat de ea,conectat la o perfuzie intravenoasăîn care se pusese diverse medicamente și i se pusese în nas o canulă care îl aproviziona cu oxigen.În ciuda activității febrile din jurul lui,nu lăsă mâna lui Lilly și nu-și desprinse privirea de la ea,dar nici privirea ei nu se depărtă de el.Lilly merse în urma țargii până pe terasă,unde fu nevoită să-i dea drumul la mână.Soarele coborâse sub linia trasată de vârful copacilor,creând o falsă senzație de amurg.Lipsa radiației solare făcuse ca temperatura să scadă dramatic.Lilly se cuprinse cu brațele pe după umeri ca să se apere de frig și rămase acolo să privească în urma lui Tierney,până când elicopterul decola.

-Unde îl duc? îl întrebă ea pe agentul Begley.

-La Asheville.

-A pierdut atât de mult sânge!

-Pare destul de zdravăn.O să se facă bine!Îi atinse brațul ca s-o liniștească.Ea îi zâmbi.Îi zâmbi și el.

-Domnule? se întoarseră amândoi în același timp spre agentul Wise.

-Ce este,Hoot?

-L-au găsit pe Scott Hamer.Când vestea ajunse la Dora,aceasta era încă la Marilee.Rămăseseră împreună toată ziua,încurajându-se reciproc în orele în care Scott nu era de găsit.Dora avea numerele de mobil ale câtorva prieteni ai lui Scott,dar vestea că Scott dispăruse se răspândise foarte repede.Nici unul dintre cei cărora le telefonase nu auzise nimic de el.Încercările ei de a da de Wes pe mobil nu avură niciun rezultat Fie că încă nu avea semnal,fie că

ignora apelurile ei.Cele două femei așteptau,din ce în ce mai deznădăjduite.Ofițerul Harris fu cel care îl găsi în cele din urmă pe Scott.

-Se duce la spital.Refuză să-i spună Dorei mai mult la telefon.Când ajunse împreună cu Marilee la camera de urgență,aproape că le era teamă să asculte ce avea să le spună asistenta de la internări.Aceasta cunoștea bine familia Hamer și nu dorea să fie ea mesagerul care dă vești proaste.

-Domnul doctor dorește să vorbească cu dumneavoastră direct,doamnă Hamer.

Am să-1 chem,spuse ea și dispăru prin niște uși duble.Abia după zece minute un tânăr în halat alb își făcu apariția.Dorei i se părea foarte tânăr.Își mută privirea de la una la alta.

-Doamna Hamer?

-Eu sunt Dora Hamer.

-Sunt doctorul Davidson.Îi strânse mâna care era rece și crispată.

-Se pare că Scott se cățara pe frânghie în sala de gimnastică a liceului și a căzut.

Era singur.Nu era nimeni acolo ca să-1 vadă.Nu pusese nici o saltea sub frânghie,așa că a aterizat dur.Încercăm să-1 stabilizăm ca să-l putem transporta la un spital mai mare.Dora s-ar fi prăbușit de ușurare,dacă n-ar fi sprijinit-o Marilee.

-Este în viață?

-O,da.Vă rog să mă iertați,am crezut că știați.Rănile pe care le are nu-i pun în primejdie viața.Semnele vitale sunt bune.Dar nu doresc să minimizez gravitatea leziunilor.Are picioarele fracturate în mai multe locuri.I s-au făcut radiografiile ca să vedem dacă are leziuni interne.Nu cred că vom găsi nimic dar

este ceva de rutină atunci când este vorba de oasele pelviene. Se pare că nu are leziuni nici la cap, nici la măduva spinării. Cu acest gen de căzătură, putem spune că a avut noroc. Făcu o pauză pentru ca femeile să înțeleagă bine ce le spusese, apoi continuă:

-Vă rog să mă scuzați, doamnă Hamer, dar trebuie să vă întreb ceva. Ia steroizi?

-I s-au *administrat* steroizi.

-S-ar putea ca aceștia să fi contribuit la leziunile lui și din cauza lor recuperarea va fi mai dificilă. Steroizii întăresc mușchii, dar nu și tendoanele și ligamentele care le leagă. Acestea, de fapt, slăbesc din cauza presiunii suplimentare exercitate asupra lor. Mi-e teamă că Scott va rămâne în spital multă vreme.

-Dar este în viață.

-Da, este în viață, numai că trebuie să-1 transferăm la un spital care are secție specială de traumatologie. Din păcate, drumurile sunt încă acoperite de gheață și este un alt pacient care a suferit o pierdere importantă de sânge, care va fi transportat primul de elicopterul sanitar.

-L-au prins pe domnul Tierney?

-Nu știu cum îl cheamă, răspunse medicul la întrebarea lui Marilee. Tot ce știu este că a fost prins Domnul Albastru și că s-a lăsat cu vărsare de sânge.

Așadar, vor mai trece câteva ore până când va fi transportat Scott. Între timp îl ținem cât putem de bine și îl monitorizăm foarte atent.

-Putem să-1 vedem?

-Imediat ce iese de la radiologie. Șovăi o clipă, apoi adăugă: L-am văzut jucând fotbal în sezonul trecut. Avea mult talent. Ar trebui să începeți să-1 pregătiți pentru o mare dezamăgire.

O jumătate de oră mai târziu,asistenta veni s-o conducă pe Dora la terapie intensivă.Dora întinse mâna către Marilee.

-Vino cu mine!

-Nu pot,șopti ea cu vocea răgușită de emoție

-Are nevoie de tine.

-Nu,nu mai are.Zâmbi printre lacrimi.A avut nevoie,dar acum nu mai are.Spune-i...Făcu o pauză apoi clatină cu tristețe din cap.Nu contează,mai bine nu-i mai spune nimic.Dora se uită în ochii celeilalte femei,apoi dădu încet din cap.

-Ești o persoană remarcabil de altruistă și o femeie incredibil de curajoasă.

O îmbrățișă strâns pe Marilee,apoi ieși repede pe ușile duble.

Lui Scott i se adininistraseră intravenos niște analgezice,așa că era amețit,dar știa unde se află.Când Dora se apropie de pat,îi zâmbi slab și șopti:

-Bună,mami.Dora își împreună mâinile și nici măcar nu încercă să-și stăvilească lacrimile.

-Bună.

-Picioarele mele sunt zdrobite rău,așa e?

-Da,foarte rău.Scott închise ochii și oftă adânc,zâmbind trist:

-Slavă Domnului!

EPILOG

-Doamnă Martin,domnul Tierney este aici.Asistenta lui Lilly știa cine este Ben Tiemey din toate ziarele care relataseră evenimentele petrecute cu trei luni în urmă în Carolina de Nord.Deși prinderea lui William Ritt monopolizase atenția tuturor,se făcuseră și o mulțime

de speculații despre ceea ce se întâmplase în cabană în cele două zile cât fusese sinistrată acolo cu Tierney.

Niciunul din membrii personalului nu avusese curajul să întrebe dacă mai păstrase legătura cu Tierney după aceea. Până ieri, Tierney telefonase și ceruse o întrevedere pentru dimineața aceasta. Lilly știa că vestea despre întâlnirea iminentă se răspândise prin birouri cu viteza fulgerului. În dimineața aceasta toți erau în „alertă roșie” și doreau să-1 vadă. Indiferența asistentei ei era prefăcută.

Dar Lilly nu se putea preface indiferentă. Nu-și recunoscuse vocea când rosti:

-Te rog, spune-i să intre. Cu inima bătându-i nebunește, privea țintă spre ușă.

Tierney o deschise și intră, închizând ușa în urma lui. Era îmbrăcat în pantaloni sport și o jachetă. Nu-1 văzuse niciodată îmbrăcat altfel decât în costum de canotor și blugi cu pulover, așa cum fusese la cabană. Ei bine, și în pielea goală.

-Bună, Lilly.

-Bună.

-Mă bucur că ai avut timp astăzi.

-Este o chestiune de onoare să accept o vizită din partea tuturor bărbaților cu care sunt sinistrată într-o cabană de munte timp de patruzeci și opt de ore pe timp de viscol. Era ceva mai slab, puțin mai palid, dar avea un zâmbet extrem de plăcut. Apucă un scaun și se așeză în fața biroului ei, privind-o fără grabă. Când privirile li se întâlniră, spuse:

-Arăți formidabil! *Atunci de ce ai așteptat nouăzeci și patru de zile până să iei legătura cu mine?* Asta era ceea ce striga mintea ei. Dar rosti cu totul altceva:

-Ce-ți mai face umărul?

-E ca nou.Au trebuit să mi-l înlocuiesc pe cel vechi cu unul de plastic,care se pare că este mult mai durabil,practic indestructibil.

-Te deranjează?

-Nu prea tare.

-Așa spui tu despre toate rănilile tale.Îi susțin un timp privirea,apoi spuse liniștit:

-Unele dor mai tare decât altele.Lilly întoarse capul ca să evite atracția

magnetică a ochilor lui albaștri.Se întrebase de nenumărate ori ce o să-i spună când se vor revedea,dacă se vor revedea vreodată.Ei bine,știa că avea să-1 vadă cel puțin încă o dată.Trebuia.Dar,după aceea,nu mai știa la ce să se aștepte.

Imaginase diverse moduri în care ar fi trebuit să se desfășoare această scenă,de la detașarea rece la abandonul pătimaș.Iar acum nu-și putea aminti nici măcar o singură replică inteligentă din toate aceste scenarii imaginate.

-Presupun că a trebuit să faci fizioterapie pentru umăr.

-Am stat câteva săptămâni într-un spital de reabilitare.

-Lipsa de activitate a fost probabil cumplită pentru tine.

-Așa este.Dar eram mult mai bine decât cei mai mulți dintre pacienții de acolo,
de exemplu Scott Hamer.

-Da am auzit despre accidentul lui.

-Nu a fost niciun accident.Probabil că uimirea se văzuse pe chipul ei.Am avut câteva discuții sincere în spital.Mi-a spus că a dat drumul intenționat la frânghie.

-De ce?Lilly ascultă uimită ceea ce îi spuse despre steroizii pe care Wes îi administrase lui Scott.

-Și aceasta pe lângă faptul că se culcase cu prietena lui,spuse ea,clătinând din cap.Wes Hamer este un ticălos demn de tot disprețul.

-De acord.Încearcă să țină secret scandalul cu Millicent.Nu ca să-1 protejeze pe Wes,ci ca să-i cruțe pe părinții ei.De ce să le mai sporească durerea?

-Merită să simtă oprobiul public,dar le înțeleg motivele.

-Important este că a fost umilit nu numai de accidentul lui Scott,ci și de ceea ce s-a întâmplat pe munte.

-N-a făcut decât să-1 urmeze pe Dutch.

-Nu tocmai,Lilly.După cum afirmă Scott,Wes a recunoscut că 1-a strâns cu ușa pe Dutch ca să vină după mine.

-Dar ce-i păsa lui Wes?

-Se temea că Scott ar putea fi Domnul Albastru.

-Scott?

-Avea un motiv.Cel puțin așa credea Wes.Wes a ațâțat gelozia lui Dutch și 1-a pus să facă ceea ce voia el să facă să pună mâna pe mine pentru că am fost cu tine.Pentru Wes era foarte ușor să facă în așa fel încât prietenul lui să fie ucis.Va purta vina până în mormânt.

-Mă întreb,oare de ce Dora mai stă cu el?

-Doamna Hamer?După ce a aflat despre steroizi,Scott spune că era gata să-1 părăsească.Wes a implorat-o să nu plece.A promis că se va schimba.A început un capitol nou în viața lui.Pentru a-și demonstra schimbarea,a renunțat și la cariera de antrenor.Acum a început să vândă articole sportive.

-Pentru unchiul lui Millicent?

-Nu s-a schimbat chiar atât de mult,făcu Tierney scârbit.

-Dar ce se întâmplă cu Scott? Care va fi viitorul lui?

-Este încă în scaunul cu rotile,dar după ce se va vindeca complet,își va continua studiile așa cum plănuise

-Dar fără sport.

-Fără.Nu va mai participa la competiții sportive și este cum nu se poate mai fericit.

-Probabil că a fost extrem de nefericit,dacă a recurs la un gest atât de nebunesc ca să scape de sub tutela lui Wes.

-Și acum este tot nefericit,spuse Tiemey,încruntându-se gânditor.Scott și-a deschis inima în fața mea în legătură cu foarte multe lucruri.Este ușurat că nu mai trebuie să participe la competiții.Dar mai este ceva ce îmi ascunde.Spune că este ceva prea personal și nu este încă pregătit să-mi mărturisească.Am avut foarte mult timp să-1 observ cât am stat împreună la spital.Citește.Mai ales clasici.Apoi stă cu privirea în gol ore întregi.Este un tânăr foarte trist.

-Poate din cauza lui Millicent?

-Sigur că îi pare rău de ce s-a întâmplat cu ea,dar după ce ea și Wes...lăsă fraza neterminată.A fost altceva sau poate altcineva care i-a zdrobit inima.Poate că într-una din zilele astea o să-mi mărturisească.Mi-a promis că o să păstrăm legătura.

-Sunt sigură că apreciază prietenia ta.

-E un băiat bun.După o scurtă tăcere,Lilly adăugă:

-Sunt singură că știi că William Ritt a pledat vinovat la toate capetele de acuzare.Buzele lui Tierney formară o linie subțre.

-Cinci sentințe de condamnare pe viața.Dar tot e prea puțin pentru el.

-Nu pot decât să fiu întru totul de acord.

-Cel puțin le-a economisit contribuabililor costurile unui proces.

-Oamenii nu l-au plăcut niciodată,spuse ea.Nimeni nu l-a plăcut.După cum mi-am dat seama,cu cât încerca să se facă mai simpatic,cu atât era mai nesuferit.

Acum până și propria soră l-a părăsit.Nu o cunosc foarte bine pe Marilee,dar a fost întotdeauna amabilă cu mine.Îți poți imagina cât de deprimată trebuie să fie? l-am trimis o scrisoare de încurajare,dar mi s-a întors nedeschisă.

-Am auzit că s-a mutat din Cleary și nu a lăsat nicio adresă.Poate că este cel mai bine așa,spuse el.

-Poate.După ce epuizaseră aceste subiecte,rămaseră tăcuți.Lilly simțea că Tierney se uită la ea.Își ținea privirea ațintită pe teancul de corespondență de pe biroul ei.Așteptându-1 să vină,nu se putuse concentra asupra scrisorilor,în cele din urmă,nu mai putu să suporte tensiunea și ridică privirile spre el.

-Lilly,nu te-am căutat până acum pentru că...

-Nu te-am întrebat de ce.

-Dar meriți o explicație.Lilly se ridică și se duse spre fereastră.Cel mai cumplit viscol din ultimii o sută de ani marcuse sfârșitul iernii.Primăvara sosise și acum începea vara.Cu douăzeci de etaje mai jos,străzile din Atlanta erau scăldate în soarele unei după-amiezi blânde.

-Ai schimbat spitalele,Tierney.Ai dat instrucțiuni biroului FBI din Charlotte să nu dea nimănui,nici măcar

mie, niciun fel de informații despre felul în care s-ar putea lua legătura cu tine. Am recepționat mesajul.

-E clar că nu l-ai recepționat. Nu a fost vorba că nu voiam să te văd.

-Nu?

-Nu.

-Atunci ce a fost?

-Tu trebuia să-l îngropi pe Dutch. Iar eu trebuia să o exhumez pe Torrie. Simțind că supărarea îi trece ca prin minune, Lilly se întoarce cu fața spre el:

-Iartă-mă. Nu ți-am spus ce rău îmi pare de ea.

-Mulțumesc. Am aflat ce i s-a întâmplat și am simțit o ușurare și un lucru încheiat. A fost bine pe de o parte. Cumplit pe de altă parte. Dădu să se ducă spre el, dar rămase pe loc.

-Aș vrea să-mi povestești despre Torrie. Dacă simți că poți vorbi despre ea.

-Nu este o poveste frumoasă, dar trebuie să o auzi. Îi făcu semn să continue.

Tierney inspiră adânc.

-Torrie avea numai câteva luni când am plecat într-o excursie mai lungă în Africa. Aveam un contract să fac reportaje și fotografiile pentru o revistă de călătorii. Dar ceea ce ar fi trebuit să dureze numai câteva săptămâni a durat câteva luni. Multe luni. Am lipsit de Ziua Recunoștinței. De Crăciun. În multe alte ocazii. În absența mea, Paula-mama lui Torrie-a cunoscut un alt bărbat și s-a îndrăgostit de el. Când am venit în cele din urmă acasă, mi-a trântit în față actele de divorț înainte să apuc să-mi desfac bagajele. Paula și viitorul ei soț doreau să renunț la toate drepturile părintești față de Torrie și spuneau că el petrecuse mai mult timp cu ea decât mine. La vremea respectivă mi-

am spus că așa era corect și decent.Lambert o iubea pe Paula.O trata pe Torrie ca și când ar fi fost fiica lui.Mi-am închipuit că așa va fi mai bine pentru fiica mea și m-am conformat.I-am lăsat să-și trăiască viața fără nici un amestec din partea mea.

-La vremea respectivă,șopti Lilly.Este o propoziție înspăimântătoare.

-Așa este.Se ridică în picioare și se duse spre un perete unde erau mai multe reviste expuse.Se uită la ele pe rând,dar Lilly nu credea că citește revistele și nici că adiniră fotografiile.

-Nu m-au împiedicat niciodată s-o văd.De fapt,chiar m-au încurajat.Dar vizitele erau întotdeauna stânjenitoare.Nu ne cunoșteam.Eram un străin pe care sărmanul copil era silit să-1 vadă din când în când.Intram în scenă din partea stângă,

rosteam câteva replici și ieșeam pe partea dreaptă și dispăream în culise câțiva ani.Aceasta era viața fiicei mele și aveam și eu un rol de rătăcitor prin ea.Pe măsură ce au trecut anii,am renunțat și la asta.Vizitele au devenit și mai rare.

Luă o altă copertă și o studie.

-Eram pe Amazon când am aflat că fusese dată dispărută.Dispăruse fără urmă și se credea că fusese răpită.Am avut nevoie de două săptămâni ca să mă întorc înapoi la civilizație și în Statele Unite.Nu o mai văzusem de ani de zile.Am fost anunțat de politețe,atât și nimic mai mult.Paula a fost uimită când am apărut în pragul casei lor de la Nashville,ceea ce spune foarte mult despre mine și despre prioritățile mele,nu-i așa? Dar în loc s-o consolez și să fac ceva ca să le ușurez situația ei și lui Lambert,m-am purtat ca un nemernic.

Am avut neobrăzarea să-i critic pentru că nu au stat mai mult la Cleary și nu au insistat ca investigațiile să continue. A venit iarna. Nu era posibil să țină sute de oameni scotocind pe munte. Dar eu refuzam să accept că nu mai este nimic de făcut decât să sperăm că Torrie aterizase pe undeva și se va întoarce cândva, într-o bună zi. N-am putut să mă hotărăsc să-i punem fotografia pe o cutie de lapte ca să cerem informații despre ea. Se întoarse cu fața spre ea.

-Lambert m-a dat afară din casă și nu pot să-l învinovățesc pentru asta. M-am instalat la un hotel. Și, în camera aceea impersonală neavând nimic altceva decât

Un sac de până și hainele de pe mine, mi-am dat brusc seama cât de cumplit de singur rămăsesem. Paula și soțul ei erau împreună, puteau să plângă unul pe umărul celuilalt. Eu nu aveam pe nimeni și asta numai din cauza mea. Mi-am dat seama că renunțasem la singura persoană din lumea asta care avea același sânge cu mine. Atunci m-am privit în oglindă și mi-am dat seama că sunt un ticălos nenorocit. Faptul că am renunțat la Torrie nu a fost un sacrificiu. Așa îmi spuneam eu atunci, dar nu era adevărat. Mi-am făcut mie însumi un serviciu, n-a fost vorba de niciun fel de gest altruist de dragul copilului. Voiam să cutreier lumea. Voiam să am libertatea de a-mi face bagajele și de a pleca fără a ține seama de familie. În camera aceea pustie de hotel m-am văzut așa cum eram. Dar venise timpul ca lucrurile să se schimbe.

În noaptea aceea m-am hotărât să aflu ce se întâmplase cu Torrie sau să mor încercând să aflu. Era o responsabilitate în fața căreia nu mai aveam de

gând să dau înapoi.Avea să fie ultimul lucru pe care îl făceam pentru copilul meu.

Singurul lucru de fapt.Când termină de povestit,vocea lui era răgușită de emoție.

-Și am dus lucrurile până la capăt.A trebuit să mă târăsc din patul meu de spital,

dar am fost acolo când specialiștii de la medicină legală au făcut exhumările.Am fost alături de Paula când au fost identificate rămășițele fiicei noastre.Am ținut o mică slujbă funerară și i-am făcut o înmormântare decentă în Nashville.Lăsă la o parte revistele și își întoarse privirea spre ea.Ochii îi erau umezi.

-Trebuia să închei definitiv acest capitol înainte să vin la tine.Înțelegi?

Lilly încuviință din cap,prea emoționată ca să poată vorbi.

-După ce ai auzit toate astea,poate că n-o să mai vrei să ai nimic de-a face cu mine,dar eu sper să nu fie așa.

-Crezi că...

-Ce anume?

-În ziua aceea,când am fost cu caiacul pe râu,ai simțit la mine acea goliciune și pustietate pe care o simțeai și tu?Eu o pierdusem pe Amy,tu pe Torrie.Ai recunoscut un...

-Un suflet-pereche?

-Cam așa ceva.

-Sunt sigur că da.

-Oh!

-Stai așa! Crezi că asta m-a atras la tine? Singurul lucru care m-a atras?

-Așa este?

-Tu ce părere ai?Intensitatea privirii lui era ca o mângâiere.Răspundea la întrebarea ei.Lilly scutură din cap.

-Nu.Cred că în ziua aceea,când ne-am spus la revedere,amândoi știam că lucrurile nu se vor încheia aici,ci că era vorba numai de o amânare.

-Timpul pe care l-am petrecut împreună poate fi numărat în ore,spuse el,dar am sentimentul că ne cunoaștem mai bine decât multe cupluri.

-Suntem oare un cuplu,Tierney?Se apropie de ea și îi cuprinse fața în căușul palmelor,ridicând-o în sus,spre el.

-Dumnezeule,eu așa sper!Ochii lui se plimbară pe fiecare trăsătură a feței ei înainte să se oprească asupra buzelor.

-Mă dorești? șopti ea.

-Nici nu-ți imaginezi cât de mult.Apoi lăsă capul în jos și o sărută.Limba îi alunecă printre dinții ei,și imediat sărutarea ei deveni fierbinte și umedă,

inimaginabil de sexy și plină de promisiuni minunate.Încă nu putea să-și miște foarte bine mâna dreaptă,dar o îmbrățișa cu stânga și,cu o mișcare pe care ea o ținea foarte bine minte de la primul sărut,își puse mâna pe talia ei și o trase strâns spre el.Se sărutară minute în șir,fără să se mai dezlipească unul de altul.

Când în cele din urmă se despărțiră,Tierney îi netezi părul,dându-1 la o parte de pe față.

-Îți mai este frică de mine?

-Mi-e frică numai să nu dispari din nou din viața mea.

-Atunci nu are de ce să-ți fie frică.O sărută ușor ca să pecetluiască promisiunea,

apoi ridică capul cu o privire serioasă.

-De data asta am să mă port mai bine,Lilly.Îți jur că am să te iubesc așa cum n-ai fost niciodată iubită.

-Mi-ai dovedit deja.Ți-ai riscat de câteva ori viața pentru mine.

-Până acum n-am știut ce înseamnă să iubești,dar...Lilly îi puse degetul pe buze.

-Ba da,Tierney,ai știut.Nu puteai să renunți la doi ani din viața ta și să fii la un pas de moarte de dragul lui,Torrie dacă n-ai fi iubit-o.

-Dar ea a murit fără să știe asta.

-Nu cred.Cred că știa.Tierney părea sceptic,dar Lilly vedea că ar fi dorit cu disperare să creadă.

-Paula mi-a spus că citea toate articolele mele.Ținea toate revistele la ea în cameră și nu voia să le arunce.Lilly își împreună brațele pe după gâtul lui.

-Știa că o iubești.

-Dacă ar fi trebuit s-o fac din nou,aș vrea să mă asigur.I-aș spune în fiecare zi.

Acum aș face altfel.Aș proceda în mod corect.Lilly îl strânse tare în brațe,

punându-și capul pe pieptul lui,ca să nu lase să-i vadă zâmbetul ei secret.Ziua de astăzi era numai a lor.Va avea suficient timp mâine să-i spună că,deși pierduse un copil pe munte,zămislise un altul.

I se oferea deja o a doua șansă să facă lucrurile așa cum trebuie.

SFARSIT